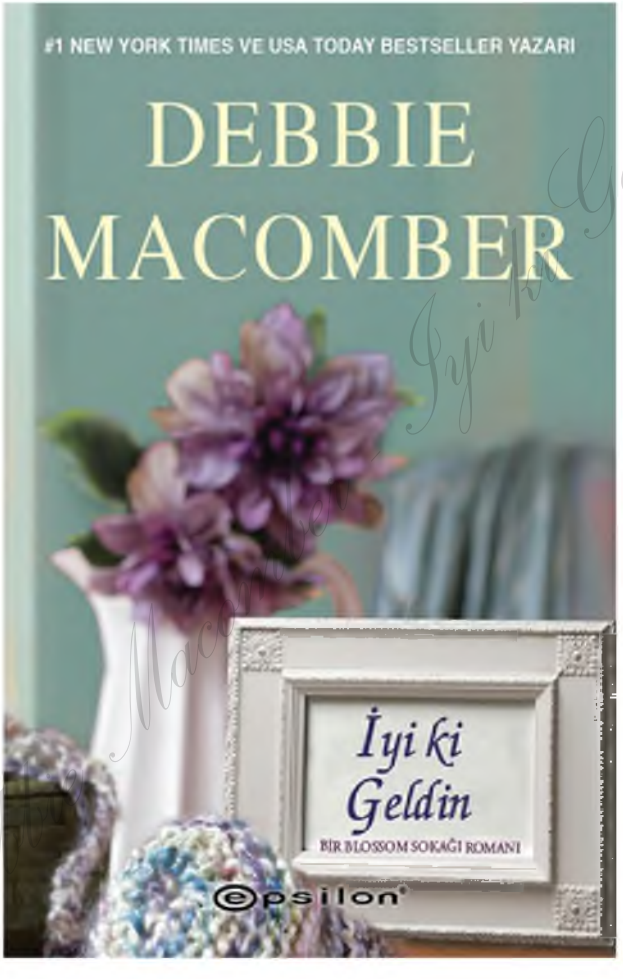

#1 NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER YAZARI
DEBBIE
MACOMBER
İyi ki
Geldin
BİR BLOSSOM SOKAĞI ROMANI
Epsilon

İyi ki Geldin

Bir Blossom Sokağı Romanı

Debbie Macomber - İyi ki Geldin

Sevgili Dostlarım,

Uzun zaman önce çok önemli bir şey öğrendim; bu da okuyucularımı dinlemenin ne kadar önemli olduğuydu. Sizlerden sürekli olarak duyduğum bir şey var: "Lütfen daha çok Blossom Sokağı kitabı yazın." İşte elinizde tuttuğunuz kitap da benim kalbimden sizinkilere ulaşan en son güncelleme. Bazı yeni karakterlerle tanışacak ve önceden tanıdıklarınızı yeniden ziyaret edeceksiniz. Bir avuç dolusu başka karakterin yanı sıra, doğal olarak Bir Yumak Mutluluk'tan Lydia, kızı Casey'le birlikte bu kitapta da merkezde yer alıyor.

Ayrıca bir hukuk firmasındaki yoğun ve zorlayıcı işinden çıkarıldıktan sonra örgü örmekle yeniden tanışan Libby Morgan'la da tanışacaksınız bu kitapta. Ben ve Wayne uzun süreli bir işsizlik dönemi geçirmenin nasıl olduğunu iyi biliriz. Kızımız Jenny Adele'in doğduğu yıl, inşaatlarda elektrik teknisyeni olarak çalışan Wayne yaklaşık dokuz ay işsiz kalmıştı. Ama o bu zamanı iyi kullandı ve ben büyük kızımıza bakıp işsizlik sigortamızı uzatmak için yüzlerce farklı yol bulurken, bölge üniversitesinde dersler aldı. Hatta, ben 1980 başlarında ilk kitabımı sattığım zaman, Wayne Alaska'da boru hattında iş arıyordu. Bu yüzden, bu hikâyenin kişisel deneyimlerimizden beslendiğini görebilirsiniz. Çoğumuz ara ara benzer durumlardan geçmişizdir ve hiç eğlenceli olmasa da, bu süreçlerden çıkarılacak dersler ve keşfedilecek gerçekler vardır. Umarım Libby'yle tanışmaktan ve Libby gözleri yavaş yavaş açılıp dostluğun ve sevginin anlamını keşfederken dünyanın önüne serilmesini izlemekten keyif alırsınız.

Her zaman olduğu gibi, görüş ve mektuplarınızı bekliyorum. Bana çeşitli yollardan ulaşabilirsiniz. Salyangoz hızındaki eski moda posta iletişimi hâlâ yürürlükte. Bana P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 adresinden veya DebbieMacomber.com adresli internet sitemdeki konuk sayfasından ulaşabilirsiniz. Ayrıca bir Facebook sayfam ve kendime ait bir telefon uygulamam da var. Kısacası cihazlarınızı prize takabileceğiniz neredeyse her yerden bana ulaşabilirsiniz.

Şimdi arkanıza yaslanın, sayfaları çevirin ve keyfini çıkarın.

En içten saygılarımla,

Theresa Park'a
Kapıları açtığı ve perspektifimi genişlettiği için

Debbie Macomber - İyi ki Geldin

Bölüm 1

Önemli an gelip çatmıştı. Kesinlikle öyle olmalıydı.

Libby Morgan asistanının, "Hershel seni ofisinde görmek istiyor," dediğini duyduğu anda bunu anlamıştı. Ah, ofiste işten çıkarmalar ve erken emeklilikler hakkında söylentiler dolaşıp duruyordu elbette. Ama bu dedikodular, içten içe, Hershel'ın kendisine söyleyeceğinden emin olduğu şeyi doğrulamaya yarıyordu sadece. Bu anı altı yıllık çok uzun bir zamandan beri bekliyordu.

Libby sonunda haberi aldığı zaman ne hissedeceğini hep merak etmişti. Bu mutlu beklenti duygusuna mümkün olduğunca uzun bir süre tutunabilmeyi istiyordu. Şimdi geriye dönüp baktığında, bir şeylerin olacağını mutlaka sezmiş olmalıydı, çünkü bugün en iyi ince çizgili takımını giymiş, normal dikimli pantolonu yerine kalem etek seçmişti. Ve şükürler olsun ki daha bir gün önce kuaför randevusu vardı. Saç kesiminin zamanı çoktan gelip geçmişti, ancak şimdi ne kadar iyi göründüğünü görünce Jacques'ın aldığı yüz doların her kuruşuna değdiğini hissediyordu. İyi bir kesim, dış görünümünde harikalar yaratmıştı. Ortadan ayrılarak küt kesilen koyu kahverengi saçları çene çizgisinin etrafında kıvrılarak yüzünü çerçeveliyordu. Jacques birçok kez böyle gür saçları olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylemişti. Kaşlarını aldırması için ısrar ettiğinde ise Libby o kadar şanslı hissetmemişti kendini. Ama Jacques haklıydı; çok iyi görünüyordu. Bakımlı. Profesyonel. Kuaför randevularının arasını bu kadar uzatmamak konusunda kendi kendine söz verdi.

Aslında kendini çok güzel bulmuyordu. Fazlasıyla gerçekçi ve mantıklıydı, fiziksel eksikliklerinin pekâlâ farkındaydı. Olsa olsa sevimli sayılırdı, en azından eski kocası Joe öyle olduğunu söylemişti. Muhtemelen ortalamadan daha hallice olmadığını biliyordu. Ortalama boy, ortalama kilo, kahverengi saçlar, kahverengi gözler, hiçbir olağanüstü özelliği olmayan yüz hatları… Ama Libby içten bakıldığında tam bir dinamoydu. Kendini işine adamış, çalışkan, hedef odaklı. Şirkete ortak olmak için mükemmel bir aday.

Uzanıp sarı bloknotunu alarak yönetici ortağın gösterişli ofisine yöneldi. Dıştan bakıldığında ağırbaşlı ve sakin bir görüntüsü vardı, ama içinde kalbi deli gibi çarpıyor ve başı dönüyordu.

Nihayet. Nihayet yaptığı zor seçimler ve fedakârlıklar için ödüllendirilmek üzereydi.

Sekiz yıllık ortaklık yolunun altıncı yılındaydı. Seattle merkezli üst düzey bir hukuk firması olan Burkhart, Smith & Crandall'ın Ortaklıklar ve Gayrimenkuller Departmanı'na kabul edildiği anda baş koyduğu hedefe ulaşmak üzereydi. Beklenenden de önce ortak yapılmak üzereydi.

Her ne kadar kendinden aşırı emin görünmek istemese de, bunu ondan daha fazla hak eden kimsenin olmadığını söylemeye hiç lüzum yoktu. Libby firma tarafından işe alınan tüm diğer avukatlardan daha çok, daha uzun ve çok daha etkin bir şekilde çalışmıştı. Martha Reed için yürüttüğü karmaşık emlak planlama projesindeki hukuki

uzmanlığı da dikkatlerden kaçmamıştı. Libby bu işe uzun saatler harcamış ve yaşlı kadının ona kanı kaynamıştı. Geçen iki ay içerisinde, şirketin iki ortağı onun ofisine uğrayarak çıkardığı işten dolayı Libby'ye övgüde bulunmuştu.

Libby annesinin cennetten aşağı gülümseyerek ve gururla baktığını neredeyse hissedebiliyordu. Molly Jo Morgan meme kanserinden daha Libby on üç yaşındayken ölmüştü. Ölmeden önce kızının elini tutmuş ve ona çok çalışmasını, hedeflerinin peşinden gitmekten asla korkmamasını söylemişti. Büyük rüyaları olmasını tavsiye etmiş ve yol boyunca yapılması gereken zor seçimler ve fedakârlıklar olacağı konusunda onu uyarmıştı.

Annesinin hayatta olduğu o son yaz mevsimi, Libby'nin hayatının rotasını belirlemişti. Artık annesi başarılarını göremeyecek olsa da, Libby onun kendisiyle gurur duymasını sağlamak için can atıyordu. Bugünün şu Hey, anne bana bir baksana günlerinden biri olacağı kesindi.

Libby lise yıllarının başlarında avukat olmayı kafasına koymuştu. Münazara Kulübü'nün başkanıydı ve bir konunun her iki yönünü de ele alıp iyi savunmalar yapmasıyla tanınıyordu. Hedefine ulaşmak kolay olmamıştı. Akademik bursların yararı dokunmuştu elbette, ama yol boyunca bir sürü masraf vardı. Fonlar daima kısıtlı oluyordu. Üniversitedeyken geçinmek için garson olarak çalışmış ve bazı iyi arkadaşlar edinmişti. Daha sonraları hukuk fakültesindeyken Seattle bölgesinde stajyer avukat olarak iş bulmuştu.

Joe Wilson'la evlendiği zaman kariyeri kısa süreliğine tali bir yola sapmıştı. Joe kolay yemekler yapan bir aşçı olarak çalışıyordu. Libby'nin üniversite yıllarında garsonluk yaptığı lokantada tanışmışlardı. Libby Spokane'den taşındığı zaman Joe gönüllü olarak onun peşinden Seattle bölgesine gelmiş ve çabucak başka bir lokantada iş bulmuştu. Dünyanın en hoş adamıydı, ama evlilikleri başlangıçtan itibaren bitmeye mahkûmdu. Joe hayatının geri kalanı boyunca tam olarak bulunduğu yerde kalmaya razıydı, halbuki Libby'nin içi çok daha fazlasına ulaşmak için hırsla doluydu. Joe bir aile kurmak için ondan kariyerine ara vermesini istediği zaman bir dönüm noktasına gelmişlerdi. Joe çocuk istiyordu, aynı şekilde Libby de istiyordu, ama şirketin "Anneler Şeridi"ne geçenlerden olmayı göze alamamıştı. Joe'dan birkaç yıl daha sabretmesini istemişti. Gerçekten de o kadar uzun sayılmazdı bu süre. Şirkette yerini sağlamlaştırdıktan sonra, bu o kadar sorun olmazdı. Ama Joe sabırsızdı. O iki yıl sona erdiğinde Libby'nin önce bir yıl, sonra bir yıl daha isteyeceğinden korkmuştu. Libby'nin söylediği hiçbir şey onu aksine ikna edememişti.

***

Libby ofisine girdiğinde Hershel başını kaldırarak baktı. Gülümsemiyordu, ama bu hiç de alışılmadık bir şey değildi.

"Otur, Libby," dedi eliyle masasının diğer tarafındaki koltuğu işaret ederek.

Geçmiş zamanların o insanı etkisi altına alan sihri, rahat deri koltukları, cilalı ahşap kitaplıkları ve ayaklı küresiyle bir gün benim ofisim de böyle görünecek, diye düşündü Libby. Hershel'ın masasının arkasındaki konsolun üzerinde karısının ve

çocuklarının resimleri ona bakıyordu. Ayrıca yelkencilik resimlerinden biri de, ne zaman baksa içini kıpır kıpır ederdi. Bu fotoğrafta Hershel'ın yüzü fotoğraf makinesine dönüktü; gökyüzünün Karayip suları kadar mavi olduğu kristal berraklığında bir günde yelkenlisi Pasifik Okyanusu'nu yararak ilerlerken saçları rüzgârdan uçuşuyordu. Yelkenli eğilip suya o kadar yaklaşmıştı ki, tamamen alabora olacak korkusuyla nefesini tutmak isterdi Libby.

Fotoğraf onu heyecanlandırıyordu, çünkü günün birinde, şirket ortaklarından biri olarak kendisinin de tatil yapacak ve hayatın keyfini çıkaracak vakit bulacağını kanıtlıyordu. Ama bunu yapabilmek için, hayatının tek odak noktasının işi, hukuk firmasına katkısı ve müvekkilleri olması gerekiyordu.

Libby, Hershel'ın işaret ettiği koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne atarak rahatça yerleşti. Şirketin yönetici ortağının gündemini biliyordu. Ancak yüzüne kazınmış endişe ifadesini hiç mi hiç beklemiyordu. Ah, ama bu haberi kıvrandırarak vermek tam da Hershel'a göre bir şeydi.

"Firma seni işe almaya karar verdiğinden beri seninle kişisel olarak yakından ilgilendim," dedi Hershel kalemini masanın üzerine bırakarak. Kalemin masanın üzerinde dümdüz durduğundan emin olmak için bir an duraksadı.

"Biliyorum ve buna minnettarım." Libby sırtını arkasındaki rahat koltuk minderine dayadı. "Harika bir altı yıl geçirdik. Çok çalıştım ve firma için değerli olduğumu hissediyorum."

"Mükemmel bir iş çıkardın."

Libby harcadığı çalışma saatlerini Hershel'a hatırlatma dürtüsüne karşı koydu.

"Çok çalışkan ve mükemmel bir avukat oldun."

Libby bu sözlerin keyfini çıkarmak için bir an durdu. Hershel övgülerini bol keseden saçmasıyla bilinen biri değildi. "Teşekkür ederim." Libby şimdi daha dik oturuyor, bundan sonra ne geleceğini bekliyordu. Hershel önce gülümseyecek ve ardından diğer ortaklarla konuyu görüştükten sonra onu şirkete ortak etme kararı aldıklarını…

Hershel konuşmaya devam ederek tahminlerini yarıda kesti. "Son altı aydır firmanın zor bir dönemden geçtiğini fark ettiğine eminim." Hershel kaşlarını çatarak doğruca gözlerine baktığında Libby onun gözlerinde üzüntü ve endişe gördü. "Ekonomik durgunluk nedeniyle kârlılıkta önemli bir düşüş yaşıyoruz."

Libby'nin ense kökünde bir karıncalanma başlamıştı. Bu konuşma, beklediği rotayı takip etmiyordu.

"Ben kesinlikle kendi üzerime düşeni yapıyorum," diye hatırlatma zorunluluğu hissetti. Hatta kadrodaki her avukattan, özellikle de Ben Holmes'dan daha fazla, diye düşündü ama bunu söylemedi. Ben Holmes her akşam hassas bir kronometre gibi saat tam altıda kapıdan çıkmış oluyordu.

Hershel sadece birkaç saniye önce dikkatle yerleştirdiği aynı kalemi alarak avuçlarının arasında tuttu. "Bu kararın özellikle zor olmasının bir nedeni de, senin üzerine düşeni yapmış olman zaten."

"Karar mı?" diye tekrarladı Libby, daha önce yaşadığı tüm sevincin yerini hızla bir dehşet hissi almıştı.

"Sorun senin 'yağmur yağdırma' konusunda eksik olman," dedi Hershel. "Yani firmaya hiçbir önemli müşteri kazandıramadın."

Libby'nin uzun çalışma saatleri düşünülecek olursa, potansiyel müşterilerle görüşmeler yapması imkânsıza yakındı. Sosyal etkinliklere katılmaya çalışmıştı, ama "potansiyel müşterilerle ayaküstü sohbet etmek" konusunda diğerleri kadar iyi değildi. Muhabbete dahil olmakta veya sohbet başlatmakta kendini acemi hissediyordu. İş dışında konuşacak çok az konusu olduğundan, genellikle kendini sarsak ve beceriksiz buluyordu. Oysa hep böyle çekingen, böyle tutuk bir insan olmamıştı.

"Hershel," dedi, en büyük korkusunu, kuşkusunu dile getirirken, "ne söylemeye çalışıyorsun? Beni işten çıkarmıyorsun herhalde, değil mi?" Kısa, inanmaz bir kahkahayla sözlerini bitirdi.

Kıdemli ortak yavaşça nefes verdi ve ardından başını salladı. "Bunu yapmak zorunda kaldığım için ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Tek kişi sen değilsin. Toplam beş kişiyi çıkarıyoruz. Tahmin edebileceğin gibi bu hiç kolay bir karar olmadı."

Libby'in ilk kaygısı asistanı olmuştu. "Sarah'yı da mı?"

"Onunla ilgili sorun yok. Başka bir göreve verilecek."

Libby'nin kalbi yavaşlayıp duracak gibi olmuştu, uyuşmuş gibiydi.

"Sana cömert bir tazminat paketi sunuyoruz." Hershel ayrıntıları özetlemeye başladı, ama Libby donakalmış, sersemlemiş bir şekilde öylece oturuyor, bunun gerçekten olduğuna inanamıyordu. Birlikte çalıştığı kişiler, tanıdığı kişiler işlerini kaybediyorlardı. Kendisi işini kaybediyordu. Bunu neden sezememişti? Bunu kavrayamayacak kadar gerçeklikten kopuk olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu.

"Sana biraz öğüt vermeme izin verir misin, Libby?"

Yaşadığı şoku henüz atlatamadığı ve boğazı kurumuş olduğu için hemen cevap veremedi. Tek yapabildiği dehşet içinde, inanamayarak, varlığının en derinlerine kadar sarsılmış bir halde gözlerini Hershel'a dikip bakmak oldu.

"Bunu bir son olarak düşünmeni istemiyorum. Bu senin için yeni bir başlangıç. Seninle kişisel olarak yakından ilgilenmiş olmamın nedenlerinden biri de, benim yıllarca önceki halime çok benzemen. Ben de kendimi kanıtlama ihtiyacı duyuyordum. Başka her şeyi dışlayarak şirkete ortak olmayı kafama koymuştum, senin de aynısını yaptığını görüyorum. Ben çocuklarımın çocukluğunu tamamen kaçırdım. Liseye geldiklerinde benim için birer yabancı olup çıkmışlardı. Neyse ki kaçırılan zamanı telafi edebildim. Yani şunu söylemeye çalışıyorum; ben çok şey feda ettim ve senin de benim yaptığım hataları yaptığını görüyorum."

Libby odaklanmaya çalışıyor, ama ansızın işsiz kalmış olmasını kafasından çıkaramıyordu. Olup biteni kavrayabilmek için birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. İşe yaramamıştı. Karın boşluğundaki berbat duygu gitgide yoğunlaşıyordu.

"Umarım," diye devam etti Hershel, "bu zamanı hayatında biraz denge sağlamak için kullanırsın. Şu andan itibaren."

"Efendim?" dedi Libby, bakışlarını kaldırıp gözlerini kırpıştırarak. Uyuşukluğu kısmen geçmeye başlamıştı. Şu an tek düşünebildiği bu firmaya hayatını, evliliğini, her şeyini verdiği ve onların kendisini kapının önüne koymak üzere olduğuydu.

"Hayatın tadını çıkarmanı istiyorum," diye tekrarladı Hershel. "Ofisin dışında arkadaşlarınla ve özel ilgi alanlarınla dolduracağın gerçek bir hayat. Dışarıda keşfetmen için seni bekleyen koskoca bir dünya var."

Libby gözlerini dikmiş, ona bakmaya devam ediyordu. Hershel anlamıyor muydu? Kendisinin bir hayatı vardı ve o hayat tam burada, bu ofisteydi. İşine tutkundu ve şimdi işi ondan koparılıp alınıyordu.

"Martha Reed'le çalışmayı kim devralacak?" diye sordu. Elbette tüm bunlar büyük bir hataydı. Martha Reed en önemli müşterilerinden biriydi ve Libby'yle çalışmaktan çok memnundu.

"Libby, dinlemiyorsun. Karar çoktan alındı. Firma fazlasıyla cömert davranıyor."

"Cömert," diye tekrarladı Libby. Ve keyifsiz bir kahkaha attı. Sonra öfkeye kapılarak aniden ayağa kalktı. Ellerini yan tarafında yumruk yaparken not defteri fark edilmeden yere düştü. "Bu karar sana hiç yakışmıyor, Hershel. Hata yapıyorsun. Beni kollarsın sanmıştım..." Boynuna doğru yavaş yavaş bir sıcaklığın yükseldiğini, yüzüne yayıldığını hissetti ve bir anda ağzını kapattı. Tartışmak anlamsızdı; Hershel'ın dediği gibi, karar verilmişti, ama Libby onun bunu eli kolu bağlı kabul etmeyeceğini bilmesini istiyordu. İşaret parmağını masanın üzerine saplar gibi dayayarak, sertçe Hershel'ın gözlerinin içine baktı ve "Umarım daha yarın olmadan yeni bir iş bulacağımı biliyorsundur," dedi.

"Senin iyiliğin için bulmamanı umuyorum, ama madem istediğin bu, öyle olsun."

"Buna pişman olacaksın, Hershel. Sana ve bu şirkete her şeyimi verdim." Daha fazla tartışma zahmetine girmeden hızla arkasını döndü ve ofisten fırtına gibi çıkıp gitti.

Kalbi vahşice çarparken kendi küçük ofisine yaklaştı. Asistanı Sarah onu gördüğü zaman, kahverengi gözleri kocaman açılarak ve beklentiyle ayağa kalktı.

"Ee?" diye sordu.

"Ben... ben işten çıkarıldım."

Sarah'nın yüzü asıldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Bu sırada bir güvenlik görevlisi gelip hemen kapısının dışında durmuş, Libby'nin eşyalarını toplamasını izliyordu. Libby masasının çekmecesini hızla çekerek açtı ve içindekileri masanın üzerine boşaltmaya başladı. "Şaka yapıyor gibi bir halim mi var?"

Sarah daha birkaç dakika önce Libby'nin takındığı aynı şaşkın ifadeyle bakıyordu. "Ama neden?"

"Hershel'a sor." Libby öfkesini dizginlemeye çalışırken dudaklarını sımsıkı kapamıştı.

"Peki... Peki ya ben?" Sarah sanki dizleri tutmuyormuş gibi bir koltuğa çöktü.

"Merak etme, bunu sordum. Sen yeni bir göreve verilecekmişsin."

"Buna inanamıyorum."

"Sen mi?" Libby boğulacak gibiydi, şimdi çekmecesinin içindeki eşyaları elinde tuttuğu büyük bir alışveriş çantasına boşaltmakla meşguldü.

"Sen ne yapacaksın?"

"Ne mi yapacağım?" diye tekrarladı Libby, cevap açıklama gerektirmeyecek kadar

açıkmış gibi. "Yapılacak başka ne var ki? Başka bir iş bulacağım. Daha binadan dışarı bile çıkmadan başka bir firma için çalışıyor olacağım. Hershel'a da öyle söyledim ve söylediklerimde ciddiydim. Jeff Goldstein yıllardır benim peşimde." Bu hiç de abartı değildi. Burkhart, Smith & Crandall'da çalışmaya başladığından bu yana, Jeff mevcut pozisyonunda mutlu olup olmadığını öğrenmek için onunla iki-üç kez temasa geçmişti. Libby'nin arayacağı ilk kişi o olacaktı. Aklında daha şimdiden potansiyel firmaların listesi dolaşıp duruyordu. Onu işe alabildikleri takdirde çok sayıda hukuk firması kendini şanslı addederdi.

Son çekmeceyi de çarparak kapadıktan sonra evrak çantasına uzandı ve bir gece önce üzerinde saatlerce çalıştığı dosyaları masanın üzerine boşalttı. Daha sonra masasının çekmecesindeki özel eşyalarını doldurduğu çantasını kaldırarak omzuna astı.

"Libby," dedi Sarah, güvenlik görevlisini süzerek.

İşin doğrusu, yeterince çabuk sıvışamamıştı Libby. "Burada bir dakika daha kalmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

Hershel ona babacan öğütler vermişti, erdem timsali ve üstünlük taslayan... patronluk taslayan öğütler. Eh, Libby ona gösterecekti. Hershel bugün için pişman olacaktı; çok büyük bir hata yapmıştı ve ne kadar yanıldığını görmek üzereydi. Libby tüm yaşamı boyunca art arda zorluklarla karşılaşmış ve kendini tekrar tekrar kanıtlamıştı. Bu sefer de farklı olmayacaktı.

Eğer annesinin ölümü ona bir şey öğretmişse, o da aksiliklerin üstesinden gelmek için ne gerekiyorsa yapmak zorunda olduğuydu. Ayakta kalacaktı. Bunu daha önce yapmıştı ve yine yapacaktı. Annesini yaşı daha çok küçükken kaybetmişti ve başından bir boşanma geçmişti. Tıpkı başka her şeyi atlatmayı başardığı gibi, bunu da atlatacaktı.

Kendini gülümsemeye zorlayarak yutkundu ve Sarah'ya baktı. "Arayı açmayalım."

"Açmayacağız," diye söz verdi asistanı. "Bana nereye girdiğini haber vereceksin, değil mi?"

"Tabii ki." Libby bunu yaptığı zaman Sarah'nın da gelip yanında çalışmasını isteyecekti. İyi bir ekip olmuşlardı. O kadar uzun süre birlikte çalışmışlardı ki, koşu arkadaşlarından farksızlardı artık; birbirlerine ayak uyduruyorlar, birbirlerinin ihtiyaç ve beklentilerini seziyorlardı. Libby, Jeff Goldstein'la son konuştuğunda, eğer onun firmasına geçecek olursa Sarah'nın da işe alınmasında ısrar etmişti. Jeff de ona bunun sorun olmayacağı konusunda güvence vermişti.

Ardına dönüp bakmadan yürüyüp ofisten çıktı. Diğer çalışanların kendisine baktığını hissediyordu, fakat onları görmezden gelmeyi tercih etti. Ofisinin kapısında duran Ben Holmes bir şeyler söylemeye yeltendi, ama Libby'nin ters bir bakışı üzerine fikrini değiştirdi. Bu iyi bir şeydi. Ben, Libby'nin kendisine söyleyeceği şeyleri duymak istemezdi.

Daha asansöre varmadan Libby'nin cep telefonu elindeydi. Bilinmeyen numaralar servisiyle yaptığı kısa bir görüşmeden sonra Goldstein & Goldstein'la bağlantı kurdu.

"Jeff Goldstein, lütfen," dedi resepsiyoniste. "Kendisine Libby Morgan arıyor

deyin."

Derhal bağlandı.

"Libby, nasılsın?"

"Muhteşem." Doğruca konuya girdi Libby. "Birkaç ay önce aramış ve mevcut pozisyonumdan memnun olup olmadığımı sormuştun, hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Ama bu bir buçuk yıl önceydi."

"O kadar oldu mu?" Zaman konusunda ipin ucunu tamamen kaçırmıştı belli ki. "Şey için aramıştım, artık Goldstein & Goldstein'a geçmekte özgürüm." Ne istediğini üstü kapalı olarak söylemeye gerek yoktu. Libby doğrudan yaklaşımı tercih ederdi.

"Gerçekten mi?" Jeff'in sesi hafiflemişti. "Dediğim gibi, o konuşmanın üzerinden bir yılı aşkın bir zaman geçti. O zamandan bu yana işlerde keskin bir düşüş oldu. Neredeyse herkes bu durumda. Bu aralar hiç kimseyi işe almıyoruz."

Bu haber havasını söndürmüştü, ama Libby cesaretini kaybetmedi. "Sorun değil, Jeff," dedi, tutuk bir tempoyla yürümeye devam ederken. Artık binadan çıkmış, Seattle kaldırımlarındaki yaya trafiğine katılmış, sert ve kararlı adımlarla yürüyordu. Mart ayının karanlık, bulutlu göğü tamamen ruh halini yansıtıyordu. Kesinlikle her an yağmur başlayabilirdi.

"Geçmiş performansınla başka bir iş bulmakta zorlanmayacağından eminim," diye devam etti Jeff.

"Ben de zorlanacağımı sanmıyorum," dedi Libby, sesinin kendinden emin çıkmasına dikkat ederek. "Geçmişte beni istediğin için ilk fırsatı sana vermek istemiştim."

"Buna müteşekkirim. Eğer bir şey çıkarsa ilk irtibat kuracağım kişi sen olacaksın."

"Harika. Zaman ayırdığın için teşekkür ederim," dedi Libby.

"Rica ederim. İletişimde kalalım."

"Olur," dedi Libby, konuşmayı sona erdirmek için sözcüğü aceleyle söylerken.

Öfkeyle galeyana gelip Jeff'i aradığı için pişman olmuştu. Duygusallık ve öfkeyle harekete geçmek yerine, bu konuşmayı daha fazla düşünerek yapmalıydı. Şu anda bile şaşkınlık ve öfke arasına sıkışmış, burnundan soluyordu.

Apartman dairesine yürümesi on beş dakika kadar sürmüştü. Bu mesafeyi günlük egzersizi olarak düşünüyordu. Binası işlek bir caddedeydi ve hem sabah erken hem de gece geç vakitte yürüyüş için yeterince güvenliydi. Yeni firmasındaki işine gidip gelirken yürümeye devam edebileceğini umuyordu.

Yükünü bir omzundan diğerine geçirdi ve evinin kapısından içeri girerken soğukkanlılığını korumak için mücadele verdi. Öteden beri beklediği o yükselme anının gelip çattığından o kadar emindi, çalışkanlığının ve fedakârlıklarının nihayet hak ettiği takdiri göreceğine o kadar güveniyordu ki. Bunun yerine işten çıkarıldığına inanamıyordu.

Fakat gerçek, kafasına daha yeni yeni dank ediyordu.

Libby daima başarılı olmak için çalışmıştı. Liseyi birinci olarak bitirmiş ve hem kolejdeki hem de hukuk fakültesindeki sınıfında hep en başarılı yüzde onluk dilimin içinde yer almıştı. Bu dereceler için çok çalışmıştı; aslında her şey için çok çalışmıştı.

Kollarını vücuduna sararak oturma odasının çevresini üç kez dolaştı, aklı herhangi

bir NASCAR arabasının motoruna rakip olacak kadar hızlı çalışıyordu. Gökyüzü daha da kararmış, çiseleyen yağmur camların üzerine ıslak ve çarpık çurpuk izler dokuyarak pencerelere çarpmaya başlamıştı. Pasifik Kuzeybatısı'nda mart ayı böyle geçerdi.

Libby'nin düşünmeye ihtiyacı vardı. Her şey sırayla yapılmalıydı: Önce özgeçmişini güncellemesi gerekiyordu.

Tek fincanlık kahve makinesini açtı, bir kupa kahve hazırladı ve çalışma odasına götürdü. Kupayı bir bardak altlığının üzerine yerleştirerek, annesinin hemen masanın köşesinde duran resmine baktı. Annesinin gözleri doğrudan doğruya kendisininkilere odaklanmış gibi görünüyordu.

"Biliyorum, anne. Merak etme. Bu sadece geçici bir durum. Her şey kaybedilmiş değil."

Libby tam o sırada annesinin çerçeveli fotoğrafının yanında duran bitkiyi fark etti. Daha ne tür olduğunu bile bilmiyordu, ama her ne tür olursa olsun şimdi sararıp buruş buruş olmuştu. İhmalden solmuştu.

Debbie Macomber - İyi ki Geldin

Bölüm 2

Dört Ay Sonra

Libby Morgan girdiği en son mülakattan elinde sımsıkı tuttuğu evrak çantasıyla çıkarken, bu işe de kabul edilmeyeceğine dair o yürek sızlatan hissi yaşıyordu yine. Ekonomi, tüm şanslarını elinden alıyordu. Özgeçmişi profesyonel niteliklerini vurguluyordu; Hershel da onun için parlak bir tavsiye mektubu yazmıştı; ama yine de hiçbir şey başaramamıştı.

Dört ay!

Normalde başka bir iş bulmanın sorun olmaması gerekirdi; oysa oluyordu. Hiç kimse kimseyi işe almıyordu. Hiç kimse ilgilenmiyordu. Libby başvurduğu firmaların, yaptığı iş görüşmelerinin sayısını hatırlamıyordu. Arkadaşlarının tavsiyelerini de dinlemişti ama hâlâ bir şey yoktu. Ah, birkaç sefer olacak gibi olmuştu, ama şu ana kadar yarışta hep ikinci gelmişti… veya üçüncü. Egosu dibe vurmuş, kendine olan saygısı yerlerde sürünmeye başlamıştı. Yaşamı boyunca hiç bu kadar çökmüş hissetmemişti kendini. Zamanını geçirecek hiçbir şey olmaması onu yavaş yavaş öldürüyordu. Umutsuzca çalışma ihtiyacı duyuyordu.

Daireden içeri girince evrak çantasını kanepenin üzerine fırlattı ve minderli, geniş koltuğuna çöktü. Ceketinin orta düğmesi kopacak kadar gerilmişti. Başka her şeyin üstüne bir de kilo almıştı. Beş kilo. Beş çirkin kilo. Ceketinin düğmelerini açtı ve bıkkınlıkla içini çekti. Hiçbir şey doğru gitmiyordu. Hiçbir şey doğru gelmiyordu. Hayatı. Kıyafetleri. Hiçbir şey.

Telefon çalınca potansiyel bir işveren olabileceği düşüncesiyle ahizenin üstüne atladı.

"Libby Morgan," dedi, sesinin neşeli ve pozitif çıkması için elinden geleni yaparak.

"Libby, ben Sarah. Görüşme nasıl geçti?"

Hayal kırıklığıyla omuzları çöktü Libby'nin. Kimi kandırıyordu ki? İş için hiç kimse aramayacaktı. "Aynı hikâye: Her pozisyon için en az kırk aday var."

Libby daha mülakat bitmeden kendisinin zorlu bir rakip olmadığını anlıyordu. Burkhart, Smith & Crandall'dan ayrıldıktan sonraki aylar içinde şansları konusunda altıncı hissini geliştirmişti. İki-üç kez şanslı adaylardan biri olduğunu anlamıştı. Bunları ikinci ve üçüncü mülakatlar takip etmişti, ama yine de sonuç daima aynı oluyordu. Maalesef, başka bir zaman. Çok yaklaşmıştın, ama olmadı, belki bir dahaki sefere.

"Ofiste ne var ne yok?" diye sordu. Geçmeyen tek umudu, Hershel ve diğer ortakların hatalarını anlamaları ve kendisinden geri dönmesini istemeleriydi. Bunu dört ay önce yapmış olsalardı, yüzlerine güler ve cehenneme kadar yolları olduğunu söylemenin hazzına varırdı. Ancak son birkaç hafta içinde tutumu önemli ölçüde yumuşamıştı. Çalışmak istiyordu. Çalışmak zorundaydı. Bu bitmez tükenmez, kendini

bir sonraki mülakata hazırlama ve sonuçta sadece kendinden şüphe etme ve hayal kırıklığı kayalıklarına çarpma savaşına daha fazla dayanamayacaktı.

"Bu sefer bir şeyler olacağından çok umutlanmıştım," diye devam etti Sarah.

Libby de umutlanmıştı.

"Cesaretini kaybetme," dedi Sarah.

"Kaybetmeyeceğim." Evet, sanki bu mümkünmüş gibi. Kendini dayak yemiş ve mağlup olmuş gibi hissediyordu ve daha öğlen bile olmamıştı.

"Benim kaçmam lazım."

"Hoşça kal." Asistanı ilk ayda olduğu kadar sık aramıyordu. Hatta, son zamanlarda Sarah'yla irtibata geçen genellikle Libby oluyordu. Asistanı yoğundu ve kafası çok meşguldü, konuşmaları kısa sürüyordu. Libby, Ben Holmes için çalışmanın Sarah'ya zor geldiğini biliyordu. Başka bir hukuk firmasında fırsat çıksa, Libby'nin yanına geçmeyi seve seve kabul ederdi.

Libby ihtiyaç duyduğu şeyin bir mola olduğuna karar verdi. İki yıl önceki Noel'den bu yana Spokane'e gitmemişti. Bunca zamandır babasını veya üvey annesini görmemişti. Libby lise öğrencisiyken babasının evlendiği kadınla, Charlene'le iyi anlaşırdı. Sıcak bir ilişkileri olmuştu. Charlene gayet hoş bir insandı, ama Libby'ye annelik etmeye hiç niyeti yoktu ki bu da Libby'nin işine geliyordu. Libby annesinin anılarına sadık kalmış ve Molly'nin kendisinde görmüş olduğu potansiyeli hayata geçirmek için çok çalışmıştı.

Ne yazık ki, Libby'nin babasıyla hiçbir zaman özel bir yakınlığı olmamıştı. Babası hava kuvvetlerinde sivil bilgisayar analisti olarak çalışıyordu ve daima mesafeli olmuştu. Küçük aile ilk duygusal darbesini Libby'nin ağabeyi Timmy on yaşında bisiklete binerken öldüğü zaman almıştı. Sarhoş bir sürücü Timmy'ye çarpmış ve hızla kaçarak uzaklaşmıştı. Babası oğlunun trajik ölümünü çok zor atlatmıştı. Libby bunun belli belirsiz farkında olsa da, Timmy'nin ölümü annesiyle babasının evliliğine büyük sıkıntılar getirmişti. Ardından da annesine kanser teşhisi konmuştu.

Robert Morgan oğlunun ölümünden sonra kendini hayata karşı kapatmış gibi görünüyordu. O sarhoş sürücü pek çok bakımdan, ağabeyinin hayatından çok daha fazlasını almıştı; ailelerini mahvolmaya sürüklemişti. Annesi ve babası bir daha asla aynı olamamışlardı. Babasının güldüğü ve kızına takıldığı günler geride kalmıştı. Çocukken babasının kendisini havaya kaldırması ve kendi etrafında fırıl fırıl döndürmesi Libby'nin çok hoşuna giderdi. Timmy'yi kaybetmelerinden sonraysa, babasının kendisiyle tekrar böyle oynadığını hiç hatırlamıyordu.

Baş başa kaldıklarında bile, Robert ve Libby birbirleriyle nadiren konuşuyorlardı. Libby Ulusal Onur Topluluğu'na kabul edildiği gün babası takdim töreni için okula gelmemişti. Diğer anne babaların yaptığı gibi lise mezuniyet balosunda onun ve kavalyesinin fotoğraflarını çekmemiş, doğum günlerinde ve Noellerde nakit para vermişti. Aldırmıyordu işte. Yine de babası, Libby'nin ailesiydi. Tek ailesi.

Libby asıl annesini özlüyordu – şimdi her zamankinden daha da fazla. Annesinin kollarının arasına sokulmak ve tıpkı küçükken ve korktuğu zamanlarda olduğu gibi onun sıcacık kucağında teselli bulmak için özlem duyuyordu. Annesi onu

neşelendirmek için daima bir yol bulurdu. Birinci sınıftayken, Libby bir doğum günü partisine davet edilmediği zaman, annesi onu şık bir restorana götürmüştü. Özel şapkalar ve eldivenler takmışlar, salatalıklı sandviç yemişlerdi. Annesinin ölümünden bunca yıl sonra, Libby onun kucaklamalarını ve paketlenmiş öğle yemeklerine sıkıştırdığı notlarını hâlâ özlüyordu.

Telefonunu alarak rehber listesinde babasının Spokane numarasını arayıp buldu ki bu bile başlı başına hazin bir durumdu. Üçüncü çalışında telefonu Charlene açtı.

"Merhaba, Libby," dedi, onun sesini duyduğuna memnun olmuş gibiydi.

Birkaç dakika konuşup karşılıklı şakalaştıktan sonra Libby, "Acaba bu hafta sonu için babamla senin bir planınız var mı diye soracaktım," dedi. "Sizi ziyarete gelmeyi düşünmüştüm de."

Charlene duraksadı. "Her şey yolunda mı?"

"Ah, elbette. Ben sadece rutinde bir değişikliğe ihtiyaç duyuyorum." İhtiyaç duyduğu şey bir amaçtı, dairesinde boş boş oturup yavaşça delirmekten başka yapacak bir şey bulmaktı.

"Hâlâ çalışmıyor musun?"

"Daha değil." Sözcükler neredeyse boğazına dizilmişti. Kendini öylesine yenik hissediyordu ki.

"Sana şefkat ve bakım lazım, tatlım," diye mırıldandı Charlene anlayışla. "Gel de sana teselli yemekleri yapayım. Denemeyi istediğim yeni bir peynirli makarna tarifi aldım mesela."

"Peynirli makarnaya ihtiyacım yok," diye bağırdı Libby histerik bir kahkahanın sonunda. "Bana yağsız çiftlik peyniri lazım."

"Ah canım, kilo mu aldın?"

"Dondurma yüzünden," diye yakındı Libby. Suçlular, gece geç vakitlere kadar seyrettiği Jay Leno ve ayın sürpriz lezzetleriydi. Yatağa gitmek için hiçbir sebep olmayınca genellikle geceleri saat bire ikiye kadar oturuyordu. Gece atıştırmalarına son vermek zorunda olduğunu biliyor, ama bunu yapmak için kendini disiplin altına alamıyordu. Çok az tesellisi vardı. Son birkaç aya kadar dondurmanın sıkıntılı bir kalp ve zihin için ne kadar teselli edici olabileceğini hiç bilmezdi.

"Bir spor salonuna üye ol," diye öneride bulundu Charlene. "Faydası olacaktır. Babanı veriyorum."

"Libby, ne haber?" diye sordu Robert Morgan. Hiçbir zaman sıcak ve yumuşacık bir baba olmamıştı, ama Timmy ve Molly'yi kaybettikten sonra, Libby'yle ne yapacağını artık hiç bilemiyordu.

"Spokane'e gelip sizi ziyaret etmeyi düşünüyordum," dedi Libby. "Eve gelmeyeli epey oldu."

"Hâlâ bir işin olmadığını mı söylemek istiyorsun?" Soru bir suçlama gibi gelmişti.

"Uğraşıyorum baba," dedi Libby savunmacı bir yanıtla karşı koyarak. İş aramak için çaba göstermiyor değildi. Kendini birbiri ardına ret cevaplarına neşeyle maruz bırakarak yorgun düşmüştü. Ne kadar uzun süre işsiz kalırsa, potansiyel bir işverenin ilgisini çekmesi de o kadar zorlaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Eh, ziyarete gelebilirsin elbette." Sözcüğü üzerine basa basa söylemişti Robert.

Ziyaret. Kalmak değil. Ziyaret.

Libby acı bir tevazu dersini daha sineye çekerek soluğunu bıraktı. "Teşekkürler, baba."

***

Libby o hafta sonu Spokane'e cumartesi sabah gitmiş ve pazar sabahı geç vakte kadar kalmıştı. Ziyaret kısa ve tatlıydı. Babası kendisinden hiçbir şekilde istenmeyen nahoş tavsiyelerde bulunmayı önemli bulurken, Charlene anlayışlı bir ifadeyle dinleyerek buna seyirci kalmıştı.

Pes etme.

Daha çok dene.

Çok seçici olma.

En alttan başlamaya razı ol.

Kendini kanıtla.

Sanki Libby hiç uğraşmıyormuş gibi söylemişti tüm bunları.

Libby pazartesi sabahı üvey annesinin tavsiyesine uyarak internet üzerinden yakınlarda bir spor salonu buldu, etrafa göz atmak için salona uğradı ve ziyaretin sonunda on iki aylık bir sözleşme imzaladı. Parasını çok daha iyi idare etmek zorundaydı, ama şu anki kilo alma hızına bakılacak olursa, spor salonuna para ödemek, halihazırda sahip olduğu giysilerin içine sığamayacak kadar şişmanladığı takdirde yepyeni bir gardırop düzmek için harcayacağından çok daha ucuza çıkacaktı.

"Yoga ve Pilates dersleri için özel spor kıyafetleri almam gerekiyor mu?" diye sordu, kendisine tesisi gezdiren neşeli kıza. Kız kendini Gina diye tanıtmıştı ve Kâinat Güzeli gibi bir fiziğe sahipti.

"Özel bir şeye gerek yok; bol ve rahat bir şeyler giyseniz yeter."

Libby gülmesini tutamadı. "Eğer bol bir şeyim olsaydı spor salonuna kaydolmazdım."

"Çok komiksiniz."

Libby hiç de komik olduğunu düşünmüyordu.

Ertesi sabah saat sekizde geldiğinde spor salonunu hıncahınç dolu buldu. Makinelerin tümü kullanımdaydı ve koca salon dönen tekerlek sesleriyle doluydu. Libby eşofman altıyla tişört giymeyi seçmişti ve kendini buraya inanılmaz derecede yabancı hissediyordu. Diğer kadınlarsa şık, renkleri uyumlu kıyafetler giymişlerdi. Etrafına bakındığında kendisinin oradaki en şişman kadın olduğuna karar verdi.

Koşu bantlarının olduğu alana yaklaştığında, uzun boylu, kendi yaşlarında, yakışıklı bir adam, "Benim makineme geçebilirsin," dedi.

"Teşekkürler." Libby adamın koşusunu bitirmesini bekledi, koşu bandının üstüne çıktı ve hızını canlı bir tempoyla bir buçuk mil yürümek üzere ayarladı. Ama daha yürüyüşü tamamlamadan kusacak gibi olmuştu. Ne kadar umutsuz bir şekilde kondisyonsuz olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Sonrasında, biraz soluklanmak amacıyla soyunma odasındaki tahta sıralardan birine

oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğildi. Duvar saati saatin dokuz olduğunu söylüyordu. Eğer hâlâ firmada çalışıyor olsaydı tam şu anda masasında oturuyor ve büyük bir olasılıkla daha şimdiden çok çalışarak iki saat geçirmiş olurdu. O günler geride kalmıştı. Artık günün geri kalanı tamamen boş olarak önünde uzanıyordu. Ama en azından artık, almış olduğu kilolardan yürüyerek kurtuluyordu.

Duş alıp giysilerini değiştirdikten sonra dairesine döndü ve sonraki bir saati bilgisayarda boş yere iş aramakla geçirdi. Öğle yemeği için ara verdi, televizyonda öğlen haberlerini seyretti ve ardından on beş dakika pembe dizi izledi. Dizideki olaylara takılmaya başladığını fark edince, aniden televizyonu kapadı ve yeniden bilgisayarına yöneldi. Geçen hafta bir-iki gün şekerleme bile yapmıştı. Günün ortasında şekerleme... Bu olacak şey değildi! Pembe dizi seyretme ve şekerleme yapmanın düşüncesi bile dehşete kapılmasına neden oluyordu. Meçhul biri bedenine egemen oluyordu ve bu düşmanca istilaya son vermek için bir yol bulmak zorundaydı.

Ertesi sabah spor salonuna geldiğinde, kendi yaşlarında profesyonel görünümlü bir kadın Libby'nin dolabının yanındaki dolabı açtı. Bir yerlerden tanıdık geliyordu. Sonra birdenbire hatırlayıverdi Libby. Bu kadın şehirdeki büyük hukuk firmalarından birinde avukattı. Kadının adını hatırlamak birkaç dakikasını aldı. Megan... Maggie... hayır, Maddy Birşey. Neden, ah neden daha fazla dikkat etmemişti ki?

Babası ufak bir iyi tavsiyede bulunarak ona çevresini genişletmesi gerektiğini söylemişti.

Ama problem şuydu ki, Libby şirkete ortak olmak konusunda son derece kararlı olduğu için mesleki dostluklar kurmaya fazla yatırım yapmamıştı. Hiç arkadaşı yok değildi. Üniversiteden ve hukuk fakültesinden birkaç kişiyle iletişimde kalmaya gayret ediyordu. Onun asıl sorunu, çevresini nasıl genişletebileceğini bilmemesiydi. Ama öğrenmek istiyordu. Bu noktada bir iş bulmasını sağlayacak her şeyi yapmaya dünden razıydı.

Eh, bugünün işini yarına bırakmamak da en iyisiydi.

"Merhaba," dedi malzeme dolabını kapayarak. "Maddy'ydi, değil mi?"

Kadın dönerek ona baktı, ama yüzü ifadesizdi.

"Ben Libby," dedi gülümseyerek. "Burkhart, Smith & Crandall'dan Libby Morgan." Şu aralar işsiz olduğunu belirtmeye gerek yoktu.

"Ah, merhaba."

Maddy pek de onu tanımışa benzemiyordu.

Libby bundan sonra ne söyleyeceğinden pek emin değildi. "Buraya sık gelir misin?" Aman Tanrım, tavlama sözlerinden ne farkı vardı bunun? "Ben yeni üye oldum... daha ilk haftam ve şunu söylemeliyim ki şimdiden çok zorlanıyorum." Eğlenceli görünmek için yarı gönüllü bir çabayla elini koltukaltına doğru salladı. Aslında, eğlenceliden çok acınası bir görüntüsü olması daha büyük bir ihtimaldi.

"Ben haftada üç sabah buradayım," diyen Maddy dikkatini öbür tarafındaki arkadaşına çevirdi. İkisi birlikte dolap alanından ayrılarak spor salonuna gittiler.

Libby utanmış bir halde başını çevirdi. Yol üzerinde bir el havlusu alarak spor salonunun ana çalışma alanına doğru ilerledi ve bir makine arandı. Basamak çıkma

aleti müsaitti; gidip bir denemeyi düşündü. Otuz dakika sonra Libby yaşama döndürülmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu kendini. Ciğerleri yanıyor, baldır kasları isyan ederek çığlıklar atıyordu.

Kendisine spor salonunu gezdirmiş olan Kâinat Güzeli dublörü Gina onu fark etti ve Libby içine sığ nefesler çekerken, fiziksel fitness programları hakkında hepsi de acı verici gibi görünen bir dizi öneride bulundu. Libby şu andan itibaren sadece koşu bandıyla yetinecekti.

Hershel ona kendisi için yeni ve eğlenceli bir hayat kurmasını ilk önerdiğinde Libby rencide olmuştu; çok teşekkürler, hayatı gayet iyiydi! İşinden keyif alıyor ve güzel bir apartman dairesinde yaşıyordu. Bunun ötesinde istediği veya ihtiyaç duyduğu başka bir şey gerçekten yoktu – şey, daha doğrusu şirkete ortak olmaktan başka hiçbir şey.

O zamandan bu yana geçen haftalar ve aylar içindeyse, Hershel'ın haklı olduğunu anlamıştı. Eğer dürüstçe söyleyecek olursa, arkadaşlarının çoğu daha ziyade birer tanıdık gibiydi. Yeni arkadaşlar edinmek konusunda da kendini tamamen beceriksiz hissediyordu. İşi olmayınca sudan çıkmış balık gibi olmuştu.

Eve geri dönünce telefonunu alarak okul arkadaşlarından en yakını olan Robin Hamlin'i aradı. İkisi hukuk fakültesinde derslere beraber çalışmışlardı. Robin Seattle'da savcı olarak çalışıyordu ve Libby gibi azimli, kendini işine adayan biriydi… daha doğrusu Libby'nin eskiden olduğu gibi. Robin doksan dakika sonra geri aradı.

"N'aber?" diye sordu her zamanki dolambaçsız haliyle.

"Öğlen yemeği için buluşabilir miyiz?"

"Ne zaman?" diye sordu Robin, sesi meşgul geliyordu.

"Bu hafta herhangi bir gün." Ya da gelecek hafta veya ondan sonraki, diye düşündü Libby.

"Perşembe olur. Blossom Sokağı'ndaki French Cafe'ye ne dersin?"

"Elbette." Libby, French Cafe'yi veya Blossom Sokağı'nı bilmiyordu, ama restoranın yerini saptamak için fareyle bir tıklama yeterliydi.

"Güzel. Görüşürüz o halde."

***

Perşembe günü Robin on dakika geç geldiğinde Libby çoktan dışarıdaki birkaç masadan birine yerleşmiş ve öğle yemeklerinin siparişini vermişti.

"Özür dilerim, mümkün olduğunca çabuk geldim."

"Zararı yok." Arkadaşı iyi görünüyordu. Belki biraz kiloluydu, ama Libby'nin ona kusur bulacak hali yoktu, özellikle de kendisi pantolonunu düğmeleyemezken. Robin düz etekli gıcır gıcır lacivert bir iş kıyafeti giymişti. Saçları Libby'nin hatırladığından daha kısaydı. Aslında Libby en son ne zaman bir araya geldiklerini de hatırlayamıyordu. İş aramaya başladığından beri birkaç kez telefonda konuşmuşlardı, ama hep kısa konuşmalar olmuştu. Acele acele. Acaba Libby de geçmişte başkalarına böyle mi görünmüştü hep? Muhtemelen. Daima ya bir yazılı belgeyi bitirmek için acele ediyordu ya da bir toplantıya geç kalmış oluyordu.

"İkimiz için sipariş verdim," dedi. Robin'in geç kalacağını ve zamanının kısıtlı

olacağını tahmin etmişti.

"Öğle yemeğinde ne yiyorum peki?" diye gülerek sordu Robin.

"Kırık bezelye çorbasıyla hindili sandviç ve buzlu çay."

"Mükemmel." Robin sandalyeyi çekerek Libby'nin karşısına yerleşti. Şemsiye onları temmuz güneşinden koruyordu.

Robin oturur oturmaz garson her iki yemek tabağıyla birlikte buzlu çay dolu iki bardak getirdi ve Libby'nin masaya bırakmış olduğu plastik sipariş numarasını alıp masadan ayrıldı.

"İş araman nasıl gidiyor?" diye sordu Robin sandviçine uzanırken.

Libby durakladı, büyük bir hızla ne kadar çaresiz duruma düştüğünü itiraf etmeye isteksizdi. "Gidiyor işte."

"Bir iş buldun mu?"

Libby başını iki yana salladı.

Robin sandviçini ağzına götürürken yarı yolda duraksadı. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Keşke öyle olsaydı."

Arkadaşı başını salladı. "Sana mahalli idareyle bir mülakat ayarlayabilirim, savcı olarak çalışmak için."

Libby elini kaldırdı. "Düşündüğün için sağol, ama hayır, teşekkür ederim." Robin'in mahalli idarede iş bulmasından bu yana ne kadar değiştiğini görmüştü. Üst üste her gün suç ve suçlulara maruz kalmak arkadaşını sertleştirmiş, görünümünü daha karamsar hale getirmişti.

"Hershel Burkhart'ın bana normal bir hayat kurmamı tavsiye ettiğini söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"PİSLİK."

Libby gülümsedi. Eski patronu için öfke ve henüz kaybolmamış bir sevgi arasında gidip geliyordu. Kendisini ciddi bir şekilde incitmiş olmasına rağmen, Hershel'ı severdi. Ama Robin'in onun bu görüşünü paylaşmadığı belliydi. "Aslına bakarsan..." dedi Libby, kendini gerçeği itiraf etmeğe zorlayarak. "Hershel'ın haklı olduğunu anlamaya başladım."

"Ama zaten senin bir hayatın var, Lib."

Libby başını iki yana salladı. "Yok, artık bir hayatım yok. Ve o kadar berbat haldeyim ki kendimle ne yapacağımı bile bilemiyorum. Ha, bir spor salonuna üye oldum." Olumlu olan az sayıdaki şeyden biri de buydu. "Aslında aldığım tüm bu kilolardan sonra bir şeyler yapmam ve acele etmem gerektiğini düşündüm." Neyse ki Robin bundan söz etmeyi münasip bulmamıştı. "O kadar şişmanladım ki."

Sandviç neredeyse Robin'in boğazına kaçıyordu. "Sen şişman falan değilsin."

"Öyleyim. Bak." Libby ayağa fırladı ve arkadaşına kapatamadığı pantolonunun belini gösterdi. "Beş kilo fazlam var. Üstüme hiçbir şey olmuyor."

"Sen şişman değilsin," diye üsteledi Robin. "Burada şekilsiz olan biri varsa o da benim. Son altı yılda yaklaşık yedi kilo aldım ve kurtulabilecek gibi de görünmüyorum."

Gözleri açılan Libby, lokmasını çiğnemeye son verip yutarken heyecanla elini salladı. "Benimle spor salonuna gel. Bu fazla kilolardan birlikte kurtuluruz."

Robin otomatik olarak başını iki yana salladı. "Sanki egzersiz yapmak için zamanım varmış gibi."

"Bir şekilde zaman yaratman lazım. "

Robin duraksadıktan sonra tekrar başını salladı. "Dosya yükümü görecek olsan, anlarsın."

"Dikkatini gerektiren dosyalar daima olacaktır. Ama artık kendinle ilgilenme zamanın gelmiş. Ben de her sabah işe yürüyerek gidiyor ve formda olduğumu düşünüyordum. Koşu bandında bir buçuk mil tempolu yürümek, ne kadar yanıldığımı kanıtlamaya yetti. Egzersiz hem fiziksel hem de zihinsel sağlığın için önemli. Eğer sen kendine bakmazsan başka hiç kimse bakmaz." Libby, Gina'dan öğrendiği satış sözcüklerini tekrarlıyordu. Kendisinde işe yaramıştı. Belki Robin'le de öyle olurdu.

Arkadaşı kaşlarını çattı ve bu fikri ciddi ciddi düşünüyormuş gibi çorba kaşığını masanın üzerine bıraktı.

Libby egzersizin faydalarını savunmaya hazırdı. Spor salonunda bir arkadaşa ihtiyacı vardı. Kâinat Güzeli onu yanında bir arkadaşını da getirmesi için teşvik etmiş, bunun motivasyonuna faydası olacağını söylemişti.

"Eğer bana altı ay önce egzersiz alışkanlığının avantajlarını övüp duracağımı söyleseydin senin ateşine bakardım," diye ekledi Libby. "Ama antrenman yapmak ikimize de iyi gelecek, bak ben daha şimdiden bir buçuk kilo verdim bile." Robin'in bu teklifle ilgileneceğini beklemiyordu, ama kendini denemek zorunda olduğunu hissetmişti.

Robin içeceğini masaya bıraktı. "Kilo mu verdin? Daha şimdiden mi?"

Libby başını sallayarak onayladı. Yani biraz abartılı olmuştu, ama yine de bir miktar kilo vermişti. Kıyafetlerinin üzerine olması için pek yeterli değildi, ama en ufak katkı bile işe yarardı. Ne var ki o sefil kiloların vücudundan keskiyle gram gram oyulup çıkarılıyormuş gibi geldiğinden söz etmemişti. Hiç de kolay gitmiyorlardı.

"Ne sıklıkla gidiyorsun?" diye sordu Robin, hindili sandviçinden yavaşça bir ısırık daha alarak.

"Ben mi? Şu anda her gün." Zamanı vardı, neden yapmasındı ki? Zihinsel sağlığına gerçekten yararı dokunmuştu ve hiç arkadaş edinmemiş olsa da her gün bir sürü insan görüyordu. Kullandıkları spor salonu aletlerini değiştirirken birbirlerine başlarıyla selam veriyorlardı.

"Ben her gün gelemem."

"Ben senin gittiğin günlerde orada olurum," diye söz verdi Libby.

"Sabah yedi buçukta oradan çıkmış olmam gerekiyor."

Libby'nin zamanını değiştirmesi gerekecekti. Sorun değildi. Çalar saatini nasıl kuracağını hâlâ biliyordu. "Harika." Robin'i salona üye yapmanın bu kadar kolay olacağını tahmin etmemişti, ama bunun arkadaşına iyi geleceğini biliyordu.

Sonra, sanki aniden kısıtlı zamanı olduğunu hatırlamış gibi, Robin saatine göz attı. "Mahkemeye dönmeden önce yapılacak bir işim var," dedi tabağını yana iterek.

“Annem artık Florida’da yaşıyor ve benden onun için bir çile yün almamı istedi.”

“Yakınlarda yüncü dükkânı var mı?” diye sordu Libby etrafına bakınarak.

Robin başıyla sokağın karşı tarafını işaret etti. Tam French Cafe’nin karşısında Bir Yumak Mutluluk adında bir dükkân vardı. Genç kızlığında annesi Libby’ye örgü örmeyi öğretmişti. Annesi ölene kadar Libby bundan zevk almış, ama sonra hatalarını düzeltmesine yardım edecek veya örnekleri nasıl okuyacağını açıklayacak kimse kalmamıştı. O zamandan bu yana geçen tüm bu yıllar boyunca örgü şişlerini eline almamıştı.

“Ben de seninle geleceğim.”

Debbie Macomber - İyi ki Geldin

Bölüm 3

Yüncü dükkânının vitrininde, üzerinde örgü bir süveter olan telden mankenin yanında bir kedi uyukluyordu. Düzgün harflerle yazılmış bir tabela, bunun pamuk içerikli bir yün ipliği olan Morning Glory'yle hazırlandığını gösteriyordu. Nervür örgüler, saç örgüsü modeliyle yapılmıştı. Libby saç örgüsü modelini çocukluğundan hatırlıyordu. Annesi öldüğü sırada örmekte olduğu tasarımda saç örgüsü vardı. Libby süveteri hiçbir zaman tamamlamamıştı ve ona ne olduğunu da bilmiyordu. Hiç kuşkusuz babası veya üvey annesi ondan uzun süre önce kurtulmuşlardı.

Robin dükkâna girdiğinde kapının üzerinde bir zil çaldı. Libby içeri çekildiğini hissetti. Dükkânın içine doğru iki adım attı ve üzerine sıcacık bir duygunun çöktüğünü, sıcak bir karşılamayla karşılandığını hissedince duraksadı. Bir yüncü dükkânına en son ne zaman girdiğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Annesiyle birlikteydi. Yünler duvarda parlak beyaz kutular içinde sergileniyordu. Her şey renklere göre düzenlenmiş, bu da büyüleyici bir mozaik oluşturmuştu. Kırmızı, yeşil, sarı ve mavi tonları ve dokuları sadece görmek bile onu büyülemişti.

Bir anda Libby genç kızlığının ilk yıllarına, annesiyle oturup ondan mümkün olduğunca çok şey öğrenmek için elinden geleni yaptığı zamanlara geri döndü. Annesi çok hasta ve çok cesurdu. Hayatının son haftalarında her müsait anını Libby'yle geçirmişti, ta ki gücü tükenene kadar.

Libby annesinin sağ kalamayacağına inanmayı reddederken, Molly hakikati biliyordu. Bir ömürlük bilgeliğini tek kızına aktarmak için elinden geleni yapmıştı. Libby de hatırlayabileceği her şeyi hatırlayarak, hatta unutmamak için bazı şeyleri not alarak onu pürdikkat dinlemişti. Annesinin son talimatları Libby'nin hayat görüşü haline gelmişti.

Kendi hayatının sorumluluğunu üstlen.

Hayallerinin peşinden gitmekten korkma.

Çok çalış ve yapamayacağını söyleyen hiç kimseyi dinleme, çünkü yapabilirsin ve yapacaksın.

Libby'nin içi derin bir kayıp duygusuyla dolmuştu. İşsiz geçen tüm bu haftalar onun kendine olan saygısını kemirip tüketmiş, kendine olan inancının temellerini un ufak etmişti. Etrafında annesinin güven veren kollarını hissetmeyi, onun kendisini yüreklendirmesini, ilerlemesi ve cesaretini kaybetmemesi için metanet aşılamasını istiyordu.

Dükkâna göz gezdirdi. Her tarafta ustalıklı bir şekilde örgü numuneleri sergileniyordu. Mekânın arka tarafına doğru yerleştirilmiş uzun masa, verilen dersler içindi muhtemelen. Masada on üç, on dört yaşlarında görünen iki genç kız oturuyordu ve görünüşe göre derin bir sohbete dalmışlardı. Biri diğerine yardım ediyor gibiydi.

Kaybedecek zamanı olmayan Robin doğruca tezgâha yaklaştı. Robin'e bakan kadın ona ismiyle hitap ederek annesi Ruth'u sordu. Robin annesinin yününün parasını

öderken ikisi kısaca sohbet ettiler. Alışveriş üç dakikadan kısa sürdü ve ardından Robin veda etmek için arkasını döndü.

"İşten eve dönerken spor salonuna uğrayıp akşama da sana telefon edeceğim," dedi Robin Libby'ye, tam kapıya geldiği zaman. Saatine baktı, yüzünü ekşitti ve gitti.

Libby orada kök salmış gibi duruyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu tezgâhın arkasındaki kadın.

Libby kendini gülünç duruma düşürdüğünü fark etti. "Ah, özür dilerim. Niyetim burada gölün ortasındaki bir flamingo gibi öylece durmak değildi. Sadece bir yüncü dükkânından içeri girmeyeli yıllar oldu – çocukluğumdan beri."

"Buyurun etrafa bir göz atın isterseniz."

"Teşekkür ederim, bir bakayım," dedi Libby kendini aptal gibi ve biraz da sıkılgan hissederek. Duvarın önündeki vitrinli teşhir dolaplarından birinin yanına gitti ve eline itfaiye kırmızısı bir yün çilesi aldı. Etiketi okuyup da ipliğin mısır püsküllünden yapıldığını öğrenince şaşırdı.

"Dükkâna daha geçenlerde geldi," dedi tezgâhtar. "Bu arada benim adım Lydia Goetz."

"Libby," dedi Libby de, "Libby Morgan." Yünü kutusuna geri koydu.

"Soyadan yapılan ipliklerimiz de var. Ayrıca sütten elde edilen yeni bir iplik de mevcut."

"İnsanlar hâlâ yün örüyorlar mı?" Tüm bu alternatif iplikleri görünce Libby merak etmişti. Belki de gerçek yünün modası geçmişti.

Lydia gülümsedi. "Ah, evet. Getirttiğimiz ipliklerin büyük çoğunluğu yünden yapılma. Gerçi bir sürü harman ve karışım var. Son birkaç yıldan bu yana örgü dünyası çarpıcı bir değişim geçirdi. Bilseniz hayret edersiniz."

"Şu anda bile hayret içerisindeyim."

Lydia otomatik bir şekilde bir kutuyu düzenleyerek çileleri yeniden istifledi. "Eğer herhangi bir yardıma gerek duyarsanız söylemeniz yeterli."

Libby başını salladı ve dükkânın iki genç kızın oturmakta olduğu arka tarafına doğru yöneldi.

"Merhaba," dedi kızlardan biri. "Ben Casey, o da annem. Dükkânın sahibi."

"Merhaba, Casey." Libby kıza gülümsedi. Bu sırada Casey'in örgü örmediğini, tığ işi yaptığını fark etti.

Casey, Libby'nin ilgisini fark etmişe benziyordu. "Örgü şişlerine göre tığ iğnesiyle çok daha iyiyim. Bu da arkadaşım Ava; ona tığ işi öğretiyorum."

Ava hafifçe başını kaldırdı, ama göz temasına girmedi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Libby ikiliye.

Casey oldukça cana yakındı, ama Ava utangaç ve dalgın görünüyordu.

"Prematüre doğmuş bebekler için başlık yapıyoruz. Annemle diğer örgücüler ve tığ işi yapanlar hastanedeki bebekler için başlık hazırlıyorlar. Seattle General Hastanesi. Hemen caddenin yukarısında."

Libby orayı iyi biliyordu. "Harika bir iş çıkarıyorsunuz gibi görünüyor."

"Ben değil," dedi Ava, başı öne eğikti. "Benimki berbat görünüyor."

Libby onun tam olarak neler hissettiğini biliyordu. Kendisinin ilk girişimleri de oldukça kötü olmuştu. "Ben de örgü örmeyi senin yaşlarındayken öğrendim ve ilk parçalarım korkunç görünüyordu. Annem ne dedi biliyor musun? Güzelleri yapmayı öğreninceye kadar tüm bu çirkinleri örmek zorunda olduğumu söylemişti." Libby birçok kez bırakmak ve atkıyı çöpe atmak istemiş, ama annesinin basit sözcükleri bu işe tutunmasına yardımcı olmuştu. Haklıydı da. Libby üçüncü veya dördüncü parçasını bitirdiğinde, ilmeklerinde ve örgüsünün geriliminde bir farklılık olduğunu anlamıştı. Örgü örmeye ilk başladığında ilmekleri o kadar sıkı oluyordu ki, şişin üzerindeki ilmekleri zor hareket ettirebiliyordu. Ama zamanla gevşeyip rahatlamıştı. O zamana kadar bir atkı, bir bulaşık bezi, bir atkı daha örmüş ve bir yeleğe başlamıştı. Yelek hiç fena olmamış ve Libby de onu gururla giymişti.

"Benim annem geçen yıl öldü," diye fısıldadı Ava. Daha sonra hüzün yüklü bakışlarını kaldırdı.

Libby'nin boğazı sıkışıyordu. Kıza kendisinin de annesini aynı yaşlarda kaybettiğini söylemek istiyordu, ancak annesinden çok nadiren bahsederdi. Ama yine de sözcükler dudaklarından dökülüverdi. "Çok üzgünüm; anneni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. "Benimki de ben senin yaşlarındayken öldü."

"Ava benimle takılıyor," dedi Casey, tuhaf sessizliğe son vererek. "Aksi takdirde Ava ağabeyiyle takılmak zorunda kalıyor ve ağabeyi de tam bir…"

"Casey," diye seslendi Lydia kıza. "Libby'ye neden şapka ağacını göstermiyorsun?"

"Tamam, işte burada. " Casey işini masanın üzerine bıraktı ve Libby'yi dükkânın diğer tarafına götürdü. Kısa ve kalın kancalarıyla bir palto askılığının üzeri – neredeyse tamamen– inanılmayacak kadar küçük boyutlarda örgü ve tığ işi şapkalarla kaplıydı. "Bunların hepsi erken doğmuş bebekler için," diye açıkladı yeniyetme genç kız.

Libby şapkalardan birini çıkararak inceledi.

"Siz de bir tane örmek ister miydiniz?" diye sordu Casey.

Soru Libby'yi hazırlıksız yakalamıştı. "Ben… Bilmiyorum. Örgü örmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Yeniden öğrenmeniz fazla zaman almayacaktır."

Kızın coşkusu Libby'nin hoşuna gitmişti.

"Yapmalısınız bence," diyen Casey arkadaşına döndü.

"Belki de yaparım."

Libby dükkânın ön tarafına doğru ilerledi, dükkân sahibi başka bir müşteriye yardım etmekle meşguldü. Libby vitrine doğru ilerledi, hafifçe kediyi okşayınca kedi mırıltılar çıkardı ve sonra esneyip ön ayaklarını uzatarak gerindi. Libby dükkâna son bir kez göz attıktan sonra kapıya ulaştı ve dışarı çıktı. Hava sıcaktı ve daha da ısınıyordu.

Sonra Robin'in spor salonuna üye olmaktan cayabileceğini düşünerek, arkadaşına bir mesaj atmak için telefonuna sarıldı. Sadece kurnaz olması gerekiyordu. Sırıtarak ŞİŞMAN yazdı ve "gönder" düğmesine bastı.

Daha bir dakika geçmemişti ki Robin mesaja ŞİŞMAN. ŞİŞMAN. ŞİŞMAN diye

karşılık verdi.

Libby güldü ve uçan parmaklarla mesajını gönderdi. DAHA ŞİŞMAN.

Saniyeler sonra Robin EN ŞİŞMAN'la karşılık verdi.

Libby başını kaldırıp da bakıncaya kadar yüncü dükkânının hemen yanında bir çiçekçi dükkânı olduğunu fark etmemişti. Dükkânın adı Susannah'nın Bahçesi'ydi. Kaldırıma içi yeni kesilmiş çiçeklerle dolu kovalar sıralanmıştı. Libby ani bir dürtüyle bir demet beyaz ve sarı papatya satın aldı ve Robin'le olan saçma sapan mesajlaşmasının moralini iyice yükseltmiş olması dışında hiçbir sebep olmadan güldü. Papatyaları dairesine götürdüğünde, çiçekleri içine koyacağı bir vazosu olmadığını fark edip dehşete düştü.

Saplarını kestikten sonra çiçekleri iki uzun su bardağına yerleştirdi. Birini masasının üzerine, yeniden sağlığına kavuşturmak için bakımını yaptığı bitkinin yanına, diğerini de mutfak masasının ortasına koydu. Öğleden sonrayı dışarıda geçirmenin moralini bu kadar düzeltmesine şaşırmıştı.

Yakın zamana kadar evi, onun için ikinci bir ofis gibi olmuştu. Kanepesine birkaç yastık konsa iyi olabilirdi, duvarlarının çoğu da çıplak kalmıştı. Dairesi ne kadar da çorak görünüyordu. Mekânı biraz güzelleştirmenin kesinlikle bir zararı olmazdı. Bir-iki tablo alabilirdi. Bir başlangıç olurdu en azından. Fikir almak için dergilere bakmanın da faydası dokunabilirdi.

Oturma odasının ortasında durdu ve nabzı hızlanmaya başladı. Eve dönmüş, ama sesli mesajlarını kontrol etmek için koşturmamıştı; ilk kez oluyordu bu. Kırmızı ışığın yanıp söndüğünü görünce kalbi sert sert ve hızla atmaya başladı. Bir iş görüşmesi talebi olabilirdi.

Düğmeye basınca arayanın Robin olduğunu keşfetti. "Tamam, tamam. Mesajını aldım. Pazartesi sabahı altıyı çeyrek geçe orada olacağım. Beni ikna eden sen olduğundan, senin de orada olacağını umuyorum. Ayrıca," diye ekliyordu Robin, "ben senden daha şişmanım, konu kapanmıştır."

Libby sırıttı. Eh, şimdi en azından birlikte egzersiz yapmak için bir arkadaşı olacaktı.

O gece haftalardır olduğundan çok daha iyi uyudu. Robin'le yediği öğle yemeği ve yüncü dükkânına yaptığı ziyaret dışında bunun sebebinden pek emin değildi.

Yüncü dükkânı… orayla alakalı bir şeyler onu derinden etkilemişti. Libby ne olduğunu anlayabiliyordu. Dükkândayken kendini annesine daha yakın hissetmişti. Dükkâna girer girmez bir rahatlama duygusu çökmüştü üzerine. Kendinden uzak tutmaya çalıştığı çirkin ve olumsuz sesler zayıflayarak fısıltıya dönüşmüştü.

***

Cuma sabahı, spor salonuna gittikten sonra her zamanki rutinini izleyerek iş bilgilerini araştırmak için internette sörf yaptı. Sonra kontrol etmek için Sarah'yı aradı. Firma beş kişiyi daha işten çıkarmıştı ve Sarah hâlâ bir işi olduğu için kendini şanslı sayıyordu. Libby diğerlerini soruşturduğunda, iş arkadaşlarından ikisinin başka firmalar tarafından işe alındığını öğrendi. Özgüveni bir anda derin ve karanlık bir

şüphe çukuruna pike yaptı.

Doğrusu, başkaları iş bulurken neden kendisinin bulamadığını anlayamıyordu. Hiçbiri onun kadar uzun saatler boyunca çalışmamıştı. Hiçbiri. Kendisi bir cevherdi. Tamam, pekâlâ, firmaya hiç büyük müşteri getirmemişti. Bu onun yetenekleri arasında değildi; ama yine de çok çalışkandı – uzun çalışma saatleri bunu kanıtlıyordu.

Saat onda, duşunu yapmış ve giyinmişti. Yüncü dükkânına dönmeyi ve eğer Lydia'nın örgü örmenin temelleri hakkında kendisine yeniden bilgi verecek vakti varsa yün almayı planlıyordu. Çok uzun sürmezdi. Düz ve ters örgüyü çok fazla çaba harcamadan kavrayacağını düşünüyordu; şişe ilk ilmeği atıp örgüye başlamayı unutmuştu sadece. Mülakatlarla iş arayışları arasındaki zamanını dolduracak bir hedefinin, bir amacının olması çok cazip geliyordu. Örgü örebilirdi.

Libby, Bir Yumak Mutluluk'a vardığında, kedi vitrinin içinde kendini ısıtıyordu. Görünüşe göre dükkânın demirbaşı olmuştu. Libby içeri girdi ve Lydia'nın orada olmadığını anlayınca şaşırdı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Onu karşılayan kadın meşgul görünüyordu ve Lydia kadar konuksever veya cana yakın sayılmazdı.

"Dün gelmiştim," diye açıkladı Libby. "Lydia, Casey ve başka bir kızla tanıştım. Sanırım ismi Ava'ydı."

Diğer kadın ona dikkatle baktı ve karşılık olarak bir yorumda bulunmadı.

"Lydia bana örgüyü yeniden öğrenmem için yardım teklif etmişti."

"Kız kardeşim iyi bir öğretmendir."

"Lydia kardeşiniz mi?" Her ikisi de aynı kahverengi saçlara ve gözlere sahip oldukları halde, herhangi iki kadının olabileceği kadar farklıydılar birbirlerinden. Kişiliklerindeki belirgin farklara ilaveten, Lydia'nın ince ve narin olmasına karşılık, kız kardeşi iri yapılı ve kalın kemikliydi.

"İsmim Margaret ve bununla epeyce sık karşılaşıyorum."

"Neyle?"

"Benim Lydia'nın kardeşi olduğumu öğrendikleri zaman insanların yüzünde beliren şu şaşkın ifadeyle. Lydia küçükken kanser oldu ve sanırım bu da gelişmesini engelledi."

"Ya."

"Bu sabah annemizi bir doktor randevusuna götürdü. Anneme sırayla yardım ediyoruz."

Libby prematüre bebek şapkalarının teşhir edildiği yere doğru yürüdü. "Bunlardan örebilirim diye düşünüyorum, ama başlamak için biraz yardıma ihtiyacım var."

"Bu konuda sana yardımcı olabilirim." Margaret tezgâhın arkasından çıktı. "Eğer kaba göründüysem özür dilerim, Lydia benden çok daha konuşkan biridir. Şişin var mı?"

"Şeyy… hayır. Aslında her şeye ihtiyacım olacak."

"Sorun değil." Margaret canlı bir yürüyüşle dükkânın bir ucundan diğerine doğru yürüyerek malzemeleri topladı. "Ne renk yün istiyorsun?"

"Ee…"

“Pembe, mavi, yumuşak bir renk?”

“Yumuşak bir renk sanırım.” Libby diğer kadına ayak uydurmakta zorlanıyordu. Margaret eline şeftali renginde bir iplik yumağı alıverdi.

“Lydia’nın tercih ettiği model yuvarlak örmeyi gerektiriyor, ama düz şişler için de başka bir modeli var.” Durdu ve Libby’ye baktı.

Libby gözlerini kırpıştırdı, sorulanın ne olduğundan pek emin değildi. “Şimdiye kadar yuvarlak bir şey örüp örmediğimi bilmiyorum.”

“Hiç sorun değil,” dedi Margaret ve teşhir dolabından bir çift düz şiş çıkardı. “Yün ve şişlere ilave olarak, bir mezura ve makasa da ihtiyacın olacak.”

Bu yardım projesi pahalıya patlayacaktı anlaşılan. “Bunun bana maliyeti tam olarak ne olacak?”

“Düşündüğünden az. Lydia yardım projeleri için yün alanlara indirim yapıyor.”

“Tamam.” Margaret hesap yaparken, Libby banka kartını çıkardı. “Bana bu sabah yardım etmeniz mümkün olacak mı?” Artık yünü ve şişleri olduğu için, Libby başlamak için sabırsızlanıyordu.

“Kesinlikle.”

Dükkâna başka biri girdi ve Margaret onu ismiyle selamladı. Libby önceki gün Casey ve Ava’yla tanıştığı arkadaki masaya oturdu ve Margaret’ın kendisine katılmasını bekledi. Fazla beklemesi gerekmemişti. Gelen müşteri tam olarak ne istediğini biliyordu, alışverişini yapmış ve gitmişti.

Margaret, Libby’nin yanına geldi. “Ben genellikle tığ işi yapıyorum,” diye açıkladı, “ama örgü de örüyorum. Sanırım en iyisi klasik ilmeklerle başlamak.” Libby’ye tek sayfalık bir kâğıdın üzerindeki örneği verdi. Şapkanın resmi tekrar tekrar kopyalanmaktan dolayı epey solmuştu, ama Libby bunun önemli olduğunu sanmıyordu.

“Ah… tabii… sen hangisi daha iyi olur diyorsun.”

“Önce talimatları baştan sona okumak isteyebilirsin,” diye önerdi Margaret.

“Tamam.” Libby kâğıda uzandı. Yazanları anlamak oldukça kolaydı.

“Bitirdin mi?”

Libby başını salladı.

Margaret tek bir düğüm atıp şişe geçirdi. Libby’nin nasıl yapıldığını anlaması için Margaret’ın sadece iki ilmek atması yetmişti. Bu sırada dükkâna başka bir müşteri uğradı ve Margaret masadan uzaklaştı. Geri döndüğünde, Libby şişe gerekli sayıda ilmeği atmıştı.

“Bir-iki şapkayı haraşo örmeni tavsiye ederim, bir sıra ördükten sonra diğer sırayı ters öreceksin. Bunu rahatça yapmaya başladığın zaman, Lydia sana çift uçlu şişlerle veya iki yuvarlak şişle nasıl yuvarlak örgü öreceğini gösterebilir.”

Bütün bunlar Libby’ye biraz Yunanca gibi geliyordu, ama sanki anlamış gibi başını salladı.

Lydia dükkânâ döndüğünde Libby’nin ilk şapkası tamamlanmıştı. Casey de Lydia’yla birlikteydi ve Libby’yi görür görmez genç kızın yüzünde kocaman bir tebessüm belirmişti. Alelacele arka masaya koşturdu.

“Yine geldin demek.”

Libby kızın coşkusunu görünce gülümsedi. "Bana ilham verdin."

"Daha sonra Ava da uğrayacak. Kalabilir misin?"

Libby'nin yetişmek için acele edeceği bir yer yoktu. "Tabii."

"İstersen ben seninle otururum." Casey bir sandalye çekti ve Libby'nin yanına oturdu. Sırt çantasından işini çıkararak üzerinde çalışmaya başladı.

Birkaç dakika sonra Lydia da onlara katıldı.

"Libby, gelmeyekarar verdiğine sevindim. Margaret'ın senin için her şeyi ayarladığını görüyorum."

Libby başıyla onayladı. "İlmekler o kadar düzgün değil…"

"Ava'ya ne söylediğini hatırlasana," diye hatırlattı Casey. "Gerçekten işe yaradı. Ava bırakmaya hazırdı, ama sen güzel bir şeyler ortaya çıkarabilmek için önce tüm o çirkin olanları yapmak zorunda olduğunu söyledin. Hâlâ güzel olanları bekliyor, ama ben Ava'ya artık çok az kaldığını söyledim."

"Görünüşe bakılırsa benim de ilk başta çirkin olanlarından birkaç tane yapmam gerekecek," dedi Libby ve gülümsedi. Casey de gülümseyerek karşılık verdi.

Debbie Macomber - Işığa Geldim

Bölüm 4

Aydınlık pazartesi sabahının erken saatlerinde, Libby spor salonunun lobisinde Robin'i bekliyordu. Hafta sonunda mesajlaşmaya devam etmişler, ama arkadaşı bir daha spor salonundan söz etmemişti.

"Geleceğinden pek emin değildim," diye itiraf etti Libby, Robin spor salonunun kapısından girerken.

Hiçbir zaman sabahları neşeli olan tiplerden olmayan Robin homurdanarak yanıtladı: "Ben de, ama buradayım işte." Yanında getirdiği yedek kıyafetler Libby'ye arkadaşının antrenmandan sonra doğruca ofise gitmeye kararlı olduğunu anlatıyordu. Eğer işi olsaydı Libby de aynısını yapardı, gerçi işsiz olduğunun bu şekilde hatırlatılmasına hiç gerek yoktu. Tutumlu yaşayınca, kıdem tazminatı ve işsizlik yardımları onu maddi olarak şimdiye kadar idare etmişti, ama tasarruflarına el atmasına fazla zaman kalmamıştı. Bunun düşüncesi bile dehşete kapılmasına neden oluyordu.

"Hadi başlayalım," dedi Libby, Robin'e işin püf noktalarını göstermek için sabırsızlanıyordu. Yan yana eşya dolapları buldular ve salona doğru yöneldiler. Sabahın bu vaktinde spor salonu Libby'nin her zamanki saatinden daha da yoğundu. Koşu bandının bekleme listesine isimlerini yazdılar ve aletler boşalıncaya kadar ikinci kattaki koşu pistinde yürümeye başladılar. Koşu yapanlar sanki Libby ve Robin kıpırdamadan duruyorlarmış gibi koşarak yanlarından geçiyordu. Libby neşeyle Robin'e kaplumbağaların tavşanları daima geçtiğini hatırlattı. Robin ise anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak yanıtladı.

"Ben şimdiden yoruldum," diye şikâyet etti koşu bandı sıraları için ana kata ulaştıklarında.

Libby ilk haftasının ardından kaslarının ne kadar acıdığını ve kendini ne kadar formsuz hissettiğini hatırladı, ama hiçbir şey söylemedi. Daha başlamadan Robin'in gözünü korkutmaya hiç gerek yoktu.

Libby kendi makinesine çıktı, programı ayarladı ve yürümeye başladı. İlk dakikalarda yavaş ve kolay olan temposu gitgide hızlı bir koşuya dönüşüyor, koşu bandının açısı da gittikçe artıyordu. Eğitmen Robin'in aletini ayarladı ve birkaç cesaret verici söz ettikten sonra oradan ayrıldı.

"O kadar da kötü değilmiş," dedi Robin yürümeye başlarken.

Libby daha sonra ne olacağını bilerek gülümsedi. "Bana katılmaya karar verdiğine sevindim."

Robin onun olduğu tarafa doğru göz attı ve mırıldandı: "Şişman."

Libby güldü. Robin'in işin sonunu getirmiş olmasından memnundu. Eskiden olsa Libby'yi spor gibi sıradan bir şey için ofisten koparmaya bir Kongre kararı gerekirdi.

"Bu... benim kilo vermeme... yardımcı olur... değil mi?" Robin daha şimdiden soluksuz kalmıştı ve rutine gireli daha beş dakika bile olmamıştı.

"Evet. Ben yarım kilo daha verdim." Gerçi kiloları bir kaynak makinesiyle eritmek daha acısız olurdu, ama bunu Robin'e söylemeyecekti. Arkadaşı bunu kendi kendine keşfetmek üzereydi. Yine de, Robin'i kendisiyle birlikte egzersiz yapmaya ikna etmesinin neden bu kadar kolay olduğunu merak ediyordu Libby. "Sana bunu yapma kararını verdiren ne?" Libby'nin temposu artmıştı ve kolları vücudunun iki yanında salınıyordu.

"Ne?" dedi Robin nefes nefese.

"Spor salonuna üye olmak."

"Ah… Bilmiyorum."

Libby kaşlarını çattı. Robin'i tanırdı ya da tanıdığını sanırdı. İkisi aynı hamurdan yoğrulmuşlardı. Robin bir sebep olmadan, sonucunu bilmeden hiçbir işe kalkışmazdı. Sonra bir anda kafasına dank etti. Ter atarak birkaç fazla kiloyu eritmekten daha fazla bir şeyler vardı. Robin bunu bir erkek için yapıyordu.

"Birisiyle çıkıyor musun?" diye sordu Libby sesinin kayıtsız çıktığını ümit ederek.

Robin başını öyle bir hızla çevirdi ki boynunu incitmiş olabilirdi. "Hayır. Nereden çıkardın?"

"Hiç." Libby, Robin'in kendisine inandığından emin değildi. Alet şu anda yarı koşu hızında ve konuşmayı imkânsız kılan bir açıda çalışıyordu. Yanıp sönerek programda kalan dakikaları gösteren kontrol paneline bakmak yerine bakışlarını ileriye odakladı. Tam önünde birkaç adam üst kol kaslarını şişirerek ağırlık kaldırıyorlardı. Doğrusu, dikkatini dağıtmak için tam da böyle bir şeye ihtiyacı vardı. Bir göz banyosuna.

Robin ve Libby aynı anda bitirdiler. Libby bir havlu kapıp yüzündeki teri sildi. Robin de tıpkı Libby'nin ilk günündeki gibi sağa sola bakınıyordu – kusmaya hazır gibiydi.

"Sen iyi misin?"

Robin ona baktı. "Suni teneffüs yaptırmayı biliyorsun değil mi?"

Libby gülümsedi. "Evet, lisedeyken sertifika almıştım."

Soyunma odasına girdiler ve biraz soluklanmak için bir sıraya oturdular.

"En son ne zaman biriyle çıktın?" diye sordu Robin.

Libby düşünmek zorunda kaldı. Aslında boşandıktan sonra ilişkilerden kaçınmıştı. Başarısız evliliğinin gizli tuzaklarından sakınmak istiyorsa, şirkete ortak olmadan önce böyle bir şeye bulaşmanın iyi bir fikir olmayacağını düşünmüştü. Birbiriyle çelişen programları kesinlikle zararlı olmuştu. Joe akşam yemeği vardiyasında yemek yaparken, Libby gündüz saatlerinde çalışmaya devam etmiş, bu yüzden birbirlerini nadiren görebilmişlerdi. Libby ofisten eve geldiğinde, Joe çoktan lokantaya gitmiş oluyordu. Bir süre sonra, birer sevgiliden ziyade ev arkadaşları haline gelmişlerdi. Aylar ilerledikçe, dünyaları giderek daha da uzaklaşmıştı birbirinden.

Libby eve geldiğinde Joe'nun lokanta yerine evde olduğunu keşfettiği günü çok canlı bir şekilde hatırlıyordu. İlk başta onu görünce heyecanlanmış, ama sonra neden orada olduğunu anlamıştı. Evden taşınmak için eşyalarını topluyordu.

"Joe?" diye sormuştu böyle bir şeyin gerçekleştiğine neredeyse inanamayarak. Şimdi bile bunu hatırlayınca midesinin kasıldığını hissediyordu.

Kocası ona bakmayı reddetmişti. Bunun yerine, sanki o odada değilmiş gibi kıyafetlerini ve kişisel eşyalarını toplamaya devam etmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sormuştu Libby.

"Belli olmuyor mu?" Joe göz temasından kaçınarak gömleklerini dolaptan alıp yatağın üzerinde açmış olduğu bavulun içine doldurmaya devam etmişti. "Hiçbir şey değişmeyecek, Libby. Senin kendi hayatın var, benim de öyle. Sen kabul etmek istemiyorsun, o yüzden ben yapacağım. Senin hayallerin var ve bu harika bir şey. Sen en iyisisin, bense sıradan bir Joe… Gerçekten seni iğnelemeye çalışmıyorum. Ben bir eş ve birkaç çocuktan daha fazlasını istemiyorum."

"Ama anlaştık sanıyordum…"

Joe onun lafını yarıda keserek atılmıştı: "Tehlike sinyallerini görebiliyorum. Senin iki-üç çocuk bir yana, bir bebek sahibi olmak için bile uygun zamanın hiç olmayacak."

Libby karşı çıkmak için ağzını açmış, ama kocası devam etmişti.

"Aile yaşamı sana köstek olacak. Ben kızgın değilim Libby, gerçekten değilim. İstediğin şeyleri elde etmeni istiyorum. Ama benim de hayallerim var ve benim hayallerim seninkilerle çatışıyor. Her ikimizin de istediğimiz şeyleri elde edemeyeceğimizi fark etmenin zamanı geldi… en azından birlikteyken."

Kocası haklıydı ve Libby içten içe bundaki gerçeği idrak etmişti. Birkaç zayıf tartışmadan sonra Joe'nun gitmesine izin vermişti. Onun bavulunu kapıdan dışarı çıkarmasını izlemek kalbini kırmıştı.

Boşanmaları muhtemelen tarihteki en dostane boşanmalardan biri olmuştu. Boşanma süreçleri tamamlandığı zaman, öğle yemeğinde bir araya gelmişler ve ardından birbirlerine sarılmışlardı. Libby onun omzunda ağlamış, Joe da ona sımsıkı sarılmıştı. Ardından ayrılmışlar ve farklı yönlere doğru yürüyerek uzaklaşmışlardı. Joe bir yıl içinde lokantadaki bir garsonla tekrar evlenmişti. Artık temasları olmasa da, Joe'ya sevgi ve mutluluk diliyordu Libby.

Bunlar üç yıl önceydi. Üç uzun yıl. Başarısız evliliği için üzülmüş ve sonra kendini kariyerine daha da fazla vermişti. Annesinin tavsiyelerini izlemek, yalnızlığını ve Joe'yla ayrılığına eşlik eden kayıp duygusunu atlatmasına yardımcı olmuştu. Belki de bu sabahtan sonra geriye dönüp o acı dolu döneme bakabilir ve tüm bunlara değdiğini hissedebilirdi.

"Biriyle çıkmak…" diye tekrarladı. "Şu anda bir yıldan fazla zaman geçmiş olmalı. Neden sordun ki?"

Robin omzunu silkti.

"Peki ya sen?"

"Benim daha çok oldu."

Libby ona karşı bir sempati hissetti. "İlgilenen biri var mı peki?" Robin'in konuyu tekrar gündeme getirmesinin bir sebebi olmalıydı.

"Benimle ilgilenen bir adam mı?" diye tekrarladı Robin. "Fark ettiğim kadarıyla yok."

"Peki senin ilgi çekici bulduğun biri var mı?" diye sordu Libby.

Robin sürpriz kutusundan fırlıyormuş gibi birdenbire ayağa fırladı ve duşa yöneldi.

"İşe gitmem lazım."

İşte bu! Robin birine abayı yakmıştı. Vay vay vay. Ne güzel! Ayrıca birbirlerine epey benzedikleri için, Libby ortadaki problemi anlıyordu: Robin'in bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Libby de aynı durumda olsa onun da olmazdı. İlişkiler genellikle karmaşıktı ve bulaşınca yapış yapış olabiliyordu. Robin'in ofisinden biri olmalıydı. Öğrenmek için içi gitmesine rağmen, Libby burnunu sokmadı. Robin hazır olduğunda kendisi anlatırdı.

Libby havlusunu kaparak arkadaşının peşinden duş bölümüne gitti.

Robin yanına geldiğinde o giyiniyordu. "Şu yüncü dükkânına tekrar gittim," diye kayıtsızca konuştu Libby, sutyeninin kopçasını takarken.

"Ya? Bir şey örüyor musun peki?"

"Evet."

"Ne örüyorsun?"

"Seattle General Hastanesi için bebek şapkaları. Cuma gecesi on tane ördüm ve yünüm bitince biraz daha yün almak için cumartesi günü tekrar gittim. Hafta sonunda yirmi tane daha ördüm."

Robin güldü. "Her zamanki gibi zorlamışsın kendini." Spor çantasını kaptı. "Çarşambaya görüşürüz."

"Görüşürüz," diye tekrarladı Libby.

Libby aynı sabah Bir Yumak Mutluluk'a gittiğinde kapının üzerinde dükkânın pazartesi günleri kapalı olduğunu bildiren bir yazı buldu. İçeride hareket olduğunu görünce burnunu cama bastırıp yansımayı önlemek için ellerini başının iki yanına koyarak pencereden içeriyi gözetledi. Dükkânın içinde Casey'i ve Lydia'yı gördü.

Casey onu fark etti ve aceleyle kapıya gelerek kapı mandalını açtı. "Kapalıyız."

"Evet, gördüm. Ben ördüğüm şapkaları bırakmak için uğramıştım," diye açıkladı Libby. "Yarın yine gelirim."

"İçeri gelsene," diye davet etti Lydia, kızının yanına gelerek. "Ben bazı evrak işlerini yapıyordum, Casey'le Ava da şapkaları teslim etmek için Seattle General Hastanesi'ne küçük bir yürüyüş yapacaklardı."

"Eğer isterseniz ben de sizinle gelirim," dedi Libby. Gönüllü olmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu, ama Lydia'nın tepkisinden kızları başlarında bir büyük olmadan yollamak zorunda kalmadığına memnun olduğu belli oluyordu.

"Bu harika olur."

"Benim için bir zevk." Zamanı vardı, neden yapmasındı ki?

Ava ona bakmaktan kaçınıyordu, ama baktığında utangaç bir tebessüm vardı dudaklarında.

"İki yüzden fazla şapkamız var," diye gururla bildirdi Casey. "Hastane şapkaları gerçekten hızlı tüketiyor."

"Sanırım şapkaları Puget Sound bölgesindeki birtakım başka kurumlarla paylaşıyorlar," diye açıkladı Lydia.

Casey ve Ava yükü aralarında bölüşerek iki torbaya doldurdular.

"Şapkaları doğruca üçüncü kattaki Sharon Jennings'e teslim edin," diye talimat

verdi Lydia. "Resepsiyon görevlisinden Sharon'a haber vermesini isteyin, o sizin giriş kartı almanızı sağlayacaktır." Lydia birlikte yürüyerek onları kapıya kadar geçirdi.

Üçlü kaldırımda yürüyerek çiçekçi dükkânını geçtiler. Bir yetişkin olarak Libby çocuklarla hiç bu kadar zaman geçirmemişti ve nasıl sohbet açacağından pek emin değildi. Ama endişelenmesine gerek kalmamıştı; Casey gevezelik etmeyi seviyordu.

"Benim evlatlık olduğumu biliyor muydun?"

"Bilmiyordum," dedi Libby.

"On iki yaşındaydım ve önce manevi evlat olarak geldim. Lydia ve Brad bir bebek istiyorlardı, ama onun yerine beni aldılar. Küçük bir erkek kardeşim var; o evlatlık değil – Brad'in ilk evliliğinden. Ayrıca benim gerçek bir erkek kardeşim de var. Şu anda hapiste. Ona mektup yazıyorum, ben bir ailenin parçası olduğum için çok mutlu."

"Ya. Avukata ihtiyacı var mı?" diye sordu Libby yarı şaka yarı ciddi.

Casey güldü, teklifi komik bulduğu belliydi. "Bunun için artık çok geç. Lee yakında çıkıyor ve eğer başarabilirse orduya katılmayı düşünüyor. Söylediğine göre ordunun bugünlerde yüksek standartları varmış ve onu almayabilirlermiş."

"Senin de bir erkek kardeşin var, değil mi Ava?" diye sordu Libby diğer kızı da sohbetin içine çekmeye çalışarak.

Ava başıyla onayladı.

"İki yaş daha büyük ve gerçek bir baş belası," diye bilgi verdi Casey. "Ava büyükannesiyle yaşıyor ve büyükannesi çalışıyor."

"Günün büyük kısmında yalnız oluyorsun demek?" Libby başını aşağı eğip küçük kıza bakarak bunu bir soruya çevirdi.

Ava başını evet dercesine salladı. "Geç saatlere kadar eve gelmiyor, bu yüzden akşam yemeğini ben yapıyorum."

"Bahse girerim bunu çok takdir ediyordur." Annesi öldükten sonra kendisi ve babası için yemek yapma sorumluluğunu Libby üzerine almıştı. Tarif yelpazesi sınırlıydı, ama babası nadiren yorum yapar veya onu nadiren teşvik ederdi. Belki de Libby'nin mutfakta zaman geçirmekten hiç zevk almamasının nedeni buydu. Joe'nun ne kadar mükemmel bir aşçı olduğu dikkate alındığında, buna gerek de olmamıştı. Yemek pişirme işinin büyük kısmını Joe hallederdi. Boşanmalarının arkasından Libby onu olduğu kadar ev yapımı yemeklerini de özlemişti.

"Büyükannem fazla yemek yemiyor," diye ekledi Ava. "İşten sonra yorgunluğunu atmak için arkadaşlarıyla bara gidiyor."

"Ya." Libby ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu küçücük bilgi çok şey söylüyordu ve içinde Ava'nın ev hayatının aslında pek o kadar harika olmadığına dair bir kuşku uyanmıştı. "Baban nerede peki?"

Ava omzunu silkti. "Bilmiyorum. Onu çocukluğumdan beri görmedim."

Ama o hâlâ bir çocuktu.

Hastane, Seattle kent merkezinin hemen kuzeyindeki Pill Hill diye bilinen bir bölgede bir tepenin yüksek kesimlerinde bulunuyordu. Son birkaç blok için çok dik bir yokuş tırmanmak gerekiyordu. Ya Libby sandığından daha iyi durumdaydı ya da şapkalar göründüğünden daha ağırdı, çünkü Ava ona ve Casey'e ayak uydurmakta

zorlanıyor gibi görünüyordu.

Seattle General Hastanesi'nin ön girişi görüş alanına girmişti. "Sharon Jennings'i tanıyor musunuz?" diye sordu Libby.

Casey başını salladı. "Bir seferinde şapkaları bırakmaya annemle birlikte gitmiştim. Sharon'la konuşmadım, ama nasıl biri olduğunu biliyorum."

"Onu bulacağız," dedi Libby kendinden emin bir tavırla.

Girişe yaklaşmalarıyla birlikte hastanenin cam kapıları otomatik olarak kayarak açıldı. Danışma masası girişten sadece birkaç metre ötedeydi. Libby öne düştü ve bankonun arkasındaki kadın telefon görüşmesini bitirinceye kadar bekledi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Biz Sharon Jennings'e bebek şapkalarını teslim etmek için geldik," diye açıkladı Libby.

Resepsiyon görevlisi onların kişisel bilgilerini aldıktan sonra Sharon'la temas kurdu.

"Üçüncü kat," dedi onlara ziyaretçi kartlarını vererek. "Sağ taraftaki asansörü kullanın."

"Teşekkür ederiz." Libby öne düşerek kızları asansöre götürdü, düğmeye bastı ve bekledi.

Asansör geldi ve içeri girdiler. Tam kapılar kayarak kapanmadan önce asansöre bir doktor bindi. Düğmelere göz attı ama herhangi birine basmadı; anlaşılan onlarla aynı kata çıkıyordu. Önce Libby'ye, sonra kızlara, ardından tekrar Libby'ye baktı. Hafifçe gözlerini kıstıktan sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

Libby onu hemen tanıdı. Onu daha önce görmüştü, ama nerede olduğunu hatırlayamıyordu. Belki de o bakış veya işte her neyse, tanımayla alakalıydı ve adam onu nereden tanıdığını çıkartmaya çalışıyordu.

"Sizi tanıyorum," dedi doktor.

"Ben de sizi tanıyorum."

Doktor hafif hoşnutsuz bir bakışla yine kaşlarını çatmıştı.

Ne soğuk bir adam, diye düşündü Libby. Eh, dünyada çeşit çeşit insan vardı. Derken onu en son ne zaman gördüğünü hatırladı. O sabah spor salonunda tepeden tırnağa inceleyip göz banyosu yaptığı adamın ta kendisiydi. "Siz Frankie ve Johnny's'de spor yapıyorsunuz," dedi. Ama daha konuşmaya başlar başlamaz, çenesini tutmuş olmayı diledi.

Açıkça görülüyordu ki şimdi adam da onu hatırlamıştı, ama anlaşılan Libby bir şekilde onun sinirine dokunmuştu. Doktor ne gülümsedi ne de bir yorumda bulundu.

"Sorun nedir, salonda önce davranıp sizin istediğiniz makineye mi geçtim?" diye sordu Libby dikleşerek. Muhtemelen adam onun şişman olduğunu düşünüyordu. Özellikle de kendi vücudunun neredeyse her bakımdan ne kadar mükemmel olduğu düşünülecek olursa.

Doktor soruyu duymazdan gelmişti.

"Libby'yi tanıyor musunuz?" diye adama sordu Casey, belli ki aralarındaki gerginlikten bihaberdi. Şu kızın hiç utanması sıkılması yoktu doğrusu.

"Onu spor salonunda gördüm," dedi doktor ve küçük kıza gülümsedi. Gerçekten hoş bir tebessümdü ve Libby'yle paylaşma zahmetine girmediği türdendi. Üzücü kısmı ise, Libby'nin onun bunu yapmış olmasını dilemesiydi. Artık doktorun soğuk davranmasının sebebinin fazla kiloları olduğundan emindi, hem belki de bir şekilde adam onun aylardır işsiz olduğunu biliyordu. Libby kendini korumak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu ve ne yaptığını fark edince kollarını derhal indirerek omuzlarını dikleştirdi. Bu adamın onayına kesinlikle ihtiyacı yoktu.

"Ben Casey, bu da arkadaşım Ava," diye devam etti Casey canlı bir şekilde, hep gülümsüyordu.

Ava doktora ürkek bakışlarından biriyle baktı.

"Phillip Stone," dedi doktor.

Libby onun bakışlarının nasıl Ava'nın üzerinde oyalandığını ve dikkatini tekrar Libby'ye çevirmeden önce kaşlarının nasıl çatıldığını fark etti. Doktor tam bir şey söyleyecekmiş gibiydi ki, Casey tekrar lafa girdi:

"Biz yüncü dükkânından bebekler için bebek şapkalarını teslim etmeye geldik."

"Onları kendiniz mi ördünüz?"

"Hepsini değil," dedi Casey, "bazılarını."

Dr. Stone, Libby'yi tamamen yok sayıyordu. "Müthiş bir şey yapıyorsunuz. Erken doğan bebekleri sıcak tutmak çok önemlidir. Başlarından çok fazla ısı kayboluyor, bu yüzden şapkalar çok makbule geçiyor."

"Annem de öyle söyledi."

Bakışlarını tekrar Libby'ye çeviren Philip bir kez daha kaşlarını çattı. Libby tam sorunun ne olduğunu sormak üzereydi ki asansör durdu ve kapılar kayarak açıldı.

Doktor başka bir söz etmeden asansörden çıkıp koridorda gözden kayboldu.

Libby onun gidişini izledi. Ne sevimsiz, ne kendini beğenmiş bir adamdı. Libby'yi daha tanımıyordu bile, ama ona kendini pislik gibi hissettirmeyi başarmıştı.

Belki de spor salonunda Libby'nin ona asıldığını zannetmişti. Bu çok saçmaydı, gerçi Libby'nin onu dikkatini dağıtmak üzere kullandığı doğruydu. Fakat bunu belli etmemişti; en azından etmediğini umuyordu.

Onun göze hoş gelen bir tip olduğunu seve seve itiraf etmeye hazırdı, ama bu onunla göz oyalamaktan daha fazla ilgilendiği anlamına gelmiyordu. Adam gözüne hoş görünmüştü işte. Yani şimdiye kadar.

Libby diğer erkeklere bakarken, bazılarının kaldırabildikleri ağırlıklarla diğerlerini şaşırtmak için orada olduklarını söyleyebilirdi. Hatta bu konuda üstü kapalı bile davranmıyorlardı. Libby doktoru aynada kendisine göz atarken yakalamamıştı, adam ayrıca fiyakacı bir tipe de benzemiyordu. Spor yapmak için oradaydı, tıpkı Libby gibi. Yine de Libby'nin dikkatini çekecek kadar hoştu işte.

Artık tanıştıklarına göre, Libby başka taraflara bakacaktı.

"Merhaba kızlar," dedi hemşire bankosundaki kadın. "Lydia yolda olduğunuzu haber vermek için aramıştı."

"Sharon Jennings?" diye sordu Libby.

"Benim." Sharon çiçekli bir önlük ve beyaz pantolon giymiş, orta yaşlı bir kadındı.

Tebessümü hazır ve sıcaktı. "Görüyorum ki Dr. Stone'la tanışmışsınız."

"Onun sorunu ne?" diye sordu Libby, kendini tutamamıştı.

"Biz ona buralarda Taş Kalpli deriz," dedi Sharon gülerek.

"Nedenini anlayabiliyorum," diye mırıldandı Libby. "Neredeyse bir çıngıraklı yılan kadar dost canlısı."

"Ama sevimli," diye karşı çıktı Casey, doktoru koruma hevesiyle.

"Evet. Gerçekten sevimli," diye kabul etti Sharon. "Ve harika bir doktor."

"Neden ona Taş Kalpli diyorsunuz?" diye sordu Casey.

Açık konuşmak gerekirse, Libby de merak ediyordu. Belli ki adam çok sıcak biri değildi, ama öyle geliyordu ki bundan daha fazlası söz konusuydu.

"Kalpleri kırıyor. Burada çalışan bir sürü kadının Dr. Stone'da gözü var, ama o hiçbiriyle ilgilenmiyor. Biriyle kötü bir deneyim yaşadığından ve hastane ilişkilerinden kaçındığından kuşkulanıyorum."

Görünüşe göre, eğer Libby'ye olan tepkisi tipik bir davranışıysa, ilişkilerden bütünüyle kaçınıyordu. Ne terbiyesiz bir adamdı. Taş Kalpli'ye duyduğu antipatiyi hemen hemen hiç kimseye duymamıştı Libby. Ve görünüşe bakılırsa, bu duygu karşılıklıydı.

"Size biraz daha şapka getirdik," dedi Casey.

"Harika." Sharon iki torbayı aldı ve bankonun arkasına koydu.

"Ben Libby Morgan."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Libby."

"Bebeklere bakabilir miyiz?" diye sordu Ava.

"Tabii ki." Sharon onları çocuk odasına bakan pencereye götürdü. "Yeni doğanlar burada, ama prematüre bebekler ayrı bir bölümdeler."

Bebekler yatak başlarına soyadları asılmış küçük bebek karyolaları içinde düzgün sıralar halinde dizilmişlerdi. Her biri pembe veya mavi bir battaniyeyle kundaklanmıştı.

"Çok tatlılar," dedi Casey, gözlerini dikmiş, pencereden içeriyi seyrederken.

"Şuradaki ağlıyor," dedi Ava, başının üzerinde Wilcox yazan bebeği işaret ederek. "Birinin onun ne sorunu olduğuna bakması gerekmiyor mu?"

"Ağlamak ciğerleri için iyidir," diye açıkladı Sharon. "Ama aynı zamanda personelimiz de yetersiz. Gönüllülerin içeri girip bebekleri sallamasına bel bağlıyoruz."

"Ben gönüllü olabilir miyim?" diye sordu Casey. "Bebeklere bayılıyorum."

"Üzgünüm tatlım, yirmi bir yaşından büyük olman gerekiyor."

Libby köşedeki sallanan sandalyeyi fark etti.

Sharon onun bakışlarını izlemiş olmalıydı, çünkü Libby'ye baktı ve imalı imalı konuşmaya başladı: "Dediğim gibi, birkaç gönüllü daha olsa çok işimize yarayabilir."

"Bana bakmayın," dedi Libby elini göğsüne bastırarak. "Bebeklerle alakalı tek bir şey bilmiyorum."

"Bilmene gerek yok," diye üsteledi Sharon. "Yapman gereken tek şey, bebeği kucağına alıp sallamak. Bunun ne kadar rahatlatıcı olduğunu görünce hayret

edeceksiniz. Sallayanların da bundan en az sallananlar kadar faydalandığına yemin ederim."

Rahatlatıcı mı? Bebekler mi? Libby kariyeri doğru noktaya varıncaya kadar çocuk sahibi olmayı ertelemekte ısrar ettiği için evliliğinden vazgeçmişti. Şimdi bu yeni doğmuş bebekleri görmekse, uzun zamandır derinlere gömülü olan bir arzuyu uyandırmıştı. Eğer razı olsaydım ve Joe'nun bebeğini doğursaydım ne olurdu, diye merak etmekten alamıyordu kendini. Eh, bu artık beyhude bir düşünceydi. Gerçi yine de kafasından çıkarıp atamıyordu.

"Gönüllü olmayı düşünebilirsiniz," diye sıkıştırdı Sharon usulca.

Bunun üzerine Libby'ye çok şaşırtıcı bir şey oldu – öneri ruhuna kök salarken, bir an nefessiz kalır gibi oldu. Önce örgü örmeye başlamıştı ve şimdi de hastanede sadece birkaç dakika kaldıktan sonra gönüllü olmayı gerçekten düşünüyordu. Kendine bir hayat kurmasını tavsiye ettiği zaman Hershel'ın söylemek istediği şey bu muydu acaba?

Debbie Macomber - İyi ki Geldin

Bölüm 5

Phillip Stone ayağa kalkarak genç çifti ofisinin kapısına kadar geçirdi. Cuma sabahı çiftin on hafta erken doğan bir buçuk kiloluk oğullarını ameliyat edecekti. Blaine bebeğin arızalı bir kalp kapakçığı vardı, alışılmamış bir bozukluk değildi bu. Phillip kariyeri boyunca bu işlemi hatırlayamadığı kadar çok kez yapmıştı.

Yine de, işlemi onların oğulları üzerinde hiç gerçekleştirmemişti ve her iki ebeveyn de endişe ve korkudan yığılmak üzereymiş gibi görünüyorlardı.

"Cuma günü görüşürüz," dedi Phillip en güven verici sesiyle.

Blaine'in annesi durdu ve onun gözlerinin içine baktı. Gözleri yaşlarla doluydu. "Dr. Stone, hiç dua eder misiniz?"

Phillip bu soruya en iyi nasıl cevap verebileceğini düşündü. Çocukluğunda annesinin ona öğrettiği duaları ezberlemişti. Annesi Katolikti ve babası, eh, babası pek bir şey değildi. Büyükannesi ona lise mezuniyeti için bir İncil vermişti. Kitap hâlâ... bir yerlerde duruyordu işte.

"Annie." Koca, karısını asansöre doğru yöneltti.

"Bu bizim ilk bebeğimiz," dedi genç anne, sesi titriyordu. "Bizim için dünyalara bedel."

"Dua ediyorum," dedi Phillip uzunca bir duraklamadan sonra. Son zamanlarda etmemişti, ama son otuz dokuz yıl boyunca kesinlikle birkaç kez Tanrı'ya başvurduğu olmuştu. Bu her zaman nazik sözlerle veya teknik olarak dua sayılabilecek biçimlerde olmamıştı, ama olabildiğince yakındı.

"O zaman cuma günü dua edin," dedikten sonra dönerek uzaklaşan kadın kocasına katıldı.

Çift asansöre bindi. Kocası kolunu karısının ince omuzlarına dolamıştı. Phillip kadının kocasına nasıl sokulduğuna dikkat etti, sanki onu dik tutabilecek tek şey erkeğinin sevgisi ve kuvvetiydi.

Bebeklerinin şansı yüksekti; Phillip komplikasyon olmasını beklemiyordu. Çocuk iyileşecekti... Tanrı'nın izniyle.

Sonraki saati evrak işleri yaparak geçirdi ve saate göz atıp da şimdiden yediyi geçtiğini görünce şaşırdı. Aslında daha erken çıkmaya karar vermişti. Eski alışkanlıklar zor terk ediliyordu, hem de düşündüğünden çok daha zor. Hayatında denge sağlaması, disiplin ve kontrol gerektirmişti. Hastanede geç saatlere kadar kalma ve kendini tamamen işine adama tuzağına geri düşmek çok ama çok kolaydı.

İnsanların hayatlarını kurtarıyordu ve bu bebeklerin ona ihtiyacı vardı. Ama eğer tüm odağı hastane olursa, başkalarına karşı pek nazik olamadığını canı sıkılarak keşfetmişti. Heather'dan ayrıldıktan sonra, sorunun kendisinden kaynaklandığını anlamıştı. Ama o zamanlar Heather kendisinin vermek istediğinden daha fazlasını istiyormuş gibi gelmişti.

Ayrılıktan sonra başka bir şeyin daha farkına varmıştı. O kadar uzun saatler

çalışınca, kendini tamamen unutmuştu. Hastanede her gün etrafında olup bitenlerden beslenen o yaşam-ve-ölüm dramasının ağına düşmüş, bu olayların üzerinde düşünmeye veya etkilerini özümsemeye zaman ayırmamıştı. Uzaklaşmaya, düşünmeye, kendisi için zaman ayırmaya ve hastane dışında bir hayata ihtiyacı vardı.

O zamandan bu yana, kendini bütünüyle tek bir amaca kaptırma ve işine odaklanma eğilimi üzerinde çok kafa yormuştu. Bu kişilik özelliğinde yalnızca saf adanmışlıktan çok daha fazlası olduğunu keşfetmişti. Kendini analiz etmek insana huzur veren ya da özellikle kolay bir şey değildi, ama biliyordu ki eğer iş dışında hayatında bir tatmin kaynağı bulmak istiyorsa, değişmesi gerekecekti. Kendini sıkı bir şekilde disiplin altında tutmayı ve başarıyı, gevşemekten çok daha kolay bulan insanlardan olduğunu en sonunda anlamıştı. Henüz gardını rahatlıkla düşürebileceği noktaya gelmemişti, ama bunun üzerinde çalışıyordu.

Yaptığı ilk şeylerden biri, hastaneden akşam saat yediden önce ayrılacağına dair sıkı bir kural koymak olmuştu. Bir süre, zamanını geçirmek için işten başka yapacak bir şey bulmak üzere aranıp durmuştu. O sıralar tesadüfen yelkencilik fikri aklına gelmişti. Sudan keyif alıyor ve Puget Sound veya Washington Gölü üzerinde bulunmak ona heyecan verici geliyordu. Böylece pek çok araştırma yapıp bir dizi yelkencilik dersi aldıktan sonra kendi yelkenlisini satın almış, üstelik bir de arkadaş edinmişti. Phillip yelkencilik hocasıyla iyi anlaşıyordu ve ikisi sık sık birlikte birkaç saatliğine dışarı çıkıyorlardı. Birbirlerinin can yoldaşı değillerdi ama Fred'le takılmak iyi geliyordu.

Phillip yaz akşamlarının çoğunu Washington Gölü'nde kendini güneş ışığına ve sıcak esintilere bırakarak geçiriyordu. Geçenlerde bir grup başka doktorla birlikte poker oynamaya davet edilmişti. Daveti kabul etmiş ve arkadaşlıktan keyif almıştı. Kart oyunlarında hiçbir zaman fazla iyi olmamıştı ve kazandığından fazlasını kaybediyordu, ama bu adamlarla gülebilmek, ihtiyacı olan tüm telafiyi sağlıyordu. İşin komik tarafıysa, daima hoşça vakit geçirdiği halde genellikle kendisini gitmeye ikna etmek zorunda kalıyordu. İçten içe, hâlâ yalnızlığı seven biriydi.

İlgilenmesi gereken uzun e-posta listesine rağmen bilgisayarını kapadı. Sabaha kadar rahatlıkla bekleyebilirlerdi. Çoğu akşam hastane kafeteryasında ayaküstü bir şeyler atıştırıyordu. Yemekler fena değildi; kendi yapabileceği yemeklerden daha lezzetliydi ve fastfood restoranlarında seçebileceği her şeyden çok daha besleyiciydi.

Geniş koridordan geçerken birkaç hemşireyi fark etti. Hastanede çalışmaya başladığından beri, hemşirelerden birkaçı onunla iş dışında görüşmeye karşı çıkmayacaklarını açık bir şekilde belli etmişti. Ama Phillip'in kitabındaki bir numaralı kural, tıp sektöründe çalışan hiç kimseyle bir ilişki yaşamamaktı. Bu, kariyerinin başlarında öğrendiği bir dersti ve aklından hiç çıkmamıştı.

Arada bir Heather'ı merak ediyordu. Tıp fakültesinde tanışmışlar, birbirlerine âşık olmuşlar, aynı eve taşınmışlar ve ihtisas dönemleri bitince evlenmeye karar vermişlerdi. İlk plan böyleydi. Ama her ikisi de çılgın gibi saatlerce çalışıyorlar ve birbirlerini pek göremiyorlardı. Birlikte çok az zaman geçirebildikleri için, birbirilerinden uzaklaşmaya başlamışlardı – her ikisinin aynı zamanda izinli olduğu

nadir günlerde beraberliklerine neredeyse baştan başlamak zorunda kalıyorlardı. Philip birbirlerinden uzaklaştıklarını biliyordu, ama bir gün eve dönüp de içeriyi boş buluncaya kadar bu uzaklığın ne kadar arttığını fark edememişti. Heather evden taşınmıştı. Onunla konuşmaya, sorunları mantık çerçevesinde çözümlemeye çalışmış, ama Heather dinlememişti.

Pekâlâ. Keyfi bilirdi. Phillip bir ay kadar soğukkanlılığını korumuş, Heather'a zaman tanımış ve aklının başına gelmesini beklemişti. Ancak Heather'ın aklı başına gelmemişti. Bunun ardından da, Heather'ın, hayatının aşkının, başka bir doktorla evlenerek başka bir şehre taşındığını haber almıştı. Öylece, durup dururken.

Bunun şokunu atlatması altı ay sürmüştü. Yeniden birileriyle çıkmış, ama sonuç çoğunlukla aynı olmuştu. The Seattle Times'da çalışan muhabir Marsha Lynch ve Phillip yaklaşık bir yıl çıkmışlar, sonra bir gün Marsha arayıp bu işin bittiğini söylemişti. Bu Phillip'i şoke etmişti, çünkü ilişkilerinin gayet iyi gittiğini düşünüyordu. Evet, çok uzun saatler çalışıyordu, ama onun mesleğinde bu beklenen bir şeydi. Aslında bir noktada evliliği bile konuşmuşlardı. Marsha çekip gittiği zaman evliliğin söz konusu olmadığını iddia etmişti. Gözlerinde yaşlarla, Phillip'e mesafeli ve yaklaşılması zor biri olduğunu söylemişti. Saçma denecek kadar uzun saatler çalıştığını, ama birlikteyken Phillip bu kadar içine kapalı olmasaydı bununla başa çıkabileceğini söylemişti. Bu çirkin sahne sonradan aylar boyunca Phillip'in aklından çıkmamıştı.

Benim sorunum, kadınları anlayamamam, diye mantık yürütmüştü Phillip.

Marsha'nın hedefi on ikiden vurduğunu anlamak sekiz ayını almıştı. Phillip hastaneyle evliydi, ama bu o kadar basit değildi. O zamana kadar kendini mesafeli veya soğuk biri olarak görmemişti. Hiçbir zaman sıkıntılarını paylaşan veya hislerini belli eden biri olmamıştı, ama bu onu hem Heather'ın hem de Marsha'nın suçladığı gibi duygusal olarak ulaşılmaz yapmıyordu. Ama yine de düşüncelerini ve duygularını kendisine saklama eğilimi, bir sorun gibi görünüyordu. Az arkadaşı vardı, ama o böylesini seviyordu. Hayat bir popülerlik yarışı olmamalıydı.

Marsha'dan sonra birkaç yıl biriyle çıkmaya neredeyse tövbe etmişti. Kararlılıkla hastane dışında bir yaşam kurmaya başlamıştı, ancak eski alışkanlılıklarına dönmemek için sürekli mücadele etmesi gerekiyordu. Ara sıra bir kadına sarılmanın özlemini çekiyordu, ama dürüst olmak gerekirse nereden başlayacağını veya görünüşe göre hepsinin vermesini istediği veya ihtiyaç duyduğu şeylerin kendisinde olup olmadığını bilmediğini hissediyordu. Romantik ilişkiler söz konusu olduğunda, ne yapacağını bilemiyordu –ruhların çıplak kalması, paylaşılan mahremiyetler– tüm bunlar onun yeteneklerinin ötesinde görünüyordu. Başkalarının akıllı ve zeki bulduğu biri olmasına rağmen, bunun nedenini kestirmekte zorluk çekiyordu.

Bu akşam buna iyi bir örnekti. Blaine'ler oğullarının hayatını ona emanet etmişlerdi ve çocuklarının kalbini düzeltmesi için onun becerisine bel bağlıyorlardı. Eğer başarılı olursa, oğlanın normal bir hayat yaşama şansı olacaktı. Ebeveynlerinin birbirlerine sıkı sıkıya tutunmasına hayran kalmıştı. Onlar ortaktı, arkadaştı, sevgiliydi. Phillip de bu türden bir ilişki istiyordu, bir karısı ve kendi ailesi olmasını

istiyordu; ama bunun kendisi için mümkün olup olmadığını bilmiyordu. Otuz dokuzunda, kendi kurduğu düzenden pek de şaşmayan biriydi.

Sorun, tanıştığı kadınların çoğunun omuzlarında kendi yükleriyle gelmesiydi. Ya iki-üç çocuklu, boşanmış ve hayata küsmüş ya da kendisi gibi kariyerleriyle evli kadınlar oluyorlardı.

***

Perşembe sabahı Phillip çalar saatinin sesiyle uyandı. Sendeleyerek mutfağa gitti ve bir fincan kahve hazırlayarak spor kıyafetlerini kaptı.

Spor salonunda pazartesi günü hastane asansöründe karşılaştığı kadını, iki kız ve prematüre bebek şapkalarıyla gelen kadını gördüğünde ağırlık kaldırma egzersizleri yapıyordu.

Kadın bugün yalnızdı; anlaşılan genellikle birlikte antrenman yaptığı arkadaşı bugün gelmeyecekti. Göz göze gelince kadın kasılarak bakışlarını başka yöne çevirdi. Phillip bunu hak ettiğini düşündü. Kadının kızına şöyle bir bakıp sorunu hemen anlamış ve sonuç olarak da ona muhtemelen biraz kaba davranmıştı.

Onu kıskanmamıştı… onu… ya ismi neydi ki… Lesley, Lindy… hayır, Libby, evet Libby'yi kıskanmamıştı. Sadece kızının hamile olduğunu bilip bilmediğini merak etmişti. Bundan kuşkusu vardı. Hatta kadın tamamen bihaber görünüyordu. Ne yazık ki kız on üç on dört yaşından daha büyük olamazdı. Phillip durumu yanlış yorumlamış olabilirdi, ama pek sanmıyordu. O kadar uzun bir süre hamile kadınların yanında bulunmuştu ki, hamilelik belirtilerini yanlış yorumlamış olamazdı. Yeniyetme kız bol giysiler giymiş olmasına rağmen, Phillip'e bariz gelen şeyi saklayamamıştı. Gerçi Phillip, zeki olduğu için kıza tam not vermişti. Altı-yedi aylık olduğunu tahmin ediyordu, ama kız gayet iyi saklamıştı. Tahminine göre, Libby'nin bu konuda en ufak bir fikri yoktu. Anneyi suçlamak haksızlık olurdu, ama kadının kızına yeterince ilgi göstermediği apaçık ortadaydı.

Eh, sonuçta Libby'yi büyük bir şok bekliyordu. Ve kız muhtemelen gerekli tıbbi yardımı da görmüyordu. Bu bir felaket formülü olabilirdi. Hemen orada asansörde bir şey söylemeyi düşünmüş, ama fikrini değiştirmişti. Çizgiyi aşmak istemiyordu. Bu kendi üstüne vazife değildi. Yine de, küçük kız için, onun ve bebeğinin muhtemel akıbetleri için endişeleniyordu.

"Hey, Phillip, bu gece geliyor musun?"

Düşünceleri dağılan Phillip dönerek çocuk doktoru arkadaşı Michael Everett'e baktı. Aklında arkadaşının sözlerini tartarken elindeki ağırlığı yere bıraktı.

"Poker. Ritchie'nin yerinde buluşacağız. Geliyor musun gelmiyor musun?"

"Geliyorum ve bu sefer paramı geri kazanmaya kararlıyım." Ritchie, Michael'ın ilk evliliğinden kayınbiraderiydi. Hannah'nın erkek kardeşiydi. Michael karısı Hannah'nın ölümünü çok zor atlatmıştı. Çocuk doktoru aylarca kendine gelememişti. Davetleri geri çevirerek ve sadece zorunlu şeyleri yaparak tamamen köşesine çekilmişti. Kederi onu sakat bırakmıştı. Personeli ve arkadaşları onun asla düzelemeyeceğinden endişe duymuşlar ve ardından, Hannah'nın ölümünden bir yıl

kadar sonra Michael, Macy'yle tanışmıştı.

Michael onun sırtına vurdu. "Güzel. Akşam yedide Ritchie'nin yerinde görüşürüz."

"Görüşürüz."

Ritchie'yle Michael düzenli olarak birlikte antrenman yapıyorlardı ve Ritchie her iki elinde birer ağırlıkla onun yanında duruyordu. Ritchie ağırlıkları yere bıraktı. "Duydun mu?" diye sordu Michael, Phillip'e. Süklüm püklüm gülümsüyordu. "Macy hamile."

Phillip doktor arkadaşının sırtına kuvvetli bir şekilde vurdu ve içinde özlem dolu bir sızı hissetti. "Tebrikler."

Michael başını salladı, halinden memnun görünüyordu. "Evet, yeni öğrendik. Akşama görüşürüz."

"Görüşürüz," diye tekrarladı Phillip. Arkadaşı için mutlu olmuştu. Michael iyi bir insan ve harika bir doktordu, personel arasında popülerdi ve saygı görüyordu. Phillip, Macy'yle bir kere karşılaşmış ve ondan oldukça hoşlanmıştı. Gerçekten, hoşlanmamak zordu zaten. Adeta bir güneş ışığı huzmesi gibiydi. Philip, Hannah'yla da tanışmıştı ve onun Michael'ın seçimini onaylayacağını hissediyordu.

Her zamanki antrenmanını bitirdiği zaman apartman dairesine geri döndü. Bir saat daha hastanede olması gerekmiyordu. Duş aldı, giyindi ve ikinci bir fincan kahve hazırlamaya karar verdi. Dolaptan yeni bir kupa aldı ve pencere pervazındaki çiçeği fark etti. Çiçeği üzgün ve sağlıksız göründüğü için ofisten eve getirmişti. Mutfağının penceresine yerleştirirse güneş ışığının faydalı olacağını ummuştu.

Bunun yerine çiçek tamamen solmuştu. İhmalden ölmüştü.

Debbie Macomber Sıfır'dan Geldim

Bölüm 6

İş durumları iç karartıcı görünüyordu. Libby'nin en ufak bir umudu yoktu ve gün geçtikçe daha fazla bunalıma giriyordu. O kadar çok bebek şapkası örmüştü ki, modeli ezbere biliyordu. Bu gidişle ay sonunda iki yüz şapka tamamlamış olacaktı.

Pazartesi günü tanıştığı Hemşire Sharon Jennings, çocuk bölümünde gönüllülere ihtiyaç olduğunu söylemişti. Ayrıca bebek sallamanın insanı rahatlattığını da söylemişti. Libby'nin bir şeylere, sıkıntılı ruhunu yatıştıracak herhangi bir şeye ihtiyacı vardı.

İç huzuru bulmak çok çekici geliyordu ve bebek sallamak, konuyla ilgili bir sürü kitap satın almaktan çok daha ucuzdu. Açıklaması zor gelen şey, bu bebeklere hissettiği çekimdi. Eski kocası hamile kalması için onu ikna etmeye çabalarken kesinlikle böyle bir şey hissetmemişti. Ama şimdi mıknatıs gibi bir çekim hissediyordu. Kucağında bir bebek tutmanın özlemini çekiyordu. Bu kendisiyle alakalı bildiği şeylere bütünüyle aykırıydı, ama gerçek buydu işte.

Eh, zamanını geçireceği daha iyi bir seçeneği yoktu; pekâlâ bir deneyebilirdi. Perşembe sabahı, spor salonunda antrenman yaptıktan sonra hastaneye uğramaya ve başvuru formu doldurmaya karar verdi. Uzun bir başvuru formuydu ve beklediğinden uzun sürmüştü. Çoğu işin başvuru formu bundan daha kısaydı. Parmak izini de almışlardı. Anlaşılan kabul edilmeden önce eksiksiz bir özgeçmiş incelemesi yapılması ve bunun hastaneye gönderilmesi gerekiyordu.

Ertesi pazartesi sabahı Sharon Jennings telefon ederek hastanede gönüllü olmasına izin verildiğini söyledi.

"Ah, harika, teşekkürler." Libby bir sorun çıkmayacağını tahmin ediyordu zaten. Kırmızı ışıkta geçme cezası bile almamıştı şimdiye kadar.

"Ne zaman başlamak istersin?"

"Şey..." Libby emin değildi. Başvuru formunu teslim ettiğinden bu yana geçen birkaç gün içinde bu konuda düşünecek zamanı olmuş ve bebeklerle birlikte olmanın kendisine yardımcı olmayacağını fark etmişti. Sharon'ın vaat ettiği rahatlama ve huzur imkânı için can attığı halde, bebeklerle birlikte olmanın, içinde kendi çocuğu için özlem uyandırmasından korkuyordu. Son zamanlarda kadınların otuzlarının sonlarında, hatta kırklarının başlarında doğurması yaygın olduğu halde, doğurganlık yıllarının o en sağlıklı dönemini çoktan geçirmişti. Ama görünürde bir erkek olmadığına göre, onun için böyle bir şeyin gerçekleşmesi pek olası eğildi.

Bebek sallamak akıl sağlığı için de tehlikeli olabilirdi pekâlâ. Kuşkuları daha şimdiden kendine güvenini kemirmeye başlamıştı. Boşanarak nelerden vazgeçtiğinin sürekli hatırlatılmasına hiç ihtiyacı yoktu. Eğer Joe'ya istediğini vermiş olsaydı hayatı nasıl da farklı olacaktı. Buna vicdan azabı veya pişmanlık eklemeye gerek yoktu.

Eğer Libby yararlı bir amaç uğruna gönüllü olmak istiyorsa, bir hukuk kliniğinde çalışmayı düşünmeliydi. Ama sorun şuydu ki, ücretsiz kliniklere giren çoğu insanın

emlak planlama, vakıf fonları veya vakıflarla ilgisi yoktu ve Libby'nin uzmanlık alanı buydu.

"Öğlen burada olabilir misin?" Sharon 'hayır'ı cevap olarak kabul etmeyecekti.

"Şey…"

"Bize gerçekten yardımcı olabilirsin."

"Tabii." Libby kendini tutamayarak gardını indirdi. Aman Tanrım, aklından neler geçiyordu böyle?

Sharon minnettarlığını ifade etmekte hiç gecikmedi. "Harika; görüşürüz o zaman."

Libby hastanenin çocuk bölümüne saat tam on ikide geldi. Sharon sokak kıyafetinin üzerine giymesi için bir hastane önlüğü verdikten sonra onu çocuk bölümünün içine aldı.

Libby'ye verilen talimat, "Bir bebek al ve sallamaya başla"dan ibaretti sadece.

Çocuk odasında bebekler hep bir ağızdan karmakarışık bir şekilde yaygara kopartıyorlardı. Sağır edici bir gürültü vardı. "Hangisini?" diye sordu Libby, nereden başlayacağını bilemiyordu. Daha başlamamıştı bile ve şimdiden iş boyunu aşmıştı.

"Hangisini istersen."

Libby en yakındaki bebeği seçti: tombul, sağlıklı, üç buçuk kiloluk, darmadağınık koyu kahverengi saçlı bir erkek bebek. Soyadı Burzotta'ydı. İtalyan olmalıydı. Libby bebeği yumuşak yatağından dikkatle aldı ve sallanan ahşap koltuğa yerleşti. Bebek daha da yüksek sesle ağlamaya başlamıştı, ama Libby'nin sallamaya başlamasıyla birlikte öfkeli kırmızı yüzü gevşedi ve alt dudağı titreyerek yavaş yavaş yatıştı.

Libby hiç ninni bilmiyordu, bu yüzden aklına gelen tek şarkı olan, Rick Springfield'ın seksenli yıllardaki bir hit şarkısını usulca söylemeye başladı. Brahms olmayabilirdi, ama görünüşe göre alçak sesi işe yaramıştı. Birkaç dakika içinde Burzotta, Libby'nin kollarında mışıl mışıl uyuyordu.

Bebeği beşiğine geri yerleştirdi ve başka bir küçük oğlana uzandı. Bu bebek iyiden iyiye öfkeliydi, yüzü buruş buruş olmuş, kaşları çatılmıştı. "Senin karnını da doyurmuşlar, genç adam," diye fısıldadı Libby, hafifçe sallamaya başlarken. "Çizelgeye göre annen seni emzireli otuz dakikadan fazla olmamış. Şimdi uyku vakti." Ama Bebek Jassin, Bebek Burzotta gibi kolayca yatışmamıştı.

Libby onu da salladı ve bir rock şarkısından diğerine, Springfield'dan Springsteen'e geçerek usulca şarkı söyledi. Şarkı sözlerinin çoğunu hatırlamış olması onu şaşırtmıştı. Libby annesi öldükten sonra yeniyetme bir genç kızken, saatlerce önce kasetlerini, daha sonra CD'lerini dinleyerek acısını müzikle bastırmıştı. Bu, iPod'lar çıkmadan uzun zaman önceydi. Yatağına uzanıyor, dünyayı ve yaşadığı kaybı bastırmaya yardımcı olan şarkılara dalıyordu. Babası yüksek sesten hiçbir zaman şikâyet etmemişti. Onun yüksek sese ihtiyaç duyduğunu anlamış gibi görünüyordu. Ama Charlene'le evlendiği zaman bu durum değişmişti. Charlene bunun onun için iyi olmadığını ve Libby'nin kulaklarına zarar vereceğini ileri sürmüştü.

Libby de itaat ederek müziğin sesini kısmıştı.

Bebek Jassin kollarında uyuyakalmadan önce, koca bir CD'ye sığacak sayıda şarkı söylemesi gerekmişti.

Hemşire Jennings haklıydı. Feryat figan ağlayan bir düzine bebeğin ortasında olmasına rağmen, Libby bir huzur duymuştu, bir doğruluk duygusu hissetmişti. Üzerine bir sükûnet çökmüştü ve tek yaptığı bebek sallamaktı. İşini kaybettiğinden beri onu bunaltan endişeler yavaş yavaş uçup gidiyor gibi geliyordu. Sanki başka bir dünyaya girmişti. Önemli olan tek şeyin, bir bebeği kucağına alıp usulca şarkı söylemek olduğu konuksever bir adaya.

"Şimdi sen gel bakalım," dedi usulca üçüncü bebeği alırken. "Dünya o kadar da kötü bir yer değil. Annenle baban seni çok sevecekler." Bebeği omzuna yatırdı ve hafifçe sırtını okşadı.

Sharon bir süre sonra geri döndü. "Nasıl geçti?"

"Harika." Çocuk odası neredeyse sessizdi. "Saat kaç?"

Sharon bileğine göz attı. "Üç. Bu kadar kalmana şaşırdım."

Libby gözlerini kırpıştırdı. "Üç saattir mi buradayım?" Sharon arada bir içeri girip çıkmıştı. Libby onu birkaç defa fark etmiş, ama pek ilgilenmemişti.

"Üç saat," diye tekrarladı Sharon.

İnanılmazdı. Libby zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

"Harika bir iş çıkardın," diyen hemşire, onaylarcasına onun omzunu sıvazladı. "Umarım yine gelirsin."

"Geleceğim."

"Kapının öbür tarafında bir kayıt sayfası var. Yakında yine gelirsen çok seviniriz."

Libby klipsli dosyaya ismini yazdı ve oradan ayrıldı. Dairesine doğru yürürken biriyle konuşma arzusu duydu. Robin'in meşgul olacağını biliyordu, ama yine de cep telefonuna uzandı.

"Savcılık," diye cevap verdi arkadaşı sertçe.

"Ben Libby. Hastanede bebek sallamayı yeni bitirdim."

"Ne?" diye sordu Robin merakla.

"Sana bu sabah hastanede gönüllü olarak çalışacağımı söylemiştim, unuttun mu?"

Hatta sessizlik oldu. "Sen bebek mi… salladın?"

"Evet, üç saat boyunca. O kadar uzun gelmedi ve çok… çok huzurluydu."

Hatta yine sessizlik oldu. "Şu konuyu bir açıklığa kavuşturalım. Son üç saatini bebek sallayarak mı geçirdin?"

"Her saniyesine bayıldım."

Robin kıs kıs güldü. "Senin için endişeleniyorum, Libby. Çok, çok endişeleniyorum."

Bölüm 7

Libby birkaç gün sonra bir çarşamba öğleden sonrasında tekrar gönüllü olarak çalışmak için Seattle General Hastanesi'nin çocuk bölümüne geldi. Sharon odaya girmeden hemen önce donuk mavi hastane önlüğünü giydi.

"Geldiğine sevindim," dedi başhemşire. "Sabah gönüllüsünün işi çıktı, benim de işim başımdan aşkın."

Sharon kesinlikle bir molaya ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyordu. "Bu arada, Dr. Stone'u gördün mü?" diye sordu. Soruda, Libby'nin sanki hoş doktorla karşılaşması gerekiyormuş gibi bir beklenti ifadesi vardı.

"Hayır." Libby doktorun birkaç sabahtır spor salonunda da görünmediğini fark etmişti, ki onun için hava hoştu.

"Bu sabah seni sordu."

"Beni mi sordu?" Dehşetle midesi kasılmıştı Libby'nin. Eğer Dr. Taş Kalpli kendisini arıyorsa, bu iyi bir şey için olamazdı.

Spor salonunda onu son gördüğünde, kendisini seyrettiğini zannetmesinden korkarak kasten başka yere bakmıştı. Phillip de onu görmezden gelmişti ve Libby buna minnettardı.

Hatta, Libby ve doktor hastane asansöründeki tuhaf karşılaşmalarından beri bir kez bile konuşmamışlardı. Libby'ye göre adamın sorunları vardı. Ama yine de Libby aklında bundan çok daha fazlasını kurmuştu. Onu düşünmek istemiyordu, ama son derece rahatsız edici bir şekilde, adamın sık sık kafasını meşgul ettiğini fark ediyordu. Onun kendisine o kadar sert davranması için ne yaptığını bir türlü anlayamıyordu.

"Dr. Stone bundan sonra ne zaman gönüllü olacağını sordu," dedi Sharon.

Libby bu soruşturmanın ne anlama geldiğinden pek emin değildi, ama iyiye işaret olmadığı belliydi.

Sharon başını çevirdi, biraz rahatsız görünüyordu. "Ona senin bugünkü listede olduğundan bahsetmiştim – umarım senin için sorun değildir."

"Ya."

"Senin için sakıncası olmaz umarım."

"Ben… hayır, yok." Eğer doktor havayı yumuşatmak istiyorsa, belki de bunu şimdi yapmak iyi olurdu.

"Genellikle böyle bilgileri kendime saklarım," diye devam etti Sharon, "ama Dr. Stone'un buradaki, hastanedeki birisine ilgisini ifade etmesi o kadar olağandışı ki şaşırdım."

Belki de adamdan yayılan negatif enerji kendisine yönelik değildi.

Libby'nin midesi daha şimdiden düğüm düğüm olmuştu. Kadın-erkek ilişkilerinde o kadar az deneyimi vardı ki bundan ne gibi bir sonuç çıkaracağını hiç bilemiyordu. Otuzlu yaşların sonlarında olmasına rağmen, bazen kendini sosyal olarak çok beceriksiz hissediyordu ve bu da kesinlikle o zamanlardan biriydi.

Robin de yeni aşkı konusunda ona hiçbir ipucu vermemişti. Müthiş bir ikili olmuşlardı. Libby bu yüzden iyi arkadaş olduklarını tahmin ediyordu. Robin de evlenmişti, ama evliliği kocasının kumar sorunu olduğunu öğrendikten sonra birkaç yıl içinde son bulmuştu. Robin, Kyle'dan veya boşandığından bu yana yaşadığı ilişkilerden asla bahsetmezdi.

"Eğer Dr. Stone'u görürsem, senin çocuk odasında olduğunu söylememin bir sakıncası olmaz, değil mi?" diye sordu Sharon.

Libby tereddüt etti, bir hesaplaşmaya hazırlıklı olup olmadığından emin değildi.

"Sizin ikinizin nesi var?" diye sordu Sharon. "Onun isminden bahsettiğim anda geriliyorsun. Neden?"

"Tam olarak emin değilim. O benden hoşlanmıyor."

Sharon kaşlarını çattı. "Saçmalama. Böyle hissediyor olsa seni sormazdı."

"O halde sorarsa söyle." Libby avuçlarını ovuşturdu, ne kadar gergin olduğunu saklamaktan âcizdi.

"Bunu da yapıyor, biliyor musun?" dedi Sharon.

"Özür dilerim. Ne yapıyor? Diğer kadınların da mı gözünü korkutuyor?"

"Dr. Stone arada bir çocuk bölümüne gelir ve bebekleri sallar. Düzenli olarak değil. Bu konudan söz etmememi tercih ederdi gerçi. O böyle biri; sanki biri onun yufka yürekli olduğunu keşfedecek diye korkuyor, ama ben onu riskli bebekleri olan ailelerle birlikteyken gördüm. Gayet sabırlı ve nazik. Onu kendin izle, ne dediğimi anlayacaksın."

Dr. Taş Kalpli bebek mi sallıyordu yani? Aynı adamdan mı söz ediyorlardı? Bu hayli imkânsız görünüyordu.

Sharon sanki doktorun Libby'nin gözüne girmesini sağlaması gerekiyormuş gibi, başını salladı ve devam etti. "Onun dikkatini çekmek için buradaki her kadın sağ kolunu vermeye hazır ve bu da gayet doğal. Adam çok yakışıklı ve başarılı, bunun da ötesinde inanılmaz bir doktor, inanılmaz bir insan. Çoğu kadının karşı koyamayacağı bir kombinasyon."

Libby onu yargılamakta fazla aceleci davranmış olabilirdi.

Sharon hafifçe omzuna vurdu. "Seni sorması oldukça cesaret verici."

Libby'nin cesareti bir nebze bile artmamıştı. Bebek karyolalarının arasına girerken kafası uğulduyordu. Eskisi gibi orada bir hemşire vardı, bir ileri bir geri dolaşıyor, anneleriyle birlikte olacak bebekleri inceliyordu.

Libby yaygaracı bir bebekle sallanan koltuğa yerleştikten kısa süre sonra Dr. Stone'u unuttu. Bebeğin kollarında yavaş yavaş uykuya dalmasını seyretmekten büyük bir zevk alıyordu.

Sharon bu küçük şeyleri sallamanın huzur verici olduğu konusunda haklı çıkmıştı. Alçak sesle mırıldanan Libby, yine rock şarkılarından bir potpuri seslendirirken bir yandan da bebeğin saçsız başını okşuyordu. Kendi kendine bu bebeğin bir gün büyüyerek kalp hırsızı genç bir adam olacağını söylüyordu. Elli beş santim doğması, uzun boylu olacağını gösteriyordu. Libby annesiyle babasının her ikisinin de uzun boylu olduğundan kuşkulanıyordu, ama yine de bu sadece kendi tahminiydi.

Birbiri ardına bebekleri sallarken, yaşamlarının nasıl olacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Her birinde ne potansiyel gördüğünü düşünüyordu. Bu bebekleri kucağına almak ona kendini iyi hissettiriyordu. Açıklaması zordu ama nedense kendini iyi hissediyordu işte. Tembel tembel, kendisini ilk kucağına aldığında annesinin yaşadığı duyguları merak etti.

O sırada arkasında birinin durduğunu hissetti. Önce onun hemşire olduğunu düşündü, ama hayır…

Dr. Stone.

"Siz Libby'siniz, değil mi?" diye sordu, Libby'nin arkasında durduğunu fark ettiğini anlayınca.

"Evet. Siz de Dr. Stone'sunuz, doğru mu?"

Stone etrafından dolaşarak karşısında durdu, uzun boylu ve kaslı görüntüsüyle kara bir fırtına bulutu gibi üzerine çökmüştü. Normal konuşmak şöyle dursun, Libby'ye yutkunmak bile zor geliyordu.

"Phillip," dedi doktor.

Demek birbirlerine ilk isimleriyle hitap edeceklerdi. Bunu bilmek iyiydi ve muhtemelen on iki yaşında bir yeniyetmenin bile deşifre etmekte –Libby'ye göre– daha başarılı olacağı bir şeye işaret ediyordu.

"Ben de arkamda sizin olduğunuzu zannetmiştim," dedi Libby sesinin serinkanlı ve sakin çıktığını umarak. Ama bunda başarılı olduğundan kuşkusu vardı.

"Sizi ürküttüysem özür dilerim. Çocuk bölümü için gönüllü olduğunuzu duydum."

"Evet… boş vaktim olduğunu fark ettim." Libby sebebinden söz etmedi, hatta bu kadarını bile söylediği için pişman olmuştu. İşsiz olmak egosu için yeterince zordu. Bunu başkasına itiraf etmekse çok daha zordu. Bunca ay sonra başka bir pozisyon bulamamış olması, durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Anlıyorum…"

"Ben avukatım," dedi pat diye.

"Ha. Peki."

Libby susacak gibi görünmüyordu. "Fonlarda ve gayrimenkullerde uzmanlaştım… bu sıralarda bir durgunluk var. Ama doktorlara öyle olmuyor, değil mi?" diye sordu, soruyu sorarken yarı boğulur gibiydi ve bunun saçma olduğunu biliyordu.

Neyse ki Stone bunu duymazdan gelmişti.

Kucağındaki bebek avazı çıktığı kadar bağırdı. Libby bir an için kucağında bir bebek olduğunu tamamen unutmuştu. Bebek kucağından düşüp yere yuvarlanmadığı için Tanrı'ya şükretti. Tutuşunu hafifçe sıkılaştırdı. Muhtemelen bir şey söylemesi gerektiğini fark etti, ama kafası bir anda bomboş olmuştu. Hatta tek bir sözcük bile edemeyecek kadara âciz düşmüştü.

"Görünüşe göre daha önce bebeklerle bir arada bulunmuşsunuz," dedi Phillip sohbet tonuyla.

"Ah…"

"Onlarla rahat görünüyorsunuz."

Rahat mı? Kendisi mi? Bebeklerle? Gerçek şuydu ki, geçen haftaya kadar en son bir

bebeğe ne zaman yakın olduğunu bile hatırlayamıyordu.

Altı yıl önceydi. Şimdi net bir şekilde hatırlıyordu. Avukat yardımcılarından biri olan Juliette doğum izni almıştı. Bebeği doğduktan sonra, Juliette yanında kızıyla ofise uğramıştı. Libby bunun nasıl gerçekleştiğini bile bilmiyordu ama bebek onun kollarına verilmiş ve Libby de minik kızı birkaç dakikalığına kucağında tutmuştu. Juliette kızını geri aldığında, Libby rahatlamıştı.

Oysa şimdi buraya, Seattle General Hastanesi'ne gelip bebek sallamak için gönüllü olmuştu. Libby neyin değiştiğinden pek emin değildi. Kendisi değişmiş olabilir miydi? İşten çıkarıldığından bu yana –Burkhart, Smith & Crandall'ı düşünmekten bile korkuyordu– gerçekte kim veya ne olduğu duygusunu kaybetmişti.

"Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum," dedi Phillip düşüncelerini bölerek.

Libby şaşırarak ona boş gözlerle baktı, Phillip ona ne söyleyebilirdi ki. "Neden?"

Doktor soruyu duymazdan geldi. "Kafeterya ideal olmasa da işimizi görür."

Libby gözlerini kırpıştırdı. "Bu da nereden çıktı?"

"Konuşmak istediğim bir konu var," dedi Phillip, sanki verdiği cevap gerekli olan tüm açıklamayı taşıyormuş gibi.

Libby kaşlarını çattı. Belki de gönüllü olmak için doldurduğu formda bir sorun ortaya çıkmıştı, ama bu pek olası görünmüyordu, çünkü onaylanalı çok olmuştu.

"Sadece birkaç dakika sürecek."

Libby tereddüt etti.

"Önemli bir konu."

"Pekâlâ," diye biraz isteksizce de olsa kabul etti Libby. "İşim üçte bitiyor."

"Sharon da öyle söyledi."

Libby boş boş baktığını ve Phillip'in de bir cevap beklediğini fark etti.

"Üçte," diye tekrarladı Libby. "Kafeteryada."

Dr. Stone başka bir şey söylemeden çıktı. Çocuk bölümünün kapısı kapanır kapanmaz, Libby birkaç saniyedir tuttuğunu fark etmediği soluğunu bıraktı. Phillip Stone sert ve zorlayıcı bir adamdı. En çok onun kendisini korkutmasına izin verdiği için sinirleniyordu Libby. Sırf çok yetenekli bir doktor olması onu başkalarından daha üstün kılmazdı. Yine de kendisiyle özel olarak konuşacak kadar önemli bulduğu şeyin ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Sharon birkaç dakika sonra geri döndü. "Burada gördüğüm kişi Dr. Stone muydu?" diye sordu. Dudaklarında beliren tebessüm, olayların böyle beklenmedik bir şekilde gelişmesinden daha fazla memnun olamayacağını gösteriyordu. Ellerini sevinçle ovuşturmadığı kalmıştı sadece.

"Evet, geçerken uğradı." Libby doktorun kendisini ne kadar huzursuz ettiğini saklamak için elinden geleni yapıyordu.

"Ee?" diye devam etti Sharon, yaşanan kısa karşılaşmanın detaylarını hevesle beklerken koyu kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. "Bana işkence etmeye devam edecek misin? Ne istiyormuş?"

"Benimle özel olarak konuşacağı bir şey olduğunu söyledi," dedi Libby, Sharon'ın bunun neyle ilgili olacağını bilme ihtimali olduğunu düşünerek.

Sharon'ın şaşkın ifadesi, Libby'ye hemşirenin de en az kendisi kadar karanlıkta olduğunu anlatıyordu. Sonra yavaş yavaş bir tebessüm belirdi Sharon'ın dudaklarında. "Sana romantik bir ilgi besliyor olabileceğini düşünmüştüm ve haklı çıktım."

"Ben öyle düşünmüyorum." Libby, Sharon'ın bu fikre nereden kapıldığını bilmiyordu ama Dr. Stone'a herhangi bir şekilde çekici geldiğinden kuşkusu vardı.

Sharon'ın tebessümü dudaklarındaydı hâlâ. "Sözlerimi bir kenara yaz."

Libby gözlerini devirdi. "Of, lütfen," dedi, "bunu gereğinden fazla büyütmemen gerektiğini düşünüyorum. Eminim sormak istediği zararsız bir şeyler vardır sadece."

"İstediğin gibi düşünebilirsin, tatlım."

Saat üçte, Libby hastane önlüğünü çıkardıktan sonra makyajını tazeleyerek ve saçlarını tarayarak birkaç dakika geçirdi. Eğer şeytanın karşısına çıkacaksa, en iyi haliyle görünmek istiyordu. Bunu bu kadar kafasına takıyor olması da onu giderek daha da sinirlendiriyordu.

Asansöre doğru yürürken cep telefonunu çıkardı ve lobiye inene kadar bekledikten sonra Robin'e mesaj yazdı. DR. STONE BENİMLE ÖZEL OLARAK KONUŞMAK İSTEDİ. NE HAKKINDA OLDUĞUNU BİLMİYORUM.

"Gönder" tuşuna bastıktan sonra saniyeler içinde Robin'in mesajı geldi. DR. TAŞ KALPLİ Mİ?

Libby mesaja cevap verdi. SPOR SALONUNDAN.

SEKSİ ADAM.

Libby mesaja kaşlarını çatarak baktı. Kadınların Phillip Stone'da ne gördüklerini bilmiyordu. Ah, elbette göze hoş görünüyordu, ama kişiliği et yiyen canavar kaplumbağanınkinden farksızdı.

Kafeteryadan içeri girerken cep telefonunu çantasına attı ve kapının eşiğinde durdu, sakinleşmek için bir nefes aldı ve Phillip'i görmek için bakındı.

Phillip salonun arka tarafında onlara mahremiyet sağlayacak bir bölümde oturuyordu. Libby celladına doğru yürüyen idamlık bir mahkûmun tüm enerjisi ve coşkusuyla ona doğru yürümeye başladı. Aklına gelen tek iyimser düşünce, doktorun muhtemelen bir mola vermiş olduğu ve fazla zamanı olmadığıydı. Masadaki iki kahve kupası dikkatini çekti.

Bir sandalye çekerek otururken yarı yarıya tebessüm etmeyi başardı. Onun kendisini ne kadar korkuttuğunu anlamasına hayatta izin vermeyecekti.

"Kahvenizi nasıl istediğinizden emin olamadım," diyen Phillip ona bir kupa uzattı.

"Sorun değil. Peki bakalım, konu nedir?" Libby kupasını iki eliyle kavradı.

Phillip Stone sanki fazla vakti olmadığını söylemek istermiş gibi bileğine göz attı. Bu Libby için de harikaydı.

"Esas itibariyle bebeği merak ediyordum."

"Bebek mi?" diye tekrarladı Libby. "Çocuk odasındayken kucağımda olan bebek mi?" Çocuğun cinsiyetinden ve ebeveyninin soyadından başka ne söyleyebileceği aklına gelmiyordu.

"Yok, hayır." Phillip kaşlarını çattı ve sanki düşüncelerini okuyamadığı için Libby'ye sinirlenmiş gibi başını iki yana salladı. "Bebeğin doğmasına ne kadar kaldı

veya ilk olarak, sizin bundan haberiniz var mı?"

Ciddi ciddi kendisinin hamile olduğunu mu düşünüyordu bu adam? Şu noktada, hamile olması insana dair özellikleri açısından pek mümkün değildi. Ne zamandan beri bir erkekle birlikte olmamıştı… şeyden beri… neyse, bu sinir bozucu konuyu daha fazla sürdürmenin âlemi yoktu.

"Ben hiçbir şekilde hamile olamam," dedi belirgin ve net bir şekilde konuşarak. "Ve eğer olsaydım, sizi temin ederim ki bu sizi hiç alakadar etmezdi."

Gözleri açılan doktor, kollarını uzatarak fincanını kavradı. Her ikisi de daha kahvelerinin tadına bile bakmamışlardı. "Ben sizden bahsetmiyorum."

Libby ona boş gözlerle bakıyordu. Doğrusu hiçbir anlam veremiyordu bu konuşmaya, gerçi en başından beri bu adamla alakalı hiçbir şey anlamlı gelmemişti, bu yüzden hiç şaşırmadı.

"Haklısınız… bu benim üstüme vazife değil. Aslında ilk başta bir şey söyleyip söylememekte tereddüt ettim, ama sonradan söylemem gerektiğini düşündüm. Bu bahsi açmanın yakışık almadığının farkındayım."

Libby sağ elini kaldırdı, kafası iyice karışmıştı. "Üzgünüm, ama neden söz ettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok. "

"Kızınızdan," diye atıldı Phillip.

"Benim kızım yok ki." Libby elini göğsünün üzerinde dümdüz açtı. "Ben evli bile değilim." Sanki çocuk sahibi olmak için evlilik ön koşulu varmış gibi. Aman Tanrım, bu adamın yanındayken tutarlı konuşamıyordu işte.

"Geçen gün bebek şapkalarını getirdiğinizde sizinle birlikte olan kızlar."

"Casey ve Ava mı?"

"Onlardan biri hamile."

Libby otomatik olarak başını iki yana salladı. "Yanılıyorsunuz." Öyle olmak zorundaydı. "Onlar daha on üç yaşında."

Yüzü gerilen doktor daha ısrarlı bir tavır takındı. "Koyu saçlı olanın hamile olduğuna dair kuvvetli bir kuşku taşıyorum."

Bu bilginin en ufak bir yardımı bile olmamıştı. "İkisinin de saçları koyu."

"Kot pantolonlu olan."

"İkisinde de kot vardı."

Doktor başını iki yana salladı. "Pekâlâ, sağ tarafta duran o halde."

Libby gözlerini kırpıştırarak hafızasını kurcaladı, asansörde nerede durduklarını hatırlamaya çalışıyordu. "Sizin sağınızda mı, yoksa benim mi?"

"Sizin. Yok, benim."

Hastane hoparlörlerinden Dr. Stone'un hemen yeni doğan bebek ünitesine dönmesini isteyen bir anons duyuldu.

Phillip ayağa kalktı. "Gitmek zorundayım. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Bundan söz etmek zorunda olduğumu hissettim, çünkü kızın bir doktora görünmesi gerekiyor. Kendisi ve bebeği için doğru dürüst bir sağlık hizmeti alması lazım. Hangi kız olduğu konusunda daha kesin konuşmak isterdim. Eğer siz annesi değilseniz" –duraksadı ve ardından sanki hayal kırıklığına uğramış ve pişman olmuş

gibi başını iki yana salladı– "Özür dilerim… öyle zannettiğim için. Neyse, boş verin, elinizden geleni yapacağınızdan eminim."

Bunu söyledikten sonra alelacele kafeteryadan çıktı.

Debbie Macomber - Iyi ki Geldin

Bölüm 8

İşte oradaydı. Robin Hamlin alt dudağını ısırdı ve çılgın gibi atan kalbini elinden geldiğince yatıştırmaya çalıştı. Yargıç Roy Bollinger, yardım toplamak için Hukuki Yardımlaşma Derneği tarafından her yıl düzenlenen akşam yemeğine katılmıştı. Robin onu göreceğini doğal olarak ümit etmişti, ama katılıp katılmayacağını öğrenmenin hiçbir yolu yoktu.

Robin yıllar önce bir seçim kampanyasında beraber çalıştıkları zaman Roy'a hayran kalmıştı. Geçenlerde, karısının iki yıl önce öldüğünü öğrenmişti. Bildiği kadarıyla Roy'un hayatında kimse yoktu. Meslektaşlarından biri ilgisini sorgulayabilir korkusuyla, sormaya cesaret edememişti. Bugüne dek yapabildiği tek şey, ona uzaktan hayran olmaktı. Roy iyi kalpli ve dürüsttü, vefakâr ve nazikti. Ayrıca benzer siyasi görüşleri paylaşıyorlardı.

Ah, ondan kesinlikle hoşlanıyordu Robin. Ama sakin kalmakta kararlıydı. Kayıtsız. Aşikâr bir yaklaşım onun tarzı değildi. Kartlarını saman altından su yürüterek dikkatle oynaması gerekiyordu. Normalde Hukuki Yardımlaşma Derneği'ne cömert bir çek postalar ve akşam yemeğinden kaçardı. Yemeğe katılmasının tek nedeni, Yargıç Bollinger'ın da şans eseri orada olması umuduydu.

Yemek salonunun kapıları açılmamıştı. Roy barda kokteyl resepsiyonunda sırada duruyordu. Robin onun üç kişi arkasındaydı. Roy'la arasında duran iki kişi tanımadığı evli bir çiftti ve canlı bir şekilde sohbet ediyorlardı. Tam o sırada Roy döndü ve onun arkasına doğru baktı. Bu gece için bir kavalyesi olabilirdi. Bunu anlamanın tek yolu, bir mi yoksa iki içki mi aldığına dikkat etmekti. Robin nefesini tutarak bekledi.

Bir içki.

Roy bakışlarını çevirdi, Robin'i gördü ve gülümsedi.

Robin gülümseyerek karşılık verdi, bu kadar sert ve hızlı çarpan kalbinin nasıl infilak etmediğini merak ediyordu. Resepsiyona geldiğinde kendisine verilen programa bakarken elleri titriyordu. Vücudunun verdiği tepkiyi gizlemeye çalışırken, programdaki sözcükler bulanıklaşmıştı.

"İyi akşamlar, Sayın Savcı," dedi Roy yanında dururken. Elinde bir kırmızı şarap kadehi vardı. Eğer Robin'in tahmini doğruysa, Pinot Noir'dı. Robin de şaraptan hoşlanırdı, özellikle de Oregon dışında yetişen Willamette Vadisi Pinot Noir'larına bayılırdı.

"Yargıç Bollinger," dedi, kayıtsız konuşmaya çabalayarak. Roy çarpıcı bir adam değildi. Boyları birbirine yakındı, ikisi de bir yetmiş beş civarlarındaydılar. Roy'un saçları tamamen kırlaşmış ve alnından geriye doğru açılmaya başlamıştı. Düzgün bir duruşu vardı ve Robin'den on yaş büyük olmasına rağmen, canlı ve sağlıklı kalmıştı. Robin ona şiddetli bir çekim duyuyordu.

Onun duruşmalarında hiç bulunmamıştı. Roy ceza davalarına bakmıyordu, ama ikisinin de mahkeme salonları King Bölge Mahkemesi'nin aynı kısmındaydı. Bazen

celseler arasında birbirlerini görüyorlardı.

"Seni daha önce bu tür etkinliklerden birinde gördüğümü sanmıyorum," dedi Roy sohbet etmek için duraklayarak.

"Ben… yardım etkinliklerini desteklememe rağmen genellikle katılmıyorum." Robin hiçbir zaman çok sosyal biri olmamıştı. Arkadaşı Libby gibi o da o kadar uzun zamandır işiyle evliydi ki, mahkemenin dışında fazla bir hayatı yoktu. Ailesi ve arkadaşları, uğraştığı ceza davalarının kişiliğini etkilediğini söyleyerek onu uyarmışlardı. Nasıl etkilemesindi ki? Suç öğeleriyle uğraşmanın onu etkilemesi kaçınılmazdı. Düşünme tarzını değiştirmek adına kendini güçsüz hissediyordu, ama yine de bir çıkış noktasına… yoğunlaşacağı bir şeye veya birine ihtiyaç duyuyordu. Mahkemede her gün karşı karşıya kaldığı çirkinlikleri aklından çıkaracak, yüreğine su serpecek birine. Bu dünyada iyilik, güzellik ve sevginin de olduğunu hatırlamasına yardım edecek birine. Yargıç Bollinger'la güldüğünü ve onunla zaman geçirdikten sonra yüreğinin nasıl hafiflediğini hatırladı.

"Seni görmek ne güzel."

"Seni de." Robin, Roy'un karısından söz etmeyi, Bayan Bollinger'ın ölümünü duyduğuna ne kadar üzüldüğünü söylemeyi düşündü. Neysi ki kendini tuttu. Bu iki yıl önce olmuştu ve taziyelerini sunma zamanı çoktan geçmişti.

Roy elini şarap kadehinin sapına dolamıştı. Robin onun ellerine baktı. Güzel eller, diye düşündü. Büyük ya da kalın değildi. Ortalama, güzel ellerdi işte. Roy ona hiç dokunmamıştı ve Robin bu parmakların kendi çıplak teninde dolaştığını hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu merak ediyordu. Ah, ne tuhaf bir hayal gücü vardı. Yine de bu düşünce merakını uyandırmıştı ve gözlerinin önüne gelen görüntüyü aklından çıkaramıyordu.

Yargıç uzaklaşmaya başlayınca Robin onu alıkoyabilmek için umutsuz bir arayış içine girdi. O sırada aklına geliverdi.

"Yargıç Bollinger?"

"Roy."

"Roy," diye düzeltti Robin. Kafasında onu "Roy" olarak düşünüyordu zaten, ama ona unvanından başka bir şekilde hitap ederse haddini aşmış olurdu. "Vakıf fonları ve gayrimenkulde bir pozisyon arayan bir arkadaşım var, çok iyi arkadaşımdır. Kadro açığı olan bir firma biliyor musun acaba?"

"Arkadaşın daha önce nerede çalışıyordu?"

"Burkhart, Smith & Crandall."

"Ah evet, bazı mükemmel avukatları işten çıkarmak zorunda kaldıklarını duydum. Şanssızlık."

"Hem de nasıl," diye onayladı Robin. "Arkadaşımın ismi Libby Morgan."

Sanki ismi aklına yerleştirmeye çalışıyormuş gibi alnı kırışmıştı Roy'un.

"Elizabeth Morgan," diye düzeltti Robin, çoğu kişi ona Libby dediği halde.

"Adını duydum. İyi bir itibara sahip. Çok çalışkanmış."

"O işinde en iyisidir."

Roy başını salladı ve elini yüzüne götürdü, Robin bunun onun için bir alışkanlık

olduğunu fark etmişti. "Bir soruşturayım, sana haber veririm."

"Ne kadar müteşekkir kalacağını anlatamam… ben de öyle tabii ki."

"Arkadaşını gözetmen iyi bir şey."

"Teşekkür ederim." Robin epeyce suçluluk hissediyordu. Bu konuyu açmasının tek nedeni, onu yanında tutmaktı.

Kendi sırası gelmişti, bir kadeh Pinot Noir sipariş etti.

Roy gitmek üzereyken duraksadı. "Şarabı seviyor musun?"

"Çok, özellikle de Willamette Vadisi şaraplarını."

Roy başını yana eğdi. "Ben de öyle." Robin'e belli bir şarabı deneyip denemediğini soracak gibi görünüyordu ki biri ona seslendi.

Roy izin istedi. Robin içkisinin parasını ödedi ve oradan uzaklaştı, kendisini havada yürüyormuş gibi hissediyordu.

Akşam yemeği saatlerce sürmüş gibi geliyordu. Yapılan monoton konuşmaların ardı arkası kesilmiyordu. Robin bugünle ilgili tek kelime bile edemeyeceğini biliyordu. Roy şarap seviyordu; kendisi de öyle. Acaba Roy'un Sudoku'ya veya satranca ilgisi var mıydı? Kısa sohbetlerinden o kadar heyecanlanmıştı ki, yemek yemek imkânsız geliyordu. Yanında oturan ve uzaktan tanıdığı bir avukatın karısı olan kadın sohbet etmeye çalışıyordu, ama çok geçmeden bundan vazgeçti. Robin'in aklı Roy'la yaptığı kısa sohbetteydi. Sohbet sırasında başka neler söyleyebileceğini aklında çevirip duruyordu…

Yemekten elinden geldiğince erken kalktı ve aceleyle dışarı çıktı. Dışarıda hava hâlâ aydınlıktı ve kapalı otoparka doğru yürürken cep telefonunu alarak Libby'nin numarasını bulana kadar listeyi aşağıya kaydırdı.

"Selam, n'aber?" Libby telefonda konuşmaktan keyif alan biri değildi. Aslına bakılırsa Robin de değildi, ama spor salonuna üye olduğundan beri daha sık konuşuyorlardı.

"Senin için biriyle konuştum," dedi Robin.

"Öyle mi?" Arkadaşının sesi umutlu geliyordu.

Robin'in bundan herhangi bir sonuç çıkıp çıkmayacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. "Yargıç Bollinger'la konuştum."

"Onu duymuştum," dedi Libby.

Arkadaşının heyecanı Robin'in kendini hayli suçlu hissetmesine neden oldu. "Yargıç Bollinger'ı tanıyor musun?"

"Evet… sanırım." Libby duraksadı, olaylar arasında bağlantı kurarak durumu anlamaya çalışıyor gibiydi. "Onun nereden tanıyorsun?"

"Mahkemeden… onun mahkeme salonu hemen koridorun sonunda."

"Ama sen ceza davalarına giriyorsun."

Bu bir gerçeğin beyanıydı, soru değildi.

"Ona bunu unutmasını söylememi ister misin?" diye terslendi Robin. Şu anda Libby'ye bu konudan bahsettiği için pişmandı. Bu bir hata olmuştu, ama kendini tutamamıştı. Şimdi anlıyordu ki, aslında Libby'ye aylardır gizlice özlemini çektiği adamla nihayet konuştuğunu söylemek istemişti sadece.

"Yardım yemeğine mi gittin?"

Robin bundan sabah spor salonundayken söz etmişti. Libby onun yemeğe katılmaya karar vermesine şaşırmış görünüyordu. Robin gibi Libby de genellikle bir bağış çeki postalar ve işi orada bırakırdı.

"Oradaydım," diye mırıldandı Robin, çenesini tutmuş olmayı dileyerek.

"Nasıl geçti?"

"Beklediğim gibi. Yemek olarak tavuk ve donmuş bezelye, uzun konuşmalar, bağış için yapılan baskılar."

"Gitmene şaşırdım."

Robin bir şey söylemedi, etkinliğe katılmasının gerçek sebebini itiraf etmek istemiyordu.

Bunu rahatsız edici bir sessizlik izledi ve Robin tam telefonu kapamak üzereyken Libby konuştu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Arkadaşının sesi sanki bir sıkıntısı varmış gibi birkaç desibel düşmüştü.

"Ne olduğuna bağlı." Eğer Libby, Roy konusunda onu sıkıştırmak niyetindeyse, bu konu yasak bölgeydi. Robin'in yargıca ne kadar kuvvetli bir çekim duyduğunu hiç kimse bilmiyordu. Kimsenin bilmesi de gerekmiyordu. Bu Robin'i ilgilendirirdi, başka hiç kimseyi değil.

"Sana Phillip'le alakalı bir mesaj atmıştım hani, hatırlıyor musun… Dr. Stone… beni kahve içmeye davet etmişti?"

"Seksi adam," diye takıldı Robin.

"Evet, ama düşündüğüm sebeple davet etmemiş."

"Ya?" Robin bundan ne gibi bir sonuç çıktığını haber almamıştı ve doğrusu merak ediyordu, ama Libby'nin hazır olduğu zaman kendi isteğiyle anlatacağını düşünmüştü. Libby de mahremiyetine en az Robin kadar önem verirdi.

"O… bana yüncü dükkânındaki kızlardan birinin hamile olduğunu ve bunu sakladığını düşündüğünü söylemek istemiş."

"Çalışanlardan biri mi?"

"Hayır… ya Lydia'nın kızı ya da onun arkadaşı."

Bunu duymak Robin'i duraksattı. "Onlar daha çocuk." Kızları gördüğünü ve iki yeniyetmenin örgüye merak salmasını çok ilham verici bulduğunu hatırladı.

"On üç yaşındalar," dedi Libby.

On üç mü? Eh, küçüklerdi ama o yaşta birinin hamile olduğunu ilk kez duymuyordu Robin. "Hangi kız olduğunu söylemedi mi?" diye sordu.

Libby içini çekti. "Hayır, acil bir durum için kafeteryadan çağrıldı. Bilmem gerektiğini düşünüyor gibiydi, ama bilmiyorum. Lydia'yı çok seviyorum, ama bir şey söylemem gerekir mi gerekmez mi bilemiyorum."

"Eğer senin kızın olsaydı birisinin sana söylemesini ister miydin?"

Arkadaşı tereddüt etti. "Ben de kendime aynı soruyu sordum ve büyük ihtimalle isteyeceğime karar verdim. Doktor konuyu gündeme getirdiği için biraz rahatsız görünüyordu. Sanırım kafasını bir hayli kurcalamış, yoksa bundan söz etmezdi."

"Senin de cevabın bu öyleyse," dedi Robin. "Eğer Dr. Stone kendini konuyu açmaya mecbur hissettiyse, bunu genç kız adına endişelendiği için yapmıştır."

Bir an duraksadıktan sonra Libby onayladı. "Kızın uygun tıbbi bakımı görmediğinden endişe duyuyordu. Bu konuda biraz düşündüm, acaba kızın kendisinin hamile olduğundan haberi var mı ki?"

"Haklı olabilirsin," dedi Robin ve ardından ekledi: "Lydia'yla konuşman lazım."

Arkadaşı duyulur şekilde nefes verdi. "Biliyorum… ama bu benim üstüme vazife değil ki. Çok tuhaf bir durum, özellikle de Dr. Stone'un hangi kızı kastettiğini bile bilmezken."

"Ve kız da daha on üçündeyken…"

Robin o yaşlarda kendisinin nasıl olduğunu düşünmeye çalıştı – sessiz ve utangaç, içine kapanık ve çalışkan… tam bir sıkıcılık abidesi. Eğer yüncü dükkânındaki iki kız onun o zamanki haline birazcık benziyorsa, vücutlarına neler olup bittiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Birkaç hafta önce Robin on bir yaşında hamile bir kızla mahkemedeydi. Kız ve üvey ağabeyi uyuşturucu kullanmakla suçlanıyorlardı. On bir yaşındaki kız mahkemeye üvey ağabeyi aleyhinde tanıklık etmek üzere gelmiş, çocuğunun babasının ağabeyi olduğunu ve tecavüze uğradığını iddia etmişti. Üvey ağabey ise kızın "bunu istediğinde" ve uyuşturucu karşılığında kendisine vücudunu sunduğunda ısrar etmişti. Uyuşturucu bağımlısı, hamile ve daha on bir yaşında bir kız. Bunlar Robin'in savcı olarak her gün karşı karşıya kaldığı berbat durumlardı. Yaşama karşı kötümser bir görüş geliştirmesinde şaşacak bir şey var mıydı? Böyle davalara bakarken bundan kaçınmak mümkün değildi.

"Bu işi üstlenecek en uygun kişi ben miyim, bilmiyorum," diye mırıldandı Libby.

Kendi düşüncelerine dalmış olan Robin konuşmadan uzaklaşmıştı.

"Sen değilsen, o zaman kim?" diye sordu ve sonra aniden ikinci soruya geçti. "Lydia'yı ne kadar tanıyorsun?"

"Pek iyi değil… biraz sanırım," diye düzeltti Libby.

"Bunu ben yapardım, ama Lydia'yı neredeyse hiç tanımıyorum," diye karşılık verdi Robin. "Dükkâna sadece annem yün almamı istediği zamanlarda gidiyorum. Bazen bunun bir bahane olduğunu düşünüyorum."

"Bahane mi?" diye sordu Libby.

"Evet, annem dükkânın civarında yeterince oyalanırsam örgüye merak salacağımı düşünüyor. Ama inan bana benim bağışıklığım var. Sana ve anneme iyi geliyor olabilir, ama ben tüm hayatım buna bağlı olsa bile yine de bir çift örgü şişinin yanına yaklaşmam."

Annesi kısa süre önce lise aşkıyla evlenerek Florida'ya taşınmıştı. Anlaşılan o ki, Günışığı Eyaleti'nde iyi yüncü dükkânlarına nadiren rastlanıyordu. Belki de bu Ruth'un onunla iletişim kurma yoluydu.

Robin yakın zamana kadar annesini kendisine verilmiş bir hak gibi gördüğünü biliyordu. Annesinin etrafında olmasından ne kadar hoşlandığını ancak Ruth Florida'ya taşındığı zaman idrak etmişti.

Noel onun için korkunç geçmişti. Bölgedeki tek akrabası, iki kez boşanmış olan erkek kardeşiydi. Grant onu akşam yemeği için oğlunun yerine davet etmiş, ama Robin daveti geri çevirmişti.

Robin annesinin kendisi için bir güven kaynağı olduğunu çok geç fark etmişti. Libby annesini ergenlik çağındayken kaybetmişti. Robin üniversitede yaptıkları sohbetlerden, annesi öldüğü zaman Libby'nin akıntıya kapılıp gittiğini, fırtınadan kabarmış bir duygu denizinde kaybolduğunu biliyordu. Libby kendisini sadece kitap okumaya daldığı veya müzik dinlediği zamanlar güvende hissediyordu. Bunların ikisi de annesini kaybetmenin, annesiz bir çocuk olmanın acısından kaçmasına yardımcı olmuştu.

O iç karartıcı Noel gününden kısa süre sonra Robin geleceği hakkında ciddi şekilde düşünmeye başlamıştı. Tekrar yalnız olmak istemiyordu. Libby gibi Robin de artık kök salmak istiyordu: bir koca, çocuklar, bir amaç.

"Umarım seni zor bir durumda bırakmıyorumdur," dedi Robin. Arkadaşının bu görevine hiç imrenmiyordu. "Ama Lydia'ya bu konuda bir şeyler söylemek zorunda olduğun ortada."

"Galiba haklısın," diye ağzında geveledi Libby, sanki bu işten kurtulmak için hemen hemen her şeyi yaparmış gibi konuşuyordu.

Robin arabasına ulaştı ve Libby'nin yüncü dükkânının sahibine en iyi nasıl yaklaşabileceğini düşünerek aracın dışında durdu.

Durum tersine dönse ve Lydia'yla konuşacak kişi kendisi olsa, ne yapardı? On bir yaşındaki kızın anısı kafasında dolaşıyordu. Eğer on üç yaşındaki bu kız gerçekten hamileyse, sağlıktan başka konular da olacaktı. Denkleme babanın yaşça reşit olup olmadığı konusu da dahil edilecekti. Bu bir tecavüz olabilirdi. Dava açmak gerekebilirdi. Bu ahlaki olduğu kadar hukuki bir mesele de olabilirdi.

"Ben işin kökenine inmeyi planlıyorum. Eğer biri bu kızdan yararlandıysa… kızın yardıma ihtiyacı var," dedi Libby.

"Bunu ben de düşündüm," diye fısıldadı Robin.

"Düşündüğünü tahmin etmiştim," diye mırıldandı Libby. "Ah, Robin, dünyamız nereye gidiyor böyle?"

Bölüm 9

Libby, Lydia Goetz'e en iyi nasıl yaklaşabileceği konusunda epeyce kafa patlatıp uzun uzun düşünmüştü.

Ertesi sabah Phillip spor salonuna gelmiş olsa epey yararı olabilirdi. Ama gelmemişti ve bu yüzden de Libby ona daha fazla soru sorma şansı elde edememişti. Robin, Libby'yi en kısa sürede yüncü dükkânına uğrayıp Lydia'yla konuşması için sıkıştırıyordu. Onun için söylemesi kolaydı. Çok az tanıdığı bir kadının karşısına çıkıp da bu felaket haberini verecek olan o değildi.

Tüm bunlara kafa yorarken, Libby'nin içi korkuyla dolmuştu. Bir Yumak Mutluluk'un açılış saatine, yani saat ona kadar her beş dakikada bir saatini kontrol ederek evinde volta atıp durdu.

Evden sabah 09:45 civarında ayrıldı ve hareket etmenin en iyi yaklaşım şekli konusunda kendisine ilham vereceği umuduyla yürümeye karar verdi. Söylenmesi gereken doğru sözlere ihtiyaç duyuyordu – tabii eğer böyle bir şey varsa. "Lydia, on üç yaşındaki kızın hamile olabilir." Böyle bir şey nasıl söylenebilirdi ki?

Konuşmayı geciktirme isteğiyle Susannah'nın Bahçesi'ne uğradı ve amaçsızca etrafta dolandı. Çiçek kokuları moralini umduğu gibi düzeltmemişti. Bunun yerine kendini, akraba ve arkadaşlarının annesinin cenazesine yolladıkları tüm o çiçekleri düşünürken buldu. O kadar fazla buket gelmişti ki babası birkaçını birilerine hediye etmişti. Libby çiçekçi dükkânından alışveriş yapmadan çıktı.

Yüncü dükkânına girerken kapının üzerindeki zil çaldı. Lydia'nın yüzü sıcak bir tebessümle aydınlanmıştı. Öyle sıcak, öyle nazik bir insandı ki, Libby bu haberin onu mahvetmesinden korkuyordu.

"Libby, seni görmek ne güzel. Üzerinde çalıştığın bebek battaniyesiyle ilgili bir sorun var mı?"

"Hayır… yok." Libby dükkânı kolaçan etti. Lydia yalnızdı. Ablası Margaret ya anneleriyle birlikteydi ya da daha sonra gelecekti.

"İkimizin biraz sohbet edecek zaman bulacağımızı umuyordum," dedi göz temasından kaçınarak. Sesi alçaktı ve tüm çabalarına rağmen korkuyla doluydu.

"Elbette, Libby." Arkadaşı önüne düşerek onu dükkânın arka tarafına götürdü ve otomatik olarak her ikisine birer fincan kahve doldurdu.

"Sütsüzdü, değil mi?"

"Evet." Ah, kahvesini yarı yarıya sütlü içmeyi ne kadar özlemişti aslında, ama şu ekstra beş kiloyu verme planının bir parçası olarak bundan vazgeçmişti.

Lydia ona fincanını verdi ve masaya oturdular.

"Bir şey söylemeye çekiniyorum," dedi Libby gözlerini kahvesine dikerek. "Eğer bir sağlık ve hukuk sorunu olmasaydı söylemezdim ve eğer…"

"Bir sağlık ve hukuk sorunu mu?" diye tekrarladı Lydia. Şimdi o da endişelenmiş görünüyordu.

"Sanırım en başından başlasam iyi olacak," dedi Libby. Konuya biraz incelikle girmek için en iyi yolun hangisi olacağını düşünüp durmuş, ama aklına tek bir fikir bile gelmemişti. Tek yolun mümkün olduğu kadar dolambaçsız olmak olduğuna karar vermişti.

"Evet, lütfen başından başla." Lydia sanki sağlam bir şeye tutunmaya ihtiyacı varmış gibi kahve fincanına her iki eliyle sarılmıştı.

"Yaklaşık bir buçuk hafta önce Casey ve Ava'yla birlikte Seattle General Hastanesi'ne gittiğimi hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Prematüre bebek şapkalarını bırakmıştınız."

"Doğru. Oradayken asansörde Dr. Stone'la karşılaştık."

"Ah, evet." Lydia biraz canlanmıştı. "Kızlar yakışıklı Dr. Stone'dan çok etkilenmişler."

"Aynı spor salonunda antrenman yaptığımız için beni tanıdı."

"Kızlar da öyle dediler."

Görünüşe göre Libby fark ettiğinden fazlasını söylemişti. "Geçenlerde benimle konuşmak istedi… özel olarak."

Lydia imalı imalı gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Yanlış bir izlenime kapılma. Dr. Stone'un benimle kişisel olarak ilgilenmediğini rahatlıkla söyleyebilirim."

"Ah, Libby, hayal kırıklığına mı uğradın yoksa?"

"Hayır, hiç de değil." Başını iki yana salladı, dikkatinin dağılıp planının aksamasını istemiyordu. "Konuşmamız gerektiğini düşünmüş, çünkü…"

Kapının üstündeki zil bir anda çalıverdi, Lydia'nın bir müşterisi vardı. Libby içinden inledi ve kendini zorlayarak arkasına yaslandı. Çarpışmaya giden bir savaşçı gibi tüm vücudu gerilmişti. Tüm duyuları tam bir alarm halindeydi; damarlarında şiddetle ve hızla adrenalin pompalanıyordu.

Lydia müşteriyle ilgilenirken içeri Margaret girdi. Libby onun kaba tavırlarına alışmış ve yaptıklarından alınmamayı öğrenmişti. O sert dış görünüşünün altında yumuşak bir ruhu olduğunu tahmin edebiliyordu. Kız kardeşi söz konusu olduğunda Margaret'ın sert bir koruyuculuk sergilediğini biliyor ve konuşmasına Lydia'yla özel olarak devam edebileceğini umuyordu. Margaret, Lydia'nın moralinin bozulmasını hoş karşılamazdı.

"Merhaba, Libby," dedi Margaret çantasını küçük büroya bırakırken. Bir fincan kahveyle geri geldi.

Lydia müşterisiyle işini bitirdi ve neredeyse hemen ardından dükkâna başka biri girdi. Libby de tereddütle, bu konuşmayı yapmak için dükkâna başka bir zaman gelmesinin daha iyi olup olmayacağını düşündü. Ama sonra ya şimdi ya hiç diye karar verdi; aksi halde cesaretini kaybedebilirdi.

Anlaşılan Lydia da aynı şekilde düşünüyordu, çünkü ablasından bir sonraki müşteriyle ilgilenmesini istedi. "Libby ve ben burada biraz çene çalacağız. Beni biraz idare eder misin?" diye sordu.

"Kesinlikle." Margaret kahvesini bir yana bıraktı ve dükkânın ön tarafına yöneldi.

“Tamam,” dedi Lydia, yerine yeniden yerleşerek. “Ne söyleyecektin?”

Libby nefes aldı ve bir an gözlerini kapadı. “Dr. Stone benimle konuşmak istemiş, çünkü asansörde kızlarla karşılaştıktan sonra onlardan birinin hamile olduğuna kanaat getirmiş.”

“Ne?” Lydia’nın şoke olmuş sesi dükkânda yankılandı.

Margaret birdenbire durmuş, ilgilendiği kadın da aynısını yapmıştı.

“Arkada her şey yolunda mı?” diye sordu Margaret.

“Bir şey yok,” diye mırıldandı Lydia. Bakışlarıyla Libby’yi hapsetmişti adeta. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Libby başını iki yana salladı. Karın boşluğundaki o berbat duygu yeniden başlamıştı. “Keşke öyle olsaydı.”

“Casey… Casey mi peki?”

“O mu yoksa Ava mı bilmiyorum.” Libby daha net bir bilgi vermediği için Phillip’i tokatlamak istiyordu. Phillip onun sağ tarafındaki kızı hatırlayacağını düşünmüştü, yoksa kendi sağ tarafındaki miydi? Ava’nın davranış biçiminden dolayı içinden bir ses Ava’nın hamile olduğunu söylüyordu, ama bundan emin olamıyordu. Bunu tam söyleyecekken fikrini değiştirdi. Kimin hamile olduğunu bilmiyordu işte.

Lydia’nın beti benzi atmıştı. Yumuşak kahverengi saçlarını alnından geriye doğru itti ve elini orada tuttu. “Brad geçen gece Casey’i evden sıvışmaya çalışırken yakalamış… bu ilk sefer olmuyor hem de. Nereye gittiğini bilmiyoruz, bize söylemiyor.”

Libby’nin midesi burularak devasa bir düğüm haline gelmişti. Belki de yanlış yoldaydı. “Peki ya Ava?”

“O çok tatlı bir kız ama büyükannesinden gördüğüm kadarıyla, eh, yaşam koşulları pek ideal değil diyelim. O olabilir.”

“Dr. Stone, Casey veya Ava’nın kendi durumundan haberi bile olmayabileceğini söylüyor.”

“Bunu nasıl söyleyebiliyor? Gerçekten, bu sadece bir tahmin, öyle değil mi?” Görünüşe göre Lydia bunun doğru olmadığı ve tüm bunların büyük bir hata olabileceği ihtimaline tutunmak istiyordu.

Onun geçirdiği şok ve duyduklarına inanamayan hali, Phillip gelip kendisiyle konuştuğu zaman Libby’nin verdiği tepkinin neredeyse aynıydı. Kuşkusuz bu yanlış bir tahmindi sadece, yanlış bir endişe veya yanlış anlaşılmış bir durumdu. Kızların her ikisi de çok küçük ve saftı. Hamilelik mi? On üç yaşında mı? Bu onu şoke etmiş ve kızdırmıştı. Yine de Libby öğrendiklerini göz ardı edemiyor, Phillip yanılmış gibi davranamıyordu. Doktor olan oydu, kendisi değil.

“Dr. Stone’un bunu nasıl anladığından tam olarak emin değilim. Bana söylemedi, ama benimle konuşacak kadar kaygılanmış. Keşke bunu biraz daha açıklayabilseydim… Phillip… yani Dr. Stone ve ben sadece birkaç dakika konuştuktan sonra onu acil bir durum için çağırdılar. Kendisini o zamandan bu yana göremediğim için soramadım.”

Belki de biraz daha beklemiş olsa daha iyi olurdu, ama tüm bu mesele kafasını o

kadar kurcalamıştı ki, daha fazla göz ardı edememişti. Phillip'le buluştuğundan beri, ancak kesik kesik uyuyabiliyordu.

Lydia'nın elleri titremeye başlamıştı. Eğer Libby onu daha iyi tanıyor olsaydı masanın üzerinden uzanır ve kadının elini tutardı. Onu teselli etmek, ona güvence vermek istiyordu, ama verecek hiçbir şeyi yoktu.

"Bu konuyu neden sana açtı?" diye sordu Lydia.

"Kızın benim kızım olduğunu zannetmiş."

"Ya."

Müşteri dükkândan çıkarken kapının üzerindeki zil yine çaldı. Birkaç saniye içinde Margaret de onlara katılmıştı.

"Burada neler oluyor böyle?" diye sordu.

Libby yanıtlamayı Lydia'ya bıraktı.

Lydia ablasına boş boş bakarak sessiz kaldı. "İlgilenmem gereken bir konu var da… Brad'le konuşmam gerekiyor."

Margaret gözlerini kısarak kuşkuyla Libby'yi inceledi. Rahatsız geçen birkaç saniyeden sonra, ikisini yine yalnız bıraktı.

"Kocamla ben bir bebek evlat edinmek istemiştik," diye fısıldadı Lydia. "Harika bir sosyal hizmet görevlimiz vardı ve bir gece bir telefon aldık. Acil bir durumdu ve küçük bir kız için sadece birkaç geceliğine bir yere ihtiyaç duyuyordu."

Libby başını salladı. Casey'in evlatlık olduğundan söz ettiğini hatırlıyordu.

"Casey'e âşık olmuştuk. Brad, Cody ve ben onu ailemizin bir parçası yapmaya karar verdik." Lydia duraksadı, sanki kendini kaybedip ağlamaya başlayacak gibi görünüyordu.

Libby yardımcı olmak için bir şeyler söylemek, bir şeyler yapmak istiyordu, ama ne yapabileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Evlat edinme işlemlerini sonuçlandırmak için yargıcın karşısına çıktığımız gün Casey o kadar mutlu ve heyecanlıydı ki koşup yargıca sarıldı." Lydia'nın gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü ve yüzünün yan tarafına damladı. "Ama Casey çok fazla yükle gelmişti…"

Libby tahmin edebiliyordu.

"Son altı ay pek kolay geçmedi, ergenlik ve tüm o hormonlar devreye girdi… Casey âdet görmeye başladı." Ağzı pat diye kapanan Lydia parmaklarını dudaklarına bastırdı. Hızla gözkapaklarını indirdi. Uzun uzun nefes aldı, soluğunu tutuyormuş gibiydi. Yüzünden aşağı birkaç damla yaş daha süzülmeye başladı.

"Lydia?" Libby kendini çaresiz hissediyordu. Tüm bunları geri almak için her şeyi verirdi. İstediği en son şey yeni arkadaşını incitmek veya ona yeni problemler çıkarmaktı.

Lydia gergin bir halde yutkundu ve fısıldadı: "Ben… ben Casey'in geçen ay âdet görüp görmediğini bilmiyorum."

Libby'nin midesi kasıldı. "Söylemeye karar vermemin nedenlerinden biri de, konunun hukuki bir tarafının da olması."

Lydia ona boş boş bakıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer… eğer Casey hamileyse, babanın kim olduğunu bulman gerekecek. Eğer baba on sekiz yaşından büyükse o zaman reşit olmayan bir kıza tecavüze girer. Adli suç duyurusunda bulunmak gerekir. Casey'in erkek arkadaşı olup olmadığını biliyor musun?"

Lydia başını salladı. "Var."

"Çocuk kaç yaşında?"

"Ben… ben bilmiyorum. Sanırım aynı yaşlardalar. Çocuk ortaokulda; aynı sınıftalar."

"On üç mü?" Libby on üç yaşında bir oğlanın baba olup olamayacağını bilmiyordu – bu tür konularda tamamen tecrübesizdi.

"Çocuk sahibi olan çocuklar…" diye fısıldadı Lydia.

"Ne yapacaksın?" Libby bunun kendisini ilgilendirmediğini fark etti. Eğer bu nazik durumla karşı karşıya kalan kendisi olsaydı, en iyi şekilde nasıl üstesinden geleceği konusunda tek kelime bile söyleyemez, kesinlikle eli ayağına dolaşırdı.

"Bil… bilmiyorum. Benim… benim kocamla konuşmam lazım."

Bir yaşam ortağı, yüklerini paylaşacağı biri, birlikte ağlayacağı ve birlikte güleceği biri. Libby tüm bunlardan vazgeçmişti, peki ama ne için? Öte yandan, evliliklerinin son altı ayı boyunca Joe ve Libby'nin tüm yaptıkları sürtüşmek olmuştu. Libby bütün gün ve sık sık mesai saatlerinden sonra da çalışıyor ve eve geldiği zaman yorgun oluyordu. Joe ondan çok daha sosyaldi. Büyük bir aileden geldiği için etrafında insan olmasına alışıktı. Sonra kendi ailelerini kurma meselesi çıkmıştı. Zamanlama Libby için tamamen yanlıştı. Yine de Joe'yu hâlâ zaman zaman düşünüyordu. İçtenlikle onun mutlu olduğunu umuyordu ve Joe kendi hayatına devam ettiği için memnundu. "Brad bunu en iyi şekilde nasıl halledeceğimizi bilir."

"Öyle olduğundan eminim," diye fısıldadı Libby.

Zil çınlamaya devam edince Lydia da Libby'yle aynı anda kafasını kaldırıp baktı. Dükkânda bir sürü müşteri vardı.

"Margaret'ın benim yardımıma ihtiyacı var."

Libby başını salladı ve kısa süre sonra oradan ayrıldı. Dairesine döndü, ama rahat oturamıyordu. Özür dilemek ve arkadaşına kötü haber getiren kişi olduğu için ne kadar üzüldüğünü söylemek istiyordu. Kendini daha iyi hissedeceği yerde, on kat daha kötü hissediyordu. Lydia ve kocasının bilmeleri gereken şeyi öğreneceklerini ve sonra da sorunu Casey için en uygun olacak şekilde halledeceklerini umuyordu. Gerçi Ava da olabilirdi tabii.

Cep telefonu cıvıldayınca çantasından çıkardı. Arayan Robin'di.

"Ee, Lydia'yla konuştun mu?"

"Konuştum."

"Nasıl geçti?"

Libby ne söyleyeceğinden pek emin değildi. Korkunç geçmişti. Arkadaşını üzmüştü ve ona yardımcı olmak için elinden geleni yapmaya çalışmış olsa da, kendini bundan sorumlu tutuyordu. "Şoke oldu tabii ki."

"Olduğundan eminim."

"Önce kocasıyla konuşacak, sonra Casey'le."

"Sen doğru olanı yaptın," diye ona güvence verdi Robin.

Libby de öyle olduğuna inanıyor, bu nedenle Phillip'in onca zorluğa rağmen kendisini arayıp bulmasını takdir ediyordu.

Kendini her zamankinden de depresif hissederek bilgisayarının karşısına oturdu ve araştırdığı iş bulma sitelerini kontrol etti. Canının neden sıkkın olduğunu bilmiyordu.

Cep telefonu tekrar çaldı. Arayanın kimliğini kontrol edince Sarah olduğunu gördü. Birkaç haftadır konuşmamışlardı. Libby şu anda çene çalabileceğinden pek emin değildi.

Aylar geçtikçe sohbetleri giderek kısalmıştı. Ofisin dışında çok az ortak noktaları vardı. Libby sıkıntısını belli etmemeye, hem Sarah'yı hem de kendisini başka bir pozisyon bulmasının sadece an meselesi olduğuna ikna etmeye kendini mecbur hissediyordu. Ama bu yalana devam etmek gittikçe daha zor gelmeye başlamıştı.

Çağrı tam sesli mesaja geçmek üzereyken, dördüncü çalışında telefonu açtı.

"Alo."

"Libby," diye fısıldadı Sarah sanki birinin kulak misafiri olmasından korkar gibi. "Bu öğleden sonra Bayan Reed buradaydı."

Martha Reed. Libby yaşlı kadının mülklerini idare etmek, çeşitli vakıf fonları kurmak için yoğun bir şekilde çalışmıştı. Bayan Reed'i sever, yaşlı kadına hayranlık duyardı.

"Hiç mutlu değil," diye devam etti Sarah, alçak sesle konuşmaya devam ederek. "Onun Hershel'a yakındığını duydum. Seni sordu ve avukat olarak Ben Holmes'un senin yarın kadar etmeyeceğini söyledi. 'İşlerimi geri çekmeyi düşünüyorum,' dedi."

"Öyle mi dedi?" Libby anında canlanmıştı.

"Ben'in kendi vakıf girişimleri üzerinde çalışmasından hoşlanmıyor."

"Hershel ne dedi?" Libby kulak kesilmişti. Haftalardır aldığı ilk yüreklendirici haber buydu.

"Sadece onun firmanın en önemli müvekkillerinden biri olduğunu ve onu memnun etmek için ne gerekirse yapacağını söyledi."

Libby bunun Hershel'ın onu yeniden işe almayı düşüneceği anlamına gelmesini içtenlikle ümit ediyordu.

Eskiden olsa onu geri çevirmekten, onu reddetmekten ve başını dimdik tutarak onun yanından uzaklaşmaktan büyük zevk alırdı. Ama bu eskidendi ve işten ayrılalı neredeyse beş ay olmuştu. Eğer Hershel telefon edecek olursa, gururunu ayaklar altına alır, ona içtenlikle teşekkür eder ve elinde evrak çantasıyla canlı ve mutlu bir şekilde ortaya çıkıverirdi.

Bölüm 10

Lydia Goetz yerinde duramıyordu. Libby Morgan'la yaptığı konuşma onu korkunç bir şekilde altüst etmiş ve Margaret'tan ne kadar saklamaya çalışsa da, ablası bir şeylerin ciddi şekilde yanlış gittiğini anlamıştı. Birkaç kez Lydia'yı konuşturmaya çalışmış, ama Lydia öğleden sonra boyunca ser verip sır vermemiş ve telaşlı bir halde kalmıştı.

Casey hamile miydi? Bunun ailesi için ne demek olduğunu, Brad'le birlikte bu durumun altından nasıl kalkacaklarını düşünmekten kendini alamıyordu. Casey'i evlat edinmeye karar verdikleri zaman, bunun pürüzsüz bir yol olmayacağını kabul etmişlerdi. Kızları bir ailenin parçası olmaktan mutlu olsa da sorunları devam ediyordu, ama bu kadarı Lydia'nın veya Brad'in beklediğinden kat kat fazlaydı. Bu kadar küçük bir yaşta hamilelik. Tamamen imkânsız görünüyordu, ama yine de…

Evde, bir şeyin veya birinin Lydia'yı derinden üzdüğünü Brad'in anlaması uzun sürmemişti. Lydia'nın kapıdan girmesinin üzerinden daha on dakika geçmemişti ki, Brad, "Ne oldu?"diye sordu. Onun peşinden mutfağa girdi ve kollarını kavuşturarak kapının pervazına yaslandı.

"Konuşmamız lazım," diye fısıldadı Lydia, Brad'in sesindeki titremeyi duymasından korkarak. Elektrikli tencerenin içindeki rostoyu çıkardı ve bir servis tabağına yerleştirdikten sonra tezgâha tutundu, gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu.

"Peki, ne zaman?"

"Şimdi olmaz. Yemekten sonra."

"O kadar uzun süre beklemek istediğinden emin misin?" diye sordu Brad.

Lydia cevap verirse ağlamaya başlayacağından korkarak başını salladı.

Yemek berbat geçmişti. Tüm akşam yemeği boyunca, Lydia, Casey'e neredeyse hiç bakamadı. Ruh hali bulaşıcı gibi görünüyordu. Bir ara Cody ve Casey'in bakıştıklarını gördü. Cody 'sorunun ne olduğunu bilmiyorum' demek istiyormuş gibi omzunu silkti. Casey de ilk birkaç dakikadan sonra tek kelime söylemedi. Yemeğini bitirdikten sonra bulaşıklara yardım etti ve ardından çabucak yatak odasına çekildi.

"Herkesin nesi var?" diye sordu Cody, Casey odadan çıktıktan sonra. "Hiçbir şey," dedi Brad oğluna.

"Neden anneler babalar hep böyle söylerler?" diye söylendi delikanlı duyulmayacak bir sesle. Başını iki yana sallayarak, arkadaşlarıyla beyzbol oynamak üzere dışarı çıktı.

Cody kapıdan çıkar çıkmaz Brad Lydia'ya döndü. "Pekâlâ, neler oluyor?"

Lydia kocasıyla karşılıklı oturdu ve iki eliyle yüzünü örttü, bu durumun üstesinden gelebileceğinden emin değildi.

"O kadar mı kötü?"

"Çok kötü."

"O zaman beraber üstesinden gelmeye çalışalım." Brad onun eline uzandı ve parmaklarını sıktı. "Şey mi… doktordan rapor aldın da bana mı söylemiyorsun?"

Kocasının bu sıkıntının kanser sorunuyla alakalı olduğunu düşünmesi çok normaldi. Lydia kanserli beyin tümörleri için iki kez tedavi görmüştü. Tedavi. Kelime, katlandığı azabı bir nebze de olsa azaltıyordu. Hastalığı ilk olarak daha on altı yaşındayken ortaya çıkmıştı. Tümörler daha sonra yirmili yaşlarının başındayken tekrar geri gelmişti. Lydia her iki seferde de neredeyse ölüyordu.

Yaklaşık on beş yıldır kansersiz olmasına rağmen, tümörlerin yeniden oluşma korkusu hep mevcuttu. Hayatın pek az güvence barındırdığını çoğu kişiden çok daha önce öğrenmişti. Yaşanan her gün çok değerli birer armağandı. Yüncü dükkânını da zaten yaşamı olumlamak için açmıştı, kalan zamanına korkunun egemen olmasına izin vermemeye kararlıydı.

"Bunun kanserle ilgisi yok," diye güvence verdi kocasına.

Brad'in gözlerindeki rahatlama, ona duyduğu derin sevgi ve alakayı yansıtıyordu.

"Bu... bu sabah ilk iş olarak bir müşterim geldi. Ondan sana söz etmiş olmalıyım. Birkaç aydır işsiz olan şu avukat hani."

"Şu bir hafta sonunda otuz bebek şapkası ören mi?"

Lydia kısaca gülümseyerek başıyla onayladı. "Evet, o. İsmi Libby. Örgücülerden gelen bağışları Seattle General Hastanesi'ne Casey ve Ava'yla birlikte götürmüştü."

Brad'in alnı kırıştı. "Galiba bana bunu anlattığını hatırlıyorum."

"Kızlar kendi kendilerine de gidebilirlerdi, ama ben yanlarında bir büyük olmasından çok memnun olmuştum." Lydia duraksayarak alt dudağını ısırdı. "Hastanede oldukları sırada Libby antrenman yaptığı spor salonundan tanıdığı bir doktorla karşılaşmış. Doktor daha sonra Libby'yle özel olarak konuşmak istemiş."

"Peki ne demiş?"

Lydia ellerine baktı, parmaklarını birbirine o kadar sıkı kenetlemişti ki, tırnakları bembeyaz görünüyordu. "Kızlardan birinin onun kızı olduğunu zannetmiş ve... Libby'ye onlardan birinin... hamile olduğundan kuşkulandığını söylemesi gerektiğine karar vermiş." Hamile sözcüğü Lydia'nın ağzından zorla çıkabilmişti.

Brad ayağa fırlarken sandalyeyi devirdi. "Şaka yapıyorsun herhalde." Şoke olmuştu, verdiği tepki Lydia'nın verdiği tepkinin aynısıydı neredeyse.

"Keşke öyle olsaydı."

Brad'in gözleri kısıldı. "Nasıl anlamış ki?"

"Bilmiyorum... ama adam doktor. Emin değilmiş, fakat bundan söz etmeden geçemeyecek kadar endişelenmiş. Libby'nin söylediğine göre, kızın kendisinin bile... hamile olduğunun farkında olmamasından korkuyormuş." Kelimenin üzerinde yine takılmıştı.

Brad devrilen sandalyeyi kaldırdı ve tekrar oturarak yüzünü sıvazladı, söylenenleri sindirmek için zamana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bu haberin muhtemel sonuçlarını anlamak Lydia'nın da birkaç dakikasını almıştı. Brad sanki durumu hazmetmesine yardım etmesi için odaklanacak bir şeyler arıyormuş gibi gözlerini odada dolaştırdı.

"Doğru olabilir mi... Casey?" diye sordu gergin geçen birkaç saniyenin ardından. Belli ki buna Lydia'nın inandığından daha fazla inanmak istemiyordu.

“Onun yaptığı her şeyi bilmiyoruz,” diye hatırlatmada bulundu Lydia. Casey’i gece yarısında evden sıvışırken yakaladıkları zaman nereye gittiğini henüz öğrenememişlerdi.

“Sen onunla… konuşmuştun değil mi?”

Lydia başını salladı. Nahoş bir konuşma olmuştu, çünkü seks konusunda Casey’in muhtemelen Lydia’dan daha fazla bilgisi vardı. Çocuk on üç yaşına gelene kadar, Lydia’nın ömür boyu gördüklerinden daha fazlasını görmüştü. Ama Casey sabırlı davranmış ve hatta Lydia ona cinsellikle ilgili temel bilgileri açıkladıktan sonra birkaç soru bile sormuştu.

Lydia hastalık veya küçük yaşta hamilelik konularını gündeme getirmemiş olduğu için pişmandı. Biraz bilgi vermenin hiç bilgi vermemekten iyi olduğunu ve Casey’in boşlukları ilerde doldurabileceğini düşünmüştü… fakat şimdi görülüyordu ki, çok geç kalmış olabilirdi.

“Ava da olabilir,” dedi Lydia ve anında, kendi kızı yerine diğer kızın hamile olmasını istediği için kendini kötü hissetti. Casey’in annesiz arkadaşı utangaç ve savunmasızdı. Casey onunla arkadaş olup da Ava’yı yüncü dükkânına getirdiği zaman Lydia memnun olmuştu. Büyükanneleri bir kafede garsonluk yaparken Ava ve ağabeyi bütün gün yalnız kalıyorlardı. Ve görünüşe bakılırsa büyükanneleri vardiyasının sonunda eve koşturmak için hiçbir zorunluluk hissetmiyordu. Ava’nın söylediklerine göre, büyükanneleri gecenin bir kısmını mahallelerindeki barda geçirerek Ava ile ağabeyini kendi hallerine bırakıyordu.

Brad omuzlarını dikleştirdi ve, “Casey’le konuşmamız gerekiyor,” dedi.

Lydia onayladı.

“Benimle şimdi konuşabilirsiniz.” Casey mutfak kapısında duruyordu. Yüzü ifadesizdi, gözleri de yere dikilmişti.

“Gel bizimle otur,” dedi Lydia. Kalktı ve kolunu kızının omzuna doladı.

Casey silkinerek onun elinden kurtuldu ve masanın uzak ucundaki sandalyeye doğru ilerlerdi. Göz temasından kaçınarak başını eğdi ve bakışlarını yere çevirdi. “Neyle ilgili olduğunu biliyorum,” dedi.

Brad ve Lydia bakıştılar.

“Benden kurtulmak istiyorsunuz, değil mi? Beni geri yollamak istiyorsunuz.”

Lydia’nın nefesi kesilir gibi oldu. “Casey, hayır, asla.”

“Bunu nereden çıkarıyorsun böyle?” diye sordu Brad öfkeyle. “Sen bizim kızımızsın. Seni ailemize dahil ettik ve bunu da geri dönmemek üzere, temelli olarak yaptık.”

“Casey, seni ne kadar sevdiğimizi bilmiyor musun?” diye sordu Lydia, çünkü belli ki bilmiyordu.

Casey’in omuzları sarsılmaya başladı, gözlerinden akan yaşlar masanın üzerine damlıyordu. Yaşları öfkeyle sildi, sanki zayıflığı onu utandırmıştı. “Beni artık istemediğinizi sanmıştım. Gitmemi istediğinizi düşündüm.”

Casey o kadar nadir ağlardı ki Lydia kızının ne kadar üzgün olduğunu gördüğünde, kendi gözleri de yaşardı. Ayağa kalkarak kollarını Casey’in omuzlarına doladı. Eğilerek başını Casey’inkine bastırdı ve ikisi birlikte hıçkırarak ağlamaya başladılar.

Çok geçmeden Brad de onlara katılarak ikisini birden kollarıyla sarmaladı. Bir an yanlarından uzaklaştı ve bir kutu kâğıt mendille geri döndü.

Lydia ve Casey burunlarını sildiler.

Lydia bir an durup kendini toparladıktan sonra tekrar oturdu ve sandalyesini Casey'inkine yaklaştırarak onun eline uzandı. "Önemli bir şeyi bilmen gerekiyor," diye fısıldadı. "Brad, Cody ve ben senden ailemizin bir parçası olmanı istedik. Bu kararı birlikte verdik, çünkü senin buraya ait olduğunu fark ettik. Sen bizim kızımızsın ve bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Ya… ya ben korkunç bir şey yaparsam?" diye sordu Casey.

"Hiçbir şey değişmez," diye tekrarladı Lydia. "Ne olursa olsun, bir aile olarak hep birlikte gerekeni yapıp üstesinden geliriz. Şunu anlamalısın ki seni fiziksel olarak ben doğurmamış olsam da, sen benim bir parçamsın. Kalbimin bir parçası."

Casey yine burnunu çekti.

"Annenle benim seni tekrar koruyucu aileye vereceğimizi aklına bile getirme," dedi Brad. "Böyle bir şey asla olmayacak."

"Büyüdükçe isyankâr olabilirim. Çoğu çocuk öyle oluyor."

"Her zaman aynı fikirde olmayabiliriz, Casey, ama sen bizim görüşlerimizi paylaşsan da paylaşmasan da daima bizim kızımız olarak kalacaksın."

"Daima ve sonsuza kadar," diye yineledi Lydia. "Biz bir aileyiz."

Casey sanki aile kavramı bugüne dek hayal edebildiği her şeyin ötesindeymişçesine gözlerini kırpıştırdı. "Yani beni her zaman seveceksiniz… ne yaparsam yapayım, öyle mi?"

Lydia kızının sorusundaki şüpheyi duymuştu. "Anne babalar çocuklarını severler. Her yaptığın şeyi onaylamayabiliriz, arkadaşlarını beğenmeyebilir ve yaptığın bazı seçimler karşısında ürkebiliriz, ama bu bizim sevgimizi değiştirmez."

"Ne olursa olsun beni sevecek misiniz yani?"

Brad, Lydia'ya baktıktan sonra cevap verdi: "Ne olursa olsun."

Casey sanki inanmak zor geliyormuş gibi kaşlarını çattı. "Beni de Cody kadar seviyor musunuz?"

"Hiç tartışmasız," dedi Lydia.

Casey sandalyesine yaslanarak gevşedi. "Vay be."

Lydia ve Brad konuşmaya devam etmeden önce sözlerinin Casey'in kafasına iyice işlemesi için birkaç saniye beklediler.

Sessizliği bozan Brad oldu. "Geçen akşam gizlice sıvışmaya çalışırken nereye gideceğini bize söyleyebilir misin?" diye sordu.

Casey gözlerini indirerek masaya dikti. "Söylemesem daha iyi. Ama kötü bir şey değildi, size yemin ederim."

Lydia kızına güvenmesi gerektiğini hissetti.

"Sana bir şey sormamız gerekiyor," dedi Brad. O da sandalyesini kızlarınınkine doğru kaydırmıştı.

Casey'in eli Lydia'nınkine sıkı sıkı sarıldı.

"Tamam," dedi tedirgin bir sesle. İşaret parmağını üst dudağına sürterek burnunu

çekti.

Lydia ona başka bir kâğıt mendil verdi.

"Annen bugün bir arkadaşıyla konuşmuş," dedi Brad. "Hastaneye gittiğinizde seninle ve Ava'yla birlikteymiş."

"Libby'yi mi söylüyorsunuz?" diye sordu Casey bakışlarını ilk kez yukarı kaldırarak.

"Evet. Asansörde gördüğünüz doktoru tanıyor."

"Dr. Stone. Çekici bir adam."

Brad sırıttı.

Lydia havayı yumuşattığı için Casey'e minnettardı, gerçi daha hamilelik konusunu açmamışlardı, tabii hamilelik diye bir şey varsa. Belki de boşu boşuna umutlanıyordu, ama Lydia hâlâ Casey veya arkadaşı Ava'nın hamile olma ihtimaline inanmakta güçlük çekiyordu.

"Dr. Stone, Libby'ye ikinizden birinin… hamile olduğundan kuşkulandığını söylemiş."

"Hamile mi?" diye usulca tekrarladı Casey, kaşlarını çatmıştı. "Asla."

"Eğer hamileysen," dedi Lydia, Casey'in bunu kendilerine söylemekten korkmasına gerek olmadığını anladığından emin olmak isteyerek, "baban ve ben sana yardım etmeye hazırız. En önemlisi seni bir doktora götürmek. Bebekse… eh, o konuyu zamanı gelince hallederiz. Önemli olan, her konuda bizden yardım isteyebileceğini bilmen."

"Benim hamile olduğumu cidden düşünüyor musunuz?" diye sordu Casey başını geriye atarak.

"Bilmiyoruz," dedi Brad. "Bu nedenle soruyoruz."

"Ben değilim."

"Emin misin? Dr. Stone karnında bir bebek taşıdığından haberin bile olmayabileceğini söylemiş."

"Ben değilim," diye üsteledi Casey. "Hiçbir melek beni ziyarete gelmedi ve İsa'yı doğurmuyorum."

Lydia istemeden gülümsedi.

"Ava olabilir mi?" diye sordu Brad.

Casey başını iki yana salladı. "Hayır. Dr. Stone yanılıyor. Hem zaten nasıl bilebilir ki? Onunla sadece birkaç dakika aynı yerde bulunduk."

Bu soruyu Lydia ve Brad de sormuşlardı.

"Libby bana geldiğini, çünkü bunun bir de hukuki bir tarafı olabileceğini söyledi."

"Ben hâlâ… anlayın işte." Kelimeyi söylemekten utanmış görünüyordu Casey.

"Bakire," diye tamamladı Lydia.

"Evet."

"Güzel," dedi Brad şiddetle. "Öyle kalmaya devam et."

Casey birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Hep öyle olmayacağım baba. Biliyorsun ki günün birinde evleneceğim ve çocuklarım olacak."

"Sorun yok." Brad teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Ama en az otuzuna kadar beklemeni istiyorum."

"Baba!"

"Sadece şaka yapıyordum."

Lydia başparmağıyla Casey'in elini ovuşturdu. "Sanırım Ava'nın büyükannesini aramam gerekiyor," dedi sesli düşünerek.

"Yapma," dedi Casey. "Hem zaten büyükannesi çoğu zaman orada olmuyor. Ava'nın söylediğine göre, kızı öldüğü ve şimdi de torunları başına kaldığı için, onlarla beraber yaşamak büyükannesini çok üzüyormuş."

"Ama büyükannesinin bilmesi gerekiyor, böylece Ava'yla konuşabilir."

Casey alt dudağını ısırarak birkaç dakika düşündü. "Bırakın bunu ben yapayım."

"Casey, teklifin için teşekkürler, ama sanırım bunu yapan kişi ben…"

"Anne, ben Ava'ya yardım edebilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Ava bana güveniyor. Geçen gece evden sıvışıyordum ya?"

"Evet," dedi Brad.

"Ava'ya yardım ediyordum… ona yemek götürdüm. Bunu birkaç defa yaptım. Büyükannesi onun şişmanladığını söyleyip akşam yemeğinde sadece salata yemesine izin veriyormuş, kız da gerçekten aç kalıyormuş. Bu yüzden ona biraz yemek götürdüm." Ava'nın "şişmanladığı"yla ilgili cümlenin anlamını idrak ederlerken ikisi de sessizleşmişlerdi.

"Of, Casey…" Lydia ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Arkadaşınla konuşmak istemeni takdir ediyorum, ama bu konu o kadar basit bir şey değil."

"İzin verin ben yapayım," diye yalvardı Casey. "Eğer siz yapacak olursanız, onun bir daha yüncü dükkânına geleceğini hiç sanmıyorum. Bana açılabilir, ama sizinle konuşursa bunu asla yapmayacaktır."

Brad elini Lydia'nın koluna koydu. "Belki de ona izin vermelisin."

Lydia istemeye istemeye kabul etti. Ava'yı severdi, ama kendisi etraftayken kızın pek bir şey konuşmadığı da doğruydu. Kendisi dükkândayken Ava iyice içine çekiliyor gibi görünüyordu, Casey kızı kanatları altına almıştı. Ama Lydia'nın mantığı bu işi Casey'in omuzlarına yüklemenin doğru olmadığını söylüyordu. "Bunu biraz düşüneyim, olur mu?"

Casey başını salladı ve sonra yüzü aydınlandı. "Belki de bunu Libby yapmalı."

"Libby," diye tekrarladı Lydia.

"Ava, Libby'den çok hoşlanıyor," dedi Casey. "Bana öyle söyledi."

"Bu bir ihtimal," diye tekrarladı Lydia usulca.

"Libby'nin annesi öldüğünde o da Ava'yla aynı yaştaymış. Hastaneye gittiğimiz zaman Ava'yla da konuştu. Ava pek bir şey söylemedi, ama onun Libby'yi gerçekten sevdiğini söyleyebilirim. Libby'nin sözünü dinler; dinleyeceğini biliyorum."

Cevap bu işte, diye düşündü Lydia içini büyük bir rahatlama duygusu doldururken. Libby'den Ava'yla konuşmasını isteyecekti. Eğer kız Libby'den hoşlanıyor ve ona güveniyorsa, belki de ona açılırdı.

Bölüm 11

Seattle General Hastanesi'ne girerken içindeki coşkunun etkisiyle Libby'nin adımları hafiflemişti. Atasözünün dediği gibi, her şey üst üste geliyordu ve bu kötü haberler için olduğu kadar iyi haberler için de geçerliydi. Önce Sarah telefon edip Martha Reed'in, işlerine Ben Holmes'un bakmasından mutsuz olduğunu söylemişti. Libby başkasının başarısızlığından mutluluk duyacak biri değildi, ama Ben Holmes'dan on kat daha iyi bir vakıf ve gayrimenkul avukatı olduğunu biliyordu.

Gelen ikinci olumlu haber ise tam bir sürpriz olmuştu. Daha o sabah Robin oldukça kayıtsız bir şekilde bir arkadaşının Libby'ye uygun bir iş teklif edebileceğini söylemişti. Libby sıkıştırınca, Robin daha fazla bir şey söylemekte isteksiz davranmış, ama detayları öğrendiğinde ona bilgi vereceğini söylemişti.

Robin soruları yanıtlamayı reddetmiş olsa da, Libby söz konusu arkadaşın Robin'in gözüne kestirdiği kişi olduğundan şüpheleniyordu. Robin bu bağlantısından her bahsettiğinde, sanki Libby'nin gerekenden fazlasını anlamasından korkuyormuş gibi bakışlarını başka tarafa çeviriyordu.

Libby gülümsemekten alamıyordu kendini. Artık fazla uzun sürmeyecekti. İçgüdüsel olarak, bu uzun ve kurak dönemin sonuna geldiğini hissediyordu. Ufukta bir vaha belirmişti.

Sharon onu görünce gülümsedi. Dr. Stone'un Libby'yle ilgilendiğini söyleyip bunda ısrar ettiği gün de dudaklarında aynı tebessüm belirmişti. Ama Sharon doktorun onunla özel olarak konuşmak istemesinin gerçek sebebi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Dr. Stone seni buldu mu?" diye sordu hemşire, Libby çocuk bölümüne girer girmez.

Libby kaşlarını çattı. "Hayır."

Sharon'ın tebessümü genişleyerek bir Cheshire kedisinin sırıtışına benzedi. "Yine seni sordu."

"Aman ne iyi." Eğer son seferinde benimle paylaştığı türden bir haber daha vermek istiyorsa, onu görmemeyi tercih ederim, diye düşündü Libby. Gerçi asansörde karşılaştıkları ve ardından doktorun kendisini kahve içmeye davet ettiği günden beri neredeyse hiç ara vermeden onu düşünüyordu. Onu düşüncelerinden çıkarmaya ne kadar çalışırsa çalışsın, yine de aklındaydı. Bir erkeğe bu kadar kuvvetli bir çekim duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Yine de bu histen rahatsız oluyordu. Ondan hoşlanmıyordu bile. Adam kibirli ve kabaydı, ama… ama yeniyetme bir genç kızla, endişelerini Libby'le paylaşma riskine girecek kadar ilgilenmişti. Bu pek kolay olmamalıydı.

"O… o bir süredir spor salonuna gelmiyor. Eğer benimle konuşmak istiyor idiyse, spor salonuna gelmesi yeterliydi," dedi Libby yüksek sesle düşünerek.

"Bu kolaylıkla açıklanabilir," dedi Sharon. "Onun ameliyat odası rotasyonu ayın birinde değişti. Geçen hafta hep buradaydı, yani eğer antrenmanlarına devam edemediyse, büyük ihtimalle sebebi budur."

"Ya." Libby itiraf etmekten nefret ediyordu ve bunu da zaten hiç kimseye itiraf etmezdi, hatta Robin'e bile, ama gerçek şuydu ki doktoru görmeyi özlemişti. Kızların durumunu ne şekilde ele aldığını Phillip'e anlatmak ve onun tepkisini görmek istemişti. Ve doğruyu söylemek gerekirse… duyduğu bu çekimi beslemek istiyordu. Evet, Phillip'in harika bir vücudu vardı, adam yakışıklıydı. Robin ona "seksi adam" diyordu ve bunların hepsi iyi hoştu ama bundan daha fazlası vardı. Libby onun yaptığı şeyi takdir ediyordu ve yavaş yavaş onun hakkındaki fikri değişmeye başlamıştı. Sharon'dan ve diğer hemşirelerden Dr. Stone'un minik hastaları ve ebeveynleriyle nasıl yakından ilgilendiğini duymuştu. Libby istemeye istemeye de olsa, onunla karşılaşmayı arzuladığını fark etti.

Libby kendini en son üniversitedeyken böyle hissetmişti, garsonluk yaptığı sırada Joe'yla ilk kez tanıştığı zaman. Joe'nun kişiliği Phillip Stone'un kişiliğinin tamamen tersiydi. Joe eğlenceli ve dışadönük bir insandı; sırf çok sevimli olduğu için herkesin partisinde bulunmasını istediği türden biriydi. Cazibesinin büyük kısmı geniş, kaotik ailesinden geliyordu.

Timmy öldükten sonra, Libby evin tek çocuğu olarak büyümüştü. Joe ve kardeşleri arasındaki şakalaşmaları görünce bundan büyülenmişti. Aile toplantıları, ağlayan bebekler ve evin içinde çılgınca koşuşturan çocuklarla gürültülü, kaotik olaylar haline geliyordu. Erkekler ya televizyonun ya da barbekünün etrafında bir araya geliyorlar, kadınlar da mutfakta toplanarak birbirlerine yemek tarifleri veya temizlik ipuçları veriyorlardı. Libby bu ortamda kendini yabancı hissediyor ve Joe'nun evine gittiği bütün bu curcuna ve gürültüyü yadırgayarak genellikle bir köşede oturuyordu. Yine de bunu çok sevmişti ve tatillerini Joe'nun ailesiyle geçirmeyi Joe'yu özlediğinden daha çok özlüyordu.

"Eh, sonuçta Dr. Stone seni görmek istiyor," dedi Sharon, sanki sadece ikisine çöpçatanlık yapmaktan sorumluymuş gibi kendinden memnun görünüyordu.

Libby bu tedirgin edici konuşmayı sürdürmek yerine, düzgün sıralar halinde dizilmiş bebeklere baktı. Dolunay vardı ve Sharon böyle zamanlarda daha çok doğum olduğu konusunda onu uyarmıştı. Hemşire haklı çıkmıştı, çünkü Libby bu kadar çok yeni doğmuş bebeği daha önce hiç görmemişti. Gerçi daha kısa bir süredir gönüllü olarak çalışıyordu.

"Sen bu işte çok iyisin, biliyor musun?" dedi Sharon bir çizelgeye uzanırken.

Libby duraksadı. "Bebekler konusunda mı?"

Sharon çizelgeyi bırakarak ona baktı. "Doğuştan yeteneklisin. Seni izledim. İlk birkaç seferinde bebek tutmaya alışık olmadığını söyleyebilirdim." Gülümsedi, sanki o anları tekrar yaşıyordu. "Sanki bebeklerin kırılmasından korkuyor gibiydin, ama kısa bir süre sonra rahatladın ve şarkı söylemeye başladın. Şaşırtıcı bir dönüşüm doğrusu. Gerçekten şaşırtıcı."

Libby'nin hemen cevap veremeyecek kadar nutku tutulmuştu. "Annemin bana şarkı söylediğini hatırlıyorum." Zihninde anılar uçuşuyordu. Hatırladığı kadarıyla, boğaz enfeksiyonuna yakalanmış ve iki gün boyunca ateşten yanıp kavrulmuştu. Yutkunmak çok acı veriyordu. O zamanlar test sonuçlarını almak yirmi dört saat sürüyordu. Şimdi,

anladığı kadarıyla enfeksiyonun ne olduğunu teşhis etmek sadece birkaç dakikalık bir işti, ama çocukluğunda kültürün üretimi zaman alıyordu.

Annesi pembe karyola sayvanının altında, Libby'nin yatağının kenarına oturmuş, ateşli alnındaki ıslak saçları yavaşça geriye çekerek uyuması için ona şarkı söylemişti. Libby şimdi gözlerini kapayacak olursa, neredeyse annesinin melodik sesini duyacaktı.

Sharon'ın sözleri ona çok şey ifade ediyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Libby. Hemşire haklıydı. Başlangıçta minik bebekleri tutarken kendini bir tuhaf hissetmişti. Bu sabah hastaneye doğru yürürken ise, bu nadide bebeklerle zaman geçirmek için ne kadar sabırsızlandığını fark etmişti.

"Çocuğun var mı?" diye sordu Sharon.

Libby bakışlarını kaçırarak başını iki yana salladı.

"Olmalı. Sen harika bir anne olursun."

Libby'nin boğazı sıkıştı, bu sözlerin kendisine ne kadar dokunduğunu arkadaşına belli etmemek için bebek karyolalarından birine yöneldi.

"Eh," diye devam etti Sharon içini çektikten sonra, "ben işimle meşgul olsam daha iyi olacak. Birkaç dakika sonra dönerim."

"Tamam." Libby sesinin tuhaf çıktığını fark etti ve Sharon'ın herhangi bir yorumda bulunmamasına minnet duydu.

Soyadı Knight olan üç kiloluk bir kız bebeği kucağına aldı. Bebeğin minicik saç tutamına pembe bir fiyonk tutturulmuştu. Libby bebeği alnından öperek sallanan koltuğa yerleşti. Sanki etrafında olup bitenlerin farkındaymış gibi, Bebek Knight bakışlarını Libby'ye doğru kaldırdı. Bebek esneyinceye ve göz kapakları kapanıncaya kadar Libby de Barry Manilow hit'lerinden şarkılar söyledi. Birkaç dakika sonra minik bebeği yerine yerleştirdi.

Bebek Knight'ın tam karşısındaki bebek, sanki Libby'nin dikkatini çekmek istiyormuş gibi kuvvetli bir yaygara kopardı. Libby dönerek ona baktı ve soyadının Wilson olduğunu görünce gülümsedi.

Erkek bebeği kucağına aldı ve hafifçe kollarında sallayarak sallanan koltuğa geri döndü. Bebek kolayca yatışmıyor, geriye doğru yay gibi kıvrılarak avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Vay vay vay, ne kadar hiddetli çıktın sen böyle," diye fısıldadı Libby. Bebeği omuzuna yerleştirerek sırtını sıvazlamaya başlamasıyla minik Wilson hemen gaz çıkardı. Libby usulca güldü ve bebeği sallamaya devam etti.

Bu bebekleri kucağına alınca aklı ve yüreği pişmanlıklarla dolup taşıyordu. Keşke evliliğini kurtarmaya daha fazla uğraşsaydı. Sonunda, Joe'yla ikisinin birlikte asla mutlu olamayacaklarına ikna olmuştu; her ikisi de diğerini değiştirip olmadığı birisine dönüştürmek istiyordu. O zamanlar en iyisi çekip gitmek gibi gelmişti. Şimdiyse bu bebekleri kollarının arasında tutarken, eğer birlikte kalıp danışmanlık almış olsalar ve aralarındaki farklılıkları çözseler neler olurdu diye merak edip duruyordu. Bunları yapmış olsaydı, belki de şu anda kollarının arasındaki bebek kendi çocuğu olurdu. Onların bebeği. Artık bu asla gerçekleşmeyecekti ve kalbi kederle dolmuştu. Eğer zamanı geri alabilseydi, farklı seçimler yapabileceğini fark ediyordu. Boşanma

seçeneği, gerginleşen ve zorlaşan bir ilişki için kolay bir çıkış yolu olarak görünmüştü.

Kafasında bu düşünceler dönüp dolaşırken bakışlarını kaldırdı ve donakaldı. Çocuk bölümü penceresinin öbür tarafındaki adamın gözlerine kenetlenirken, kalbi boğazına fırlamış ve oraya saplanıp kalmıştı adeta.

Joe. Joe Wilson, eski kocası.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Hayal mi görüyordu? Ama Joe gerçek görünüyordu. Hatta o da Libby kadar şoke olmuş gibiydi.

Libby ayağa kalkarak bebeği yatağına yerleştirdi ve dışarı çıktı. Joe kapının yanında duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak. "O benim oğlum."

"Ben… ben bu hastanede gönüllü olarak çalışıyorum. Senin bebeğin olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu."

Joe pencerenin önündeki alanı arşınlıyordu. "Hastanede gönüllü mü oldun?" diye sordu, bunu inanılmaz buluyormuş gibiydi.

"Haftada iki ya da üç gün."

"Burkhart, Smith & Crandall'a ne oldu?"

"Beni işten çıkardılar." Bunu itiraf etmek canını acıtıyordu, ama Joe gerçeği hak ediyordu.

"Seni işten mi çıkardılar?" Joe'nun sesinde şok ifadesi vardı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Hiç kimse senin kadar uzun saatler çalışmıyordu."

Libby hiçbir şey söylemedi.

"Şirkete ortak olmadın mı?"

Libby başını iki yana salladı. "Buna yaklaştığımı bile sanmıyorum."

Joe sanki bunu pek inanılır bulmadığını söylemek ister gibi kaşlarını çattı, sonra başını salladı. Libby onun ne düşündüğünü biliyordu… çünkü birkaç dakika önce kendisi de aynı şeyleri düşünmüştü. Çok küçük bir karşılık için çok büyük bir şeyden vazgeçtiğini söylemeye lüzum yoktu. Nelerden feragat ettiğini anlamak için yapması gereken tek şey, çocuk bölümünden içeri, kısa bir süre kollarında tuttuğu bebeğe bakmaktı.

Kendini uyuşmuş gibi hissediyor, kafasının içi uğulduyordu. Boğazı sıkılıyor gibiydi, ama çatlak bir sesle, "Oğlun için tebrikler," demeyi başardı.

Joe onaylarcasına başını salladı. "Maureen ve ben kendimizi kutsanmış hissediyoruz."

Libby boğazındaki düğümle yutkunmaya çalıştı. "Sizin için mutlu oldum… bunu içtenlikle söylüyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Joe onun gözlerinin içine bakarak hafifçe gülümsedikten sonra uzandı ve omzunu sıktı.

"Ben… ben geri dönsem iyi olur," dedi Libby alelacele, onun karşısında kendini tutamayıp ağlamaktan korkuyordu.

"Evet… ben… ee…" Belli ki Joe da ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Seni görmek çok güzeldi, Joe," dedi Libby kapıyı açarak. Elleri o kadar titriyordu

ki, kapıyı açmak için gerekli olan kimlik kartını güçlükle bulabildi.

"Seni de," dedi Joe

İçeri girince Libby duvara yaslandı. Başını eğerek kendine gelmek için birkaç derin nefes aldı. Bu kendisine çok ters bir durumdu. Hem mantıklı hem de sabırlı bir insan olarak, kişisel duygularına yenilmeden kriz durumlarıyla başa çıkabilme yeteneğiyle tanınırdı. Eh, şu anda yenilmişti işte. Ya da daha kötüsü, ne olduğundan emin bile değildi. Büyük bir utanç içerisinde, eğer çabucak bir şeyler olmazsa, gözyaşlarına boğulacağını fark etti.

Normalde çok ağlayan biri değildi. En son ne zaman uluorta ağladığını hatırlayamıyordu. Lisede miydi? Elini ağzına kapatarak hiçbir şey görmeden çocuk bölümüne girdi ve Sharon'ın masasında durdu. Neyse ki diğer kadın içeride değildi. Libby masanın kenarına tutundu, nefes alamıyor, dişlerini sıkıyor ve kendine hâkim olmaya kararlı bir şekilde mücadele veriyordu.

Bölümün kapısı açılınca Libby kasıldı. Şansına, Sharon geri dönmüştü işte. Hiç kimsenin kendisini böyle görmesine izin verecek değildi, gözlerini tavana çevirdi.

"Libby."

Sharon değildi. Dr. Stone'du. Neden, ah neden o olmak zorundaydı?

"Seninle konuşmak için bir fırsat kolluyordum," dedi arkasından.

Libby arkasına dönmeyi reddetti. "Başka bir zaman." Nasıl olduysa sözcükleri bir araya getirmeyi başarmıştı. Tek istediği onun çekip gitmesiydi. O şu anda konuşmak istediği son kişiydi.

"Tamam."

Ama Phillip Stone gitmedi. Bunun yerine olduğu yerde kaldı. Libby gitmesi için ona bağırmak istiyordu. Onun gitmesini bu kadar isterken adam neden oyalanıyordu ki?

"Burada bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyorum."

Libby alaycı bir ruh haliyle bütün erkeklerin sezgilerinin bu kadar kuvvetli olup olmadığını merak etti. "Lütfen, sadece gider misin?"

Ama Dr. Stone gitmek yerine yerine daha da yaklaştı.

"Beni rahat bırak," dedi Libby sıkılmış dişlerinin arasından, sözlerinde ve ruhunda yangın vardı. Ardından en korktuğu şey gerçekleşerek baraj yıkıldı ve gözyaşlarına boğuldu. Çocuk bölümünden çıkmak niyetiyle arkasına döndü. Madem doktor orada kalmakta ısrar ediyordu, Libby için hava hoştu. Ama Stone'un arkasında ne kadar yakın durduğunu fark etmemişti ve aniden onunla çarpıştı. Bu kadarı yetmişti. Libby kendini tutamayarak yüzünü onun göğsüne gömdü ve ağladı. İçerisi yürek paralayan hıçkırık sesleriyle dolmuştu. Gözyaşlarının gücüyle vücudunun üst kısmı tamamen sarsılıyordu.

"Ee..." Phillip'in kolları iki yanında kaldı. Sonra birkaç defa Libby'nin omuzuna dokundu. "O kadar da kötü olmadığına eminim." Sözcükler ağzından sert ve beceriksizce çıkıyordu, ne diyeceğini bilemiyordu sanki.

Libby ise hıçkırıklarını, üzüntüsünü ve derin kayıp duygusunu zaptedemiyordu, dizleri çözülmeye başlamıştı. Dr. Stone yakalamasaydı, yere yığılacaktı.

Phillip kollarını ona sardı; Libby kurtulmaya çalıştı, ama Dr. Stone onu hızla

göğsüne çekti, sesi bu sefer yumuşak ve nazikti.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. "Her ne olduysa, düzelecek." Libby başka her şeye direnebilirdi, ama böyle bir şefkate dayanması mümkün değildi.

***

Phillip kollarının arasında hıçkıra hıçkıra ağlayan bir kadın tutuyordu. Onun eriyip çözülmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu ve Libby de ona anlatacak durumda değildi. Yıllar içinde bir sürü duygusal kadınla uğraşmıştı, ama o zaman durum tamamen farklıydı. Çünkü o tür durumlarda hep doktor kimliğinde bulunuyor ve kadınlar da çocukları için endişelenen anneler oluyordu; onlara mendil veriyor, yüreklerine su serpecek sözler söylüyor, bilmeleri gereken tıbbi detayları anlatıyordu.

Onları hiçbir zaman kucaklamazdı, en azından şu anda Libby'yi kucakladığı şekilde.

Libby ona sarılmış, kollarını beline dolamış, yüzünü göğsüne gömmüş, yıllarca depolanmış gibi görünen gözyaşlarını serbest bırakmıştı. Sanki dünyanın sonu gelmiş, yaşaması için geriye hiçbir neden kalmamış ve kendisi için değerli olan her şeyi kaybetmiş gibi şiddetle hıçkırarak ağlıyordu. Onu teselli etme arzusuna yenik düşen Phillip de yanağını Libby'nin başının tepesine bastırdı.

Onu böyle ağlarken görmek ilk bakışta biraz tuhaf gelmişti. Aslında eline fırsat geçmişti – Libby ondan gitmesini istemişti ve Phillip'in de tüm bunlardan işareti alıp çocuk bölümünden çıkmış olması gerekirdi. Ama oradan çıkıp gitmek imkânsız gelmişti.

Bu işte iyi değildi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu ve şimdiye kadar, Libby'nin duyup duymadığından emin bile olamadığı birkaç basmakalıp söz söylemeyi başarabilmişti sadece. Muhtemelen böylesi daha iyiydi.

"Şşş, şşş," diye fısıldadı. Bu sırada da eliyle onun başının arkasını okşuyor, onu teselli etmek istiyor, teselli etmeye ihtiyaç duyuyordu.

"Eski… eski kocam," dedi Libby, kelimeleri onun göğsünde boğularak.

"Burada mı?" Phillip neler olup bittiğini anlamaya başlıyordu.

Libby başıyla onaylarken alnı onun gömleğine sürtündü.

"Onun… onun oğlunu… kucağıma aldım."

"Peki ona hâlâ âşık mısın?"

"Hayır." Bu tek kelimeyi neredeyse bağırarak söylemişti Libby.

"Tamam, özür dilerim, onu âşık değilsin."

"O evli… bir oğlu var."

Phillip etraftaki, sezgileri en güçlü erkek olmadığını bilerek onu takip etmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim," dedi Libby hıçkırıklarının arasında onun kollarından kurtularak. "Gitmek zorundayım. Gerçekten. Gitmem lazım." Aniden ona sırtını döndü ve neredeyse sendeleyip yere düşecek gibi oldu.

Phillip ne söylemesi gerektiğini bilse onu durdururdu. Ama daha o kafasını toparlayamadan, Libby çantasını kapıp gitmişti.

Bölüm 12

Libby sarsılmış bir halde evine döndü ve kanepeye çökerek yüzünü ellerinin arasına gömdü. Tüm dünyası ayaklarının dibinde paramparça olmuş gibi geliyordu. Joe ve oğlunu görmek yıkıcı olmuş, son zamanlarda mücadele ettiği tüm pişmanlıklarını yalın bir gerçeğe dönüştürmüştü. Phillip Stone'un buna taknıklık etmesi her şeyi on misli kötü hale getirmişti. Onca insan dururken… onun karşısında yıkılmak… Libby yatağa kıvrılmak, örtüleri başına çekmek ve önündeki on yıl boyunca kış uykusuna yatmak istiyordu.

Phillip Stone tam bir muammaydı. Bir yandan hem kaba hem de kibirli, ama öte yandan nazik, ilgili ve sevecendi. Libby'ye kalırsa, yoğun bir duygusal terapi için mükemmel bir adaydı. Doktordu hem de. Dr. Jekyll ve Bay Hyde… tamamen farklı iki kişilik. İlkini sevmemek, ona güvenmemek ve onu yok saymak son derece kolaydı. İkincisi ise kendini onun teselli dolu kollarına bırakma ve önündeki yirmi yıl boyunca kendisini kucaklamasına izin verme arzusu uyandırıyordu içinde. Sırf onun önünde nasıl çözüldüğünü düşünmek bile şiddetli bir utanca kapılmasına neden oluyordu. Adamın yüzüne bir daha asla bakamayacaktı.

Bu olamazdı; kesinlikle olamazdı.

Ama olmuştu işte.

Libby konsantre olmak için derin bir nefes aldı, dimdik oturdu, omuzlarını dikleştirdi ve örgüsüne uzandı. Şişleri ve yünü eline almanın kendisini sakinleştirdiğini keşfetmişti. Arada bir hıçkırmasına ve elleri tir tir titremesine rağmen, hiç hata yapmadan tam bir sırayı tamamlamayı başardı. Bebek battaniyesi şimdiye dek eline aldığı modellerin en zoruydu. Bunu örmeyi neden seçtiğinden bile emin değildi. O sırada iyi bir fikir gibi gelmişti. Şekil vermek, tamamladıktan sonra parçaları bir araya getirip dikmek gerekmiyordu. Lydia'nın teşhir için örüp bitirdiği bir battaniye vardı ve Libby de bu battaniyeyi çok sevmişti. Bebek şapkasından battaniyeye terfi etmek oldukça doğal gelmişti – şapkalar gibi, battaniye de büyük ihtimalle bir hayır kurumuna verilecekti.

Bir saat kadar ördükten sonra Libby'nin sinirleri gevşemişti, ama sadece biraz. Zihni ne zaman rahatsız edici bir konuya yönelse, kendini zorlayarak düşüncelerini farklı bir yöne çeviriyordu. Başarısız evliliği veya o öğleden sonra Phillip'le yaşadıklarıyla alakalı herhangi bir anının aklında oyalanmasını reddediyordu. Buna izin vermek sadece onu daha fazla altüst etmeye yarardı ve zaten yeterince moralsizdi. Hayatını nasıl da karmakarışık etmişti…

Kapı zili çalınca düşünceleri bölündü. Bir arkadaşının gelmesi o kadar nadir oluyordu ki, Libby'nin yaptığı tek şey gözlerini ön kapıya dikip öylece bakmak oldu. Ayağa kalkıncaya kadar kapı ikinci kez çaldı. Anlaşılan kapının öbür tarafında duran kişi sabırsız biriydi.

"Bekleyin," dedi Libby. Gözetleme deliğinden kontrol edince soluğunu tutarak

kapıdan geriye çekildi ve sırtıyla ellerini duvara dayadı.

Phillip Stone.

"Libby," diye seslendi doktor. "İçeride olduğunu biliyorum. Aç kapıyı."

Libby alt dudağını neredeyse yaracak kadar sertçe ısırarak sürgülü kilidi çevirdi ve kapıyı açtı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu büyük bir cesaret gösterisiyle. Kalbi infilak edecekmiş gibi çarpıyordu. Bu gidişle bir daha spor yapmasına artık gerek kalmayacaktı. Nabzının hızlanması için tek gereken Phillip Stone'du.

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Beni içeri davet edecek misin?"

Libby elini kapı topuzunda tutarak istemeye istemeye yoldan çekildi.

Phillip daireden içeri bir metre kadar yürüdükten sonra durdu ve etrafına bakındı. "Güzel manzara."

Libby onun Seattle manzarasına bakmak için uğramadığından emindi.

"İstersen artık kapıyı kapayabilirsin."

Adam otoriterdi de. Libby kapadıktan sonra kapıya dayandı, destek almaya ihtiyacı vardı. "Neden buradasın?" diye sordu ikinci kez.

"Tamamen dürüst olmak gerekirse, bunu ben de bilmiyorum." Phillip kanapeye doğru yürüdü ve tam Libby'nin az önce kalktığı noktaya oturdu.

"Gördüğün gibi, gayet iyiyim… O duygusal gösteri için özür dilerim, ama artık kendimi kontrol edebiliyorum."

"Güzel." Phillip biraz tereddüt ettikten sonra, "Ben üzüldüğüm zaman genellikle bir tek viski atarım," dedi.

"Bu bana göre bir şey değil," dedi Libby, viski içme düşüncesi karşısında ürpererek. Buzdolabında bir şişe şarap vardı, ama doğrusu canı hiç istemiyordu.

Ne söyleyeceğini bilemeyerek Phillip'in karşısındaki koltuğa yerleşti ve iki elini dizlerinin arasına soktu. Tuhaf ve gergin bir sessizlik çökmüştü. Libby onu bekletmekten memnundu. Doktor sonunda sıkılacak ve gidecekti. En azından Libby böyle umuyordu.

Sonunda buna daha fazla dayanamadı. "Beni daha da utandırmak için mi geldin?"

Sanki Libby'nin sorusu onu çok şaşırtmış gibi kaşlarını kaldırdı Phillip. "Hayır. Eve sağ salim döndüğünden emin olmak istedim."

"Gördüğün gibi… döndüm."

Bu Phillip'i tatmin etmişe benzemiyordu. "Bana orada neler olup bittiğini anlatmak ister misin?"

"Hayır." Libby'nin o korkunç sahneye neyin sebep olduğunu açıklamaya hiç niyeti yoktu. Kendisini bir gün için yeterince mahcup duruma düşürmüştü ve performansını tekrarlamak istemiyordu. Kaldı ki, hastanede istediğinden çok daha fazlasını ağzından kaçırmıştı. "Her şeyi zaten söylediğimi sanıyorum…" Aslına bakılırsa, ona kendini rahatsız hissedecek kadar çok şey itiraf etmişti.

Phillip Stone öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı ve avuçlarını birbirine sürttü.

"Normalde böyle değilimdir," diye patladı Libby. Tabii daha önceden de yıkıldığı

olmuştu. Mesela hukuk firmasındaki pozisyonunu kaybetmek çok travmatik olmuştu. Ama bu kendisini bir adamın kollarına atmasına ve iki gözü iki çeşme ağlayarak içini dökmesine neden olmamıştı. "Yani senin anlayacağın, genelde duygularımı kontrol edebiliyorum; bugün bir istisnaydı."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Phillip Stone geldiğinde Libby sakinleşmenin eşiğine gelmişti. Nabzı normal ritmine dönmüş, düşüncelerini yaşadığı o derin utançtan uzaklaştırmayı başarmıştı. Ama şu anda tüm duyguları onu bir kez daha önlerindeki seti yıkıp serbest kalmakla tehdit ediyordu. "Sen gelene kadar gayet iyiydim." Kontrolünü yeniden kazanmadan önce sesi hafifçe titremişti.

"Anlıyorum. Demek ki hepsi benim kabahatim."

"Evet, aynen öyle." Libby istemeye istemeye gülümsedi. Gerçekten de çok şaşırtıcı bir adamdı bu.

Stone da gülümsedi. "Senin için endişelendim," dedi alçak bir sesle.

"Ben… ben artık iyiyim."

Stone öne eğilerek onun eline uzandı. Dokunuşu Libby'nin sıcak tenine serin gelmişti.

"Yaşadığım yeri nereden öğrendin?" diye sordu bakışlarını kaldırmadan. Telefon numarası listede yoktu.

"Sharon'a sordum. Dosyada senin gönüllü kayıt formun vardı."

Libby'nin izini bulmak için epey atılgan davranmıştı. Ve Sharon da zaten aralarında romantik bir şeyler olduğunu düşünüyor gibiydi. Hemşire arkadaşı, muhtemelen bilgileri paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

"Boşandığına pişman mısın?" diye sordu Stone.

Libby buna verilebilecek en iyi cevabın ne olacağını düşündü. "Üzüldüğüm şey evliliğimi kurtarmak için daha çok çaba sarf etmemiş olmam. Her ikimiz de birbirimizden vazgeçmeye çok hevesliymiş gibi davrandık. Joe bir aile istiyordu, bense beklemek taraftarıydım. Sonra bugün onun bebeğini görünce…" Boğazı sıkışmaya başlayınca durakladı ve cümleyi tamamlayamayacağını fark etti.

"Hepimizin pişmanlıkları vardır, Libby. Bundan ben de nasibimi aldım. Sevdiğim birinin gitmesine izin verdim; hayatımın geri kalan kısmını birlikte geçirmeyi umduğum kadının. Öylece geriye çekildim ve gitmesine izin verdim."

Libby bakışlarını kaldırdı, Phillip'in bu kadar özel bir konuyu kendisiyle paylaşmaya istekli olmasına hayret etmişti.

"Bugün olup bitenlerin sana acı verdiği açıktı," diye devam etti doktor, "ama boşanmanıza sebep olan konularda sen kendine düşen payı sahiplenmeye istekli görünüyorsun. Kendini yiyip bitirme hatasına düşme, özellikle de şimdi. Kendini suçlu hissedeceğin hiçbir şey yok."

"Ayrıldıktan sonra senin hiç pişmanlıkların olmadı mı?"

Stone usulca güldü. "Hem de çok. Muhakeme gücümü kaybettiğimi anlamam epey zaman aldı. Ben her ayrıntıya dikkat etmek için orada olmazsam hastane işlevini yerine getiremeyecek zannediyordum."

"Sharon'ın söylediğine göre, kadrodaki doktorlardan birçoğunun oldukça büyük egoları varmış."

"Böyle şeyler oluyor," diye kabul ederek gülümsedi Phillip.

Libby titrek bir tebessümle karşılık verdi.

Phillip onun elini bıraktı ve doğruldu. "Hiç yelkenliyle suya açıldın mı?" diye sordu durup dururken.

Libby, Hershel'ın konsolunda gördüğü resmi –yelkenlisinde çekilmiş olanı– ve bu resim ne zaman gözüne ilişse hissettiği duyguları –o özgür olma ve hayatın tadını çıkarma heyecanını– hatırladı. "Hayır, ama bir gün açılmak isterim."

Phillip ayağa kalktı. "Bugünün işine yarına bırakmamalı o halde."

"Şimdi mi?" Libby gerilerek ellerini birbirine kenetledi. Tekneyle geziye çıkmak şöyle dursun, tekneler hakkında en ufak bir deneyimi bile yoktu. Öğleden sonraki travmadan sonra, evinde kalıp bir kedi gibi yaralarını yalamak daha cazip geliyordu.

"Neden olmasın?" diye sordu Phillip.

Libby alt dudağını dişlerken, kararsız ama heyecanlanmış bakışlarla Phillip'in gözlerine baktı.

Onun bu kararsızlığını fark edince Phillip ekledi: "Ben olayları gözden geçirmek istediğim zaman marinanın yolunu tutuyorum. Suyun üzerinde olmak kafamı boşaltmama yardımcı oluyor ve beni rahatlatıyor."

Bu kadar özendirme yeterliydi ya da öyle olması gerekirdi. "Bunu yapmalı mıyım emin olamıyorum. Daha önce hiç yelkenliyle geziye çıkmadım, hem ayrıca…"

"Suda süzülürken yüzünde güneş ve arkanda rüzgârla kendini daha iyi hissedeceksin."

Phillip sanki sihirli bir şeyden söz ediyormuş gibi konuşuyordu. Libby dudaklarında bir tebessümün belirdiğini hissetti. Gerçekten bu noktada kaybedeceği ne vardı ki? Hayatını yaşadığı yolda iyi giden hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Belki de içinden yükselen ilk dürtüleri dinlemeye son verme zamanı gelmişti. Kararını verince bakışlarını kaldırdı ve onunla göz göze geldi. "Tamam, hadi yapalım."

Bir saat sonra Washington Gölü'nde Phillip'in yedi buçuk metrelik yelkenlisindeydiler. Marinaya ilk vardıklarında Phillip yelkenleri çıkarıp direğe bağlamakla ve göle çıkmak için gerekli olan tüm diğer işleri yapmakla meşgul olmuştu. Teknenin etrafında zarafetle ve rahat bir tavırla hareket ediyordu.

Motoru çalıştırıp marinadan çıktıkları zaman, rotayı belirledi ve yelkenleri kaldırdı. Challenger 7.4 koyu yeşil suları zahmetsizce yararken birkaç dakika içinde hem ana yelken hem de flok yelkeni rüzgârla doldu.

Phillip haklı çıkmıştı. Yüzüne vuran güneş Libby'ye kendini iyi hissettirirken, vücudunu kamçılayan rüzgâr da o öğleden sonranın acı ve pişmanlıklarını kendisiyle birlikte götürüyor gibi geliyordu. Phillip'in bir şey düşünmeye ihtiyaç duyduğu zamanlarda yelkenlisiyle açıldığını söylerken ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Yelkenlinin onun da üzerinde yatıştırıcı bir etkisi olmuştu.

Görünüşe göre Phillip dümeni idare etmekte hiç zorlanmıyordu. Güvenli ve kendinden emin görünüyordu. Rüzgâr saçlarını karıştırıyor, yüzünden geriye doğru

uçuruyordu. Çocuksu ve mutlu bir görüntüsü vardı; ona bakmamak Libby'ye zor geliyordu. Bir ara Libby'yi kendisine bakarken yakalayınca sırıttı. Daha o sabah onun kaba ve tatsız bir adam olduğunu düşünmüş olması Libby'ye pek mümkün değilmiş gibi geliyordu. Dönüşüm şaşırtıcı olmuştu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Phillip.

Libby ne diyeceğini bilemedi. "Ben de her şey böyle olmalı diye düşünüyordum. Hershel'a anlatmak için sabırsızlanıyorum."

Phillip'in kaşları çatıldı. "Hershel da kim?"

Libby'nin durup düşünmesine gerek yoktu. "Bir… arkadaş," dedi, gerçi onu ancak son zamanlarda bir arkadaş olarak görmeye başlamıştı. "Hershel'ın konsolunun üzerinde yelkenlisinin bir resmi vardır ve ben de hep onun bu resmi neden bu kadar sevdiğini merak etmişimdir. Artık biliyorum."

Gölde hayli trafik vardı, bir sürü yelkenli göze çarpıyordu ve sürat motorları da kükreyen motorlarıyla hızla yanlarından geçiyordu.

Washington Gölü'nün bir bölümü yüzme için kordon altına alınmıştı ve öğleden sonranın bu geç vaktinde güneşten faydalanan gençlerin bağırış çağırışları duyuluyordu. Göl bu kadar işlek olduğu halde, Libby, Phillip'e karşı tuhaf bir mahremiyet hissediyordu. Teknenin dar sınırları içinde duyguları her zamankinden daha güçlüydü. Her taraflarında sesler varken, teknenin şaşırtıcı sessizliği konuşmayı kolaylaştırıyordu. İkisi de bundan söz etmedikleri halde, Phillip'in de kendisine karşı aynı yakınlığı hissedip etmediğini merak ediyor ve öyle olması gerektiğini düşünüyordu.

Phillip sessizliği bozarak, aldığı yelkencilik derslerini ve marinada demirli tuttuğu Challenger 7.4'ü satın almadan önce tam olarak doğru tekneyi bulmak için yaptığı araştırmaları anlattı.

Birkaç dakika sonra Libby rahatladı ve birlikte hoş bir sessizliği paylaşmaya başladılar. Libby gözlerini kapadı, yüzünü güneşe doğru çevirdi ve rahatladı, gerçekten rahatladı. O gün akıttığı gözyaşları içini temizlemişti; tüm gerginliğini almış, onu tüm özeleştirilerinden özgür kılmıştı.

Bu sırada ana yelken de rüzgârla dolmuştu ve Challenger, suyu tereyağı üzerindeki sıcak bir bıçak gibi yararak ilerliyordu. Libby ani hız patlamasından şaşırarak teknenin kenarına tutundu ve öylece kalakaldı.

Phillip gülerek, gelip yanına oturması için ona işaret etti. "Benim yanıma gel," diye seslendi. "Sana yelken kullanmayı öğreteceğim."

"Şey…" Libby'nin öğrenme arzusu, dümene geçme isteksizliğine ağır basmıştı. Phillip'in yanına oturdu, ama Phillip onu önüne oturtarak kollarını arkadan doladı ve dümeni tutmasına izin verdi. Ona temel yelkencilik teorilerini anlatıyordu, ama sözleri Libby için pek bir anlam ifade etmiyordu. Dikkat etmek için elinden geleni yapsa da, Phillip'in kollarının arasında olduğunu göz ardı edemiyordu. Zihni son hızla çalışıyor, kendi duygularının ve belli ki Phillip'in duygularının da, nasıl bu kadar hızla değiştiğini anlamaya çalışıyordu.

"Harika gidiyorsun," diye onu temin etti Phillip. Libby dümeni tutarken, Phillip'in

elleri de onun omuzlarında duruyordu.

"Bu harika bir şey." Libby başına çevirerek Phillip'e gülümsedi.

"Doğuştan yeteneklisin."

Libby usulca güldü ve sadece kısa bir duraklamadan sonra Phillip aşağı eğilerek dudaklarını onunkilere bastırdı. Hızla derinleşen nazik, keşfetmeye yönelik bir öpüştü bu. Adam öpüşmeyi biliyordu. Libby ona ulaşmak için yukarıya doğru gerilmişti; pozisyonu biraz rahatsızdı, ama umurunda değildi. Tek eliyle dümeni tutmaya devam ederken, boştaki kolunu Phillip'in boynuna kaydırdı. Bu sırada yelken gevşemişti ve Libby yelken bezinin rüzgârda dalgalanırken çıkardığı çırpınma sesini zar zor ayırt edebiliyordu, ama anlaşılan Phillip için öyle değildi. Phillip yavaş yavaş öpüşmeyi kesti ve başını kaldırdı. İdareyi tekrar eline aldı, ama Libby hareket edince, onu durdurdu.

"Burada olman hoşuma gidiyor."

Libby'nin yüzü kızarmıştı ve hâlâ biraz başı dönüyordu; kendini bırakıp ona yaslandı ve Phillip'in kollarının arasında bir saat, belki de daha uzun bir süre öylece oturdu. İkisi de konuşma ihtiyacı duymuyordu. Phillip'e bu kadar yakın olmak inanılmaz bir histi. Phillip ara sıra elini onun omzuna koyuyor veya eğilerek boynunun yan tarafını öpüyordu. Bunu her yaptığında Libby gözlerini kapatıyor, birkaç saat içinde hayatının en dip noktasından böyle üstün bir mutluluğa geçiş yapmış olmasına inanamıyordu. Bu dönüşüm Phillip sayesinde olmuştu.

Sonunda tekrar marinaya yöneldiler.

"Su üstünde olmak beni daima acıktırıyor," dedi Phillip, yelkenlisini marinadaki yerine doğru götürürken. "Balık ve kızarmış patatese ne dersin?"

"Harika. Açlıktan ölüyorum. "

"Ben de."

Phillip, Libby'nin tekneden inmesine yardım etti ve tertibatı birlikte toparlayarak uygun şekilde istiflediler. Oradan ayrılırken, Phillip kolunu onun omzuna attı.

"Şimdi dikkat et, iskele kaygandır." Onu yanına çekmek için bir bahaneye ihtiyacı varmış gibi kolunu Libby'nin beline kaydırdı.

"Özellikle de temmuz ayında," diye dalga geçti Libby, yaz güneşinde iskele tahtalarının ne kadar kurumuş göründüğüne dikkat ederek.

"Özellikle de temmuzda," diye tekrarladı Phillip kıkırdayarak.

Libby de kolunu onun beline sardı ve ikisi birlikte Phillip'in arabasına doğru yürüdüler.

Bugün kesinlikle sürprizlerle dolu olmuştu.

Bölüm 13

Cuma sabahı Libby spor salonuna gidip Robin'i görmek için sabırsızlanıyordu. Aslında telefon edebilir veya mesaj atabilir, ama Phillip'le geçirdiği zaman, yüz yüze konuşmak istediği bir şeydi.

Phillip'le birlikte balık ve kızarmış patates standının dışındaki piknik masalarında oturmuşlar ve tam iki saat boyunca konuşmuşlardı. Phillip onun beklediğinden tamamen farklıydı. Libby'nin yaşadığı duygusal çöküş, onda hayatının daha derin kısımlarını paylaşma arzusu uyandırmış gibi görünüyordu.

Libby hiçbir zaman konuşkan biri olmamıştı. Ancak şimdi Phillip'le konuşmak öylesine inanılmaz derecede kolay geliyordu ki, onun ketum gibi görünen dış yüzünü aşmıştı. Farklı farklı konulardan, kitaplardan, politikadan ve dinden konuşmuşlardı.

Phillip, Libby'ni, kimisini kabul edip kimisini etmediği fikirleriyle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyordu. Libby onun son ilişkisinden fena halde yaralı olduğunu öğrenmişti. Dikkate değer bulduğu önemli bir noktaysa, onun ayrılıktaki kendi rolünü dürüstçe ve isteyerek kabul etmesi olmuştu. Her ikisi de işkolik olduklarından, Libby pek çok farklı konuda kendini onunla özdeşleştirebilmişti. Daha sonra da kendini umutlu, cesaretli ve ilham almış hissetmişti.

Gecenin sonunda Phillip, Libby'yle evine kadar yürüyerek ona iyi geceler öpücüğü vermişti. Yanağa kondurulan basit bir öpücük değildi bu. Libby'yi varlığının temelinden sarsan ateşli bir değiş tokuş olmuştu. Birbirlerinden ayrılmakta zorlanmışlardı ve ayrıldıklarında her ikisi de kesik kesik nefes alıyorlardı.

Libby'nin teknede hissettiği çekim bir anda yüzeye çıkmıştı. Phillip de öyle hissetmişti. Libby bunu onun gözlerinden görebiliyordu. Sanki neler olup bittiğinden emin değilmiş gibi, o da kendisi kadar şoke olmuş görünüyordu. Eski ilişkileri nedeniyle her ikisi de çekingen davranıyorlardı ve hissettikleri şey yeni ve heyecan verici olmasına rağmen, korkutucu da geliyordu.

Libby neredeyse hiç uyuyamıyordu; o kadar mutluydu. Tüm varlığı, çok uzun zamandır yaşadığı hiçbir şeye benzemeyen umut dolu bir beklentiyle dolmuştu.

Robin soyunma odasına uçarak girdiğinde Libby kendi dolabının önündeydi. Arkadaşının yüzü Libby'yi gördüğü anda aydınlandı.

"Haberlerim var," dedi Robin, onun kolunu yakalayarak.

Libby de arkadaşının koluna aynı anda uzanmıştı. "Benim de."

"Önce ben başlayayım."

"Tamam," diyerek razı oldu Libby. Bu kadar sıradan bir şey için tartışamayacak kadar mutluydu.

"Roy'la konuştum ve mahkemede savcı yardımcısı olarak bir pozisyon açılacağını söyledi. Bunun neredeyse bir başlangıç pozisyonu olduğunu biliyorum, ama senin kısa sürede yükselerek terfi edeceğini düşünüyorum, bu yüzden lütfen geri çevirme."

Libby kaşlarını çattı. Bu teklife minnettar olduğu halde, savcı olmaya hevesli

değildi.

"Vergi kaçakçılığı ve mali suçlarla ilgili departman için."

Bu, Libby'nin çok iyi bildiği emlak ve vakıf fonu hukukunun önemli bir parçasıydı. Gerçekten bu işte geleceği parlak, hatta çok parlak olabilirdi. "Büyük bir fırsat," diye fısıldadı.

"Bunu bana mı söylüyorsun?" diye takıldı Robin. "Muazzam bir fırsat gerçekten, senin için biçilmiş kaftan."

"Robin, gerçekten çok teşekkür ederim." Libby arkadaşını kucakladı. Libby için birinden bir şey rica etmesi Robin'in normalde pek yapmayacağı bir şeydi.

"Neler yapman gerektiğini öğrendim. Bu sabah ilk iş olarak telefon etmen gerekiyor," dedi ona Robin.

"Tamamdır."

"Görüşmeler önümüzdeki çarşamba yapılacak."

"Mükemmel." Libby kendi görüşmesini öğleden sonraya aldırabilmeyi umuyordu, çünkü hastanedeki gönüllü çalışması sabah saatlerindeydi. Bununla birlikte, eğer sabah görüşmek isterlerse gidecekti. Sharon onun her an iş için çağrılabileceğini biliyordu – yeni bir iş bulmak Libby'nin önceliğiydi.

"Tamam," dedi Robin, kendinden memnun görünüyordu. "Senin vereceğin haber neydi?"

Libby nereden başlayacağını bilemiyordu. "Joe'yu gördüm."

"Eski kocanı mı?"

Libby boşlukları doldurarak, yaşadığı duygusal çöküntüyü ve Phillip'in nasıl beklenmedik bir şekilde evinegeldiğini anlattı. Yelken dersinden söz etti ve liseli kız dedikodusu yapıyormuş gibi gelse de, onunla yaşadığı şaşırtıcı öpüşmeyi anlattı.

"Vay be," diye fısıldadı Robin onun sözü bitince.

"Bu gece beni yine görmek istedi."

"Akşam yemeği mi?"

"Phillip tekrar yelkenliyle çıkmayı teklif etti, ama hava durumuna bağlı. Yapılan tahminleri kontrol ettim, yağmur bekleniyormuş." Açıkçası Phillip'le birlikte olduktan sonra ne yapacakları Libby'nin umurunda bile değildi.

"Roy'un da bir teknesi var," diye özlemle mırıldandı Robin.

"Sana açılan savcı kadrosundan Roy… yani Yargıç Bollinger mı söz etti?"

"Evet." Robin hemen konuyu değiştirdi.

Anlaşılan, yargıç kesin olarak yasak bölgeydi. Vay vay vay, demek ki Libby doğru tahmin etmişti. Arkadaşının ilgisini çeken kişi Roy'du.

Antrenmanının ardından, Libby dairesine döndü. Hastaneye gitmeden önce üstünü değiştirirken cep telefonu çaldı. Arayanın Phillip olduğunu düşünerek –aslında umarak– kimin aradığına bakmak zahmetine katlanmadan telefonu açtı.

"Alo." Sesi keyifli ve mutluydu.

"Libby, ben Bir Yumak Mutluluk'tan Lydia Goetz."

Libby gerildi. Bombayı attığından bu yana yüncü dükkânına gitmemişti.

"Ah, merhaba," dedi sesinin rahat çıktığını umarak.

"Son zamanlarda pek uğramadın. İş mi buldun?"

"Hayır, ama ufukta bir iş belirdi. Sende her şey yolunda mı?"

"Aslında endişelerini benimle paylaştığın için sana ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istediğim için aradım."

Lydia minnettar mıydı? Oysa onun omuzlarına ağır, ıslak bir battaniye atmış gibi gelmişti Libby'ye. Lydia'nın, yaptığı şeyi yanlış anlayabileceğinden korkmuştu. Eğer genç annenin sağlığını umursamasaydı, Libby hiçbir şey söylemezdi. Phillip de aynı mecburiyeti hissetmişti.

"Biz Ava olduğuna ikna olduk," diye devam etti Lydia. "Onu en son gördüğümde iyice baktım ve Dr. Stone'un haklı olduğunu fark ettim. Ava hamile. Bol elbiseler giyerek bunu saklamayı iyi becermiş. Casey de bana artık kızın üzerine hiçbir şeyin olmadığını söyledi."

"Aman Tanrım." Zavallı kız.

"Onunla kendim konuşmayı düşünmüştüm," diye devam etti Lydia, "ama Casey senin konuşmanın daha iyi olacağını ileri sürdü."

"Ben mi?" Libby kızı neredeyse hiç tanımıyordu.

"Casey'in söylediğine göre, Ava seni çok seviyormuş. Dün dükkâna uğradığında seni sordu. Bunun yapmanın senin için sakıncası var mı?"

Libby sadece bir an tereddüt etti. Anlaşılan bugün herkes için normalde yapmayacağı şeyleri yapma günüydü ve eğer bu kızın yardıma ihtiyacı varsa… "Tabii ki onunla konuşurum," diye kabul etti. "Bir daha ne zaman gelecek biliyor musun?"

"Sen pazartesi gelebilir misin? O gün dükkân kapalı, bu işi kolaylaştırabilir."

"Elbette. Kesinlikle uğrayacağım," dedi Libby.

Hamile olan Ava'ydı demek – Libby'ye o yaşlardaki kendi halini hatırlatan annesiz kız.

Debbie Macomber Iyi ki Geldin

Bölüm 14

Lydia bürosunda oturmuş fatura ödemeleri yaparken, Libby yüncü dükkânının arka tarafındaki masada oturmuş, pürdikkat bebek battaniyesi üzerinde çalışıyordu. Casey ve Ava da Libby'yle birlikte harıl harıl örgü örüyor ve tığ işi yapıyorlardı. Dükkân aslında kapalıyken Libby'nin orada olması onlar için sürpriz olmuşsa bile, bir şey söylememişlerdi. Libby, Ava'nın hamileliği konusunu kesinlikle Casey'in yanında açmak istemiyor ve bu yüzden kızla özel olarak konuşabileceği doğru anın gelmesi için endişeyle bekliyordu.

Phillip birkaç tavsiye verme nezaketinde bulunmuştu ve Libby yardımı için ona minnettardı, ama herkes ne önerirse önersin, Ava'yla yüzleşmek hiç kolay olmayacaktı.

En azından şu anki sohbeti sürdürmek için endişelenmesine gerek yoktu. Casey bu sorumluluğu kolaylıkla üstüne almış, adeta sözlü seksek oynarmış gibi bir konudan diğerine atlıyordu.

Casey kısa bir an soluklandığında, Libby Ava'ya birkaç soru sordu ve Casey –Tanrı ondan razı olsun– cevap vermek için atlamayarak Ava'nın cevaplamasına izin verdi.

"Örgü örmeyi de öğrenmek istediğime karar verdim," diye belirtti Ava, dikkatini örgüsüne odaklamıştı.

İlk karşılaştıklarında Casey ona tığ işi öğretiyordu. Lydia, Ava'nın dikkatinin örgüye kaymasının Libby'nin etkisi sonucunda olduğunu düşünüyor gibi görünüyordu.

"Eğer işin temelini kavrarsan aslında örgü örmek hiç de zor değil," diye güvence verdi Libby.

"Lydia da öyle söyledi. Bir bulaşık bezi örüyorum." Ava bezi masanın üzerine yaydı ve Libby'nin görmesi için düzeltti. "Bir sürü hata yaptım, ama nasıl olsa kimse giymeyeceğine göre önemi yok, öyle değil mi?"

"Öyle." Ava özellikle yeni başlayan biri için gerçekten iyi iş çıkarmıştı. Libby bunu ona da söyleyince küçük kız gururla ışıldadı.

Casey damdan düşercesine sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Birkaç dakika sonra dönerim."

Libby bunun Ava'ya hamilelik konusunu açması için bir işaret olup olmadığından emin değildi, ama öyle ya da böyle fırsatı kaçırmamaya karar verdi.

"Hatırlarsan, annem öldüğünde benim de senin yaşlarında olduğumu söylemiştim," diye hatırlattı Ava'nın örgüsünü incelerken.

Ava örgüsünden başını kaldırıp baktı, elleri hareketsizdi. "Annen nasıl ölmüştü?"

"Kanserdi. Aslında, örgüyü de ilk olarak annem yataktayken onun yanında oturarak öğrenmiştim. Bana o öğretti, ama o öldükten sonra bir kenara bıraktım ve yakın zamana kadar da tekrar başlamadım."

"Neden bıraktın?" diye sordu Ava. Dikkatini tekrar şişlerine ve yününe çevirmişti, ilmekleri atmaya konsantre olurken dilini dışarı çıkarıp tekrar içeri sokuyordu.

"Annem öldükten sonra, örgü ören başka birini tanımıyordum ve bir sorum veya hatam olduğu zaman yardım için gidebileceğim kimse yoktu." Libby bunun hamilelik konusuna girmek için mükemmel bir fırsat olduğunu fark ederek devam etti. "Senin de annen gitmiş olduğuna göre, acaba sen de bazen bazı konularda benzer hislere kapılıyor musun diye merak ediyorum doğrusu."

Ava omuzlarını hafifçe silkerek karşılık verdi. "Annem çok çalışıyordu… benimle veya Jackson'la örgü veya başka bir şey için geçirecek zamanı yoktu. Babam bizi terk ettiği için iki işte birden çalışıyordu."

"Üzgünüm." Libby, Casey'in Ava'nın annesinin bir araba kazasında öldüğünü söylediğini hatırladı. Belli ki kadın direksiyonda uyuyakalmıştı. İki işte birden çalışan yalnız bir anne – zavallı kadının çok yorgun olmasında şaşılacak bir şey yoktu.

"Ben senin annen değilim, Ava, ama herhangi bir sorun olursa daima bana sorabilirsin."

"Örgü hakkında mı?"

"Her şey hakkında."

Kızın çekingen tebessümü geri gelmişti, Libby'nin gözlerine her zamankinden uzun süre baktı ve sanki olur, sorarım dercesine başını salladı. Libby onun minnetini görünce Ava'nın aslında ne kadar küçük bir kız olduğunu fark etti. Aynı yalnızlığı kendi de yaşamış olduğundan kız için içi sızlıyordu.

Konuya yeni bir açıdan yaklaşmayı denedi. "Annemin ölümünün ardından okuldan sonra her gün yalnız kalıyordum." Annesi olmayınca evin ne kadar boş geldiğini hatırlamıştı. Annesinin bir daha geri dönmeyeceğini ancak cenazeden birkaç hafta sonra, akşam yemeği için pişirecek kolay bir şey bulmaya çalıştığı zaman idrak edebilmişti. Annesi bir tarifi nasıl kısaltabileceğini asla anlatamayacaktı. Pantolonunun paçalarını nasıl dikeceğini hiçbir zaman öğretemeyecek veya onunla birlikte kıyafet alışverişine çıkamayacaktı.

"Jackson'la ben de çok fazla yalnız kalıyoruz, çünkü büyükannem çok uzun saatler çalışıyor."

"Bazen babamın öğrenmesi halinde başımı derde sokacak şeyler yapardım." Libby konuyu nasıl açacağına çok fazla kafa yormuş ve bunun doğal bir şekilde gelişeceğini ummuştu.

Ava'nın örgü ören parmakları yavaşladı. "Ne gibi?"

"Colorado'daki büyükanneme telefon ediyordum. Uzak mesafeli aramalar pahalı oluyordu. Büyükannem istediğim zaman onunla konuşabileceğimi söylemişti, ama babam telefon faturasını gördüğü anda küplere bindi ve bana kısıtlama getirdi."

"Büyükannem de para konusunda endişeleniyor. Annemi çok özlediğini biliyorum, çünkü benim ondan söz etmemden hoşlanmıyor. Bu onu üzüyor; beni… beni de üzüyor."

Libby'nin masasının üzerinde hâlâ annesinin resmi duruyordu. Annesinin neye benzediğini unutma korkusuyla resmi yıllardır komodininin üzerinde tutuyordu. "Özel bir erkek arkadaşın var mı?" diye sordu Libby, asıl amacından sapmak istemeyerek.

"Pek sayılmaz."

"Herkesten daha fazla beğendiğin bir çocuk var mı?" diye tekrar denedi Libby.

Ava bir kere daha omzunu silkti. "Ağabeyim, Peter'la arkadaş. Çocuk bitişik evde yaşıyor, ama büyükannem kendisi olmadığı zaman eve birisinin gelmesinden hoşlanmadığı için bize gelemiyor. Biri bir şey alabilir diye korkuyor büyükannem. Aslında Peter bir şey almaz, ama büyükannem onun için kuralları bozamayız dedi."

"Öyleyse Peter'ı pek göremiyorsun."

"Çok fazla değil," diyen Ava başını çevirdi.

"Hoş biri mi?"

Ava sırıttı. "Sanırım."

Libby bu konuda kendini tamamen beceriksiz hissediyordu. Sohbetin doğal bir şekilde erkek arkadaşlara yöneleceğini ve esas konuya bundan çok daha kolay ve ustalıkla geçiş yapacağını ummuştu.

"Büyükannen seni hiç doktora götürüyor mu?" diye sordu.

Ava sanki soru onu şaşırtmış gibi kafasını kaldırıp baktı. "Bu yaz başlarında dişçiye gittim."

"Ya bedensel muayeneye? Okul için her yıl bir kere gitmiyor musun?"Aman Tanrım, kötü gidiyordu.

Ava başını iki yana salladı. "Tam olarak değil. Eğer spor yapıyorsan gidiyorsun, bu yüzden Jackson'ın bir randevusu var mesela, ama benim yok. Sporda hiç iyi değilim. Ben şarkı söylemeyi seviyorum. Okul korosundaydım ve bir seferinde de solo söyledim. Sen… sen şarkı söylüyor musun?"

Libby başın iki yana salladıktan sonra bebeklere şarkı söylemekten ne kadar keyif aldığını hatırladı, ama o farklıydı. "Okuldayken ilgi alanlarım çok kısıtlıydı. Başımı kitaptan kaldırmazdım, daima çalışırdım."

"İyi notlar alır mıydın?"

Libby başıyla onayladı. "Annem birincilikle mezun olmamı istiyordu. Beni okulun en akıllı kızı olduğuma ikna etmişti. Böyle söylemişti, çünkü büyüdüğümü, lise ve üniversiteden mezun olduğumu göremeyeceğini biliyordu. Bunu her gün söylüyordu, çünkü buna benim de inanmamı istiyordu. Bazen benim üniversiteye gitmemden söz ederken gözlerini kapardı. "

Ava başını yana yatırdı. "Bunu neden yapıyordu?"

"Bunu ona ben de sormuştum, benim başladığım her şeyde başarılı olduğumu görmek için hayal gücünü kullandığını söylemişti."

"Oldun mu peki?" diye sordu Ava.

Libby on üç yaşındaki kızın ne sorduğunu anlayıncaya kadar gözlerini kırpıştırdı. "Evet. Annem için iyi notlar almak istedim." Libby birilerine annesinden nadiren bahsederdi. Annesi ölümcül hastaların bakıldığı bakımevine gitmeden önce, onunla geçirdiği o son birkaç ay çok özel olmuştu. Bu anılar yıllardır Libby'nin aklından çıkmamıştı.

"Erkek arkadaşın var mıydı?" diye sordu Ava.

"Hayır… üniversiteye kadar olmadı."

"Üniversite mi?" diye tekrarladı Ava, sanki Libby'nin o kadar uzun süre beklemesi

karşısında şoke olmuştu.

Casey geri döndü ve anında gözleri Libby'ye kayınca, Libby bakışlarını çabucak başka yöne çevirdi. Konuşmada fazla mesafe kaydetmemişti ve artık Casey geri geldiğine göre her şey değişecekti.

"Nereye gittin?" diye sordu Ava arkadaşına.

"French Cafe'ye Alix'i görmeye gidiverdim."

"Of... lanet olsun." Ava üfledi ve örgüsünü Libby'ye doğru itti. "Bir ilmek kaçırdım."

"Bırak ben düzelteyim." Libby yün torbasına uzanarak bir tığ çıkardı. Kaçan ilmeği yakaladıktan sonra bulaşık bezini Ava'ya geri verdi ve tekrar örüp örgü şişine nasıl geçireceğini gösterdi.

Casey gevezelik etmeye devam ediyordu. "Hani şu nefis tereyağlı kruvasanları yapan birinden söz ediyordum ya, hah Alix o işte."

"Lydia bana bu sabah bir tane aldı," diye açıkladı Ava.

"Alix ve annem iyi arkadaştırlar," diye devam etti Casey. "Annem ona örgü örmeyi de öğretti. Kadın evlenmeden önce aşçılık okuluna gitti ve sonra da French Cafe'de çalışmaya başladı."

O inanılmaz kruvasanların tadına Libby de bakmıştı ve Casey'in söylediği kadar güzeldiler gerçekten. Onlardan tamamen uzak durması gerekiyordu, yoksa spor salonundaki antrenman seansları boşa gidecekti.

Örgüsünden başını kaldırınca, Ava'nın kendisini izlediğini gördü. Kız sanki utanmış gibi bakışlarını hemen indirdi.

"Öğle yemeği almayı düşünüyordum. Kızlar, siz de bana katılmak ister misiniz?" diye sordu Libby.

"Casey ve benim daha önceden planlarımız var," dedi Lydia masaya yaklaşırken.

"Planlarımız mı var?" Casey şaşırmış görünüyordu.

"Sen benimle gelmek ister misin?" diye sordu Libby, Ava'ya, Lydia'nın ikisinin baş başa zaman geçirmeleri için fırsat yarattığını anlamıştı.

Ava tereddüt etti ve sanki arkadaşının onayı gerekiyormuş gibi Casey'e baktı.

"Eğer Libby'yle yemek istiyorsan benim için sorun yok," dedi Casey bundan pek memnun olmamış görünerek.

"Tamam," dedi usulca Ava, sonra Libby'ye bakarak utangaç utangaç gülümsedi.

"Biz nereye gidiyoruz?" diye sordu Casey annesine, Lydia kızını masadan uzaklaştırırken.

"Margaret'la buluşmayı düşündüm," dedi Lydia.

"Çin yemeği yiyebilir miyiz?" Casey bunu umutla sorduktan sonra Ava'ya bakarak ekledi: "En sevdiğim yemektir."

"Margaret'ı arayıp bizimle China West'te buluşmasını önereyim o zaman."

Casey'in yüzü kocaman bir tebessümle aydınlandı. "Harika!"

"Sen nasıl yemekler seviyorsun?" diye sordu Libby, Ava'ya, eşyalarını toplamaya başlamıştı.

Ava omzunu silkti.

“Birkaç blok ötede gerçekten güzel çorba ve salataları olan bir yer var.” Libby dışarıda yemek yemekten çok hoşlanırdı. Biraz mahremiyetleri olacaktı… öyle umuyordu.

“Kulağa iyi geliyor. Çorba severim.”

“Ben de öyle.” Çoğu kişi çorbayı kış yemeği olarak görüyordu, ama Libby her gün çorba içebilirdi.

Ava ve Libby dükkândan birlikte çıktılar. Kafeye doğru giderlerken tüm konuşmayı Libby yaptı. Ava’yı konuşmanın içine çekmek zor oluyordu. Küçük restorana vardıklarında, gözlerden uzak bir masa seçti ve o şekilde kalacağını umdu.

Kadın garson su dolu bardaklar ve kolunun altına sıkıştırılmış iki menüyle geldi. “Bugünün spesiyalitesi tereyağlı balkabağı çorbası.”

“Eğer ilgini çekerse nefis yengeç salatası yapıyorlar,” diye önerdi Libby, Ava’ya.

Ava sanki içeriği hakkında Libby kendisini sınava tabi tutacakmış gibi menüyü inceliyordu. “Ben ton balığı seviyorum.”

“Ne istersen sipariş edebilirsin.” Libby’nin kendi midesi düğüm düğüm olmuştu. Herkes onun Ava’ya yardım edeceğine bel bağlamıştı. Ama hamile olanlar şöyle dursun, normal yeniyetme genç kızlar hakkında bile hiçbir şey bilmiyordu. Onun bildiği annesiz bir kız olmanın nasıl olduğuydu. Bu Ava’yla tek bağlantısıydı ve yeterli olması için dua ediyordu.

Garson kadın birkaç dakika sonra geri geldi.

“Ben özel çorbadan alacağım,” dedi Libby menüyü kadına uzatarak.

Ava sayfayı incelemeye devam ediyordu. “Fıstık ezmesi ve reçelli sandviç var mı?”

“Maalesef yok,” diye karşılık verdi garson kadın.

“O zaman ton balıklı sandviç alabilir miyim?”

“Sandviç nasıl olsun? Buğday mı, çavdar mı, kepekli mi yoksa beyaz ekmekle mi?” diye sordu kadın, elini küçük sipariş defterinin üzerinde hazır tutarak.

“Ee…” Ava’nın bakışları Libby’ye döndü, sanki sorunun altında ezilmiş gibiydi.

“Buğday,” dedi Libby onun adına cevap vererek.

“Marul ve domates?”

Ava başıyla onayladı.

“Mayonez?”

Ava gülümsedi. “Evet, lütfen.”

Garson siparişi yazmayı bitirdi. “Buğday ekmekli, marullu, domatesli ve mayonezli bir ton balıklı sandviçle bir kâse tereyağlı balkabağı çorbası hemen geliyor.”

Libby yemekleri gelip de ikisi birlikte yemeklerini yemeye başlayınca, ele alınması gereken konuyu açmak için başka bir girişimde daha bulundu.

“Annem öldükten sonra kendimi kaybolmuş ve yalnız hissettim,” dedi Ava’ya. “Sen de öyle hissediyor musun?”

“Bazen. Hiç onu rüyanda görüyor musun?”

Ava soruyu sorar sormaz Libby’nin zihninde canlı bir hayalin anısı yeniden canlandı. Su bardağını masaya koydu, ama eli hâlâ soğuk bardağın etrafında sarılı duruyordu. “Annemin cenazesinden yaklaşık bir ay sonra büyük bir gölde bir sandalın içinde

olduğumu gördüm. Hava sisliydi ve kıyıyı göremiyordum. Korkuyordum, beni duyamayacağını anlayıncaya kadar anneme seslenip durdum. Tir tir titreyerek ve ağlayarak uyandım."

Konuşması sona erdiği zaman Ava'nın sandviçini bıraktığını fark etti.

"Sen de anneni rüyanda görüyor musun?" diye sordu.

"Bu yaz başlarında gördüm. Arabaya doğru gidiyordu ve ben onu durdurmaya çalışıyordum, fakat dinlemedi. Eğer arabaya binerse öleceğini söyleyip durdum, ama o ölmenin umurunda olmadığını, hayatının zaten cehennem gibi olduğunu söyledi."

"Ah, Ava, senin için korkunç olmalı."

Küçük kız omzunu silkti ve sandviçinin ikinci yarısına uzandı.

Libby kasılarak kaşığını parlak turuncu çorbaya daldırdı. Ya şimdi olacaktı ya hiç.

"Bazen bize göz kulak olacak bir annemiz olmadığı zaman, bazı şeyler olabiliyor," dedi.

Ava kaşlarını çatarak başını kaldırdı, kafası karışmış görünüyordu.

"Demek istediğim," diye ekledi Libby, karnını masanın kenarına bastıracak kadar eğilerek, "kendimizi annemiz hayatta olsaydı muhtemelen hiç bulunmayacağımız durumların içinde bulabiliyoruz."

"Sana oldu mu?"

Libby başıyla onayladı, gerçi çoğunlukla derslerine ve annesinin istediği kız olmaya odaklanmıştı. Neyse ki, Libby oğlanlara veya uyuşturucuya bulaşmamıştı. Ama bunların Ava için nasıl gerçekleşebileceğini anlayabiliyordu.

"Annesiz kızlar olarak bizler genellikle bizi seven birilerini ararız ve o sevgiye layık olmak için elimizden geleni yaparız." Libby, konuşmayı nereye götürdüğünü tüm ayrıntılarıyla açıklaması gerekmeden Ava'nın anlamasını umuyordu.

Fakat Ava tamamen kaybolmuş gibi ona öylece bakıyordu sadece.

Libby masanın altında ellerini sımsıkı yumruk yapmıştı. Geriye kalan tek seçenek, Ava'ya doğrudan sormaktı.

İçine çektiği nefesini birkaç saniye tuttu. "Hastanede Dr. Stone'la asansörde karşılaştığımız günü hatırlıyor musun?" diye sordu.

Ava gülümsedi. "Ondan hoşlanıyorsun değil mi?"

"Hoşlanıyorum," diye itiraf etti Libby.

"Casey ikinizin çıktığını söyledi."

Libby konuşmanın bu yönde ilerlemesini istemiyordu. "Dr. Stone ve ben birkaç kere tekneyle gezdik. Ondan söz etmemin sebebi aslında…"

"Hoş biri."

Libby kabul etti.

"Gerçekten taş gibi bir kalbi mi var?"

"Onu tanıyınca öyle değil."

Libby başka ne yapacağını bilemeden, kolunu masanın karşısına uzattı ve elini Ava'nın koluna koydu.

"Ava, beni iyi tanımadığının farkındayım, ama umarım beni dostun olarak kabul edersin."

"Tamam," diye geveledi kız.

"Eğer bir sorunun olursa bana gelebileceğini ve bu konuda konuşabileceğini bilmeni istiyorum."

Ava gözlerini boş tabağına çevirdi. "Tamam."

Libby çantasına uzanarak küçük bir not defteri ve kalem çıkarıp telefon numarasını yazdı. "Beni gece gündüz her an arayabilirsin, anlıyor musun?"

Ava yüzünü yana çevirdi.

"Şimdi sana bir şey soracağım ve bunun seni utandırmasını istemiyorum."

Ava gözlerini dikmiş, masaya bakmaya devam ediyordu.

"Hamile olabilir misin, Ava?"

Kızın gözleri kapandı. "Hayır…" Ayağa kalktı ve peçetesini tabağın üzerine attı. "Artık gitmem lazım."

Libby onu durdurmaya çalıştı, ama Ava ok gibi fırlayarak yüncü dükkânının ters yönüne doğru uzaklaşmaya başlamıştı. Libby onun peşinden koşturabilirdi, ancak daha yemeğin parasını ödememişti. Yapabildiği tek şey, genç kız kaçarken çaresizlik içinde arkasından bakmak oldu.

Debbie Macomber - Iyi ki Geldin

Bölüm 15

"Görüşme için tamamen hazır mısın?" diye sordu Robin, Libby'ye, çarşamba sabahı spor salonundan çıkarlarken.

"Şaka yapıyorsun herhalde?" Libby'nin içinde bu iş fırsatı için o kadar iyi bir his vardı ki. Bölge savcı vekiliyle karşılaşmaya bundan daha hazır olamazdı. Sadece özgeçmişi güncellenmiş veya referansları üstün nitelikte olduğu için de değildi, neredeyse Robin daha ilk bahsettiği andan beri içinden bir ses her şeyin iyi gideceğini söylüyordu.

Ava'yla konuşmasında yenilgiye uğramış olabilirdi, ama bu Libby'nin bildiği bir alandı. Söyleyen kendisi de olsa, özgeçmişi etkileyiciydi. Robin de ofiste onu methetmeyi ihmal etmemişti. Libby'yi hiçbir şey Hershel'a –tabii Hershel işe geri dönmesini isteyecek olursa–zaten bir işi olduğunu ve artık çok geç kaldığını söylemek kadar memnun edemezdi. Gerçi önceden de kendine güvenmiş, ama başarısız olup yere çakılmıştı. Bir an yükseklerde dolaşıyor, bir sonraki anda kuşkularla yere seriliyordu.

Ona tavsiyede bulunan tek kişi Robin değildi.

"Günaydın," dedi Phillip, spor salonunun girişinde karşılaştıkları zaman. Onu beklediği belliydi.

"Merhaba." Libby spor çantasını iki eliyle tutuyordu.

"Bu öğleden sonra yapacağın görüşme için sana iyi şanslar dilemek istedim."

"Ah, teşekkürler. Kendime aşırı güveniyor olabilirim, ama bu iş için içimde iyi bir his var."

"Çok iyi geçecek. Sonra beni ara, olur mu?"

"Elbette." Dışarı birlikte çıktılar. Tam dışarı çıkmışlardı ki Phillip omzunun üzerinden etrafa şöyle bir göz attı ve görünürde hiç kimseyi görmeyince eğilerek dudaklarını nazik, uzun ve yavaş bir öpüşle onunkilere bastırdı.

"Şans için mi?" diye sordu Libby.

Phillip sırıttı. "Şansa ihtiyacın yok ki. Bölge savcı vekilini kendine hayran bırakacaksın."

Bu yüreklendirici sözleri bir haftalık motivasyon seminerlerinden daha iyiydi.

Birdenbire Phillip kaşlarını çattı. "Savcı vekili kadın, değil mi?"

"Aslına bakarsan, evet."

Phillip'in kaşları gevşedi. "İyi. Eğer bir erkeği kendine hayran bırakacaksan bu ben olmak isterim."

"Bunun üzerinde düşüneceğim."

"Düşünün bakalım, avukat hanım."

Phillip bunu söyledikten sonra uzaklaştı ve Libby de oradan ayrıldı.

Bir saat sonra hastanedeydi. Çocuk bölümüne vardığında Sharon, insan kaynaklarından Abby Higginbotham'ın onunla konuşmak istediğini söyledi.

"Telefon mu edeyim yoksa Abby'nin ofisine mi ineyim?" diye sordu Libby, yanlış giden bir şeyler olup olmadığını merak ediyordu. Zaten gönüllü olarak kabul edilmişti ve İK müdürünün kendisiyle neden konuşmak istediğini hayal edemiyordu.

En iyisi öğrenmekti. Asansörle aşağı inerken, Seattle General Hastanesi'nde kendine ikinci bir yuva bulduğunu fark etti. Son birkaç haftadır birkaç doktor ve hemşireye ilaveten diğer gönüllülerle de tanışmıştı. Phillip Stone'la çıktığı haberi etrafta dolaşıyordu ve görünüşe göre insanlar onu merak ediyor, bir girizgâh yapmak için zahmete katlanıyorlardı.

İnsan kaynakları departmanı birinci kattaydı. Libby ofise girdi ve Abby'nin asistanıyla konuştu.

"Abby benimle konuşmak istemiş. Ben Libby Morgan."

"Ah, merhaba. Biraz burada bekler misiniz lütfen."

"Tabii ki." Libby oturdu ve asistanı Abby'nin ofisine girerken eski bir dergiye uzandı.

Asistan birkaç dakika sonra çıktı ve, "Abby sizinle şimdi görüşecek," dedi. Libby için kapıyı açık tuttu ve Libby içeri girdi. Abby masasının arkasında ayağa kalktı ve elini uzattı. "Otur lütfen."

Libby söyleneni yaptı.

"Sana içecek bir şey söyleyeyim mi?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Libby susamaktan ziyade merak ediyordu.

Abby huzursuz görünüyordu. "Senden özür dilemek için konuşmak istedim."

"Özür dilemek mi?" diye tekrarladı Libby. "Ne için?"

"Anladığıma göre Sharon Jennings, Dr. Stone'a senin kişisel bilgilerini vermiş. Phillip istediği zaman çok ikna edici olabiliyor." Abby'nin ağzının köşesi bir tebessümün başlangıcıyla hafifçe kıvrılmıştı. "Hastane kurallarına göre Sharon önce onayını almak için seninle temas kurmalıydı. Ben daha sonradan duydum ve bir sorun olmadığından emin olmak istedim..."

Libby elini kaldırdı. "Hiç sorun yok."

Abby'nin bakışları Libby'ninkileri buldu. "Eminsin."

"Kesinlikle." Libby kalktı, bebeklerine dönmek için sabırsızlanıyordu. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu," diye temin etti Abby.

Abby onu kapıya kadar geçirerek kapıyı açtı. "Yakında büyük bir yardım yemeğimiz olacak. Katılabileceğini umuyorum." Tarihi ve zamanı söyledi.

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi Libby.

Çocuk bölümüne geri döndüğünde kendini kıpır kıpır hissediyordu. Bebeklere şarkı söylemekten zevk alıyordu. Örgü örmek sakinleştirirken, yeni doğmuş bebeklerle geçirdiği zamanın kendisine ilham verdiğini, ruhunu canlandırdığını keşfetmişti. Eğer sekiz ay kadar kısa bir süre önce birileri, "Bebek sallayacaksın ve onları susturmak için Bob Dylan'dan şarkılar söyleyeceksin," deseydi onlara katıla katıla gülerdi.

Zamanla değişiliyordu.

İçeri girdiğinde Sharon'ın telaşlı olduğunu gördü. "İki ikiz doğumu var," dedi

Libby'ye. "Yapacak çok işimiz var."

"Merak etme, ben buradayım."

"Bunun için Tanrı'ya şükrediyorum."

Tüm hemşireler son hızla çalışıyorlardı. İlk ikili olan bir kız ve bir oğlan çocuk bölümüne giriş yaptı ve hummalı çalışma, bir saatten daha kısa bir süre sonra diğer ikili gelinceye kadar devam etti. Bu seferki, tek yumurta ikizi olan iki oğlandı. Bir anda, Libby'nin avazı çıktığı kadar haykıran dört öfkeli bebeği olmuştu ve hepsi de dikkat istiyordu.

"Üçüncü bir doğum daha var ve yine ikiz," dedi Sharon sadece kısa bir mola verecek kadar durarak. "Hastanede çalıştığım bunca yıl böyle bir şey hiç olmamıştı. Aynı günde üç ikiz doğumu."

Libby bundan çok hoşlanmıştı. Çocuk bölümü bebeklerle dolmuştu ve o da yeni doğmuş bebekleri gururlu büyükannelerle büyükbabalara ve diğer aile üyelerine uzaktan göstermekle meşguldü. Bir büyükanne o kadar heyecanlanmıştı ki ağlamaya başlamış ve kocası ona sarıldığında Libby onun da gözlerinde yaşlar görmüştü. Bu saf, katışıksız bir sevinçti… ancak gözyaşlarıyla ifade edilebilen bir mutluluktu.

Libby, Sharon'dan son ikizlerin altı hafta erken doğduğunu ve birden fazla komplikasyon yaşandığını öğrenmişti. Böylece Phillip çağırıldı ve bir buçuk kiloluk kızlar yenidoğan yoğun bakım ünitesine gönderildi.

Hummalı faaliyet nihayet sona erdiğinde Sharon içeri girdi ve masasına neredeyse yığıldı. Son derece bitkin görünüyordu. "Aman Tanrım, yıllardır böyle bir sabah yaşadığımı hatırlamıyorum."

Libby güldü. "Burada da bazı heyecanlı aile üyeleri vardı." Başını çevirince duvar saatine gözü ilişti. On iki elli beş. Ne? Bu saat doğru olamazdı. Kesinlikle olamazdı.

"Bu saatin ileri olduğunu söyle bana," diye yalvardı aceleyle hastane önlüğünün arkasını çözerken. İçi şimdiden panikle dolmuştu. Eğer bu iş görüşmesine geç kalacak olursa kendini asla affetmeyecekti. Robin'in de affetme ihtimali yoktu.

Sharon kendine saatine göz attı. "Hayır, doğru."

"İş görüşmem bugün saat birde," diye bağırdı Libby. Hızla dışarı fırladı, çantasını unuttuğunu fark ettiğinde asansörün yarı yoluna varmıştı. Aklı ve yüreği tam bir kaos içinde fırlayarak koridorda bir koşu tutturup çantasını kaptı. Asansör için beklemek istemeyerek merdivenlere yöneldi, hızla aşağı koştururken bir basamaktan diğerine öyle hızla sıçrıyordu ki dişleri zangırdıyordu.

Dışarı çıktığında elini sallayarak bir araba durdurmayı başardıysa da bir cenaze alayına yakalanınca kalan beş dakika da tükenmişti. Her şey ters gitmiş veya gidecek gibi görünüyordu. Taksideyken, saçlarını fırçalayarak makyajını tazeledi. Önceden kıyafetini değiştirmeyi planlamıştı, ama artık bunun için çok geçti. Elleri o kadar kötü titriyordu ki, rujunun tüm yüzüne bulaşmaması bir mucizeydi.

King Bölge Adliyesi'nde taksi şoförüne parayı ödeyerek üstünü bahşiş bıraktı. Binanın içine giden merdivenlerde koştururken nefes nefese kalmıştı.

Güvenlikten geçmek bir ömür sürmüş gibi gelmiş, sonra da asansörü beklemek zorunda kalmıştı. Geç kalmıştı, çok geç kalmıştı. Bunun olduğuna inanamıyordu. Robin

çok kızacaktı, ama Libby'nin kendisine kızdığı kadar kızamazdı. Bebekler. Bebeklere o kadar dalmıştı ki zaman kavramını yitirmişti.

Doğru kata geldiğinde koridordan koşturdu ve sadece derin bir nefes almaya yetecek kadar durakladıktan sonra kapıyı açtı. Tek umudu, tek şansı ne kadar geç kaldığını hiç kimsenin fark etmemiş olmasıydı.

"Merhaba," dedi masadaki kadına en geniş, en sevimli tebessümüyle gülümseyerek. "Ben Elizabeth Morgan. Mülakat için geldim."

Resepsiyonist önündeki dosyaya baktı. "Sizin randevunuz saat birdeydi. Korkarım beklemeniz gerekecek, çünkü şu anda Bayan Rabe başka bir adayla birlikte."

Libby içinden inledi ve duvar saatine göz attı. On beş dakika geç kalmıştı. "Geç kaldığım için özür dilerim."

"Siz oturun, Bayan Morgan; Bayan Rabe uygun olduğunda sizi çağırırım." Kadın bunu söyledikten sonra ortadan kayboldu.

Resepsiyonistin talimatlarına rağmen, Libby masanın yanında ayakta kaldı, oturamayacak kadar gergindi. Diğer kadın birkaç dakika sonra geri döndüğünde Libby umutla ona döndü.

"Bayan Rabe şimdi sizinle görüşecek." Resepsiyonist öne düşerek Libby'yi koridordan geçirip görüşme odasına götürdü.

Libby odaya girdiğinde bölge savcı vekili arkası dönük duruyordu.

"Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi Libby, kalp ritmi iki misli hızlandığı halde sesinin sakin ve profesyonel çıkması için elinden geleni yapıyordu.

"Tam olarak iyi bir başlangıç yaptığınız söylenemez, öyle değil mi?"

"Hayır, özür dilerim. Hata tamamen bana ait." Libby sorumluluğu kabul etmeye razıydı; kendisinden başka suçlayacak kimse yoktu. Hatta çoklu doğumların suçunu dolunaya bile yükleyemezdi. Bir şey açıktı: Bayan Rabe onun mazeretlerini dinlemek istemiyordu.

Ne yazık ki görüşme iyi geçmedi. Libby geç gelerek kaybettiği şansı geri kazanamamıştı. Bölge savcı vekilini etkilemek için elinden geleni yapmıştı, ama daha odaya girdiği anda her şeyi mahvettiği belliydi. Bu işi elde etme şansı, Kentucky Derbisi'ni bir eşeğin kazanma şansı kadardı.

Libby kendini suçlayarak binadan ayrıldı. Birkaç dakika sonra cep telefonu çaldı. Arayanın kim olduğuna bakınca inledi.

Robin Hamlin.

"Alo." Aslında telefonu yanıtlamak istemiyordu, ama bunun üstesinden şimdi gelmeli ve bu işi bitirmeliydi.

"Ee," diye sordu Robin, sesi canlı ve heyecanlı geliyordu. "Mülakat nasıl geçti?"

"Pek iyi değil."

Robin derin bir nefes aldı ya da Libby'ye öyle geldi.

"Neden?" diye sordu arkadaşı. "Sen bu iş için biçilmiş kaftansın. Ayrıca seni övmüştüm, Roy da öyle…"

"Ben biraz geç kaldım."

"Ne yaptın ne yaptın?" diye bağırdı Robin. "Sen hiç geç kalmazsın ki. Ne oldu?"

"Hastanedeydim."

"Acil serviste mi? İyi misin?" Robin'in sesi yumuşamıştı.

Sadece bir an için Libby aynı anda hem kendini mazur gösterecek hem de Robin'in sempatisini kazanacak vahşi bir hikâye uydurmayı düşündü. Eğer daha iyi bir yalancı olsaydı bunu denerdi. Robin'in sinirlenmesini… kendisini suçlamasını dinlemek zorunda kalmamak için ne olursa yapardı.

"Bebeklerle birlikteydim ve bu sabah üç ikiz doğumu oldu. Zaman akıp gitmiş ve…"

"Bir dakika," dedi Robin onun sözünü keserek. "Yani bana bebek salladığın için…" –sanki söyleyecek söz bulamıyormuş gibi durakladı– "görüşmeye geç kaldığını mı söylemek istiyorsun?"

İnkâr etmenin yolu yoktu. "Evet."

Şokla dolu bir sessizliğin ardından tam Libby konuşmak üzereyken Robin söze girdi: "Seni artık tanıyamıyorum, Libby. Bir zamanlar tanıdığım kadına ne oldu bilmiyorum, ama bu sen değilsin. Dinle, kapatmak zorundayım ve açıkçası, bu iyi bir şey." Bunları söyledikten sonra hat kesildi.

Libby cep telefonuna baktı, sürünerek en yakın çukura girmek ve gözden kaybolmak istiyordu. Sadece arkadaşının beklentilerini boşa çıkarmakla kalmamış, kendisiyle ilgili olarak da büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı.

Eve yürüyerek gitmeye karar verdi. Yol bir milden epey uzundu, ama fiziksel güç harcamanın yardımı dokunabilirdi. Eğer şimdiye kadar vücudu endorfine ihtiyaç duymadıysa, şu an duyuyordu. Ama ne yazık ki yürüyüşün sağladığı tek şey, sol ayak topuğunun su toplaması oldu.

Topallayarak evine girdikten sonra mutfağa yönelerek kendisine bir bardak buzlu çay doldurdu. Phillip'i aradı ve yanıt alamayınca sesli mesaj bıraktı.

"Ben… Ben işi alamadım. Zamanı unutup görüşmeye geç kaldım. Robin bana çok kızdı, ama benim kendime kızdığımdan fazla değil."

Joe'yle karşılaştığı gün büyük bir travma yaşamıştı, ama bu iş fırsatını kaçırmak neredeyse yüreğini parçalamıştı. Bir zamanlar düzenli olan hayatı artık yabancı ve tamamen kontrol dışına çıkmış gibi geliyordu.

Ağlamak, duvarlara haykırmak istiyordu. Su toplayan bu ayakla tepinmesi söz konusu olamazdı. Boğazı kavruluyor, başı zonkluyordu. Az arkadaşı vardı ve gerçekten ihtiyaç duyduğu arkadaşını kaybetmek üzere olduğundan korkuyordu. Örgüsü sehpanın üzerinde duruyordu, ama Libby bunun için bile fazla gergindi.

İhtiyaç duyduğu şey, istediği şey… annesinden başkası değildi.

Bölüm 16

Robin küçük ofisinin içinde bir o yana bir bu yana öyle bir kararlılıkla yürüyordu ki neredeyse dosdoğru duvara çarpıyordu. Savcılık yaptığı tüm bu yıllar boyunca hiç kimseden bir iyilik istememiş, ama Libby'ye yardım etmek için riski göze almıştı. Ve şimdi arkadaşı bu fırsatı heba etmişti.

Libby bebekleri salladığı için zamanı unutmuş muydu yani? Akıl alacak gibi değildi. Son birkaç ay içerisinde arkadaşında hemen göze çarpmayan değişimler fark etmişti. Libby'nin öncelikleri yanlış bir yola girmişti sanki, neyin önemli olduğunu gözden kaçırıyor gibiydi. Bundan söz etmemiş olmalarına rağmen, Robin, Libby'nin mali durumunun pek iyi olmadığından korkuyordu. Şimdi de bu çıkmıştı. Her şey mantıksızlaşmaya başlamıştı.

Sonra bir de Libby'nin Dr. Stone'la tomurcuklanan ilişkisi vardı. Belki de bu hemen göze çarpmayan değişimlerin ana nedeninin, hastaneyle alakası bile yoktu. Belki de romantizm böyle yapıyordu insanı. Romantizm… eh, erkekler konusunda ikisi de aptaldı. Libby'nin ihtimalleri kesinlikle iyiye giderken, kendisininkiler hız kaybetmişti. Robin kollarını vücudunun orta kısmında kavuşturmuş, hıncını çıkarmanın bir yolunu arıyordu.

Roy, Libby'nin bölge savcı yardımcısıyla temas kurmasında harika bir şekilde yardımcı olmuştu, ama Robin o zamandan beri ondan haber alamamıştı ve kendisinin bundan sonraki hareketinin ne olması gerektiğinden emin değildi, özellikle de olup bitenler göz önüne alındığı zaman.

Birkaç dakika içinde mahkemede olması gerektiğinden, önündeki dava dosyasına konsantre olmak için elinden geleni yapıyordu. Bunu kolayca başarabilmesi gerekiyordu, ama önce odaklanmak, kendisine ve Libby'ye olan kızgınlığını unutmak zorundaydı. Aksi halde kolaylıkla bir hata yapabilirdi ve onun işinde yapılan bir hata, bir sanığın kılına bile zarar gelmeden cezadan yakayı sıyırması anlamına geliyordu.

Mahkemeye giderken Yargıç Bollinger'ın yanından geçti. Birbirlerinin yanından geçerlerken yargıcın yüzü bir tebessümle aydınlandı. Bugünlük mahkemeden ayrılıyor gibi görünüyordu. Robin onunla konuşmak için bir bahane bulmaya can atıyordu, ama söyleyecek tek bir şey bile bulamadı. Neyse ki Roy durup Libby'nin iş görüşmesi nasıl geçti diye sormamıştı. Sorsa Robin ona ne diyeceğini bilemezdi. Gerçek şuydu ki, Roy'a ilgisi olduğunu ona nasıl belli edeceğini bilemiyor ve girişeceği herhangi bir teşebbüsün her ikisini de utandırmasından korkuyordu.

Roy'a ne zaman yakın olsa konuşamayacak kadar nutkunun tutulmasının da duruma bir yararı olmuyordu. Mahkeme salonunda hiçbir zaman ne diyeceğini şaşırmazdı, ama Roy'la bir araya gelince kendini yeniden liseli bir kız gibi hissediyordu.

Libby gibi Robin de tüm yaşamını hukuka adamıştı, o kadar adamıştı ki erkeklerle deneyimi çok azdı. Yıllar içinde bir ya da iki ilişkisi olmuştu, biri üniversitede diğeri boşanmanın ardından gerçekleşmişti. Her ikisi de hüsranla sonuçlanmış ve Robin

hatalarını bir daha tekrarlamamaya karar vermişti. Roy'la farklıydı. Ona uzun süredir uzaktan uzağa hayrandı ve herhangi bir adım atmaktan korkmuştu.

Spor salonuna, birkaç kilo vererek kendisini mümkün olduğunca çekici hale getirmek için üye olmuştu. Bunun için Libby'ye müteşekkirdi. Avukat arkadaşının cesaretlendirmesi olmasa, çoktan üyelikten ayrılırdı. Antrenmanlara ilk başladıklarında sıradan birer arkadaş sayılırlardı. Robin yavaş yavaş Libby'ye yakınlaşmıştı, ama kendini yargıçla alakalı duygularını paylaşacak kadar rahat hissetmiyordu. Yine de, kilo verme isteğinin arkasında bir erkek olduğunu Libby'nin tahmin ettiğini söyleyebilirdi.

Son iki ay içinde Robin, Libby'yi yakın bir arkadaşı olarak görmeye başlamıştı. Onun iş bulmasına yardım etmek isteyecek kadar yakın bir arkadaş. Libby'nin işten çıkarılması daha baştan büyük haksızlıktı. Ödenen cömert tazminata rağmen işsiz olmak Libby için pek çok bakımdan zor olmuştu. Egosu fena halde zedelenmişti ve bunca ay işsiz kaldıktan sonra özgüveni de yara almıştı.

Robin ona sempati duymuş ve yardım etmek istemişti. Libby'de çoğu bakımdan kendini görüyordu. Her ikisi de çalışkan ve azimliydiler. Robin işini kaybedecek olursa ne yapacağını hayal bile edemiyordu. Kuşkusuz o da Libby gibi hiç sorun olmadan başka bir iş bulacağını düşünürdü. Ama bulur muydu?

Duruşmadan sonra ofisine geri döndüğünde, masasına oturarak başını kollarının arasına aldı. Ne kadar utanç verici olsa da, Alice Rabe'le temasa geçip, Libby'yi onun dikkatine sunduğu için özür dilemek gereğini duyuyordu. Libby için kişisel olarak parlak bir tavsiyede bulunmuştu ve anlaşılan Roy da aynı şeyi yapmıştı. Libby geç kalarak sadece kendini değil, Robin'i de sorumsuz göstermişti.

İstemeye istemeye telefonuna uzandı ve kısa sürede bölge savcı vekiline bağlandı.

"Sanırım Elizabeth Morgan'ın mülakatı iyi geçmemiş."

Alice homurdandı.

Demek ki o kadar kötüydü.

"İyi geçmedi demek hafif kalır. Arkadaşın," dedi Alice arkadaş kelimesini iyice vurgulayarak, "kot pantolonla geldi."

Robin gözlerini sımsıkı kapadı. Daha da kötü olabilir miydi? "Her ne kadar bu bir mazeret olmasa da, sanırım hastanedeymiş."

"Ona açıklama fırsatı vermedim. Neyse ki özür diledi."

Alice kaba biri olabilirdi, ama Robin onun adil olduğunu biliyordu.

"Yaklaşık on beş dakika geç gelmekle kalmadı, ayrıca mülakat için tamamen hazırlıksız, telaşlı, dikkatsiz ve aşırı gergindi."

"Libby'nin normalde öyle olmadığına seni temin ederim."

"Yani onunla konuştun mu?"

"Konuştum," diye itiraf etti Robin.

Alice duraksadı. "Hastanede olduğunu mu söylemiştin?"

Robin bundan söz ettiğine pişman olmuştu. "Acil bir durum için değil… orada gönüllü olarak çalışıyor."

"Ya?" Bu bölge savcı vekilinin ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

Robin aklındaki şeyi pekâlâ söyleyebileceğini fark ederken omuzlarını dikleştirdi. "Libby cömert ve sevecen biridir."

"Hastanede ne yapıyor?"

Robin kolunu karnına doladı. "Yeni doğan bebekleri sallıyor."

"Bu yüzden mi geç kalmış?"

"Görünüşe göre o sabah korkunç işleri varmış." Şu zayıf bahanelere bak sen.

"O da bu yüzden üstünü değiştirecek zamanı bulamamış, öyle mi?"

"Görünüşe göre öyle olmuş." Robin, Alice'e Libby'nin özgeçmişini nasıl bulduğunu sormak istiyordu. Arkadaşının kendisi de incelemiş, ikinci bir gözün faydası olacağını umarak Libby'nin özgeçmişine ince ayarlar yapmasına yardım etmişti.

"Arkadaşını işe almayacağımı söylememe gerek yok herhalde."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Robin ve sonra kendini mecbur hissettiği için ekledi: "Ben arayıp özür dilemek istedim. Böyle bir şey olduğu için kendimi berbat hissediyorum."

"Bu senin hatan değil," diyecek kadar nezaket gösterdi Alice. "Her neyse, telefonuna teşekkür ederim," diye devam etti, "ama sanırım seçimimi yaptım."

"Gayet iyi anlıyorum." Robin telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes verdi.

***

Birkaç gün sonra Robin çoğu gece yaptığı gibi geç vakte kadar çalışmayı planlıyordu. Cuma günüydü ve tek bir planı bile yoktu. Bu, hayatı hakkında çok şey anlatıyordu: İşi onun hayatıydı. Ama Libby'ye olanları görmek, Robin'in ruh halinin ofiste kalacak gibi olmadığına karar vermesine neden oldu. Evrak çantasını kaparak mahkemeden çıktı. Gidecek özel bir yeri veya buluşacağı kimse olmadığı halde hızlı bir tempoyla yürüyordu.

Otoparka doğru yürürken birinin ismini seslendiğini duydu. Kim olabileceğini görmek için döndüğünde, Roy'u... Yargıç Bollinger'ı gördü. Bir anda nabzının hızlandığını hissetti. Ağzı kurumuştu.

"Robin, aman Tanrım, yürüme yarışmasındaymışsın gibi yürüyorsun." Bollinger nefes nefeseydi ve yuvarlak yüzü kızarmış gibi görünüyordu.

"Üzgünüm, arkamda olduğunu fark etmemişim." Eğer fark etmiş olsaydı, salyangoz kadar yavaş yürürdü. Roy'la birkaç gündür konuşmamışlardı ve bir daha konuşacaklarından da ümidini kesmişti.

"Anladığıma göre sözünü ettiğim pozisyon için mülakatlar geçen gün yapılmış. Arkadaşınınki nasıl geçmiş?"

Robin hemen yere baktı. "Korkarım pek iyi değil." Bakışlarını yeniden kaldırdığında Roy'un sempatiyle sıcak sıcak bakan gözleriyle karşılaştı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Ben de." Şükürler olsun ki Roy detayları bilmiyordu ve Robin de ona anlatacak değildi.

"Muhtemelen bu akşam planların olduğunu biliyorum..."

"Yok," diyerek Roy'un sözünü kesiverdi Robin.

Yargıç kısaca gülümsedi. “Bana katılmak ister miydin? Cuma akşamları genellikle bir kadeh şarap içerim. Karım ve ben…” Karısından bahsedince duraksadı.

“Çok hoşuma gider.” Adamcağızın onun böyle bir daveti ne kadar umutla beklediği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

“Four Seasons’ta güzel bir bar var,” diye önerdi Roy. “Seninle orada buluşalım mı?”

“Elbette.” Ay’da buluşmayı teklif etmiş olsa bile Robin oraya ulaşmanın bir yolunu bulurdu.

“O zaman,” diyerek durup saatine göz attı Roy. “Yarım saat diyelim mi?”

“Mükemmel.”

Sonra Roy arkasını dönüp uzaklaştı, Robin de dans etmeye koyulmadan önce onun gözden kaybolmasını bekledi ve kollarını havaya kaldırarak kendi etrafında tam bir daire şeklinde döndü.

Debbie Macomber - İyi ki Geldin

Bölüm 17

Cumartesi sabahı yatak odasının penceresinden parlak güneş ışığı huzmeleri süzülürken, Libby yatağının yanındaki saatin dijital kadranına bakarak inledi. Uykusuzluktan gözleri batıyordu. Örtüleri bir yana savurdu, sürünerek yataktan çıkıp kendine sert bir fincan kahve hazırladı.

Phillip üç kere aramıştı. Libby ne telefonuna cevap vermiş ne de mesajları dinlemişti. O harika bir erkekti ve onun yanında olmaktan zevk alıyordu, ama dikkatini dağıtıyordu işte. Libby korkunç geçen son iş görüşmesinden sonra dikkatini toparlamak zorunda olduğuna karar vermişti.

Alice Rabe'le yaptığı mülakat zihninde canlanıp duruyordu. Eski zaman sessiz filmleri gibi görünüyor, kareler gözünün önünde yanıp sönerek titreşiyordu. Ötesi berisi yoktu, bir işe girmek için sahip olduğu en iyi fırsatı berbat etmişti. Bunun gibi bir fırsatın çıkması için aylarca bekledikten sonra, kendi kendisini sabote etmişti. Libby artık kim olduğunu bilemiyordu. Kararlı, kendini işine adamış avukat ya da bebekleri seven ama bir mülakata zamanında yetişemeyen bir gönüllü. Annesi olsaydı şu anda kendisi için ne düşünürdü, merak ediyordu.

Ayrıca Robin'le olan ilişkisine verdiği zararı da tahmin edebiliyordu.

Birkaç dakika soğuk duşun altında durduktan sonra uyanarak günle yüzleşecek kadar kendine gelmişti. Yapılacak küçük işler için evinden saat sekizde çıktı, işlerini mümkün olduğunca çabuk bitirip öğleden evvel dönmeye karar vermişti. Ne kadar zor gelse de Phillip'le konuşması ve onunla ilgilenemeyeceğini açıklaması gerekiyordu.

Saat onda yüncü dükkânına uğradı. Ava'yı öğlen yemeğine götürmesinden bu yana olup bitenlerle alakalı olarak Lydia'nın kendisine en son haberleri verebileceğini umuyordu. Küçük kıza ulaşmayı başaramamıştı, ama belki de kendisinin başarısızlığa uğradığı yerde Lydia başarılı olmuştu. Ava'yı düşündükçe, kızı kanatları altına alıp ona yardım etme dürtüsü de o kadar güçleniyordu. Kız çok küçük ve savunmasızdı. Libby onun başına gelecekler konusunda endişelenmekten kendini alamıyordu. Görünüşe bakılırsa büyükannesi tamamen habersizdi.

Dükkâna vardığında Lydia da Casey de içerideydi. Libby örgüsünü getirmemişti, çünkü bunun da iş arama serüveninde dikkatini dağıttığından korkuyordu.

"Merhaba, Libby," diye seslendi Casey, dükkânın arka tarafından coşkuyla kolunu sallayarak.

Dükkân daha şimdiden müşterilerle doluydu ve hem Lydia hem de ablası Margaret'ın işleri başlarından aşkındı. Libby, Casey'in yanına gitmek üzere dükkânın arka tarafına yürüdü.

"Kesinlikle iyi bir günündesin," dedi, Casey'in yüzü kocaman bir tebessümle aydınlanınca.

Genç kız Libby'nin varlığını memnuniyetle karşılayarak oturması için yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu.

“Annem beni yarın okul alışverişine götürüyor. Dükkâna yardım ederek kazandığım parayı kullanıyorum.”

Libby onun yanına oturdu. “Son günlerde Ava’yı gördün mü?”

Casey başını sallayarak onayladı. “Evet, dün buradaydı.”

“Bir şey dedi mi?”

Casey tığ işini bir kenara bıraktı. “Onunla yaptığınız konuşmayla alakalı mı?”

Libby başıyla onayladı.

“Pek bir şey söylemedi. Nasıl geçti ki?” Casey öne eğildi, dört gözle detayları bekliyor gibi bir hali vardı.

“Biraz konuştuk, ama ne yazık ki fazla değil.”

“Bunu ona sorduğum zaman sadece yemekten keyif aldığını söyledi.”

Bu bir miktar cesaret vericiydi sadece.

“Dükkâna tekrar ne zaman uğrayacağından söz etti mi?” Libby de “tesadüfen” aynı sırada uğrayabilirdi. Eğer aralarındaki ilişkiyi ilerletmeye devam ederse, Ava’yı bir doktordan randevu almaya ikna edebilirdi. Genç kıza eşlik edebilir ve muayene ücretini ödeyebilirdi. Hatta eğer Ava isteyecek olursa, Libby büyükannesine hamilelikten bahsedeceği zaman onunla birlikte gitmeyi bile teklif edebilirdi. Sonuçta Ava bariz olan bir şeyi daha fazla yok sayamazdı. Kararların verilmesi zorunluydu ve Libby, Ava’nın avukatı olmak, karmaşık durumunun üstesinden gelmesine yardım etmek istiyordu. Ayrıca, birisinin Ava’nın cinsel bakımdan hâlâ aktif olup olmadığını öğrenmesi ve bunun başka sonuçları olabileceği konusunda onu uyarması gerekiyordu.

Biri dükkâna girer veya dışarı çıkarken zil çınladı. Libby, Casey konuşuncaya kadar pek aldırış etmedi. “Libby, bu senin doktor arkadaşın değil mi?”

Libby hızla arkasına döndü. Phillip resmen Bir Yumak Mutluluk’tan içeri girmiş, kadınlarla dolu bir dükkânda bir erkekten beklenecek kadar huzursuzlukla etrafına bakınıyordu. Bakışları doğruca Libby’ninkileri buldu. Dükkânın arkasına doğru yürürken gözleri kısılmıştı.

Konuşmak Washington Eyalet piyangosunu kazanmak anlamına bile gelse, Libby tek kelime söyleyemiyordu. Ağzı çöl kumları kadar kurumuştu. Onun burada ne yaptığını öğrenmek istiyordu. Ama çok geçmeden, Libby’yi aramaya geldiği belli oldu. Libby içten içe inledi; onunla karşılaşmaya pek hazır değildi.

“Cep telefonunu kapadın mı?” diye sorarak bir sandalye çekip oturdu Phillip.

“Ah, olabilir.” Libby kapamış olduğunu gayet iyi biliyordu. Çantasının içinde el yordamıyla telefonunu aranıyormuş gibi yaptıktan sonra telefonu tekrar çantasının içine attı.

“Sana birkaç mesaj bıraktım,” dedi Phillip.

“Ben… konuşacak durumda değildim.” Phillip belki işareti alır ve onun şu anda da hazır olmadığını anlardı.

“Bu sabah telefon etmeye çalıştım,” dedi ve ardından Casey’i fark etti. “Tekrar merhaba,” diye ekledi, birlikte asansöre bindikleri zamandan onu hatırladığı belliydi.

Casey mutluluktan dört köşe olmuştu. “Libby, sen benim büyükannemden de betersin. Onun da bir cep telefonu var, ama açmayı hep unutuyor.”

"Arkadaşın nerede?" diye sordu Phillip, Casey'e.

O da Ava için kaygılanıyordu.

"Bu sabah gelmesini istedim, ama büyükannesinin izin vermeyeceği söyledi. Evi temizlemesi gerekiyormuş."

Bu yakışıklı adamda kadınları bildiklerini söylemeye sevk eden ne vardı böyle? Libby de Ava'yı sormuştu ve Casey büyükannesinin onu ev işleri için evde tuttuğuyla alakalı tek söz etmemişti.

Phillip tekrar Libby'ye baktı. "Öğle yemeği yedin mi?"

Libby sabah erken saatlerde içtiği bir fincan kahve ve bir bardak portakal suyundan başka bütün gün katı bir besin almamıştı. Zerre kadar acıkmamıştı, ama konuşmaları gerekiyordu ve bunu ne kadar erken yaparsa o kadar iyi olacaktı. "Daha değil."

"İyi."

"French Cafe'de yiyin," diye atıldı Casey. "Yemekleri muhteşem, özellikle de kruvasanları ve çorbası. Annem neredeyse her gün çorba siparişi veriyor."

"Kulağa gayet iyi geliyor," dedi Phillip.

Libby sanki ipi çekilmiş bir kukla gibi, otomatik olarak kalktı ve sadece Lydia'yla Margaret'a hoşça kalın diyecek kadar duraksayarak Phillip'in peşinden dükkândan çıktı.

"French Cafe'ye daha önce hiç gitmiş miydin?" diye sordu Phillip sohbet konusu açmak istercesine, karşıdan karşıya geçerlerken elini Libby'nin sırtına koymuştu.

"Bir veya iki kere. Casey haklı, yemekleri harika."

"O zaman oraya gidelim. Yakın ve pratik, hem ben de açlıktan ölmek üzereyim."

Kafeteryaya girdiklerinde Phillip bir kulüp sandviç ve küçük bir salatayla iki fıstık ezmeli büyük kurabiye siparişi verdi. Libby ise bir kâse zencefilli havuç çorbası ısmarladı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Phillip, Libby siparişini tamamladığında.

"Benim… benim pek iştahım yok."

Phillip yemeğin parasını ödedikten sonra numaralarını alarak restoranın dışına, açık havada yemek yiyebilecekleri boş masalardan birine doğru yürüdüler.

Üzerinde şemsiye olan bir masaya oturuncaya kadar, Libby ne kadar muhteşem bir gün olduğunun farkına varmamıştı. Pasifik Kuzeybatısı'nda temmuz ayı sonlarında hava genelde güzel olurdu. Elliot Körfezi'nden bir meltem esiyor, sahilden birkaç blok uzakta olmalarına rağmen Libby havada tuz kokusu alıyordu. Sahil turistlerle dolu olmalıydı. Limandaki iki ya da üç yolcu gemisi bölgenin canlılığını iyiden iyiye artırmıştı. Üstlerinden bir hayat sigortası şirketinin pankartıyla bir uçak geçti.

"Aramalarına cevap vermediğim için özür dilerim, ama dediğim gibi, konuşacak halde değildim," dedi Libby ellerini kucağında tutarak. Göz temasından da kaçınıyordu.

Phillip buzlu çayına uzanarak büyük bir yudum aldı. Tamamen rahat bir tavırla sandalyesinin arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Mülakatın nasıl geçtiğini öğrenmek istemiştim."

"Geç kaldım… ve doğrusunu söylemek gerekirse, daha kötüsü olamazdı. Şimdi

Robin benden uzak durmaya çalışıyor… gerçi aramayı denediğini de pek sanmıyorum.” Merakla cep telefonunu aldı ve son arayanlar listesini aşağı doğru kaydırdı. Robin’in ismi görünmüyordu, ama bu Libby için hiç de sürpriz olmamıştı. “Bana kızgın, ama bunun için onu suçlayamam.”

“Ne oldu peki?”

“İkizler…” Libby durdu ve başını iki yana salladı. Gerçekten de açıklamaya çalışmanın ne anlamı vardı ki? Uzun lafın kısası: Gecikmiş, asıl amacından sapmıştı. Şu anda bile böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verdiğine inanamıyordu.

“O üç ikiz hakkındaki her şeyi biliyorum,” dedi Phillip. “Ben mülakatta neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Bunu düşünmek bile göğsünün sıkışmasına neden oluyordu Libby’nin.

“O kadar mı kötü?”

“Daha da kötü. Zamanın farkına varamadım ve üstümdekilerle olduğum gibi gitmekten başka çarem kalmadı. Geç kalınca dengemi bir türlü toparlayamadım. İki ayağım bir pabuca girmişti ve kendimi iyi ifade edemedim.” Phillip’e bunu anlatmak bile onu on misli utandırıyordu.

Neyse ki Phillip anlayışlı gözlerle bakıyordu. “Bunu bilmek seni yeterince teselli etmeyebilir, ama çocuk kısmındaki yardımın için sana teşekkür ederim. O gün tımarhane gibiydi. Üç ikiz. Doğrusu sen olmasaydın ne yapardık bilmiyorum.”

Libby zayıf bir tebessümle gülümsemeyi başardı. Onun takdiri içini biraz olsun rahatlatmıştı. “Böyle bir şey asla olmamalıydı. Bu mülakat önemliydi; böylece hayatımı kazanmaya yeniden başlayabilirdim. Bu son birkaç aydır bana ne olduğunu bilmiyorum. Neredeyse artık kim olduğumu bilemiyorum. Bebek salladığım için bir mülakatı kaçırdım! Bu delilik. Günümün yarısını yüncü dükkânında örgü örerek geçiriyorum! Bu arada birikimlerimi endişe verici bir hızla tüketiyorum. Bir işe ihtiyacım var.”

“Bir iş bulacaksın.” Phillip ne kadar da emin konuşuyordu böyle.

“Bu gidişle bulamayacağım. Hayatımda çok fazla dikkatimi dağıtacak şey var.” Elinin yan tarafını masaya vurdu. “Buna bir son vermeliyim. Önemli olan konulara odaklanmalı ve hayatımı tekrar rayına oturtmalıyım.”

“Libby, kendine çok sert davranıyorsun.” Phillip öne eğilerek hafifçe onun kolunu sıktı. “Durum o kadar da kötü değil. Altı üstü bir mülakat.”

Libby geri çekildi. Phillip yardım ettiğini zannediyor olabilirdi, ama etmiyordu. Libby’yi bu sorumsuz davranışın onun için normal olmadığını anlayacak kadar tanımıyordu. Kendisine ne kadar kızdığını da kavrayamıyordu.

Bu sırada yemekleri geldi ve Phillip hemen sandviçine uzandı. Sandviç dörde bölünmüş, her parçanın üstüne renkli bir jelatin kâğıdıyla süslü bir kürdan tutturulmuştu. Bir kafe için gayet şık, diye düşündü Libby.

Çorbasının tadına baktı, tek kelimeyle nefisti. Eh, en azından diğer her şeyle birlikte damak tadı da bozulmamıştı. Libby en fazla bir salyangoz kadar enerjik hissediyordu kendini. Başı zonkluyordu ve bir kenara büzülüp uyuma özlemi duyuyordu. Her şeyi arkada bırakıp sadece uyumak için neler vermezdi.

Phillip sandviçinin yarısını yedikten sonra durdu. "Dün akşam yemeği yemedim ve açlıktan ölüyordum." Bakışlarını önce boş tabağına indirdikten sonra Libby'ninkine çevirdi. "Pekâlâ, yüzün şimdi neden asık? Berbat durumda olduğunu ve artık kendini toplayıp hayatına devam etmen gerektiğini anlıyorum. Doğru mu?"

Libby eğer daha fazla uyumuş olsa ve doğru dürüst düşünebilseydi, soruyu geçiştirebilirdi. Ama bunun için enerjisi yoktu.

"Çok fazla arkadaşım yok ve berbat ettiğim mülakattan sonra korkarım iyi bir arkadaşımı kaybettim."

"Kendini suçlamayı bırak."

"Anlamıyor musun?" diye bağırdı Libby ona karşı sabrı taşarak. "İhtiyaç duyduğum uyandırma ikazı tam da buydu!"

"Ne demek istiyorsun?" Phillip kaşlarını çatarak boş tabağını yana itti.

Libby of çekerek onunla baş etmenin en iyi yolunun açık sözlü olmak olduğuna karar verdi. O gerçeğin söylenmesini takdir edecek türde bir adamdı.

"Sanırım bir süre birbirimizi görmesek iyi olur."

Phillip ona boş boş bakıyordu, sanki söylediği tek bir sözü duymamış gibiydi.

"İstediğin bu mu, Libby?" diye sordu bir süre sonra.

Libby artık bilemiyordu, bu yüzden soruyu geçiştirmeye çalıştı. "Ben artık eskiden olduğum kadın değilim ve olmaya başladığım kadın beni korkutuyor."

"Bunun ikimizle ne alakası var?"

"Her şey. Görmüyor musun? Seninle görüşemem… Bir ilişki şu anda üstesinden gelebileceğim bir şey değil. Bir iş bulmak zorundayım. Avukatlık yapmayı seviyorum ve bu konuda iyiyim. İşe geri dönmeye odaklanmak zorundayım."

Phillip ona uzun uzun baktı. "Eğer iş bulmakta zorluk çekiyorsan, neden kendi işini kurmuyorsun? Neden büyük bir firmayla çalışman gerekiyor?"

Libby karşı çıkacak gibi olduysa da çabucak ağzını kapattı. Tüm bu aylar boyunca bir kere bile kendi işini kurmayı düşünmemişti. Aslında bu mükemmel bir fikirdi ve düşünmeye değerdi. Yine de Phillip'le arasındaki meseleleri değiştirmiyordu.

"Sen çok iyi bir insansın…"

"Ama sen ilgilenmiyorsun," diye tamamladı Phillip, onun yerine. "Sorun yok, mesajı aldım. Diğer bir deyişle, teşekkürler ama ben almayayım."

Hiç de öyle değildi, ama Libby onunla tartışmak istemiyordu.

"Sorun sende değil, bende, öyle mi?" Phillip sırıttı, ama yüzünde hiç de eğleniyormuş gibi bir ifade yoktu. "Çok orijinal bir cümle değil, ama işe yarıyor. " Sandalyesini geriye iterek kalktı. "Sana iyi şanslar, Libby. Seninle olmak benim için bir zevkti, ama sanırım ikimizden biri bu ilişkiye daha fazla zaman yatırımı yapmadan bunu hemen şimdi bitirerek muhtemelen akıllılık ediyorsun."

Libby bir şeyler söylemeye çalıştı, ama o uzaklaşıp gitti. Libby onu geri çağırmak için yanıp tutuşuyordu, fakat sözlerini yuttu. Phillip haklıydı: Bu işe şimdi son vermek en iyisiydi. Yine de bu, neden onun peşinden koşup bir hata yaptığını söylemek istediğini açıklamıyordu. Uzun bir süre boşluğa bakarak ve biraz önce ne yaptığını merak ederek oturdu. Yüreği daha şimdiden buna pişman olacağını söylüyordu.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi, gitmek için çantasına uzandı, sonra durdu, Phillip'in önerisini düşünüyordu. Sabahtan beri kendisine, odaklanmak zorunda olduğunu söylüyordu ve bugünün işini yarına bırakmamak en iyisiydi. Çantasının içindeki küçük not defterine uzanarak çabucak neler gerekeceğini listeledi.

Böyle bir girişim pahalı olacaktı. Para içinde yüzüyor değildi. İşten ilk çıkarıldığında, özellikle geçmişte tüm zamanını ofiste geçirdiği için, yüklü bir tasarruf hesabı vardı. Sadece nadiren alışveriş yapıyordu ve yaptığında da bu çoğunlukla internetten oluyordu.

Tazminatı onu bir süre idare etmişti, ama artık tasarruflarını kullanmaya başlamıştı ve tasarrufları hızla tükeniyordu. Çok geçmeden, yatırım için aldığı hisse senetlerini satmak zorunda kalacak ve piyasalar bu kadar düşükken kayba uğrayacaktı.

Eğer kendi işyerini açarsa, ilk işe alacağı kişi yardımcı avukatı Sarah olacaktı. Organizasyon yetenekleri olan etkin biri gerekecekti ve Sarah kesinlikle öyleydi. İkisi harika bir ekip olmuşlardı. Belki de bu mümkündü. Kesinlikle düşünmeye değerdi.

Annesi her şeyin bir sebebi olduğunu söylerdi. Belki de o mülakata geç kalmasının bir anlamı vardı. Eve döner dönmez Robin'le bağlantı kuracak ve onunla fikir teatisinde bulunacaktı.

Ansızın omuzları düştü. Arkadaşını arasa mıydı yoksa biraz daha beklese miydi? Beklemeye karar verdi. Eğer pazartesi sabahına kadar Robin'den haber almazsa, arkadaşının aslında kendisine ne kadar kızgın olduğuna dair aradığı cevabı almış olacaktı.

Debbie Macomber Sipariş Gelsin

Bölüm 18

"Bu kadar çok yeme. Şişmanlıyorsun."

"Olur, büyükanne." Ava başını eğdi, büyükannesinin yüzüne bakmak istemiyordu.

"Sana bıraktığım listedeki işleri yaptın mı?"

Ava bakışlarını yerde tutmaya devam ederek başıyla onayladı. Büyükannesi bütün gün huysuz bir ruh hali içinde olmuştu. Masadan kalktı ve kirli tabakları da beraberinde götürdü. Jackson kendi tabağını lavaboya götürürken ona sevecen bir bakış attı. Büyükanneleri normalde pazar öğleden sonralarında evde olmazdı. Genellikle arkadaşlarıyla birlikte VFW kulüpte veya yerel lokalde olurdu. Çoğu zaman öğleden sonra gider ve akşam yemeğinden biraz önceye kadar dönmezdi. Ava büyükannesinin huysuzluk yapıp Jackson'la kendisine çıkışmak yerine hâlâ arkadaşlarıyla olmasını istiyordu.

O sabah Jackson bitişik evdeki Peter'la birlikte kiliseye gitmişti. Jackson isterse onun da gelebileceğini söylemişti, ama Ava kendini iyi hissetmiyordu. Çoğu gün iyi hissetmiyordu. Hemen hemen bütün yaz bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmişti, ama Libby'yle gittiği öğle yemeğine kadar ne olduğunu anlamamıştı.

İçinde bir bebek vardı.

Bir bebek. Ne yapacağını bilemiyordu. Eğer büyükannesi öğrenecek olursa, huysuzluktan çok daha fazlası olacaktı. Büyükannelerine göre, Ava'nın annesi problemli bir çocukluk geçirmişti. Jackson ve Ava'nın iyi birer öğrenci olmalarını ve düzgün bireyler olarak yetişmelerini istiyordu. Ava düzgün bir birey olmak için ne gerektiğini bilmiyordu, ama bunun daha on üç yaşındayken bebek sahibi olmak anlamına gelmediğini gayet iyi biliyordu.

Ava bulaşıkları yıkarken, büyükannesi bir sigara yaktı ve televizyonun önüne yerleşerek Mariners'ın maçını seyretmeye başladı. Ava tezgâhı sildi ve artan yemekleri kaldırdı.

Jackson dışarıda, evinin önünde bir basket potası olan Peter'la basketbol oynuyordu. Bir süre mutfak penceresinden onları seyretti ve temizliği bitirdikten sonra yatak odasına gitti. Orası sessizdi. Mariners maçını seyretmek pek ilgisini çekmiyordu.

Onun düşünmeye ihtiyacı vardı. Bebek konusunda ne yapacağını bilmiyordu. Büyükannesi çok yediğini düşünüyordu. Ava hamile kadınlar görmüştü ve bazılarının karınları gerçekten çok şişiyordu. Eğer bebek içinde o kadar büyüyecek olursa ne yapacağını bilemiyordu.

Şiltenin kenarını kaldırarak bir kâğıt parçasına uzandı. Bunu ona Libby Morgan vermişti, vermeden önce de üzerine telefon numarasını yazmıştı. Ava katlı kâğıdı çıkardı ve birkaç dakika kâğıda öylece baktı. Libby istediği zaman arayabileceğini söylemişti. Belki Libby ne yapılması gerektiğini bilirdi. Belki de o kendisine yardım edebilirdi.

Koridorda büyükannesinin sesi yankılandı. "Aptal Mariners'lar."

Yerel takım kaybediyordu ve kaybederlerse büyükannesinin morali daha da bozulacaktı. Ava en iyisinin yatak odasında kalmak olduğuna karar verdi. Yatağının üzerine oturarak dizlerini kendine doğru çekti ve yüzünü dizlerine gömdü. Yaz boyunca ayak bileklerinin şişmesinin nedeni büyük ihtimalle karnındaki bebekti.

"Ben biraz dışarı çıkıyorum," diye seslendi büyükannesi.

Ava rahatladı. Eğer büyükannesi VFW'ye gidiyorsa, demek ki Mariners yüzünden canı sıkılmış olamazdı. Muhtemelen hava kararıncaya veya hatta daha geç vakte kadar dışarıda kalacaktı.

Yaklaşık on saniye sonra ön kapı kapandı.

Ava birkaç dakika daha bekledikten sonra telefonun durduğu mutfağa süzüldü. Duvara iliştirilmiş eski moda bir telefondu bu. Libby'nin telefon numarasına o kadar uzun süre baktıktan sonra ezberlemiş, kâğıt parçasını şiltenin altındaki gizli yerine geri koymuştu.

Libby'yi arayacak cesareti toplaması birkaç dakika sürdü. Sonunda telefon numarasını çevirdi, gözlerini kapadı ve bekledi.

"Alo."

Libby'nin sesini duymak bile paniğe kapılmasına neden olmuştu; telefon ahizesini çarparak kapadı. Büyükannesi telefonun üzerine kendi telefon numaralarının karşı tarafta görünmesini engelleyen bir şey yerleştirmişti, bu yüzden Ava'nın Libby'nin geri aramasından endişelenmesine gerek yoktu.

Kalbi küt küt atıyordu ve alnından soğuk bir ter boşanmıştı. Gerçekten kusacak gibi hissediyordu kendini. Büyükannesi tembelleştiğini söylemişti, Jackson da hiç eğlenceli olmadığını, çünkü tek yaptığının odasında kalmak olduğunu söylüyordu. Ama eğer o da kendini Ava gibi hissetseydi, aynı şeyi yapardı.

Ava hamile kadınların doktora göründüklerini biliyordu, ama muayene ücretini ödeyecek parası yoktu. Olsaydı bile, her zaman büyükannesinin öğrenme ihtimali vardı. Büyükannesinin, karnındaki bebeği öğrenmesi riskini göze alamazdı.

Bir bebek sahibi olmak tehlikeliydi. Hatta ölebilirdi bile. Elini karnına bastırdı ve dudağını ısırdı. Libby'nin telefon numarasını ikinci kez çevirecek cesareti toplayıncaya kadar bir otuz dakika daha geçmişti.

"Alo."

Ava konuşmadı. Konuşamadı. Boğazı düğümlenmişti ve konuşmaya çalışınca ağzından yavru bir kuş veya küçük, âciz bir hayvanın iniltisine benzeyen tiz bir sesten başka bir şey çıkmadı.

Bir an sonra ahizeyi yerine koydu. Libby'yi sevmişti. Libby onu masaya oturulan bir restorana götürmüştü. Bu Ava'nın duvardaki menüden sipariş verilmeyen ve garsonun doğruca masaya geldiği bir restorana ilk gidişiydi. Ama bunu Libby'ye söylememişti.

Yatak odasına geri dönünce yatağının üzerine uzanarak kollarını karnına doladı. Gözlerini kapamak istiyordu, ama şimdi uyuyakalırsa gecenin ortasında uyanacaktı ve bundan nefret ediyordu. Annesini en çok geceleri özlüyordu.

Annesi büyükannesine çok benziyordu, sadece daha genciydi. Ava'nın asıl özlediği, araba kazasından önce birlikte yaşadıkları evdi. Orada tanıyıp güvendiği arkadaşları

ve komşuları vardı. Büyükannesinin yanına taşındıklarından bu yana, yeni bir okula devam etmeye başlamıştı. Tek arkadaşı Casey'di.

Bir süre sonra kalktı ve dışarı çıktı. Verandada oturarak kardeşiyle Peter'ın basket atmalarını seyretti. Her iki çocuk da onu görmezden geldiler. Peter'ın annesi evden bir tabak kurabiyeyle çıktı. Peter tek çocuktu ve Jackson onun şımarık olduğunu söylüyordu. Erkek kardeşi Peter'ı kıskanıyordu. Ava onu suçlamıyordu. Hayatlarında bir kez olsun kendilerini şımartacak biri olsun isterlerdi. Ava ve Jackson için hiç kimse kurabiye pişirmemişti.

"İyi misin?" diye sordu Jackson ona doğru gelerek.

Ava omzunu silkti. "Evet."

Peter'ın annesi bahçeyi geçerek Ava'ya doğru yürüdü. "Kurabiye ister misin Ava?" diye sordu.

"İsteyemez," dedi Jackson onun adına cevap vererek. "Büyükannem onun şişmanladığını söylüyor."

"Sen şişman falan değilsin," diye üsteledi Bayan Armstrong. "Bir tek kurabiyenin hiçbir zararı olmaz."

"Tamam." Ava uzanarak bir kurabiye aldı ve elinde tuttu. Hemen yemedi, sonra yiyecekti. Küçük ısırıklar alacak ve her lokmanın tadını çıkaracaktı.

Bayan Armstrong eve geri gidince oğlanlar basketbol oynamaya geri döndüler. Peter ortaokul takımındaydı ve Jackson da takıma girmek istiyordu. Sezon başındaki oyuncu seçmeleri uzun zaman sonra yapılacaktı, bu yüzden idman yapacak bol bol zamanı vardı.

Birkaç dakika sonra Ava tekrar eve girdi. Duvardaki telefona baktı ve Libby'yle konuşsun mu konuşmasın mı karar veremedi. Bunun yerine örgüsünü çıkarıp televizyonun karşısına oturdu.

Büyükannesinin kablolu televizyona maddi gücü yetmiyordu, bu yüzden sadece yerel kanalları seyredebiliyorlardı. Yayını iyi alamasalar da yine de izliyorlardı, çünkü sahip oldukları tek yayın buydu. Hem zaten televizyonda iyi bir şey yoktu, bu yüzden Ava örgüsüne konsantre oldu.

Casey bebeği öğrenecek olursa yine de onunla arkadaşlık eder miydi acaba? Okul başladığı zaman herkes yaz boyunca gerçekten şişmanladığını düşünecekti. Hamileliğini hiç kimsenin tahmin edememesini ümit ediyordu.

Ama belki de okula gitmezdi. Belki de büyükannesi işe gidinceye kadar bekler ve sonra eve geri gelirdi. Çocuklar şişmanlamasıyla dalga geçeceğine böyle yapmayı tercih ederdi.

Birkaç sıra örgü ördükten sonra işini bir kenara bıraktı. Cesaretini kaybetmeden önce, tekrar telefona uzandı ve Libby'nin kendisine verdiği numarayı çevirdi.

Bu sefer alo demek yerine Libby, "Ava, sen misin?" diye açtı telefonu.

Ava'nın gözleri açıldı. Libby arayanın o olduğunu biliyordu.

"Lütfen kapama," diye rica etti Libby.

"Tamam," diye fısıldayabildi Ava.

"İyi misin?"

“Evet.” Kendini kötü hissediyordu, ama zaten hep öyle hissediyordu, bu yüzden diğer günlerden hiç farkı yoktu.

“İyi.” Libby rahatlamış gibiydi.

“Ben salı günü yüncü dükkânında olacağım,” dedi Ava.

“Ben de geleceğim,” diye söz verdi Libby.

Ava’ya gerekli olan tüm güvence buydu. Libby ona yardım edecekti. Libby’ye güvenebilirdi, bundan emindi. Libby onun ne yapması gerektiğini bilirdi.

Debbie Macomber - Iyi ki Geldin

Bölüm 19

Robin'in spor salonuna girdiğini gördüğünde Libby epeydir koşu bandının üzerindeydi. Arkadaşı her zamankinden on beş dakika geç gelmişti. Libby onun soyunma odasında kendisiyle çene çalmaktan kaçınmak için kasten geç geldiğinden kuşkulanıyordu. Her şeye rağmen, cesaretlenmişti. Robin en azından gelmişti. Bu iyi bir işaretti. Yanındaki koşu bandı boştu ve Robin'in onu kullanacağını umuyordu.

Robin geldikten on dakika sonra soyunma odasından antrenman kıyafetiyle çıktı. Libby'nin olduğu tarafa kısaca göz attı ve onun yan gözle kendisine baktığını görünce bakışlarını çabucak başka yöne çevirdi.

Eh, öyle olacaktı tabii.

Robin, Libby'nin yanındaki koşu bandına çıktı ve her zamanki rutinine başladı. Libby'yi fark etmemiş gibi davranıyordu, ama beklenen de buydu zaten.

Libby, Robin'e baktı ve bu konuyu en iyi ne şekilde nasıl ele alacağını dikkatle tarttıktan sonra, nabız yoklamaya karar verdi. "Günaydın."

Robin anlaşılmaz bir yanıt geveledi. Ardından sanki onları unutmuş gibi, kulaklarına kulaklıklarını yerleştirdi ve Libby'yi tamamen duymazdan gelerek iPod'unu açtı.

Libby'nin de bir iPod'u vardı. Spor salonuna getirmemişti, çünkü antrenman yaparken genellikle Robin'le çene çalıyordu. Eğer Robin onu tamamen görmezden gelmeye karar vermişse, o zaman belki gelecekte Libby de iPod'unu getirirdi. Yapabileceği daha fazla bir şey olmadığının bilinciyle, antrenmanına konsantre olarak hayal kırıklığını üzerinden atmak için koşu bandının hızını artırdı.

Phillip'i düşünmemeye çalışıyordu, ama tüm çabalarına rağmen en uygunsuz zamanlarda aklına gelip duruyordu. Onun küçük cesaretlendirmelerini, yelkenlisindeyken yaptıkları sohbetleri özlemişti. Kollarını kendisine dolamasını, öpüşmelerini de özlemişti. Phillip'i her düşündüğünde –ki bu neredeyse sürekli oluyordu– kalbi sancıyordu. Phillip ona ilham vermiş, mülakattan önce de hararetle destek olmuştu. Libby'ye iyi gelmişti. Libby yaşadığı hayal kırıklığı ve öfkesinin içinde, kendisine en fazla acıyı vereceğini bildiği bir şeyi yapmış, ilişkilerini bitirmişti.

Ama yine de, kendi işini kurma fikrini veren Phillip olmuştu. Libby kendi işine başladığı zaman küçük bir davet vererek onu da davet etmeye karar verdi.

Hayır, muhtemelen bir işe yaramazdı bu. Eğer Phillip hakkında birazcık bir şey biliyorsa, o da adamın son derece gururlu olmasıydı. Onu davet etse bile gelmezdi.

Ayrıca, Libby'nin konsantre olup bir iş planı yapması gerekiyordu. Her zamankinden fazla konuşmak istediği kişi Robin'di.

Daha önce hiç araları açılmamıştı. Yıllar içinde elbette birbirlerinden ayrı düşmüşlerdi, ama Libby hukuk fakültesinde çalışma arkadaşı oldukları zaman birbirlerine nasıl yardımcı olduklarını hatırlıyordu. Yeniden yakınlaşmışlardı ve bunu kaybetmekten nefret ediyordu. Sadece, üzgün olduğunu daha kaç kez söyleyebileceğini

bilmiyordu.

Libby yeni bulduğu enerjiyle coşmuş durumdaydı ve koşu bandı daha sakin bir tempoya geçtiğinde buna neredeyse hazır değildi. Devam etmeye, yeni hedeflere ulaşamaya, daha önce keşfetmeyi hiç düşünmediği alanlara girmeye can atıyordu.

Robin, Libby'yi şaşırtarak kulaklıklarını çıkardı.

"Sana hâlâ kızgınım," dedi dosdoğru ileriye bakarak.

"Benimle konuşuyor musun?" diye sordu Libby.

"Aslında konuşmamam gerek."

"Ama umarım konuşursun. Seni özledim."

Robin yeniden o kadar alçak sesle bir şeyler geveledi ki Libby onun ne dediğini çıkaramadı.

"Üzgünüm," dedi Libby. Başka bir şey için olmasa bile, onu hayal kırıklığına uğrattığı için ne kadar pişman olduğunu anlamasını istiyordu Robin'in.

"Elbette üzgün olursun… Olmalısın." Robin, Libby'nin koşu bandına ayak uydurmak için kendisininkinin hızını düşürdü.

"Benim için neler yaptığını farkındayım ve bunu takdir etmediğimi düşünmeni istemem."

Robin ona göz attı ve bıyık altından güldü. "Aman ne takdir."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Robin bir şeyler daha geveledi. "Sen de benim en iyi arkadaşımsın ve sana kızgın kalmayı zorlaştıran da bu zaten."

Libby gülümsemesini saklamak için yüzünü yana çevirdi. Yürümeye devam ederek koşu bandının programında ayarlanan süreyi geçti. Antrenmanda kesinlikle yıldızlı pekiyi kazanıyordu.

"Bunu telafi etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Robin temposunu artırarak yürümeye devam etti. "Bu konuyu bir düşüneyim."

"Sana kahvaltı ısmarlayayım," diye önerdi Libby. "French Cafe'den iki tereyağlı kruvasan alır, adliyeye bizzat teslim ederim."

Robin duraksadı, belli ki cazip gelmişti. "Çok kalorili."

"Ay, tamam. Kilo vermeye uğraştığımızı unuttum." Libby bir kilo daha verdiğinden söz etmeyi düşündü, ama eğer Robin o kadar vermediyse, bu açık yaraya tuz serpmek gibi olacaktı.

"Buzlu meyve suyuna ne dersin?" diye teklif etti Libby.

"O da bir ihtimal."

Libby'nin öbür tarafındaki koşu bandında olan kadın sanki ikisinden tiksinmiş gibi başını salladı. "Sizin ikinizin nesi var?" diye sordu. "Üçüncü sınıfa gidiyormuş gibi konuşuyorsunuz. Her ne varsa, halledin şunu."

Libby konuşamayacak kadar şaşırmıştı.

Robin ise sakindi. "Siz kendi işinize bakın."

"Memnuniyetle, ancak ikinize kulak misafiri olmamak mümkün değil ve sekiz yaşında gibi konuşuyorsunuz. Büyüyün artık."

"Arkadaşımla bu şekilde konuşamazsınız," diye terslendi Libby. Kadın onun için ne isterse söyleyebilirdi, ama Robin yasak bölgeydi.

Atışmaları duyunca, antrenör spor salonunda yönünü değiştirerek onların bölümüne geldi. "Burada bir sorun mu var, hanımlar?"

"Hayır yok," diyen Libby kötü kötü diğer kadına baktı.

Derken koşu bandındaki süresini bitirdi ve soyunma odasına yöneldi. Robin de onun peşinden geldi. Soyunma odasına girdikleri anda, Libby kahkahalara boğuldu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Robin.

"Biz," dedi Libby başını iki yana sallayarak. "O kadına karşı birbirimizi savunmak için saç saça baş başa girmeye hazırdık."

"Sana karşı kaba ve çirkin davrandı. Bunu sineye çekecek değilim."

"Ama bana kızgındın, unuttun mu?"

"Öyleydim… öyleyim," diye kabul etti Robin sanki unutmuş gibi. "Ama sen yine de benim arkadaşımsın."

"Ah, teşekkürler, teşekkürler." Libby, Robin'i kucaklamamak için kendini zor tuttu. "Beni affetmenin bir yolunu bulabilir misin?" diye yalvardı. "Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımsın ve seni kaybetmek beni mahveder."

Robin dolabına doğru yürürken onun ricasını düşünüyor gibiydi. Derin düşüncelere dalmış halde, kilidinin numaralarını çevirdi. Açmak için üç kez denemesi gerekmişti. Sonunda başarınca anlamlı bir şekilde içini çekerek konuştu: "Bir daha böyle bir iş çevirirsen, sana yemin ederim ki, Elizabeth Morgan, ben şahsen yakalayıncaya kadar peşine düşer, sonra da senin canına okurum."

"Söz veriyorum, bir daha olmayacak."

Robin iğrenmiş gibi başını iki yana salladı. "Bebek salladığın için demek?"

"Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor, ama hastanede dört saat içinde üç ikiz doğdu. Akşam haberlerine bile çıktı."

"Bu delilik. Sen delisin."

"Sen de ara sıra hastanede gönüllü olarak çalışmalısın," diye önerdi Libby.

"Ben çalışamam," diye ısrar etti Robin. "O tip biri değilim."

"Peki benim o tip biri olduğum hiç aklına gelir miydi?"

Robin havlusunu kaptı ve duşa yöneldi. "Gelmişti diyemem."

"Benim de, ama o yeni doğmuş bebeklerle oturmak ve onlara Bob Dylan şarkıları söylemek inanılmaz derecede huzurlu ve harika bir şey."

"Bob Dylan mı?"

"Righteous Brothers'la Bee Gees de var, ayrıca…"

"Zavallı bebekler. Daha hastaneden çıkmadan taze zihinlerini bulandırıyorsun."

Libby güldü ve arkadaşının peşinden duşlara doğru yürüdü. "Muhtemelen yakında buna son vereceğim. Başka hiçbir işe yaramasa bile, son mülakat bana ne kadar kötüye gittiğimi gösterdi. Hayatımı yeniden rayına oturtmam gerekiyor."

Giyinip güne hazır hale geldikten sonra kendi işini kuracağını açıkladı arkadaşına. Sözleri bitince duraksadı ve arkadaşının tepkisini bekledi. Robin'in kendisine doğruyu söyleyeceğine güveniyordu. Eğer aptalca bir fikirse, Robin bunu kendisine söylemekte

tereddüt etmezdi.

Arkadaşının konuyu evirip çevirerek düşünmesi uzun zaman alacak gibi görünüyordu.

"Eee? Ne diyorsun?" Libby endişeli olduğunu bu kadar aşikâr bir şekilde göstermekten nefret ediyordu, ama arkadaşının fikri onun için değerliydi.

Robin yavaş yavaş başını salladı. "Eğer bunda başarıya ulaşacak biri varsa, o da sensin bence."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Libby, bu kadar şiddetle teşvik ve onaya ihtiyaç duymaktan utanmıştı.

"Sarah'yı yanına alabileceğinden emin misin?"

"Kesinlikle. Ofisteki tüm moralin dibe vurduğunu söylüyor. Herkes işten çıkarılacak bir sonraki kişinin kendisi olmasından korkuyormuş. İş yükü iki katına çıkmış ve personelin bu öldürücü tempoya hiçbir ücret artışı olmadan ayak uydurması bekleniyormuş. Sarah'ın söylediğine göre, hepsinden, bir işleri olduğu için minnettar olmaları bekleniyormuş."

Robin kaşlarını çattı. "Adliyede de aynı şey oluyor. Bütçe kesintileriyle her şey kâbusa döndü. Geçen hafta ne yaptıklarını duysan inanamazsın," deyip üfledi. "Genel af günü ilan ettiler."

"Genel af günü mü?" diye tekrarladı Libby, şaşırmıştı.

"Evet. Eğer bir şekilde yanlışlıkla eve götürülmüş… bant, kalem, ataş gibi ofis malzemelerini yirmi dört içinde geri getirirsen, idare kovuşturma açmayacakmış."

"Şaka yapıyorsun herhalde," diyen Libby başını iki yana salladı, donakalmıştı. Bu kadar gülünç olmasaydı, ağlardı.

"Keşke öyle olsaydı. Şimdi, senin kendi işini kurma planına dönelim."

"Tamam." Libby arkadaşının kendisine vermek isteyeceği her tavsiyeye açıktı.

"Ofisin nerede olacak?"

"Emin değilim… Bunu daha sonra düşüneceğim."

"Kendi evinden çalışman uygun olmaz," dedi Robin. "Evini ofis olarak kullanmanı gerektirecek herhangi bir iş kurmakla ilgili kısıtlamalar vardır muhtemelen. Ayrıca sen de günün sonunda işini bitirip 'eve dönmek' istersin."

Libby bunu çoktan düşünmüştü. "Kiralık bir yer bulmam gerekecek."

"Bu pek ucuz olmayacaktır, ayrıca bir sözleşme imzalaman da gerekecek."

Libby bunu da düşünmüştü.

"Bu kötü bir haber, ama iyi haberler de var. Bir resepsiyonisti, fotokopi makinesi, faksı, buna benzer donanımları olan kompleksler var."

"Ama Sarah ne olacak?"

"Sarah'nın seninle birlikte olacağını bir tek sen düşünüyorsun," diye hatırlattı Robin.

"Hayır, benimle olmak isteyecektir," diye ısrar etti Libby. Ne zaman konuşsalar Sarah konuşmanın yarısını durmadan firmadaki değişikliklerden şikâyet edip en son dedikoduları anlatarak geçiriyordu. Geri kalan zamanda da Libby'ye Ben Holmes'un yanına verildiğinden bu yana işinden ne kadar nefret ettiğini anlatıyordu.

"Bir emlakçıyla bağlantı kurmadan önce Sarah'yı ara," diye tavsiye etti Robin. Üzerinde iş kıyafetleriyle soyunma odasından dışarı yöneldi.

Libby onu durdurdu ve her ikisini de şoke edecek şekilde kısaca Robin'i kucakladı.

"Ne içindi bu?" diye sordu Robin, açık bir şekilde afallamıştı.

"Benim arkadaşım olduğun ve ben de buna çok minnettar olduğum için."

Robin ceketinin önünü düzeltti ve kollarını ayarladı.

"Geç bunları artık."

Libby gülümsedi. Aceleyle evine gitti ve kanepeye yerleşerek cep telefonuna uzandı. Sarah'nın masasının direkt numarasını biliyordu, böylece resepsiyonistten tamamen kaçınmayı başardı.

"Sarah," dedi endişeyle Libby, arkadaşı telefonu açınca. "İyi pazartesiler."

"Haberlerim var," dedi Sarah onun lafını keserek.

"Ne oldu?" Libby kulak kesilmişti.

"Hafta sonunda seni aramak istedim ama vakit bulup arayamadım. Bayan Reed firmayı bıraktı. Ben Holmes bir konuda çuvallayınca o da bu kadarı fazla dedi ve Hershel'a bu işi bitirdiğini söyledi. Eğer sen hâlâ onun adına çalışıyor olsaydın bu asla olmazdı."

"Bayan Reed firmayı bıraktı mı?" Bu, Libby'nin hızlı hareket etmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Yapması gereken ilk iş yaşlı kadına –muhtemelen bu öğleden sonra– telefon etmek ve onunla bir randevu ayarlamaktı. Bayan Reed'i hayal meyal hatırladığı büyükannesi gibi görüyordu. Seksenli yaşlarının ortalarına gelmiş olan dul kadın, tüm yaşamı boyunca parasını tutumlu ve akıllıca kullanmıştı ve şimdi zengindi. Müşkülpesent olsa da, onunla çalışmak harikaydı ve Libby onu özlemişti. Hiç kimse bu akıllı kadının gözünü boyayamazdı.

"Evet ve Hershel da bu konuda hiç mutlu değil."

Libby bunu hayal edebiliyordu. Bayan Reed büyük bir müşteriydi ve Hershel, Libby'nin yarısı kadar bir avukat olmadığı halde Libby yerine Ben'i şirkette tutmaya karar vermişti. Ben'in tek ve görünüşe göre en önemli özelliği, firmaya iki büyük müşteri getirmiş olmasıydı. Onunkilere kıyasla Libby'nin getirdiği müşteriler önemsiz kalıyordu.

Libby öğrenmek zorundaydı, sormak zorundaydı. "Benim ismimden söz edildi mi?"

Sarah duraksadı. "Üzgünüm, hayır."

Eh, Libby'nin fazla hayal kırıklığına uğraması mümkün değildi. Artık kendi planları vardı ve bunlar büyük planlardı.

"Benim de sana verecek haberlerim var," dedi, heyecanını gizlemeyi pek başaramayarak.

"İş buldun," diye tahmin yürüttü Sarah.

"Hayır." Ve ardından hızla ekledi Libby: "Kendi işimi kurmaya karar verdim."

Sarah'nın tepkisi anında geldi: "Libby, bu harika!"

Yardımcısının ona olan güveni Libby açısından çok güven tazeleyici olmuştu.

"Sana benim özel asistanım ve yardımcı avukatım olmanı teklif etmek istiyorum."

"İki iş birden mi?"

“Sadece başlangıçta.” Libby ikinci birini işe almasının uzun süreceğini sanmıyordu ve Sarah’ya da böyle söyledi. “Önce ayaklarımın üzerinde durmam gerekiyor, ama bunun için birkaç ay yeter de artar bile.”

“Tüm bunları bu kadar kısa süre içinde halledebileceğinden emin misin?”

“Kesinlikle. Ne diyorsun?”

“Ofisin var mı?”

“Henüz yok. Önce sana telefon ettim, ama bir sonraki telefon görüşmem bir emlakçıyla olacak. Bunu gerçekten yapacağım, Sarah. Aylardır bu kadar heyecanlanmamıştım.”

Sarah duraksadı. “Peki ya müşteriler?”

“Eh,” dedi Libby sesini alçaltarak. “Şimdiden potansiyel bir müşterim olduğunu söyleyebilirim.”

“Öyle mi?”

Sarah’nın anlamamış olması Libby’yi şaşırtmıştı. “Bayan Reed.”

“Ah… tabii ya.”

“Ama sana bundan daha fazla müşteri gerek,” diye belirtti Sarah, sanki Libby bunu önceden düşünmemiş gibi.

“Biliyorum ve bulacağım.” Hastanede tanıştığı tüm insanları düşündü. Kartvizit bastıracak ve spor salonunda da dağıtacaktı. Hem daha geçen gün Lydia annesi için bir vekâletname çıkartmakla ilgili bir soru sormamış mıydı? Tanrım, Libby’nin daha o zaman anlamış olması gerekirdi, cevap belliydi. Kendi işini kurmalıydı. Bu müthiş olacaktı.

“Yanıma gelecek misin?” diye sordu Sarah’ya.

“Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım olacak, ayrıca Vaughn’la da konuşmam gerekiyor.”

“Elbette.” Libby, Sarah’nın iş teklifini kocasıyla konuşmak istediğini anlamıştı.

“Kısa sürede sana kararımı bildiririm.”

“Mükemmel,” dedi Libby.

O anda hayatı tam olarak öyle görüyordu. Mükemmel. Umut dolu. Ama yine de, heyecanının ve coşkusunun içinde bile eksik olan bir şeyler vardı, daha doğrusu biri.

Phillip.

Bölüm 20

"Anne, Ava'ya yardım etmek için bir şeyler yapmamız lazım," diye yalvardı Casey, Lydia pazartesi günü akşamı yemek hazırlıklarına başladığında. Ava ve Casey öğleden sonranın büyük kısmını Casey'in yatak odasında geçirmişlerdi.

"Ava bütün gün ağladı. Bebeği olacak ve ne yapacağını bilmiyor."

Lydia kendi de ağlamak istiyordu. Zavallı kızın umutsuzca yardıma ihtiyacı vardı. "Onun bir sosyal yardım uzmanı var mı?" Eğer Ava'nın yasal vasisi büyükannesiyse, o zaman eyalet çocuklara Sosyal Hizmetler'den birini atamış olabilirdi.

"Bilmiyorum ve Ava'nın bildiğini de pek sanmıyorum." Casey de gözyaşlarına boğulmak üzere gibi görünüyordu. Başkalarının acısına karşı hassas bir yüreği vardı, ama biri böyle söyleyecek olsa bunu hemen reddederdi. Eğer Casey tıp alanında kariyer yapmaya karar verirse, bu Lydia için hiç sürpriz olmazdı. Kızı o yöne doğru çekiliyormuş gibi görünüyordu. "Ava, büyükannesi bebeği öğrenince olacaklardan korkuyor."

Lydia, Ava'nın büyükannesini sadece bir kez görmüştü ve pek de keyifli bir söyleşi olmamıştı. Ava'yı almak için Carmichael'ların evine gitmişti. Kızlar birlikte sinemaya gidiyorlardı ve Lydia küçük kızın vasisiyle tanışma vaktinin geldiğini düşünmüştü. Henüz işten dönmüş olan Darlene, Ava ve ağabeyine karşı asabi davranıyordu. Sinemanın maliyeti konusunda şikâyet etmeyi de ihmal etmemişti. Lydia kızların parasını kendisinin ödeyeceği konusunda onu temin etmişti. Yaşlı kadın ters ters teşekkür etmiş, ama sohbet etmeye ilgi duyuyormuş gibi görünmemişti. Lydia birkaç dakika sonra oradan ayrılmıştı.

"Önce Ava'yla konuşayım," dedi Lydia domatesi kesme tahtasına yerleştirirken.

"Anne, o hiç kimseyle konuşmak istemiyor, özellikle de bebek hakkında."

"Şu anda nerede o?"

"Büyükannesinin işten sonra eve dönmesi ihtimaline karşı eve gitmesi gerekiyordu. Eğer Ava ve Jackson evde olmazlarsa, büyükannesi sinirleniyor. Onların mahallede dolaşmalarını istemiyor."

Lydia yardım etmek için ne yapabileceğinden emin değildi.

"Ava sabah benimle birlikte yüncü dükkânına gelecek. Bana Libby'nin de geleceğini söyledi."

Güzel. Ava, Libby'ye güveniyordu. Belki de avukat bu durumun üstesinden nasıl gelineceğini bilirdi. Lydia bu işin içinden çıkamaz hale gelmişti çünkü.

"Sanırım Libby Ava'yı doktora götürmek istiyor," diye devam etti Casey, "ama ben Ava'nın gideceğini düşünmüyorum, çünkü büyükannesinin öğrenmesinden korkuyor. Birisinin durumu büyükannesine söylemesi lazım ve Ava bunu yapmaktan çok korkuyor."

"Bayan Carmichael yakında öğrenecektir." Lydia, Ava'nın hamileliğini bu kadar uzun süre nasıl saklayabildiğini bilmiyordu.

"Ona senin söylemen lazım anne," dedi Casey.

"Ben mi?" Lydia, Ava'nın büyükannesine on üç yaşındaki torununun hamile olduğunu söylemek dışında kendisinden istenecek her şeyi yapmaya razıydı. Darlene Carmichael zaten kızının kaybıyla uğraşmak zorunda kalmış, torunlarını yetiştirme sorumluluğunu üstlenmişti ve şimdi de bu çıkmıştı. Bu kadarı çok fazlaydı.

"O zaman Ava'nın doktora gitmek için bir mazereti olur."

"Tatlım..."

"Büyükannesinin öğrenmesi gerek, anne. Kuşkusuz çok kızacaktır, ama kısa sürede geçer. Bu kadar önemli bir konuyu şansa bırakmak yanlış. Bebeği büyükannesine söylemesine kimse yardım etmek istemediği için Ava'nın başına bir şey gelse kendini nasıl hissedersin?"

Kızı iyi bir savunma yapmıştı. Lydia'nın onun haftada birkaç gün Libby'yle takılmasına izin vermesinin nedeni de buydu. Casey bir avukat gibi tartışabiliyordu. Belki de tıp yerine hukuk seçerdi.

"Ava korkuyor anne. Sen olsan korkmaz mıydın? Ama ben ona bekleyip gitgide daha da altüst olmak yerine sorunu hemen şimdi halletmesinin daha iyi olacağını söyledim. Bu kadar çok ağlaması hem kendisi hem de bebeği için iyi değil."

Lydia, Ava'nın büyükannesinin gerçeği öğrenme zamanının geldiği konusunda Casey'le aynı fikirdeydi. Ama bunu söyleyen kişi olmaktan ölesiye korkuyordu. Bayan Carmichael kesinlikle kızacaktı, ama en azından hamilelikle başa çıkması için Ava'ya yardım etmesi mümkün olurdu böylece. Kızın tıbbi yardıma ihtiyacı vardı ve ailesinin bebek konusunda bir karar vermesi gerekiyordu.

"Onun için büyükannesiyle konuşacak mısın?" diye sordu Casey tekrar.

Lydia kendisinin bu iş için muhtemelen en iyi seçenek olduğuna karar verdi. En azından Bayan Carmichael'la daha önce tanışmışlardı.

"Bunu önce bir babanla konuşayım."

Akşam yemeğinde tabaklar masadan kaldırıldıktan sonra, Lydia konuyu kocasına açtı. Casey birkaç dakikalığına ağabeyiyle birlikte dışarı çıkmıştı ve geri döndüğünde Brad'le Lydia, Lydia'nın Darlene Carmichael'la konuşması gerektiğine karar vermişlerdi.

Bugünün işini yarına bırakmamak gerekiyordu.

Yolda giderken Lydia kadına haberi nasıl vereceğini uzun uzun ve ciddi bir şekilde düşündü. Ava bundan hiç mutlu olmayacaktı, ama kızın fiziksel ve ruhsal sağlığı çok daha önemli bir konuydu.

Barış hediyesi olarak, o sabah hava hâlâ serinken Casey'le birlikte yaptıkları yulaflı kurabiyelerden getirmişti yanında. Kurabiyelerin yaşlı kadını yumuşatacağını umuyordu.

Arabayı evin önüne yanaştırdığında Ava'nın ağabeyi Jackson dışarıdaydı, bitişik evin önünde basketbol oynuyordu. Libby'yi fark etmişe pek benzemiyordu.

Lydia ön basamaklarda durarak zili çaldı. Midesi düğüm düğüm olmuştu ve içinden dua ediyor, Tanrı'ya kendisine doğru sözleri bulmakta yardımcı olması için yakarıyordu. Bu sırada ön kapı açıldı, kapının diğer tarafında Darlene Carmichael

duruyordu. Kurabiyeleri görünceye kadar gözlerini kısarak baktı. Kapı çerçevesindeki büyük sinekliğin alt tarafında devasa bir yırtık vardı.

"Tekrar merhaba," dedi Lydia. "Ben Lydia Goetz, Casey'in annesiyim. Bir-iki ay önce tanışmıştık."

"Hatırlıyorum."

Lydia sineklik kapısının dışında ayakta kalmıştı. "Birkaç dakika içeri girmem mümkün mü?"

Yaşlı kadın biraz tereddüt ettikten sonra, mandalını kaldırdığı kapıyı Lydia için iterek açtı. Lydia evin içine adım attığında önce ağır bir sigara kokusu aldı. Bayan Carmichael önüne düşerek onu oturma odasına götürdü ve bir televizyon koltuğuna külçe gibi oturdu. Koltuğun yanındaki sehpanın ucunda bir bira kutusu duruyordu.

Kanepe eski bir yatak örtüsüne benzer bir örtüyle kaplıydı. Üstüne bir şey dökülmüş ve kurumaya bırakılmıştı. Lydia kurabiye tabağını bırakarak kanepenin cesaret edebildiği kadar ucuna oturdu.

Ava'nın büyükannesi televizyon ekranındaki, Hollywood ünlüleriyle ilgili bir dedikodu programına konsantre olmuştu.

"Haber vermeden geldiğim için özür dilerim." Lydia gergin bir halde ellerini dizlerinin üzerine yerleştirdi.

"Umarım Ava kötü bir şey yapmamıştır."

"Hiç ilgisi yok," diye karşılık verdi Lydia alelacele. "Ava'dan son derece memnunum. Çok sevimli bir kız."

Bakışları televizyon ekranından ayrılan Bayan Carmichael'ın gözlerinden bir tebessüm geçti. "Kızıma çok benziyor. Bazen…" diye duraksadıktan sonra devam etti: "Bazen ona baktığımda onun Gaylene olduğunu zannediyorum ve sonra Gaylene'in gittiğini hatırlıyorum. Anlayacağınız onu özlüyorum." Sigaradan boğuklaşmış sesi hızla öksürüğe dönüştü. Bira kutusunun yanındaki küllüğü yakalayarak sigara izmaritini cam tablaya birkaç kez bastırdı. "Sigarayı iki yıl önce bırakmıştım, ama Gaylene'i defnettikten sonra tekrar başladım… Durmadan ertelesem de tekrar bırakmayı planlıyorum. Bunun benim için kötü olduğunu, ayrıca Jackson'la Ava için de iyi bir örnek olmadığını biliyorum, ama şimdilik sigaraya ihtiyacım var."

Tekrar öksürdü, o kadar derinden öksürüyordu ki bir an için Lydia yaşlı kadının sırtına vurması gerekebileceğini düşündü. Öksürük dinince Lydia, "Ava ve Casey bu yaz epeyce birlikte zaman geçirdiler," dedi.

"Öyle sanıyorum. Ava birkaç bulaşık bezi ördü; hiç de fena değiller." Gözleri hâlâ televizyondaydı yaşlı kadının. "Sizin ona yün verdiğinizi söyledi." Yaşlı kadın bu son cümleyi sanki Lydia'nın para istemesinden korkar gibi söylemişti. Lydia'nın para istemek gibi bir niyeti yoktu oysa.

"Verdim… benim ördüğüm diğer parçalardan artakalan yünlerdi. Bir şekilde değerlendirildiklerini görmek çok hoşuma gidiyor." Lydia gülümsedi, Ava'nın son birkaç haftada gerçekleştirdiği şeylerden gururlanıyordu. "Ava tığ işi yapmayı da öğrendi. Aslında çok çabuk öğreniyor." Ziyaret nedenini konuşmak yerine havadan sudan bir şeyler geveleme arzusuna karşı koydu.

Bir kapı açıldı; ses oturma odasına açılan koridordan geliyordu. Ava ortaya çıktı ve Lydia'yı görünce afallayarak birden durdu. Büyükannesi oturduğu yerden onu göremiyordu ve bu da iyi bir şeydi, çünkü Ava'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Solgun renginin daha fazla solması pek mümkün görünmüyordu, ama soldu.

Lydia yüzünü yana çevirdi. "Bu öğleden sonra Ava uğradı ve kilo aldığı için sizin kaygılandığınızı söyledi."

Ava iki adım öne çıktı, bir yandan başını iki yana sallarken eliyle kesmesi için işaret ediyordu.

Lydia kızı mümkün olduğunca görmezden geldi.

Ava odanın içine kadar ilerledi. "Merhaba, Bayan Goetz," dedi.

"Soyadınız Goetz mi?" diye sordu Darlene, bakışlarını televizyon ekranından çevirerek.

"Evlendikten sonraki soyadım."

Ava gelip Lydia'nın neredeyse tam karşısında durdu, hamilelikten söz etmemesi için ona gözleriyle yalvarıyordu adeta.

"Ronny Goetz'i tanıyor musunuz?" diye sordu Darlene.

"Hayır, üzgünüm, ama eğer isterseniz kocama sorabilirim."

"Sorun. Ronny benden elli papel borç almıştı ve hiçbir zaman geri ödemedi. Onu altı aydan beri görmedim. Bunu tahmin etmeliydim, ama acıklı bir hikâyesi vardı ve ben de aptallık edip tongaya bastım."

"Ah, üzgünüm, Brad'in Ronny adında bir akrabasından bahsettiğini hiç duymadım."

"Goetz alışılmadık bir isim. Eğer kocanızın bir akrabalığı varsa, adamın telefon numarası çok makbule geçer. Ronny'nin borçlu olduğu tek kişi ben değilim, bu nedenle onu başka kimse bulmadan bulmak istiyorum. "

"Bunu Brad'e söyleyeceğim."

"Memnun olurum."

"Biraz önce konuştuğumuz konuya dönecek olursak…"

"Size bir şeyler getirebilir miyim, büyükanne?" diye sordu Ava konuşmayı keserek.

"Bir bira. Siz bir şey alır mıydınız?" Darlene, Lydia'ya dönmüştü.

"Hayır, teşekkür ederim."

Ava duraksadı.

"Orada öyle put gibi durmasana; hadi bana bir bira daha getir." Yaşlı kadın süklüm püklüm gözlerle Lydia'ya baktı. "Kötü alışkanlıklarımdan biri daha. İçkiyi azaltmayı da planlıyorum. Gecede sadece iki tane içiyorum. Sınırım bu; aslında bundan fazlasına da gücüm yetmiyor zaten."

Ava aceleyle mutfağa giderek bir kutu birayla geri döndü. Birayı büyükannesine verdi.

"Açıp da getirsen ya," diye şikâyet etti Bayan Carmichael, torununun elinden teneke kutuyu alırken. "Ellerimde kireçlenme var. Keşke daha düşünceli olmayı öğrensen."

"Özür dilerim, büyükanne."

Darlene Carmichael duyulmayacak bir şeyler mırıldandı. Boş kutuyu Ava'ya verdi ve yeni birasından büyük bir yudum aldıktan sonra kutuyu küllüğün yanına bıraktı.

"Yaz boyunca Ava'nın kilo aldığını söylüyordum," dedi Lydia. "Ve ben..."

"Ben de ona aynı şeyi söylüyorum," dedi Bayan Carmichael, Libby'nin sözünü keserek. "Ona diyet yaptırmaya çalıştım ama pek faydası olmamış gibi görünüyor."

"Sanırım Ava'nın kilo almasının sebebini biliyorum," dedi Lydia hızlı hızlı konuşup sözünün kesilmesini engellemeye çalışarak. Ya ilerleyecekti ya da cesaretini kaybedecekti.

"Ben de öyle."

Lydia doğruldu. "Öyle mi?"

"Yeterince hareket etmiyor. Günün yarısını odasında geçiriyor ve mutfaktan atıştırmalık bir şeyler aşırıyor. Yemin ederim Ava ve ağabeyi yemeği silip süpürüyorlar. Paranın ağaçta yetiştiğini sanıyorlar herhalde. Sadece geçen hafta yiyecek için yüz dolardan fazla para harcadım. Bunu karşılayamıyorum ve artık yeni okul kıyafetleri de gerekiyor. Jackson spor yapmak istiyor, o yüzden doktora muayene olması gerekti. O doktor muayeneleri de hiç ucuza gelmiyor." Yaşlı kadın sanki tüm bunların altında eziliyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Ava'nın kilo almasının öğünler arasında atıştırmaktan daha başka nedenleri olduğunu düşünüyorum," diye karşılık verdi Lydia.

"Ya?" Darlene Carmichael kaşlarını çatmıştı.

"Korkarım Ava..." Lydia durarak cesaretini topladı. "Aslına bakarsanız, Ava'nın hamile olabileceğini düşünüyorum."

"Ava mı? Hamilelik mi?" Yaşlı kadın sanki bu kötü bir şakaymış gibi güldü. "Olacak şey değil. O daha on üç yaşında."

"Biliyorum. Doktora muayene olması gerekiyor."

Darlene ayağa kalktı, birasından bir yudum daha alacak kadar duraksadı. Sonra bağırarak, odadan henüz çıkmış olan Ava'yı çağırdı. "Ava, gel buraya!" Tiz sesi evin içinde cankurtaran düdüğü gibi çınladı.

Hiç ses yoktu.

Bayan Carmichael tekrar "Ava!" diye bağırdı, bu sefer daha tehditkârdı. "Buraya gel. Hemen!"

Yatak odasının kapısı tekrar açıldı ve Ava uzun, dar koridorda yavaş yavaş yürümeye başladı. Büyükannesi onu yarı yolda karşıladı ve kolunun üst tarafından yakalayarak oturma odasına doğru neredeyse sürüklemeye başladı. Lydia'nın karşısına gelince durdular. Ava başını öne eğmişti.

Lydia kızı bırakması için Darlene'e bağırmak istiyor, ama bunun hiç iyi olmayacağını biliyordu.

"Sen hamile misin?" diye sordu Darlene Carmichael torununa.

Ava'nın kül gibi olmuş yüzünden aşağı yaşlar süzülüyordu. "Hayır, büyükanne."

Darlene sanki gereken tek kanıt buymuş gibi Ava'nın kolunu salıverdi. "Ben size dememiş miydim?" dedi sakin sakin. "Kız çok yiyor, öyle değil mi?" Soru Ava'ya yöneltilmişti.

"Evet," diye fısıldadı Ava başını eğik tutarak.

"Artık evime gelip suçlamalarda bulunmanızdan hoşlanmadığımı anlamışsınızdır

herhalde. Ben kendi başımın çaresine bakarım, ayrıca benim torunum önüne gelenle düşüp kalkmaz."

"Ben öyle bir şey ima etmek istemedim..."

"Muhtemelen iyi niyetle söylediğinizi biliyorum," dedi Darlene, Lydia'nın sözünü keserek. "Ama aile işlerime karışmanızdan hoşlanmadım. Ava hamile olmadığını söylüyor ve ben ona inanıyorum. Torunumun bir bebeği olacağını düşünmenize neyin sebep olduğunu bilmiyorum, ama bu hayatımda duyduğum en saçma şey. Artık evimi terk ederseniz çok memnun olurum."

"Ben şey... ee..."

Darlene ön kapıya yürüdü ve sineklik kapısını açık tuttu. "Beni dinleyin, Bayan Goetz, eğer torunumun önüne gelenle yattığına dair herhangi bir dedikodu duyacak olursam bunu sizden bilirim. Dolayısıyla Ava'm hakkında bir şey söylemezseniz iyi edersiniz, anladınız mı?"

"Elbette... elbette söylemem."

"Artık gitme zamanınız geldi."

Lydia çantasına uzandı ve ayağa kalktı. "Anlıyorum. Özür dilerim; canınızı sıkmak istememiştim, Bayan Carmichael."

"Sizin gibi komşuluk taslayarak herkesin işine burnunu sokan işgüzarları daha önce de görmüştüm," dedi kadın, tüm bu süre boyunca kaşlarını çatarak. "Kurabiye getirmeler falan... eh, o tabağı beraberinizde evinize götürebilirsiniz. Onları istemiyoruz, ihtiyacımız da yok. Büyük ihtimalle tüm tabağı Ava yer zaten, sonra da siz kalkıp bana onun ikiz doğuracağını söylersiniz."

Lydia evden çıktı. Durakladı ve arkasına dönüp baktığında Darlene'in sanki onun orada oyalanmadığından emin olmak istiyormuş gibi hâlâ kapıda durduğunu gördü.

"Bayan Carmichael, eğer siz... eğer Ava'da farklı bir şeyler anlarsanız, lütfen beni aramaktan çekinmeyin. Yardım etmek istiyorum."

Darlene'in suratı daha da asıldı. "Bence gereğinden fazlasını yaptınız zaten."

Lydia arabasını evine doğru sürerken içi rahat değildi. Mutfağa girdiğinde hem Brad hem de Casey onu bekliyordu.

"Ee?" diye sordu Casey.

"Nasıl gitti?" diye sordu Brad.

Gerçeği şekerle kaplayıp çekilir hale getirmeye gerek yoktu. "Korkunçtu, tam anlamıyla korkunç geçti," diye fısıldadı Lydia. Ava için daha önceden de üzülüyordu, ama şimdi onun ev hayatını gördükten sonra ağlayacak gibi hissediyordu kendini. Salı günü Libby'yle görüşecek ve birlikte zavallı Ava için ne yapabileceklerini konuşacaklardı.

Bölüm 21

Libby, Bir Yumak Mutluluk'a onu çeyrek geçe girdi. Aşırı hevesli görünmek istemiyordu, ama Ava'yla konuşacağı için heyecanlıydı. Kızın kendisiyle temas kurması gerçek bir cesaret gerektirmişti. İlerleme yavaş olsa da, yol aldıklarını görebiliyordu.

"Günaydın," dedi dükkândan içeri girerken. Bakışları hemen Casey ve Ava'nın genelde takıldıkları, dükkânın arka tarafına gitti. Masa boştu.

"Erken geldiğine çok sevindim," dedi Lydia. Tezgâhın arkasından çıkarak Libby'nin ellerini kendi ellerinin içine aldı. Sanki iyi uyuyamamış gibi, gözlerinin altında koyu gölgeler vardı.

"Lydia, ne oldu?"

Lydia gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi duruyordu. "Ah, Libby, sanırım büyük bir hata yaptım." Dükkânın arka tarafına, bir mikrodalga fırının bulunduğu büro kısmına doğru yürümeye başladı. Çaydanlığa su doldurdu ve mikrodalganın içine yerleştirdikten sonra suyu ısıtması için düğmesine bastı.

"Bir fincan çay içersem kendimi daha iyi hissedeceğim." Hiç sormadan dolaptan iki fincan indirdi.

"Casey'le Ava nerede?" Hamile kız Libby'ye salı günü yüncü dükkânına geleceğini söylemişti ve şimdi iki kızdan da hiçbir iz yoktu.

"Biliyorum, biliyorum. Ava dün öğleden sonra evdeydi," diye açıkladı Lydia. "Günün büyük kısmında, gözleri kan çanağına dönünceye kadar ağlayarak Casey'in odasında kaldı."

"Neden, ne oldu?" Libby hemen alarma geçmişti.

"Sanırım onu öğlen yemeğine götürdüğün gün… yaptığınız konuşma…"

"Evet. Onu üzecek bir şey mi yapmışım?"

"Yo… hayır, senin yaptığın bir şey değil. Açıkçası, bence sen söyleyinceye kadar Ava hamile olduğunun fakında bile değildi."

"Ben de bundan korkuyordum." Belli ki Ava'nın hamileliği birkaç aylık olmuştu. Konuyu Phillip'le konuşurlarken, Phillip kızın sekizinci aya bile giriyor olabileceğini söylemişti. Bebek büyüyor ve hareket ediyor olmalıydı.

"Ve şimdi de ödü kopuyor. En büyük korkusu kendi sağlığı, hatta bebeğinki bile değil. En çok, öğrendiğinde büyükannesinin yapacaklarından korkuyor."

"Ah, hayır." Libby kendini berbat hissediyor ve yardım etmek için neler yapabileceğini merak ediyordu.

"Casey bana Ava'nın büyükannesinin evine gitmem ve onunla konuşmam için yalvardı," diye devam etti Lydia. "Darlene Carmichael'ın bebeği öğrenmesiyle işin en kötü kısmının sona ereceğini sanıyordu. Ava'nın gerekli tıbbi yardımı alabileceğini düşünüyordu. Zavallı kızın tüm yapabildiği, hamileliğini büyükannesinden saklamak için endişelenmek olmuştu çünkü."

Libby, Lydia'nın ne söyleyeceğini çoktan anlamıştı. "Gidip büyükannesine söyledin, değil mi?"

"Denedim. Bu hoşuma giden bir iş değildi. Konuyu önce Brad'le konuştum ve ikimiz de bunu kadına söyleyecek kişinin büyük ihtimalle ben olmam gerektiğini düşündük. Ava sana güveniyor, ama sen Darlene Carmichael'la hiç tanışmamıştın, bu yüzden haberi hiç tanımadığı biri yerine benden almasının daha iyi olacağını düşündük."

Libby de aynı fikirdeydi. "Nasıl geçti?"

Mikrodalga biplerken Lydia başını iki yana salladı. "Daha kötüsü olabilir miydi bilmiyorum."

"Aman Tanrım."

Lydia çaydanlığı fırından çıkarak içine çay poşeti ekledi ve demlenmeye bıraktı. Seramik çaydanlığı masaya getirip boş fincanların yanına koydu.

"Of, Libby, ne kadar berbat geçtiğini hayal bile edemezsin," dedi. "Bir tabak kurabiye götürdüm ve eğer bunu yapmamış olsaydım bence Darlene eve girmeme bile izin vermezdi. Ava kilo aldığı için büyükannesinin kendisine kızdığını söylemişti, ben de konuya buradan girdim."

Libby ona cesaret verme umuduyla başını sallayarak onayladı.

"Ava'nın tüm bu kiloları almasının bir sebebi olduğunu ve neden şüphelendiğimi söylediğim zaman, kadın Ava'yı odaya sürükledi ve ona dosdoğru hamile olup olmadığını sordu."

"Ava ne dedi?"

"İnkâr etti. Aslında onu kim suçlayabilir ki? Büyük ihtimalle ben de aynı şeyi yapardım."

"Diğer bir deyişle büyükannesi inanmayı reddetti, öyle mi?"

Lydia başıyla onayladı, kahverengi gözleri irileşmiş ve hüzünle kaplanmıştı. "Ava'nın sadece şişman olduğunu, benim de işgüzarlık yaptığımı söyledi ve torunu önüne gelenle yatıyor diye dedikodu çıkarmayayım diye beni tehdit etti."

"Ah, Lydia…" Libby hem arkadaşı hem de Ava adına çok kötü hissediyordu.

"Gerçi bunun bu kadarla kalacağını sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Lydia oturarak ikisine birer fincan çay doldurdu. Fincanlardan buhar yükseldi. Çaydanlığı tekrar masaya koyduğunda elini üstünden çekmedi. "Bu sabah Casey oraya vardığımızda hazır olabilsin diye Ava'ya yola çıktığımızı haber vermek için telefon etti."

"Ve?" Libby tahmin ettiği şeyi duymaktan korkuyordu.

"Ava gelemeyeceğini söyledi. Büyükannesi onun benimle ve Casey'le artık hiçbir şey yapmasına izin vermeyecekmiş."

Libby ilk başta söyleyecek söz bulamadı, ama Lydia'nın da dediği gibi, Ava ona güveniyordu. "Belki de bu sabah evine ben uğramalıyım," diye önerdi. Kim bilir, belki Ava'yla konuşacak olursa, her şeyin yolunda gideceğine güvence verirse, o zaman küçük kız Libby'nin doktor vizitesini ödemesine izin verirdi. Libby önce Sharon'la konuşacak ve ondan bir kadın doğum uzmanı için tavsiye alacaktı. Libby'nin

kendi doktoru erkekti, ama Ava bir kadınla daha rahat edermiş gibi geliyordu. Normalde Phillip'e sorardı. Aklına ilk gelen kişi o olmuştu, ama kendisine bunu yapmak için izin veremezdi, vermeyecekti. Yine de Phillip düşüncelerinden hiç çıkmıyordu.

"Ava'yı görmeye gidebilir misin gerçekten?" diye sordu Lydia. "Bunu yaparsan kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

"Tabii ki." Libby çayını yudumladı ve örgüsünü çıkardı. Canı bu kadar sıkkınken eline işini almak onu sakinleştiriyordu. Gerçi ofiste müşterilerle uğraşırken bu yeni alışkanlığına nasıl son vereceğinden emin değildi. Hukuki bir tartışmanın orta yerinde örgüsüne uzandığını düşününce dudaklarında bir tebessüm belirdi.

"Kendimi son derece kötü hissediyorum," diye mırıldandı Lydia; dirsekleri yan taraflarındaydı ve çay fincanını iki eliyle birden kavramıştı.

"Sen elinden geleni yaptın," diye ona güvence verdi Libby. "Ava'nın büyükannesiyle kim konuşursa konuşsun o konuşma daha iyi gitmezdi. Kadın Ava'nın hamile olduğunu yadsımayı tercih etse de, yakında gerçeği kabul etmek zorunda kalacak."

"Peki ama o zamana kadar ne olacak?"

Küçük kız Libby'nin de en büyük endişesiydi. "Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Buna minnettarım gerçekten."

Kapının üzerindeki zil çınlayarak içeri bir müşterinin girdiğini haber verdi. Lydia alpaka yünü arayan kadına yardım etti. Satışı yazar kasaya işledi ve masaya geri döndü.

"Bugün Casey nerede?" diye sordu Libby. Lydia'nın kızıyla konuşmayı seviyordu. Belki de ondan bir şeyler öğrenebilirdi.

Lydia kendi örgüsüne uzandı. "Annemle beraber. Casey'le annem arasında özel bir bağ var. Biz onu evlat edinmeden önce kızımız büyükanne ya da büyükbabalarının hiçbirini tanımamış ve annemin hikâyelerini dinlemeyi seviyor. Annemle vakit geçirmek hoşuna gidiyor, hem bu annem için de iyi oluyor. Gerçi ben endişeleniyorum..." Gerisini tamamlamadan bıraktı.

"Endişe mi?"

"Annemin sağlığı kötüye gidiyor ve annem... ölürse Casey'in bunu nasıl atlatacağından endişeleniyorum." Sanki annesiz bir hayatın ihtimaliyle yüzleşmekte zorluk çekiyormuş gibi, cümlesinin son yarısında sesi kırık dökük çıkarak fısıltıya dönüşmüştü.

"Şimdiden gereksiz yere endişelenme," diye önerdi Libby. Bu kendi annesinin söylediği bir şeydi. "Bugün yeterince uğraşacak şey var; başka bir günün endişelerini üstlenmemize gerek yok."

Lydia ellerini kucağına koydu. "Haklısın."

Personelin arabalarını park ettiği ara sokağa bakan arka kapı açıldı ve dükkâna Margaret girdi. Libby'yi görünce gülümsedi. Margaret herkesi selamladıktan sonra çantasını kaldırdı ve bir fincan alıp masada onlara katıldı. Çok geçmeden, arada

sırada gelen müşteriler tarafından kesintiye uğrayan bir sohbete koyulmuşlardı.

Bir gece önceki yaşanan olayları duyduktan sonra, Margaret, Lydia'yi teselli etti ve temelde Libby'yle aynı şeyleri söyledi. Haberi kimin verdiği önemli değildi, Darlene'in tepkileri aynı olacaktı.

"Ava senin sözünü dinleyecektir," diye güvence verdi Margaret, Libby'ye. "Sana hayranlık duyuyor."

Libby teşvikten memnun olmuştu. Buna ihtiyacı vardı.

Libby öğle vaktine kadar dükkânda kaldı. "Yiyecek bir şeyler alıp Ava'lara götüreceğim," dedi. Yeşil salata ve taze meyve götürecekti. Örgüsünü ve çantasını toparlarken, arkadaşları haline gelen bu iki kadın için içinde sıcak bir sevgi hissetti.

Sadece birkaç ay önce Lydia ve Margaret'ı ziyaret ederek yüncü dükkânında iki saat geçireceğini söyleseler buna asla inanmazdı. Kendi işini kurduğunda, muhtemelen bunu sık sık yapacak vakit bulamayacaktı.

Son on yılda dostluklar kuracak fazla zamanı olmamıştı. Günler, hem o kadar uzun ve çok çalışıp hem de aynı anda sosyal hayata zaman ayırmaya yetecek kadar uzun değildi. Yeni arkadaşları ona bir aidiyet duygusu veriyordu. Sıkıntılarını Lydia ve Margaret'la konuşabileceğini ve onların kendisini dinleyeceklerini biliyordu, çünkü kendisi için en iyisini istiyorlardı.

Arkadaş edinmek bir gecede olmuyordu, ama yavaş yavaş kendini açtıkça başkalarıyla bağlantılar bulmuştu. Açık olunca, bu kıymetli arkadaşlık armağanını alabilmişti. Hastaneden Sharon Jennings vardı ve Libby ayrıca insan kaynaklarından Abby Higginbotham'la da iletişim kurmuştu. Birkaç kez hastane kafeteryasında kahve içmek için buluşmuşlar, birlikte gülmüşlerdi.

Phillip de vardı.

Aklına Phillip gelince bocaladı… gerçi aklından bir an olsun çıkmıyordu.

Phillip başka bir sürpriz olmuştu, ama onun nasıl bir hediye olduğunu takdir etmek yerine Libby erkeklerle olan çoğu ilişkisindeki tipik davranışıyla bu ilişkiyi heba etmişti. Kendinden başka suçlayacağı biri yoktu, ama bu sefer derin bir pişmanlık, hatta daha da derin bir kayıp duygusu hissediyordu. Onunla arasını düzeltmek için çok geç kalıp kalmadığını merak etmekten alamıyordu kendini. Denemek istiyor, ama korkuyordu.

Bir Yumak Mutluluk'tan çıkarken, istemeden Sarah'nın telefonunu kaçırmamış olduğundan emin olmak için cep telefonunu kontrol etti. Yardımcısı iş teklifini kocasıyla görüştükten sonra ona cevap vereceğini söylemişti. Libby her an onun telefonunu bekliyordu. Gün sonuna kadar Sarah'dan haber alırdı kuşkusuz.

French Cafe'ye uğrayarak öğle yemeği için bir şeyler paketlettikten sonra, arabasına bindi ve Lydia'nın verdiği, Ava'nın büyükannesinin ev adresini kontrol etti. Navigasyon aletinin çıkardığı metalik sesini izleyerek Jefferson Street'e ulaştı ve arabasını gösterişsiz, beyaz bir evin önüne park etti.

Dikkatini çeken ilk şey, uzayan çimlerin biçilmeden öylece bırakıldığı oldu. Bir zamanlar çiçek tarhlarının olduğu yerde artık yabani otlardan başka bir şey yoktu. Bu evle bitişik ev arasındaki tezat çarpıcıydı. Bitişik evin çimleri bakımlıydı,

verandasındaki sepetlerden canlı çiçekler sarkıyordu. Komşu evin basamaklarında iki oğlan oturuyordu, birinin elinde bir basketbol topu vardı.

Libby arabanın kapısını açarak dışarı çıktı. Giriş kapısına uzanan çatlak beton yoldan yürüdü ve kapı zilini çaldı. Hemen kimse cevap vermeyince, kapıya vurdu.

Bitişik evdeki oğlanlardan biri çimenleri geçerek onlara doğru yürüdü. "Her ne satıyorsanız, biz almıyoruz."

Libby on beş yaşında, belki biraz daha büyük gibi görünen yeniyetme gence gülümsedi. "Ben Ava'yı görmeye geldim."

"Ne için?" diye sordu çocuk. Basket topunu kolunun altına sıkıştırıp ona kuşkuyla baktı.

"Ben onun arkadaşıyım. Ona Libby geldi demen yeterli."

Çocuk hafif çarpık dişlerini göstererek birden gülümseyiverdi. "Siz geçen gün onu öğle yemeğinde restorana götüren hanımefendi değil misiniz?"

"Evet, benim."

Çocuk anında rahatlamıştı. "Aa, merhaba, ben Jackson."

"Ava'nın ağabeyi."

"Aynen," dedi çocuk. "İçeri gelin. Ben de Ava'yı çağırayım." Ön kapıyı açtı ve öne geçerek onu içeri aldı. "Ava!" diye bağırdı. "Bir arkadaşın geldi."

Libby oturma odasının orta yerinde durarak etrafına bakındı. Bir televizyon koltuğunun yanında dolup taşan bir küllüğün kenarında birkaç boş bira kutusu duruyordu. Dikkati mutfağa çevrildi. Masanın üzerinde hâlâ kirli kahvaltı bulaşıkları vardı – eski kâseler ve bir mısır gevreği kutusuna ilaveten yanlarında duran boş bir süt kutusu. Lavabonun yıkanmamış bulaşıklarla dolu olduğu görülüyordu.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Libby kendisine doğru gelen Ava'yı gördü. Ava onu görür görmez gülümseyiverdi. "Libby, burada ne arıyorsun?"

"Yüncü dükkânında buluşmayacak mıydık?"

Kızın yüzü asıldı. "Büyükannem artık oraya gidemeyeceğimi söyledi."

"Aman Tanrım, desene artık ben sana gelmek zorunda kalacağım. Öğle yemeği yemiş miydin?"

Ava başını iki yana salladı.

Jackson konuştu: "Sabah kahvaltı da etmedi."

Libby içgüdüsel olarak sebebini anlamıştı. Eğer Ava yemek yemeyi keserse kilo verirdi ve büyükannesi hamile olduğunu anlamayabilirdi. "Aa, Ava, ama yemen gerekiyor."

"Büyükannem şişmanladığını söylüyor ve gerçekten de öyle," diye mırıldandı Jackson. "Gerçi biraz tuhaf, çünkü hemen hemen hiçbir şey yemiyor."

Libby zavallı kızı kucaklama arzusuna karşı koydu. Ava'ya yardım etmek, onu korumak istiyordu, ama seçenekleri sınırlıydı.

"Biraz dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu. "Parka veya kıyıya?"

Gözleri parlayan Ava bakışlarını çabucak yere indirdi. "Yapamam. Büyükannem ceza verdi, dışarı çıkmama izin vermiyor."

"Ne yaptın ki?"

"Hiçbir şey," diye karşılık verdi Ava.

"Casey'in annesi bize geldi diye çok kızdı, sinirini Ava'dan çıkarıyor," diye açıkladı Jackson. "Ona bunun adil olmadığını söyledim, ama sonra büyükannem bana da ceza verdi."

Ava'nın gözlerinde bir gülümseme belirtisi göründü. "Ama Jackson onu dikkate almıyor elbette."

"Büyükannem işyerinde; benim Peter'lara gidip gitmediğimi anlayamaz, öyle değil mi?" Onaylaması için Libby'ye baktı Jackson.

"Benim babam hep anlardı," dedi Libby. "Bunu nasıl yapardı bilmiyorum, ama anlardı."

"Casus yazılım," dedi Jackson. "Ama büyükannem böyle bir şeyin masrafını karşılayamaz."

Libby onun neden bahsettiğinden tam olarak emin değildi, ancak casus yazılımın, her hareketini izleyen gizli kameralarla alakalı olduğunu tahmin ediyordu. Libby kendisi genç bir kızken babasının bu tür bir teknolojiye erişiminin olduğundan kuşkuluydu. "Belki," dedi. "Öğle yemeği getirdim. Aç mısın?"

Ava'nın gözlerindeki ifadeden, Libby öyle olduğunu çıkardı. "Salata," dedi, "yanında sosla."

"Sanırım bundan bir şey olmaz." Ava mutfağa giderek masanın üzerini toparlamaya başladı.

"Ben yemekleri getireyim, sonra da konuşuruz, olur mu?"

Ava ağabeyine bir göz attı.

"Merak etme, ben Peter'la olacağım," dedi Jackson.

Ava görünür şekilde rahatlamıştı. "Tamam," diye fısıldadı gözlerini Libby'nin gözlerine kenetleyerek.

Öğle yemeği pek başarılı geçmiyordu. Ava her zamankinden fazla korkuyordu. "Karnımdaki bebek" dediği şeyden fazla büyükannesinin tepkisinden korkuyordu hem de. Libby ne kadar ikna etmeye çalışsa da, büyükannesinin öğrenmesinden korktuğu için Ava'ya doktora gitmeyi kabul ettirememişti.

"Bebek doğunca ne yapacağını biliyor musun?" diye sordu Libby.

Ava'nın cevabı başını öne eğmek oldu. Bir cevabı yoktu, çünkü bilmiyordu.

"Bebeğin babasının sana yardım etmesi mümkün olacak mı?"

"Hayır." Anında gelen kısa cevap, bunun Ava'nın tartışmak istemediği bir konu olduğunu gösteriyordu.

Bu noktaya kadar Libby bebeğin babasının kim olduğunu sormaktan kaçınmış, babayı gündeme getirmeden önce kızın güvenini kazanmak istemişti. "Eğer on sekizinden büyükse bilmem lazım," dedi yavaşça.

Ava ayağa kalktı ve masadan uzaklaştı. "Sanırım büyükannem eve gelmeden önce gitmen gerekiyor."

"Tamam."

Libby bunun konudan kaçınmak için bir bahane olduğunu anlamıştı. Bebeğin babası konusunu bu kadar erken açmamış olmayı dileyerek tereddüt ediyordu. Ava'nın halen

cinsel olarak aktif olup olmadığı da dahil olmak üzere bir sürü önemli konunun konuşulması gerekiyordu. Öğle yemeğinden artakalanları paketledi, kızın büyükannesinin paket-servis kutularını görerek eve birinin uğradığını tahmin etmesinden korkuyordu.

Bir dahaki sefere bir araya geldiklerinde, Libby konuyu daha dikkatle açmaya karar verdi.

Debbie Macomber - Iyi ki Geldin

Bölüm 22

"Ee, Sarah sana ne dedi?" diye sordu Robin, ikisi spor salonunda antrenman alanının hemen dışındaki Smoothie Bar'da oturuyorlardı.

Bu nadir bir durumdu. Robin genellikle spor salonundan aceleyle fırlar ve duşunu alıp üstünü değiştirdikten sonra hemen mahkemedeki ofisine yönelirdi. Birlikte buzlu meyve kokteyli içme önerisi hoş bir sürpriz olmuştu.

"Sarah'dan haber almadım," dedi Libby.

"Ne?" Sanki baştan beri böyle bir şeyden korkuyormuş gibi gözleri kısılmıştı Robin'in.

Aslında Libby de şaşkın durumdaydı. Sarah'nın ofisteki baskıcı atmosferden kurtulmak için teklifine atlayacağını düşünmüştü. Lydia'ya da söylediği gibi, Sarah, onun bir zamanlar arkadaşı zannettiği kişiye benzemiyordu artık.

"Öyleyse onu listeden çıkar," diye tavsiyede bulundu Robin.

Libby zaten az çok öyle yapmıştı, gerçi Sarah'nın fikir değiştirebileceğini düşünmekten kendini alamıyordu hâlâ. İnsanlar aşırı iyimserler için ne diyordu? Libby hatırlayamamıştı ama Sarah'nın, yaptığı teklifi ciddiyetle değerlendireceği umudunu devam ettirmekten başka çare bulamıyordu. Eğer kaderde yoksa yapacak bir şey de yoktu. Sarah'yla tekrar beraber çalışmak harika olurdu, ama Libby onsuz da pekâlâ yapabilirdi. Yine de bu çok acı veriyordu.

Gerçekten de Sarah'nın yapması gereken tek şey, telefonu almak ve Libby'ye sadece bir değişiklik yapacak gibi hissetmediğini söylemekti. Bu kadar zor olmamalıydı. Ama aramaması aslında her şeyi söylüyordu.

Tezgâhtaki kız içeceklerini getirdi ve Libby ilk yudumunu aldı. İçindekiler listesini okuduktan sonra ne bekleyeceğinden pek emin değildi. Taze meyveye ilave olarak, kokteylin içinde vejetaryenlerin tercih ettiği türden sağlıklı birçok malzeme vardı: keten tohumu, buğday çimi ve Libby'nin şimdiye dek yemeyi hiç düşünmediği birkaç malzeme daha.

"Vay be, tadı çok güzel." Robin taburesinde arkasına yaslanarak şaşkın bir bakışla kaşlarını kaldırdı. "Gönüllü olarak çiğ ıspanak yiyeceğim günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Benim de," diye onayladı Libby. Eğer biraz daha sağlıklı olacaksa başının üstünde bile çimen yetiştirebilirdi.

"Ee…" dedi Robin kokteylini kamışıyla karıştırarak. "Phillip'le aranız nasıl?"

Libby dondu. Şu ana kadar bu konudan kaçınmayı başarmıştı. Phillip spor salonuna da gelmiyordu. Libby omuzlarını düşürüp itiraf etti: "Artık onunla görüşmüyorum."

Robin'in yüzünden şok geçirdiği belli oluyordu. "Ne zaman oldu bu?"

"Bir hafta kadar önce… mülakattan sonra. Ona dikkatimi dağıttığını söyledim."

"Ne yaptın?"

"Biliyorum, biliyorum." Libby o zamandan beri kendine kızıp duruyordu.

"Spor salonuna bu yüzden mi gelmiyor?"

Libby bundan tam olarak emin değildi. "Ya benden kaçıyor ya da yine ameliyat rotasyonunda." Hastane dedikodularından, Phillip'in Scott Busbee adında başka bir doktor arkadaşının bir hayır kurumu adına organize ettiği tenis maçını desteklemek için etkinliğe katılmayı planladığını duymuştu. Libby de etkinliğe gidip ona yakın bir koltuk bulmayı düşünüyordu. Karşı koyulamayacak kadar büyük bir istek duyuyordu, ama her şeyi bu kadar bariz şekilde belli etmekten nefret ediyordu.

O uğursuz günden bu yana Phillip'i hiç görmemişti. O kadar düşüncesizce davrandığı için pişmandı ve şimdi verdiği hasarı onarmanın mümkün olup olamayacağını bilmiyordu. O kadar ileri gitmişken, birden durup kendini geri çekmişti.

"Siz ikiniz birbirinizi sık sık görüyordunuz, öyle değil mi?"

Neredeyse her gün birlikte olmak için bir bahane buluyorlardı. Eh, artık öyle değildi. "Evet."

"Pişman mısın?"

"Ah, Robin, nasıl bu kadar büyük bir aptallık yapabildim? Kendimi berbat hissediyorum."

"O zaman ona söyle. Eğer gerekiyorsa tükürdüğünü yala, ama bunu yap. Aksi halde yapmadığın için hayatının sonuna kadar pişman olursun."

"Bunu düşüneceğim," diye söz verdi Libby, düşünecekti de. Eninde sonunda Phillip'le karşılaşacaktı. Phillip ya ondan ustalıkla kaçınıyordu ya da kader onlara karşı komplo kuruyordu. Libby telefon edebileceğini de düşünüyor, ama kendini tutuyordu. Onunla ilişkisini kesmesine korkusu neden olmuştu, yenilikleri kucaklayıp başarıyı yakalayamayacağı korkusu. Ve ayrıca hayatı bu kadar belirsizken yeniden incinme korkusu da.

Robin sessizliğe gömülerek başını öne eğmiş, yoğun içeceğinin içinde kamışıyla daireler çiziyordu.

Libby kokteylini yudumladı. Son zamanlarda insanların başkaları tarafından kendilerine sorulmasını istedikleri soruları sormaya eğilimli olduklarını fark etmişti. Bu da Robin'le Roy arasında tam olarak neler geçtiğini merak etmesine neden oluyordu. Robin yargıçtan ender olarak söz ediyordu ve eğer bir şeyler anlatacak olursa Libby'nin ne diyeceğinden korkuyor gibi görünüyordu.

"Peki ya sen ve… ismi neydi?" diye sordu Libby aptalı oynayarak, "Roy'du, değil mi?"

Robin hızla başını kaldırdı.

Tam isabet.

"Neden soruyorsun?"

Libby umursamıyormuş numarası yaparak omuzlarını silkti. "Sebebi yok."

Robin artan bir enerjiyle kokteylini karıştırıyordu. "Onu neredeyse her gün görüyorum."

"Muhteşem."

"Evet evet, harika gidiyor," diye mırıldandı Robin alaycı bir tavırla. Sonra da içkisini tezgâha bırakarak taburesinden aşağı kaydı. "Benim kaçmam gerekiyor.

Görüşürüz.” Tabureden kalktı.

“Seni cumaya görecek miyim?” diye sordu Libby.

Robin başıyla onayladı.

Libby, Robin’le yargıcı arasında neler olduğunu bilmiyordu, ama anlaşılan arkadaşının bu şekilde tepki vermesine sebep olan bir şeyler vardı.

***

Phillip haftanın geri kalan günlerinde de spor salonuna gelmedi. Cuma sabahı Robin’le birlikte antrenman yaptıktan sonra, Libby duş alarak üstünü değiştirdi ve bebekleri sallamak üzere hastaneye yöneldi. Sharon’la çene çalarken Phillip’i görme umuduyla gözünü açık tutuyordu. Bir araya geldiğinde onunla konuşmayı, bir hata yaptığını söylemeyi ve ikinci bir şans istemeyi planlıyordu.

Ama Phillip uğramadı.

Bugüne kadar bebeklerle vakit geçirdikten sonra hep kendini daha iyi hissetmişti Libby, ama artık sinirleri laçka olmuştu ve bebekler kolaylıkla onun gerginliğini hissediyorlardı.

“Bu sabah Dr. Stone’u gördün mü?” Libby cesaretini toplamış ve daha fazla dayanamayarak Sharon’a sormuştu.

Sharon başını iki yana salladı. “Dr. Stone bütün hafta uğramadı ve açıkçası bu beni çok şaşırtıyor.”

Libby’yi şaşırtmamıştı.

“Sen burada olduğun günler genellikle çocuk bölümünü ziyaret etmek için bir bahane buluyor.”

Bu bir zamanlar doğruydu, ama Libby artık öyle olmayacağından şüpheleniyordu.

Libby hastaneden ayrıldıktan sonra dairesine döndü. Öyle yemeğiyle oyalanmadan oturup kısa bir süre örgü örerek duygularını değerlendirmeye çalıştı. Bir süre sonra, gelecek vaat eden bir ilişkinin –tek başına mahvettiği bir ilişkinin– kaybı karşısında hüzün dışında başka pek bir şey hissedemeyecek kadar hissizleşip altüst olduğuna karar verdi.

Aklındaki tek kişi Phillip Stone değildi. Libby son bir kez Sarah’yla temas kurmaya karar verdi. Ama Sarah’nın direkt numarasını çevirdiğinde, cevap veren Sarah olmamıştı.

“Merhaba, ben Libby Morgan,” dedi. “Sarah’yla görüşmem mümkün mü acaba?”

“Üzgünüm; Sarah bugün dışarıda.”

“Peki, teşekkür ederim.” Libby telefonu kapadı. Sarah’nın cep numarası vardı, ama bulmak için adres defterini araştırması gerekiyordu.

Birkaç dakika durup düşüncelerini toparladıktan sonra Sarah’nın cep numarasını çevirdi. Telefon dört kez çaldıktan sonra sesli mesaja geçti.

“Merhaba, Sarah,” dedi Libby sesinin neşeli ve coşkun çıkması için elinden geleni yaparak. “Senden haber alamadım. Eğer pazartesi sabahına kadar haber alamazsam iş teklifiyle ilgilenmediğini farz edeceğim, ki hiç sorun değil gerçekten.”

Telefonu kapatıp oturdu. Kendisini kışın buzlar erirken akıntıya karşı yüzmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Sarah çok büyük bir hayal kırıklığı olmuştu, ama Libby yardımcı avukatı olmadan da pekâlâ başının çaresine bakabilirdi. Hayatı gayet iyi gidiyordu… hatta iyiden de fazlası söz konusuydu.

Arkadaşları vardı.

Umutları vardı.

Parlak bir geleceği vardı ve Libby bunları en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydı.

Bir kez daha örgüsüne baktı ve uzanıp şişleri eline aldı.

Sarah Matto hayatının firsatını kaçırdığının farkında bile değildi.

Sarah'yı aramak cesaret gerektirmişti. Şimdi de Phillip'e ulaşacak cesareti bulması gerekiyordu.

Debbie Macomber - İyi ki Geldin

Bölüm 23

Kapısının zili çalınca Libby kanepeden atlayarak aceleyle ön kapıya seyirtti. Gelen Robin'di, kapının öbür tarafında dururken aynen Libby kadar üzgün ve bunalımlı görünüyordu. Cuma akşamıydı ve dünyanın geri kalanı partilere gidip gülüp eğleniyorken, ikisi yalnızdı. Erkek yoktu. Flört yoktu. Eğlence yoktu.

Robin'in üzerinde eski bir üniversite kazağı ve kot pantolon vardı. Başı öne eğilmiş, omuzları sarkmıştı. En iyi arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyordu. Elinde bir torba vardı.

"Birkaç DVD getirdim… eski filmler," diye mırıldandı.

Libby başını salladı. Kendine acıma tuzağına düşmeyi reddediyordu. Halen Phillip'le karşılaşmamış ve henüz onunla direkt olarak temasa geçme cesaretini bulamamıştı. Sebeplerini açıklamamasına rağmen, Robin de melankolik bir ruh halindeydi. Ama Libby satır aralarını okuyabilecek kadar akıllıydı. "Evde oturup acıma partisi yapacak değiliz."

"Yapmayacak mıyız?"

"Hiçbir şekilde." Libby'nin bir planı vardı. "Kendimizi dondurmayla şımartmaktan vazgeçiyoruz artık. Kalori yakmak için çok çalışıyoruz, bu tür zararlı alışkanlıklara izin vermemeliyiz. Aşk filmlerinden gına geldi artık, ben yalnız ve depresifken diğer kadınların erkekleri elde etmesini seyretmek beni hasta ediyor."

Robin'in şaşkınlıktan çenesi sarkmıştı, sanki karşısındaki kadını tanıdığından emin değilmiş gibi bakıyordu. Arkadaşının tepkisini görmek Libby'nin özgüvenini artırmıştı. "Burada oturup da birbirimize durmadan kâğıt mendil uzatıp aşk hayatlarımızın hazin durumu için ağıt yakacak değiliz."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle," diye üsteledi Libby; bacaklarını iki yana açtı ve ellerini beline koyup dirseklerini çıkardı.

"Pekiii," diye cevap verdi Robin, sesi endişeli çıkıyordu.

"Yapmayı düşünebileceğin en çılgın şey ne? Yani demek istediğim her ikimizin de karakterine tamamen aykırı olan bir şey?"

"Ee…" Soruyu enine boyuna düşünürken Robin'in yüzü buruşmuştu. "Ben… ben bilmiyorum. Bardan adam kaldırmak mı?"

Libby başını iki yana salladı. "Hayır; şu anda erkekler beni ilgilendirmiyor."

"Daha doğrusu biri dışında hiçbiri," diye düzeltti Robin.

Libby elini kaldırarak arkadaşını durdurdu. "Phillip'i düşünmek veya diğer erkeklerle uğraşmak istemiyorum. Tahmin et bakalım, sence benim aklıma gelen yapılabilecek en çılgınca şey ne olabilir?"

Robin ön kapıdan içeri adımını bile atmamıştı daha. "Sormaya korkuyorum."

"Korkma. Dışarı çıkalım ve dövme yaptıralım istiyorum."

Kısa bir sessizlikten sonra Robin patladı: "Delirdin mi sen?"

“Evet. Dövme yaptırmamızı istiyorum.”

“Hayatta olmaz.”

Libby “hayır”ı cevap olarak kabul etmiyordu. “Görünen bir yere yaptırmak zorunda değiliz.”

“Dövmeyi kalçana mı yaptırmak istiyorsun?”

“Veya kuyruk sokumuma,” dedi Libby sesli düşünerek.

“Ben yaptırmam,” diye karşı çıktı Robin söylediklerini vurgulamak için başını sallayarak. “İstersen sen yaptırabilirsin, ama ben birisinin beni bir iğneyle tekrar tekrar dürtmesine asla izin vermem.”

Libby, Robin’in numara yapmadığını görebiliyordu. “Tamam, peki, ama senin de benimle gelmeni istiyorum ben.”

“Ciddi misin sen?” Libby’nin gerçekten böyle bir şey yapabileceğine inanmakta zorlanıyor gibiydi Robin.

Böyle bir şey Libby’nin karakterine aykırıydı, ama Libby farklı bir şey yapmak, hayatının büyük bölümünde içinde yaşadığı kabuğu kırıp açacak herhangi bir şey yapmak için fazlasıyla hazırdı. Hafifçe doğrularak, “Seninle ya da sensiz, ben yapıyorum,” diye karşılık verdi.

Robin’in gözleri açıldı.

“Şu anda beni hayal kırıklığına uğratma,” diye yalvardı Libby. “En azından benimle gelebilirsin.”

“Tamam, gelip seyredeceğim, ama sadece bu kadarını yapmaya kararlıyım.”

Libby çantasını kaptığı gibi arkadaşını kolundan tutarak kararlılıkla dışarı yöneldi. Bir seks shop’un yanında bir dövme salonu buldular. Konumuna rağmen temiz görünüyordu. Robin duraksayınca Libby onu neredeyse içeri sürüklemek zorunda kaldı.

“Bunu daha etraflıca düşünmelisin,” diye uyardı Robin.

“İyi kız olmakla işim bitti benim,” diye karşılık verdi Libby arkadaşını atlatarak.

“Bitişik dükkân seks oyuncakları satıyor…”

“E iyi, birkaç hile öğrenebiliriz böylece.”

Robin homurdandı. “Sanki birimizden birine faydası olacakmış gibi.”

“Söylediklerinizi anlaşılmıştır, Sayın Savcı.” Libby yılmadan, azimle dükkâna girdi. Kadın olan dövme sanatçısı, her ikisinin de gergin olduğunu görebiliyordu. Birkaç sorudan sonra, onlara bunu biraz daha düşünmelerini önerdi.

“Gördün mü bak,” diye hararetle fısıldadı Robin. “Dövmeci hanım bile bizim her zamanki müşterilerden olmadığımızı anladı. Bunu çok dikkatli düşünmen lazım.”

Libby çoktan kararını vermişti, ama hiçbir şeyi aceleye getirecek değildi. Diğer kadının tavsiyesini dinlediler ve civarda bir bar buldular.

“Bir bar bu tür kararlar almak için uygun bir yer değil,” diye karşı çıktı Robin, yüksek sesli müziğe karşı sesini duyurmak için neredeyse bağırarak.

“Elbette uygun,” dedi Libby. “Sanki etrafta kilise varmış da biz gitmiyormuşuz gibi konuşuyorsun.”

Üç tekila içtikten sonra Robin her ikisine de dövme gerektiğine ikna olmuştu.

“Bundan emin misiniz?” diye sordu dövmeci kadın, bir saat sonra sendeleyerek dükkâna girdiklerinde. “İkiniz de mi? Demin sadece biriniz olduğunu zannetmiştim.”

“Ben de bir tane istiyorum,” diye üsteledi Robin işaret parmağını havaya kaldırarak. “Sadece ne olduğunu bilmiyorum.”

Kadın sırıttı. “Tamamdır hanımlar, anlaşılmıştır.”

İlk başlayan Libby oldu. Tekila işe yaramıştı. Kuyruksokumu için güzel bir kelebek seçti, fiyatını duyunca nefesi kesilse de parayı ödedi. Beklemediği şey ise, acı vermesiydi. Bir iğnenin böylesine hassas bir bölgesine defalarca saplanması hiç hayal edemeyeceği kadar rahatsız edici bir şeydi. Ama Robin’in ödünü koparma korkusuyla haykırma arzusuna direndi. Aslında arkadaşı onu şaşırtmıştı. Robin’in buna hazır olacağını hiç düşünmemişti.

“Nasıldı?” diye sordu Robin, Libby’nin işi bitince.

Libby hafifçe gülümseyerek dalga geçti: “Dört tekila içmeliymişim.”

Robin’in dövmesi Libby’ninki kadar uzun sürmedi. Libby’ye kendi desenini göstermemişti ve bölmeden çıktığı zaman, Robin’in dövmeyi kol bileğine yaptırdığını görünce Libby şoke oldu. Arkadaşı dövmeyi dışarıdan kolayca görülebilecek bir yerine yaptırmıştı. Bir resim değil, Çince bir harfti.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Libby arkadaşına, gözlerini dikmiş, dikkatle bu ayrıntılı sembole bakıyordu.

“Şey… özel.”

“Özel,” diye tekrarladı Libby.

“Ben sana seninkini sormamıştım.”

“Tamam,” dedi Libby. Robin’in mahremiyetine saygı gösterecekti.

Eve yürüyerek döndüler ve neredeyse kendi iradelerine karşı gelerek, erkekleri anlamanın ne kadar imkânsız olduğunu tartıştılar. Erkek milleti gelgeç huylu oluyordu. Kadınların adı kötüye çıkmıştı sadece.

Evden içeri girince kanepeye çöktüler. Libby, Robin’in omzunda Phillip için ağladı. Arkadaşı ilişkisinin detayları hakkında ona bilgi vermemiş olsa bile, Robin’in de kendi ilişkisi yüzünden cesaretini kaybettiğini biliyordu Libby.

“Bak ne söyleyeceğim?” dedi, kuyruksokumu acımaya başladığı için öne doğru eğilmiş, kambur oturuyordu. Neyse ki dövme yapılırken iğneyi görememişti.

“Ne?”

“Bana öyle geliyor ki eğer birlikte dövme yaptıracak kadar iyi arkadaşsak, o zaman başından geçen, erkek cinsiyle ilgili şu kederli hikâyeyi benimle paylaşmaktan kaçınmamalısın.”

Robin duraksadıktan sonra omzunu silkti. “Haklısın.”

Libby daha dik oturdu. “Dökül bakalım,” dedi sözcükleri hafifçe yuvarlayarak. Çok fazla yemek yememişti ve boş mideye içtiği içki doğruca kafasına gitmişti.

“Muhtemelen Roy Bollinger için neler hissettiğimi tahmin ediyorsundur,” diye fısıldadı Robin, sanki Roy’un ismini yüksek sesle söylemeye korkuyormuş gibi.

“Yargıç Bollinger mı?”

“Hadi durma, söyle,” diye mırıldandı Robin.

"Neyi söyleyeyim?"

"Zamanımı boşa harcadığımı ve onun benim boyumu aştığını, hâlâ okulun Amerikan futbolu takımının yakışıklı kaptanına bakıp bakıp iç çeken inek bir lise öğrencisi gibi davrandığımı."

"Onu ne kadar tanıyorsun?" diye sordu Libby.

"Aslında hiç. Yıllar önce politik bir kampanyada birlikte çalışmıştık ve yıllar içinde birkaç komitede birlikte olduk. Onun mahkeme salonu koridorda benimkinin aşağısında. Beni selamlamayı asla ihmal etmez. Kısa süre önce de bir yardım yemeğinde karşılaştık… ve bir gece bir şeyler içmeye çıktık. Ona mülakatta başına gelenleri anlattım ve… o zamandan beri de konuşmadık. Şey, yan yana geçerken yaptığımız birkaç ayaküstü sohbet dışında daha doğrusu."

Eğer Libby önceden kendini kötü hissettiyse bile, buna duymak ruh halini daha da beter etmişti. O korkunç mülakat aynı zamanda Robin'in Roy'la tomurcuklanan aşk hikâyesini de berbat etmiş olabilir miydi? Bir erkeğin böylesine sıradan bir şey için bir kadına olan ilgisini kaybetmesi pek mümkün görünmüyordu.

"Ah, Robin, kendimi berbat hissediyorum."

Sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi yine omzunu silkti Robin. "O konuyla ilgili olduğunu sanmıyorum… anlaşılan beni arayacak kadar ilgi duymuyor bana."

"Yardım gecesinde onunla sohbet ettiğini söylememiş miydin?"

"Konuştuğumuzda bar sırasındaydık. Beni arayıp bulmuş filan değildi."

"Ya onunla içmeye gittiğiniz zaman?"

"Hepsi o kadardı. İkimiz de birer kadeh şarap ısmarlayıp kısaca çene çaldık, başka bir şey olmadı. O zamandan beri beni aramadı. Sanırım onu korkuttum."

Libby bundan içtenlikle kuşku duyuyordu. "Ne yapmıştın ki?"

Robin sanki ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Konu da bu ya işte. Hiçbir şey yapmadım. Gaf yaparım korkusundan neredeyse konuşmaktan bile korkuyordum. Mesele şu ki… ondan çok hoşlanıyorum, onun… onun yanında çok geriliyorum ve muhtemelen yanlış mesajlar veriyorum."

Libby alt dudağını ısırdı. "Tamam, hadi şunu bir akıl süzgecinden geçirelim."

"Denemedim mi sanıyorsun?" diye sordu Robin, tiz bir sesle ve panik içinde konuşuyordu.

"İkinizin de hukukçu olmanızdan ve aynı binada çalışmanızdan başka ortak ne yönünüz var?"

Robin avuçlarını ovuşturdu. "Eh, ikimiz de aynı şarabı seviyoruz: Pinot Noir."

Libby parmağını dudağına vuruyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Robin.

"Ona teşekkür ettin mi?"

"Ona teşekkür etmek mi?"

"İş bulmama yardımcı olduğu için?"

"Şey, aslında…"

"Gerçekten harika bir şişe Pinot Noir çok iyi olmaz mıydı? Sonuçta sana büyük bir iyilik yaptı. En azından minnettarlığını gösterebilirsin."

"Evet, ama…"

"Aslında şarabı neden ben almıyorum? Benim için onca şey yaptın. Benim hediyem olsun."

Robin'in gözleri kocaman açıldı ve sonra normale döndü. "Gerçekten ona bir şişe şarap hediye etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?"

Robin öneri üzerinde düşünürken başını yana eğdi. "Tamam, bunu yapacağım."

"Ona telefon et," diye ısrar etti Libby. Kalktı ve gidip mutfaktaki kablosuz telefonu getirdi.

"Şimdi mi? Saat dokuzu geçiyor!"

Libby ahizeyi arkadaşının eline tutuşturdu. "Güven bana, hâlâ ayaktadır. Ev numarasına ulaşabilir misin?"

Robin biraz tedirgin görünerek başını evet der gibi salladı.

Libby'nin şimdi bir misyonu vardı. İçinde bunun Robin için iyi bir şekilde, gerçekten çok iyi bir şekilde sonuçlanacağına dair bir his vardı. Keşke birinden biri aşkı bulabilseydi, Libby bunun Robin olmasını istiyordu, özellikle de kendisi arkadaşı için her şeyi berbat edecek şeyler yaptıktan sonra.

Robin gidip kapının yanında bıraktığı çantasını getirdi ve cep telefonunu çıkardı. "Kişi listemde onun bilgisi var."

"İşte buna pozitif düşünmek derim," dedi Libby ve onu onayladı.

"Hüsnükuruntu demek istiyorsun herhalde." Robin cep telefonunun düğmesine bastıktan sonra hemen telefonu kaptı. "Yapamam."

"Robin," diye yalvardı Libby ellerini açarak. "Yapabilirsin ve yapacaksın, yoksa onu ben ararım."

"Buna cesaret edemezsin."

"Beni sınama, Robin Hamlin," diye tehdit etti Libby.

Robin gergin bir şekilde yutkunarak tekrar denedi, bu sefer hattın bağlanmasını beklerken Libby'ye sırtını dönmüştü. "Ee, selam," dedi. "Ben Robin… Ha, demek sesimi tanıdın… Elbette, doğru, ara sıra konuşuyoruz. İyiyim, iyiyim, sorduğun için teşekkürler. Ya sen?"

Libby konuşmanın sadece yarısını duyabiliyordu, ama bunu bile oldukça eğlenceli bulmuştu. Robin'in sesi normal sesine hiç benzemiyordu. Gergin ve sinirli olduğu belliydi, kendisi gibi olamıyordu.

Arkadaşı dairenin öbür tarafına doğru yürüdü ve panoramik pencereden dışarı baktı. Görünüşe göre Libby eğer onun yüzünü göremezse sesini de duyamaz diye düşünüyordu.

"Sana teşekkür etmek istemiştim," diye devam etti Robin. "Ah, lütfen, bu benim için bir zevk olur… Hayır, ısrar ediyorum… Tabii ki eğer istemiyorsan… Tamam, tabii. Bir şişe şarap düşünüyordum. İstersen evine gönderebilirim."

Libby kollarını havaya doğru savurdu. Robin'in şarabı yargıca kendisi götürmesi gerekiyordu. Görünen o ki Robin'e ilişkiler konusunda kendisinden daha fazla rehberlik gerekiyordu. Libby son birkaç hafta içinde bu kadar çok şey öğrendiğini fark

etmemişti.

"Evet, ne kadar düşüncelisin. Evet, evet, çok hoşuma gider. Tamam, nerede buluşmak istersin? Evet, nerede olduğunu biliyorum." Robin saatine göz attı. "Görüşürüz öyleyse." Görüşmeyi bitirdi ve çok sakin bir şekilde arkasına döndü. "İçki için buluşmamızı önerdi."

"Ne zaman?"

"Bu gece… mahkemenin orada bir bar var, ona çeyrek kala orada. Daha önce hiç gitmedim, ama orayı biliyorum."

Libby arkadaşına dikkatle baktı."Heyecanlanmadın mı?"

"Korkuyorum."

"Robin, sadece kendin ol. Şimdi eve gidip kıyafetini değiştir ve yarın ilk iş bana telefon et."

Libby arkadaşının eve firlayıp şık bir şeyler giymek isteyeceğini düşünmüştü. Bunun yerine Robin odanın ortasında kök salmış gibi duruyor, dalgın ve şaşkın görünüyordu. "Ben… ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Robin, Roy'u tanımak istiyor musun, istemiyor musun?"

Arkadaşı göğüs geçirdi ve iki eliyle yüzünü örttü. "Libby," diye fısıldadı. "Korkuyorum. Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorum. Yani gerçekten, gerçekten çok hoşlanıyorum, bu fırsatı kaçırmak istemiyorum, ama kaçıracağım diye ödüm kokuyor."

"Ama Robin…"

"Sen de benimle gel."

Libby başını iki yana salladı. "Şaka yapıyorsun herhalde. Beni yanında götürmek onun karşısında sahip olduğun şansı artırmaz. Eğer kuyruğunda bir arkadaşla ortaya çıkarsan, bu onun kafasını karıştırmaya yarar sadece!"

"Hayır, ben çok ciddiyim. Yanımda olmana ihtiyacım var."

"Üzgünüm." Robin bunu tek başına yapmak zorundaydı. "Ayrıca, ayarladığı iş mülakatını mahveden biriyle gerçekten karşılaşmak isteyecek mi bakalım?"

Robin'in dudakları gerildi. "Aradaki bağlantıyı kurabileceğini sanmıyorum," dedi, "ayrıca bana büyük bir borcun var."

"Of, tamam," diye mırıldandı Libby, "ama kıyafetimi değiştirmem gerekiyor."

"Acele et, bütün bir gecemiz yok."

"Tamam, tamam."

Sonraki otuz dakika bir bulanıklık içinde geçti. Libby'nin pantolon ve ince bir kazak giymesinden sonra Robin'in dairesine koşturdular ve Robin üzerinde çok güzel duran şeftali rengi bir kıyafette karar kılıncaya kadar dolabının dörtte üçünü gözden geçirdi.

"Bunu ilk kez giyiyorum," diye itiraf etti kapıdan çıkarlarken. "Annem bunu bir Noel için vermiş, ben de dolabın içine atıvermiştim. Bu annemin bana 'kendine bir hayat kur!' deme şekliydi."

"Şu haline bir bak şimdi," diye alay etti Libby. "Bir hayatın var. Benim de var." Gerçi yarım bir hayattı bu ama olsun. Şehirde dışarı çıkmışlardı. Şarabın parasını ödemeye kararlı ve elini tutması için Libby'ye ihtiyaç duyacak kadar gergin olmasına rağmen, Robin'in bir randevusu vardı. Bebek adımları. Böyleydi, evet. Bebek

adımları.

Kararlaştırılan zamandan beş dakika sonra mekâna ulaştılar. Zavallı Robin panik içindeydi. Yargıç Bollinger şimdiden masadaki yerini almıştı. Onlar yaklaşırken ayağa kalktı, aksi halde Libby onun kim olduğunu bilemezdi.

Lisede bir futbol kahramanı mı? Robin yargıcı böyle mi görüyordu? Adam kısa boyluydu, tıknaz sayılırdı ve kelleşiyordu. Eh, güzellik gerçekten de bakanın gözünde olmalıydı o halde.

"Bu benim arkadaşım…" dedi Robin bir giriş yaparak. "Benimle birlikte gelmesinin bir sakıncası yoktur umarım."

"Libby Morgan," diye tamamladı Libby ve elini uzattı.

Yargıç görünüşte istifini bozmadan elini sıktı. "Elbette sakıncası yok. Bayanlar, oturun lütfen."

Robin sandalyeye neredeyse yığıldı.

Garson kız masanın yanında durarak siparişlerini aldı. İki kadeh Pinot Noir ve Libby için bir kadeh beyaz sauvignon blanc.

"Buraya ilk gelişim," diye itiraf etti Robin.

"Aslında benim de," dedi Roy ve ilave etti: "Daha doğrusu ismini değiştirdiklerinden bu yana. İşletme yıllar içinde birkaç kez el değiştirdi."

"Benim de ilk gelişim." Ama Libby ikisinin de kendisini dinlemediğini görebiliyordu.

"Sally ve ben…" Roy duraksadı. "Sally benim karımdı. Onu birkaç yıl önce kolon kanserinden kaybettim."

"Çok üzüldüm," diye fısıldadı Robin, sesi titriyordu.

Libby, Robin'in gözyaşlarına boğulmak üzere olduğuna yemin edebilirdi. Zavallı kızcağız gerçekten abayı yakmıştı.

Şarapları geldi ve Libby birkaç yudum aldı. Saatine göz attı. "Acele etmek istemiyorum ama…"

Robin masanın altından Libby'nin dizini kavradı ve öyle sert sıktı ki, Libby acıdan haykırmamak için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı.

"Ben… galiba bir süre daha kalabilirim," dedi istemeye istemeye.

Robin dudaklarını oynatarak ona teşekkür etti.

Libby kaldığına memnundu. Sonraki bir saat içinde Robin rahatlamaya başlamıştı. İkinci kadeh şarap yardımcı olmuştu. Libby bir kez daha gitmeyi önerdiğinde, arkadaşı bu sefer itiraz etmedi.

"Seninle yarın konuşuruz," dedi Libby çantasına uzanıp ayağa kalkarken.

"Olur," dedi Robin.

Libby sabah ilk iş Robin'i aramayı planlıyordu.

Ağustos ayında Pasifik Kuzeybatısı'nda genellikle olduğu gibi güzel bir akşam olduğu için Libby evine yürüyerek dönmeye karar vermişti. Dövmesi daha taze olduğu için kuyruksokumu ağrıyor, kendini yalnız hissediyor ve o anda Phillip'le birlikte olabilmeyi diliyordu. Eğer durumu düzeltmesi mümkün olmazsa Phillip konusunu atlatacağını ve hayatına devam edebileceğini düşünüyordu. Ama içtenlikle işin bu

noktaya gelmemesini umuyordu. Bunca gün onu görmediği halde, Phillip için hissettikleri, daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Onu kaybetme fikri korkutucuydu. Bu uzun işsizlik dönemi –başka hiçbir şeyi olmasa bile– ona ayakta kalabildiğini öğretmişti.

Gece hayatıyla tanınan şehir merkezinden yürüyerek geçerken birkaç yeri inceledi. Buralara daha önce hiç girmemişti, ama belki de başlamalıydı… gerçi belki de başlamamalıydı. Potansiyel müşterileriyle tanışmak için buralar pek iyi yerler sayılmazdı.

Daha fazla düşünmeye kalmadan geceye Phillip Stone dahil oldu. Libby onu caddenin karşısında görünce durdu ve dikkatle baktı. Phillip tek başınaydı. Onu görünce kalbi duracak gibi oldu Libby'nin. Beklediği fırsat buydu işte, ona ne kadar üzgün olduğunu ve onu delicesine özlediğini söylemek için bir şanstı.

Daha onun dikkatini çekemeden, karşıdaki barın kapısı tekrar açıldı ve uzun boylu, güzel bir sarışın dışarı çıktı; kolunu Phillip'in beline dolayıp ona gülümsedi.

Libby donakalmıştı adeta. Stone'un başka birini bulması hiç de uzun sürmemişti.

Debbie Macomber - Işığa Gelsin

Bölüm 24

Libby cumartesi sabahı telefonun çalmasıyla uyandı. Merakla tek gözünü açınca saatin daha sekiz bile olmadığını fark etti. Anlaşılan Robin aramak ve Yargıç Roy Bollinger'la geçirdiği akşamın en son haberlerini vermek için makul bir saati bekleyemeyecek kadar heyecanlıydı. Futbol kahramanı Yargıç Bollinger. Robin'in hayallerinin erkeği.

"Beni bu kadar erken aradığına göre hayatının gecesini yaşamış olmalısın," diye homurdandı Libby ahizenin içine.

"Libby?"

Libby arayanı tanır tanımaz doğrulup dimdik oturarak çarşafları bir kenara attı. "Ava?"

"Seni uyandırdım mı?" Kız birinin kulak misafiri olmasından korkuyormuş gibi alçak sesle konuşuyordu.

"Pek sayılmaz. Sadece kalkmam lazım diye düşünerek burada yatıp duruyordum." Cumartesileri Libby'nin kendisine uyuma izni verdiği, haftanın tek günüydü. O zaman bile nadiren sekizi geçirirdi. Bir gece önce yatakta saatlerce bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, Phillip ve birlikte olduğu kadının görüntüsünü aklından çıkaramamıştı. Yastığını yumruklamanın veya gece çok geç saatlere kadar televizyon seyretmenin de hiçbir yararı olmamıştı. Bildiği kadarıyla sabahın dördüne kadar falan uykuya dalamamıştı.

"Özür dilerim, ama eğer seni erken aramasaydım, büyükannem uyanıp beni duyabilirdi."

"Sorun nedir?" Libby, Ava telefon etme riskine girdiğine göre konunun önemli olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Sosyal Hizmetler'den bir hanım büyükannemle temasa geçti… benim bir doktora görünmemi istediğini ve en kısa sürede bir randevu ayarlayacağını söyledi. Büyükannem de ona benim sadece şişmanladığımı, ama eğer doktor parasını devlet ödeyecekse umurunda olmadığını söyledi. Yine de Jackson spor yapabilsin diye doktora gittikten sonra ikinci bir muayeneye gücü yetmediği için doktor parasını ödeyemediğinin bilinmesini istedi."

Libby, Ava adına Sosyal Hizmetler'le temasa geçen kişilerin kendisi ve Lydia Goetz olduğunu söylemeye cesaret edemedi. Ava ne kadar çabuk tıbbi yardım alırsa o kadar iyi olurdu. Bu bebeğin ne zaman doğacağını hiç kimse bilmiyordu. Hatta muhtemelen Ava bile.

"Büyükannem gerçekten kızdı ve benden hamile olmadığımı tekrar söylememi istedi. Cuma günü bütün gün odamda kaldım, karnımı görmek isteyeceğinden korktum. Kadını benim aradığımı düşünüyor. Devletin iyi bakılmadığımızı düşünüp bizi yetiştirme yurduna yollayabileceğinden korktuğu için çok üzülüyor. Böyle bir şey olmayacak, değil mi?"

"Ah, Ava, çok üzgünüm. Gerçi yetkililerin büyükannenizle kalmanızı isteyeceğinden eminim. Ama hayatım, büyükannenin er ya da geç gerçeği öğrenmesi gerekiyor. Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur. Hamileliği daha fazla gizlemen mümkün değil… diğer insanlar fark edecekler çünkü."

"Ben… artık fazla dışarı çıkmıyorum. Böylesi daha iyi."

Libby de durumun böyle olduğundan endişelenmişti. Kız çoğu zaman odasında hapis kalıyordu zaten. Bu ruhsal olarak sağlıklı olamazdı.

"Pazartesi beni görmeye gelebilir misin?" diye sordu Ava.

"Kesinlikle."

"Ah, teşekkür ederim."

"Sana verdiğim vitaminleri alıyor musun?" diye sordu Libby.

"Evet ve yemeğime de tuz atmıyorum."

"İyi."

"Çok fazla yememeye çalışıyorum."

"Ah ama olmaz ki Ava, hem kendi sağlığın hem de bebeğin sağlığı için yeterince besin alman gerekiyor." Kızın yemekten korkması da ayrı bir endişe kaynağıydı. "Sana getirebileceğim bir şey var mı?" Ava'ya okuması için hamilelik üzerine bir kitap ve bazı dergiler götürmüştü. Genç kızların hoşuna gideceğini bildiği bazı dergiler. Casey de ilaveten birkaç kitap yollamıştı. Görünüşe göre Ava çoğu zamanını odasında okuyarak geçiriyordu.

"Bana kütüphaneden bazı kitaplar alabilir misin?" diye sordu Ava, sesi yine kısık çıkıyordu.

"Tabii ki. Saat ondan sonra uğrarım." Ava'nın büyükannesi o zamana kadar kesin olarak işe gitmiş olurdu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı küçük kız, sesi ağlamaklı geliyordu.

"Ava," dedi Libby, kıza biraz güvence verme ihtiyacı hissederek. "Her şey yoluna girecek. Endişelenme olur mu? Pazartesi günü biraz daha konuşuruz, ama o zamana kadar senin dostun olduğumu ve sana yardım etmek için yapabileceğim her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum."

"Seni ve Casey'i özledim. Ayrıca…" Ava ağlamaya başladı ve birdenbire telefonu kapattı.

Libby kız adına kendini çok kötü hissediyordu. Zavallı Ava. Çocuk Koruma Hizmetleri'ne başvurmak Libby'nin ona yardım etmek için düşünebildiği tek yol olmuştu. Ava'nın bir doktora görünmesi gerekiyordu. Büyükannesinin kızın hamile olduğunu görememesi Libby'yi hayretler içinde bırakmıştı. Ava'nın tüm saklama girişimlerine rağmen hamileliği giderek daha belirgin hale geliyordu.

Libby, Ava'nın ağabeyinin gerçeği anlayıp anlamadığını merak ediyordu, ama Jackson basketbol oynamakla kız kardeşinden çok daha fazla ilgileniyordu. Bir de şu komşu çocuk vardı. Libby bebeğin babasının o olmasından gitgide daha çok kuşkulanmaya başlamıştı. Bu kesinlikle akla yakındı. Ava bu çocuğun babası her kimse onu kolluyor ve kimliğini saklamaya kararlı görünüyordu. Libby konuyu ne zaman açsa, kız tek bir kelime etmiyordu.

Libby'nin cumartesi günü beklenmedik bir telefonla başlamış olsa da, beklediği telefon çok daha geç vakte kadar gelmemişti. Saat onda Libby beklemekten sıkıldı ve Robin'in cep telefonunu aradı. Telefon anında sesli mesaja geçti. Anlaşılan Robin geç saatlere kadar dışarıda kalmıştı. Epey geç saatlere kadar hem de.

Libby öğlen olduğunda tekrar denedi ve aynı sonucu aldı. Peki, tamam. Robin'in kendisiyle temasa geçmesini bekleyecekti. Cumartesi akşamı neredeyse saat altıya kadar böyle bir şey gerçekleşmedi.

"Sen ve yargıç harika zaman geçirmişsiniz gibi görünüyor," diye dalga geçti Libby telefonu açar açmaz.

"Fena değildi." Belli ki Robin yaşadıklarını önemsizmiş gibi göstermeye kararlıydı.

"Eve kaçta geldin?" diye sordu Libby.

"Erken. On bir falandı."

Libby onu çeyrek geçe, on buçuk gibi ayrılmıştı, bu da Robin ve Roy'un fazla uzun kalmadıkları anlamına geliyordu.

"Biraz konuştuk." Robin'in sesi hiç de coşkulu gelmiyordu. Belki de yargıç bir hayal kırıklığı olmuştu, ama bu Libby için sürprizdi. Adam sevimli ve çekici biri gibi görünüyordu.

"Tekrar görüşecek misiniz?" Libby bilgi almak için Robin'i ne kadar sıkıştırabileceğinden pek emin değildi. Doğal olarak meraklanmıştı, ama aşırı meraklı görünmek de istemiyordu.

"Ben… ben bilmiyorum."

"Sormadı mı?"

"Hayır."

"Ya." Belki de akşam onun sandığı gibi iyi geçmemişti. "Yarın birlikte film seyredelim mi?"

"Olabilir. Ben seni arayayım mı?"

"Elbette." Libby neler olup bittiğini merak etmekten kendini alamıyordu. Belli ki bir şey olmuştu, ama ne olduğunu hayal edemiyordu. "Eğer senden haber alamazsam, pazartesi spor salonunda görüşürüz."

"Evet, tamam. Pazartesi görüşürüz."

Robin'in sesi korkunç derecede üzüntülü geliyordu ve doğruyu söylemek gerekirse Libby'nin de morali hiç iyi durumda değildi. Neyin yolunda gitmediğini sormak için can atıyordu, ama çizgiyi aşmak istemeyerek duraksadı. "Konuşmak ister misin?" diye sordu, biraz teşvik etmenin Robin'in açılmasını sağlayacağını umuyordu.

"Şimdi değil," diye mırıldandı arkadaşı. "Belki daha sonra, olur mu?"

"Elbette. İhtiyacın olursa ben buradayım." Libby anlıyordu. Kendisi de Phillip'i muhteşem bir kadınla beraber gördüğünü tartışacak havada değildi. Yargıçla Robin arasında neyin yolunda gitmediğini tahmin etmeye çalıştı ve Robin'in yine donup kaldığından kuşkulandı. Kızcağız yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

Libby pazar günü Robin'den haber almadı ve arkadaşı pazartesi sabahı spor salonuna da gelmedi. Phillip gelmişti, ama Libby fark etmemiş gibi davrandı. Onu bir kez kendisine bakarken yakalasa da çabucak yüzünü çevirdi, onu görmezden gelmeye

kararlıydı. Phillip'in hayatına devam ettiği belliydi ve gururu Libby'nin de aynı izlenimi vermesini gerektiriyordu.

Tam saat onda arabasını Ava'nın evinin önünde park etti. Motoru durdurur durdurmaz, Ava kapıda belirdi. Elini kaldırarak onu selamladı. Libby arabadan inip elinde kitap torbası ve spor salonundan aldığı meyve kokteyliyle içeri girdi. Ava'nın evine gelene kadar evde buzlukta tuttuğu için kokteyl hâlâ soğuktu.

Eve girince Ava onu şaşırtarak sımsıkı sarıldı. Zavallı kız titriyordu ve yüzünü Libby'nin omzuna gömmüştü. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki dizleri birbirine değiyordu.

Libby Ava'nın ellerine uzanarak kendi ellerine aldı. "Doktora görünmekten korkmanı istemiyorum. Eğer sağlıklı bir bebeğin olsun istiyorsan bunu yapmak zorundasın. Aynı zamanda kendin için de Ava. Bu çok önemli."

"Biliyorum. Ama büyükannem üzülecek ve ben… ben bunu ona yapamam."

"Ama öğrenmesi gerekiyor, Ava," dedi Libby, bunu ilk kez söylemiyordu.

Görünüşe göre Ava'nın tek derdi bu değildi. "Ya devletten gelen görevli bana bebeğin babasının kim olduğunu söyletirse? Ona bir şey olmasını istemiyorum… Biz onunla şeydik…" Cümlesini bitirmedi ve daha fazla bir şey söylemek istemediğini belirtircesine başını iki yana salladı.

Ava'nın babalık konusunda ne kadar dirençli olduğunu bildiğinden, Libby ona baskı yapabileceğini sanmıyordu. Yine de komşunun oğlundan, Jackson'ın basketbol arkadaşından şüpheleniyordu. Peter'ın dışında başka birini hayal edemiyor, hayal etmek de istemiyordu. Ava eğer tecavüze uğramış veya suiistimal edilmiş olsa kızın bunu kendisine söyleyeceğinden oldukça emindi, ama kim bilir, belki de söylemezdi.

"Gerek olduğunda o işi de hallederiz, tamam mı?"

Ava derin bir nefes aldı. "Tamam, ama söylemeyeceğim. Hiç kimse beni söylemeye mecbur edemez, öyle değil mi?"

"Öyle." Libby bu konuyu şimdilik bırakmaya karar vermişti. Kız bu haliyle zaten yeterince korkmuştu. "Birisinin babanın adını öğrenmesinden neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu.

Ava başını aşağı eğdi. "Çünkü hapse girebilir… ve ben bunun olmasını istemiyorum."

"Seks karşılıklı rızayla mı oldu?"

"Eğer bu her ikimizin de bunu kendi isteğiyle yaptığı anlamına geliyorsa, evet, o zaman tam söylediğin gibi." Ava kızararak yüzünü başka tarafa çevirdi.

Babanın kimliğini belirlemek şimdilik önemli değildi. Libby zor soruların cevabını almayı sosyal hizmet görevlisine bırakacaktı.

"Benimle doktora gelecek misin?"diye sordu Ava.

"Eğer istediğin buysa." Libby onunla birlikte doktora gitmeyi daha önce bir kez teklif etmişti zaten. Sosyal hizmet görevlisinin de hazır bulunacağını tahmin ediyordu, ama aslına bakılırsa bunu tam olarak bilmiyordu.

"Benim yanımda olmazsan bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Ava onun elini sıktı. "İğneleri sevmiyorum ve bana birisinin dokunmasını da istemiyorum… orama

dokunmasını. Şey gibi hissediyorum…" Duraksadı, ağlamamaya çalışırken alt dudağı titriyordu. "Korkuyorum, Libby."

"Biliyorum, ama yalnız olmayacaksın, sana söz veriyorum." Libby kollarını genç kıza sardı ve onu sıkı sıkı kucakladı. "Sakın üzülme. Her şey yolunda gidecek. Kaç aylık hamile olduğunu biliyor musun?"

Ava burnunu çekerek başıyla onayladı. "Sekiz ay. Belki bir-iki hafta fazladır. Daha fazla da olabilir. Kitapta bebeğin kırk haftadan sonra doğmaya hazır olduğunu söylüyor."

"Evet, bebek ideal doğum zamanına ne kadar yakın doğarsa, o kadar sağlıklı olur."

Ava başını salladı. "Ama ben kendimi neredeyse her gün çok kötü hissediyorum."

"İşte doktora görünmenin önemli olmasının bir nedeni de bu."

"Tamam, ama doğduktan sonra oğluma ne olacak? Ya da kızıma. Ben kız olacağını umut ediyorum. Bu yanlış mı?"

"Hayır, hiç de değil. Sorduğun soruya gelince, birkaç seçeneğin var. Bir ailenin evlat edinmesine izin verebilirsin."

"Evlatlık olacak yani," diye tekrarladı Ava. "Bebeğimi isteyen biri olur mu?"

"Ah evet. Bekleme listelerinde bebeğini alacak ve kız ya da oğlan olsun onu çok sevecek aileler var. Bazı kadınların bir sürü sebeple çocuk sahibi olmaları mümkün olmuyor ve fena halde bir bebek istiyorlar. Genellikle evlat edinme ajanslarına başvuruyorlar. Bebeğini sevecekler, Ava, merak etme."

Ava gülümsedi. "Peki ama ya bebeği vermek istemezsem?"

"Bu da başka bir seçenek." Libby'nin kafasında tıpkı bir kasırga uyarı sistemi gibi uyarı zilleri çalıyordu, ama kızın kararına tesir edecek bir şey söylemek ya da yapmak istemiyordu. Ava'nın buna kendi başına veya büyükannesiyle birlikte karar vermesi gerekiyordu.

"Büyükannem bunu yapmamı istemeyecektir; gücümüz başka birinin daha karnını doyurmaya yetmez."

Yaşlı kadın hakkında duyduğu her şeyden, Libby maddiyatın onlar için en önemli sorun olduğunu kabul etmek zorundaydı. Jackson ve Ava'nın bakımını üstlenmişken, Darlene Carmichael'ın üzerinde zaten başa çıkabileceğinden çok daha fazlası vardı.

"Peki ya kürtaja ne dersin?" diye fısıldadı Ava sesini iyice alçaltarak.

"Bunun için artık çok geç, Ava. Bebeğin hareket ettiğini hissedebiliyor musun?"

Ava başını sallayarak onayladı.

"İçindeki gerçek bir kişi."

"Biliyorum."

Libby bu konuda güçlü duygulara sahipti, ama bir şey söylemedi. Yine kendi fikirlerini kendine saklaması daha iyi olacaktı.

"Eğer çocuğu olmayan o ailelerden birinin bebeğimi evlat edinmesine izin vermeye karar verecek olursam, bunu nasıl yapacağım?"

"Devletin evlat edinme ajansları olduğu gibi özel ajanslar da var. Onlar süreç boyunca sana yardımcı olmak için rehberlik yapacaklardır. Senin tıbbi masraflarını da ihmal etmeyeceklerdir."

"Onlar mı?"

"Evet. Ve eğer istersen anne babalarla da tanışabilirsin."

Ava'nın gözleri irileşmişti. "Bebeği de ziyaret edebilir miyim?"

"Eğer istediğin buysa, edebilirsin. Buna açık evlat edinme diyorlar. Ebeveynlerle iletişimde oluyorsun, çocuğun resimlerini ve güncel haberlerini alıyorsun ve..." Mutfak tarafından bir kapı kapanma sesi geldi.

"Jackson?" diye seslendi Ava, sesi hafifçe titriyordu.

Cevap yoktu.

"Eğer büyükannemse..."

Jackson elinde bir bardak suyla oturma odasına girdi. "Merhaba," dedi ve kız kardeşine baktı. Gözleri, eğer büyükanneleri Libby'nin uğradığını öğrenirse Ava'nın başının büyük derde gireceğini söylemek ister gibiydi.

"Sana bir şey getirdim," dedi Libby.

"Öyle mi?"

Libby sporcular için özel olarak üretilen bir kutu protein çikolatası çıkardı. Spor salonunda profesyonel bir basketbol oyuncusu tarafından yapılan reklamını görmüştü. Şu anda adını hatırlamıyordu ve hatırlasa bile oyuncuyu tanımıyordu. Basketbol ilgilendiği bir spor değildi. Ancak Jackson basketbolu seviyor gibi görünüyordu. Proteinli çikolatalar büyükannesinin maddi gücünün yetmeyeceği bir şeydi.

"Max William'ın kuvvet çikolataları," diye tekrarladı Jackson, sanki Libby ona beş kilo som altın hediye etmiş gibi. "Vay be, teşekkürler."

"Libby benim arkadaşım," diye fısıldadı Ava.

"Biliyorum ve endişelenmene gerek yok; büyükanneme seni görmeye gelmesiyle ilgili hiçbir şey söylemeyeceğim."

Jackson kutuyu odasına götürdü ve ardından elinde sımsıkı tuttuğu iki çikolatayla tekrar dışarı çıktı.

Ava başını eğdi. "O bebeği bilmiyor."

Libby de öyle tahmin etmişti.

"Benim de dışarı çıkmamı istiyor, ama ben artık çıkmıyorum. Okul başlayınca ne yapacağımı bilmiyorum."

Dersler İşçi Bayramı'ndan hemen sonra başlayacaktı. Libby bir çözüm düşünmüştü. "Önce büyükannen hamile olduğunu bir öğrensin, o zaman bebek doğduktan sonra evde eğitim alman için sana yardım edebilirim. Bu şekilde, okula dönmeye hazır oluncaya kadar burada kalabilirsin."

Ava başını salladı. "Ben... bebeğimi kimseye vermek istemeyebilirim diye düşünüyorum."

"Bu kararı şu anda vermek zorunda değilsin. Bu konuyu düşün, Ava, çok ciddi düşün, çünkü bu konunun çok farklı tarafları var. Hatta senin geleceğinden de öte; aynı zamanda çocuğun geleceği de söz konusu."

"Bunu yapan pek çok kadın var."

"Biliyorum, ama bu çok zor bir şey ve bunun için hazırlıklı olman gerekiyor." Libby henüz bundan daha fazla bir şey söyleyebilecek gibi hissetmiyordu kendini. Kızı

etkilemek istemiyor, ama aynı zamanda bu çocuğu kendi başına yetiştirmenin hiç kolay olmayacağını da Ava'ya anlatmak gerektiğini düşünüyordu.

"Teşekkür ederim, Libby," diye fısıldadı Ava onun elini sıkarak. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Sadece doktor randevusunun ne zamana alındığını söyle, seninle geleceğim." Saatine göz attı.

"Şimdi gitmek zorunda mısın?"

Libby içini çekti. "Üzgünüm, evet. Biriyle buluşacağım."

Çok önemli bir randevuydu... Martha Reed'le. Kendi işinin tüm geleceği söz konusuydu.

Debbie Macomber - Iyi ki Geldin

Bölüm 25

Burkhart, Smith & Crandall'da çalışırken Libby birkaç kere Bayan Martha Reed'i evinde ziyaret etmişti. Malikâne –bunu gerçekten tanımlayacak tek kelime buydu– onu her seferinde son derece etkilemişti. Büyük ferforje güvenlik kapıları yavaşça açılarak geçişine izin verirken Libby derin bir nefes aldı ve fısıltıyla sessizce dua etti. Pek çok şey bu toplantıya bağlıydı. Bayan Reed'in karşısına çıkmaya hazırlanırken, Ava'yla geçirdiği sabahı düşünmekten de kendini alamıyordu. Kıza yardım etmek için elinden gelebilecek her şeyi yapmaya kararlıydı, ama seçenekleri azdı.

Kapıyı evin baş hizmetçisi açtı ve Libby'yi birkaç sefer eve aldığı halde onu tanıdığına dair hiçbir belirti göstermedi.

"Merhaba, Alice," dedi Libby.

Alice tebessüm etti. "Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Bayan Morgan."

"Ben de seni." Libby büyük fuayeye girdi. Ortada üzerinde göz kamaştırıcı bir çiçek aranjmanıyla büyük yuvarlak maun bir masa duruyordu ve başının üzerinde güneş ışığında camları parıldayan kristal bir avize asılıydı.

"Bayan Reed kütüphanede," dedi Alice.

"Yolu biliyorum," diye karşılık verdi Libby kadına.

Ama bir şey fark etmemişti; Alice onu kütüphaneye götürdü, masif kayar kapıyı açtı ve geldiğini duyurdu. "Bayan Morgan sizi görmek istiyor."

"Libby." Bayan Reed kalkmadan elini uzattı. Martha Reed seksenli yaşlarında olmasına rağmen, çarpıcı bir kadın olarak kalmayı başarmıştı. Gür beyaz saçları ensesinde bir topuz şeklinde toplanmıştı. Libby onu hiçbir zaman elbiseden başka bir şeyle görmemişti. Aslında yaşlı kadını dağınık gördüğünü hiç hatırlayamıyordu. Bayan Reed birkaç kez Libby'yi gül bahçesine götürmüştü. Gülleri kendi buduyor ve ödüllü gülleriyle haddinden fazla gurur duyuyordu. Bahçesinde dolaşırken elbisesinin üzerine bir önlük takmış, patika boyunca yürürken bir yandan da güllerini budamıştı.

"Otur lütfen."

"Teşekkür ederim." Libby, Bayan Reed'in yanındaki berjer koltuğa yerleşti. Martha Reed'in kocası Bernard Reed yaklaşık yirmi yıl önce ölmüştü. Uçak motorlarında devrim yaratan küçük bir parça tasarlamış ve icadı için cömertçe ödüllendirilmişti.

"Alice'ten bize çay getirmesini rica ettim."

"Bu harika olur." Geçmiş deneyimleri Libby'ye Bayan Reed'in iş konuşmadan önce sohbet etmeyi tercih ettiğini öğretmişti. Libby, Ben Holmes'un daha kapıdan girdiği andan itibaren tamamen iş konuştuğunu tahmin edebiliyordu. Büyük hata.

Alice özenle hazırlanmış bir el arabasıyla geldi ve ikisine de üzerinde buharları tüten birer fincan Earl Grey çayı doldurdu. Libby'nin çayını nasıl istediğini sormaya gerek duymamıştı, hatırlıyordu ve istenmeden bir çay kaşığı süt de ilave etmişti.

"Teşekkür ederim, Alice," dedi Libby, hizmetçi kadın zarif porselen fincanı ve fincan altlığını kendisine uzatınca.

"Rica ederim."

İkinci fincan Bayan Reed'e verildi. El arabası kaldı, ancak Alice arkasından kapıyı kapayarak odadan çıktı. Kütüphane etkileyici bir odaydı. Yerden tavana kiraz ağacından raflar binlerce cilt kitapla doluydu. Bazıları değerli koleksiyon parçalarıydı. Bayan Reed'in etkileyici bir imzalı kitap dizisi vardı. Libby, Tom Amca'nın Kulübesi'nin bir kopyasını eline almış ve Harriet Beecher Stowe'un imzasını kendi gözleriyle görmüştü. Mark Twain The Innocents Abroad'u*, Ernest Hemingway de Yaşlı Adam ve Deniz kitaplarını imzalamışlardı. Bu, yaşlı kadının koleksiyonunun sadece küçük bir parçasıydı. Bu rafları süsleyen sıra sıra imzalı kitapların tarihi 1800 başlarına kadar geriye gidiyordu.

* Mark Twain'in yakın zamanda Türkiye'de yayımlanmamış gezi kitabı –ed.n.

Libby hafif deri kokan bu odayı seviyordu. Bayan Reed'in öğleden sonralarının büyük bir kısmını burada geçirdiğini biliyordu. Yaşlı kadın eğer kütüphanede değilse veya bir hayır kurumu etkinliğine katılmamışsa, o zaman sevgili gül bahçesinde oluyordu. Libby böylesine güzel, güneşli bir gün olmasına rağmen yaşlı kadının buluşmak için kütüphaneyi seçmesine biraz şaşırmıştı. Gerçi iş konuşacaklardı ve Bayan Reed iş görüşmelerini kütüphanede yapmayı tercih ediyordu.

"Görüşmeyeli nasılsın hayatım?" diye sordu Bayan Reed çayını karıştırıp tek küp şekerini eritirken.

"Çok iyiyim. Ya siz?"

Martha içine çekti. "İyiyim."

"Çocuklar ve torunlar?" diye sordu Libby.

En küçüğünden en büyüğüne kadar dört çocuğunun her birinden bahsederken yaşlı kadının yüzü aydınlanmıştı. Bunu bitirince dokuz torunundan söz etti. Bayan Reed aile seven bir kadındı. Mallarının büyük çoğunluğu hayır kurumlarına tahsis edilmişti, ama her çocuğuna hatırı sayılır bir meblağ bırakacaktı ve her torunu için de yatırım fonları kurulmuştu.

Libby hiç karşılaşmamış olmasına rağmen, Martha Reed'in aile üyelerini isimleriyle biliyordu. Hershel'ın onlarla tanıştığını biliyordu, ama kendisi tanışmamıştı.

Bayan Reed ailesiyle ilgili son haberleri aktardıktan sonra dikkatini Libby'ye çevirdi. "Geçen beş ay boyunca sen ne yaptın?"

Beş ay mı? Çok daha uzunmuş gibi geliyordu. Tüm bu süre boyunca iş bulamadığını itiraf etmek Libby'yi öldürecekti. Ama olumsuz şeylere odaklanmak yerine, hayatında meydana gelen yenilikleri anlatmayı tercih etti.

"Bir kere, örgü örmeye başladım."

Bayan Reed porselen fincanını tabağına koydu. "Gerçekten mi? Ben de örerim, ama örmeyeli yıllar oldu."

"Başlasanız yine çok keyif alırsınız, Bayan Reed," diye güvence verdi Libby. "Önce prematüre bebek şapkaları örmeye başladım, sonra ilerletip…"

"Prematüre bebek şapkaları mı?"

Libby bu sıcak tutan şapkaların minik bebekler için neden çok önemli olduğunu ve

Bir Yumak Mutluluk müşterilerinin ihtiyaç duyan bebeklere el örgüsü şapka tedarik etmeyi nasıl kendi üzerlerine aldıklarını açıkladı.

"Bak sen, sanırım onlardan örmek benim de hoşuma gider," dedi Bayan Reed, Libby sözünü bitirince.

"Başlamanıza yardımcı olmaktan mutluluk duyarım," diye teklif etti Libby.

"Ah canım, teşekkür ederim ama gerek yok. Alice ve ben halledebiliriz."

"Size yüncü dükkânının ismini ve adresini vereyim," diye önerdi Libby.

"Harika olur." Bayan Reed hevesli ve hatta biraz heyecanlı görünüyordu.

"Ayrıca Seattle General Hastanesi'nde yeni doğan bebekleri sallamak için de gönüllü oldum."

Yaşlı kadının gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bebek sallamanın ilgini çekeceğini hiç düşünmezdim."

Libby gülümsedi. "Bu benim için de şok oldu. Hem örgü örmek hem de bebeklerle zaman geçirmek… şeyle baş etmeme yardımcı oldu… hayatın hayal kırıklıklarıyla." Başka bir firmada iş bulamadığından söz etmemeye yine kararlıydı.

Bayan Reed birkaç dakika suskun kaldı. "Herhalde Burkhart, Smith & Crandall'ı bıraktığımı duymuşsundur."

"Geçenlerde bu kararı aldığınızdan haberim oldu."

"Bernard işimizi yıllarca onlara emanet etti. Onun seçimini sorgulamayı hiç düşünmedim. Kocam dirayetli bir iş adamıydı ve Hershel, Bernard'ın ölümünün ardından çok yardımcı oldu."

Libby basit bir baş hareketiyle onaylayarak karşılık verdi.

"Ama son zamanlarda memnuniyetsizliğim gitgide arttı." Bayan Reed bir an dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra devam etti. "Hershel'ın benim işlerime atadığı genç adama tahammül edemiyorum."

"Ben Holmes yetenekli bir avukattır." Libby eski iş arkadaşını savunma mecburiyeti hissetmişti. "Ama…"

"Kaba, kibirli ve her zaman korkunç bir telaş içinde. Bana çay için zamanı olmadığını söylüyordu. Dosyamı çıkarıp iş konuşmaya başlamadan önce, Alice'e zahmet etmemesini söyleyecek fırsatı bile bulamıyordum neredeyse. Kendisi çay istemiyor olabilir, ama ben ayrıntıları tartışırken çay içmeyi tercih ediyorum. Son derece nahoş bir adam doğrusu."

Libby, Bayan Reed'in işinin hassas bir konu olduğunu ve telaşsız bir tutumla ele alınması gerektiğini kabul ediyordu. "Ben için özür dilerim," dedi, Hershel'ın büyük ihtimalle çoktan kendi üzüntüsünü belirttiğini bildiği halde. "O genç ve hırslı bir adam."

"Hershel da hemen hemen aynı şeyleri söyledi ve bana başka bir avukat atadı… Aman Tanrım, adını unuttum şimdi. Ander, Anson… buna benzer bir şey."

"Jake Amber mı?" diye tahmin yürüttü Libby. Martha'nın başka kimi kastetmiş olabileceğini düşünemiyordu.

"Ta kendisi," dedi Bayan Reed, sesi rahatlamış gibi çıkıyordu. "Aynı şey oldu. Ah, o benimle birlikte çay içti, ama hoşuna gitmediğini görebiliyordum. Bu günlerde

herkes daima büyük bir koşturmaca içinde. Yetmişli yılların ortalarını hatırlıyorum da, oğlumuz…" Duraksadı ve başını iki yana salladı. "Yaşlı bir kadının saçmalıklarını dinlemek istemezsin."

Libby bunun eskisi gibi bir avukat, eskisi gibi bir insan olup olmadığını görmek için Bayan Reed'in uyguladığı küçük bir test olduğunu hemen anladı. "Tam tersine," dedi ve rahat koltuğa sırtını dayayarak iyice yerleşti. "Bana oğlunuzdan bahsetmeniz çok hoşuma gider. Paul mü yoksa Wade mi?"

"Paul. Ah, oğullarımız arasında o –en küçüğümüz biliyorsun– bir serseriydi. O da daima telaş içindeydi…"

Libby gevşeyerek kendisini yaşlı kadının konuşmasına bıraktı. Martha Reed ailesiyle gurur duyuyor ve bunu da gösteriyordu. Libby onun sesini yatıştırıcı buluyordu. Annesi tarafından büyükanne ve babasını hiç tanımamıştı – o daha çok küçükken ölmüşlerdi. Babasının ebeveynleri ise Teksas'ta yaşıyordu ve Libby onları yıllar içinde düzensiz aralıklarla görmüştü sadece. Her ikisi de o daha yirmili yaşlarının başındayken ölmüştü ve halen bir halası ve iki amcası olmasına rağmen hayatının bir parçası değillerdi. Libby her yıl her birine bir Noel kartı yolluyordu, ama ilişkileri bununla sınırlıydı.

Bayan Reed'de hoşuna giden şey, yaşlı kadının tüm çocukları ve torunlarıyla yakın teması sürdürmesiydi. Libby ona nasıl da imreniyordu.

Hershel ona kendisine ait bir hayata ihtiyacı olduğunu söylemişti; Libby artık bir aileye, bir bütünün parçası olmaktan gelen o aidiyet duygusuna da ihtiyaç duyduğunu fark ediyordu. İşten çıkarıldığından bu yana geçen aylarda, bunu inşa etmeye başlamıştı. Geleneksel bir aile değildi belki, ama yürekten bir aileydi. Robin en yakınıydı, ama Lydia, Sharon ve Ava da vardı. Libby, aslında Phillip'in de… Bu düşünce silsilesine hemen son verdi. Üzerine bir hüzün çökmüştü. Ah, onu ne kadar da özlüyordu.

Bayan Reed birkaç dakika neşeli neşeli konuşurken Libby de arada bir gülerek dikkatle onu dinledi.

"Umarım çocuklarınız ve torunlarınız size sahip oldukları için ne kadar talihli olduklarının farkındadırlar," dedi Libby. Bunu içten gelerek söylüyordu.

Bayan Reed gülümsedi. "Beni şımartıyorsun."

"Aileye değer veriyorum. Hatırlayacağınız gibi ben annemi kaybettiğimde yeniyetme bir kızdım sadece." Libby'nin düşünceleri Ava'ya kaydı ve yüreği sızladı. Libby, Ava'nın kaybettiği annesinin yerini asla tutamayacak olsa da, kızın arkadaşı ve akıl hocası olmaya kararlıydı.

"Onu hâlâ özlüyorsun, değil mi canım?"

"Evet, ama…" Libby konuşmadan önce tereddüt etti, Ava'dan söz etmekle doğru yapıp yapmayacağını merak ediyordu. "Bu sabah yüncü dükkânında tanıştığım genç bir kızı ziyarete gittim. On üç yaşında, büyükannesiyle yaşıyor ve hamile."

Bayan Reed soluğunu tuttu. "Hamile mi?"

Libby başıyla onayladı. "En büyük korkusu büyükannesi öğrenirse neler olacağı. Henüz bir doktora görünmedi."

"Kaç aylık hamile?"

"Bilmiyoruz. Galiba sekiz aylık."

Libby isim vermemeye dikkat ederek birkaç detay daha naklederken Bayan Reed başını iki yana sallıyordu.

"Senden yardım gördüğü için çok şanslı olduğunu söyleyebilirim. Firmadan uzak kaldığın zamanı akıllıca kullanmışsın," dedi Martha Reed birkaç saniye sonra. "Seninle gurur duyuyorum, Libby, çok, çok gurur duyuyorum."

Ailesine bu kadar sevgi vermiş bu harika kadının övgü dolu sözleri üzerine Libby duygulanırken boğazına da bir yumru oturmuştu.

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra Bayan Reed, "Artık asıl konumuza geçme zamanı hayatım," diye belirtti. "Şimdi bana aklında ne var onu anlat."

Libby evrak çantasına uzandı ve notlarını çıkardı. Dosyalar firmada kaldığı için hafizadan çalışmak zorunda kalmıştı, ama emlak planlama konusunda nerede kaldıklarını gayet iyi hatırlıyordu. Kadının tüm malvarlığını kendisinin yöneteceğini düşünecek kadar haddini bilmez değildi, ama Martha'nın, önceden üzerinde çalıştığı tüm işleri tekrar üzerine almasına izin vereceğini umuyordu. Ayrıca geliştirilebilecek birkaç konuyla alakalı olarak birtakım öneri ve tavsiyelerde de bulundu.

Sözünü bitirdiğinde muhtemelen fazla konuştuğunu fark etti.

"Bunların hepsi çok karmaşık hukuki konular."

"Öyleler," diye kabul etti Libby. "Aslın siz bunların hepsini anlamak zorunda değilsiniz, ama ben her şeyi en iyi şekilde açıklamaya kendimi zorunlu hissettim. Arkada bırakacağınız fonlara gelecekte ne olacağını görmenizi istedim."

"Seninle iş yapmamın nedeni de bu."

"Aynen öyle." Libby yaşlı kadının işinin bu kısmını kendisine vermesini içtenlikle umuyordu.

Martha boş fincanını bir kenara bıraktı. "Tahmin edebileceğin gibi hesabımın tamamını almak için rekabet eden bir sürü firma var."

Libby öyle olacağını tahmin etmişti.

"Hershel birkaç kez arayı düzeltmek için kendisi irtibata geçti, ama korkarım artık bunun için çok geç. Ona o genç adamın bana uygun olmadığını daha önce söylemiştim, ama dinlemeyi reddetti. Seni tekrar firmaya almasını talep edecek kadar ileri gittim. Hershel hiçbir şeyi bundan daha fazla istemediğini, ama kararın kendi elinde olmadığını söyledi."

Libby, Hershel'ı hem akıl hocası hem de arkadaşı sayardı ve diğer ortakların ona karşı oy üstünlüğü sağladıklarını tahmin ediyordu.

"Doğal olarak, benim isteğim seninle devam etmek," diye mırıldandı Bayan Reed düşünceli düşünceli.

Libby daha dik oturdu. "En önemli müşterim olacağınızdan emin olabilirsiniz. Hiç bölünmeden tüm dikkatimi size vereceğim." Gerçi Bayan Reed'in şimdilik tek müşterisi olacağını eklemeyi ihmal etmişti.

"Tahmin edebileceğin gibi bu çok önemli bir karar."

"Buna katılıyorum ve sizi sıkboğaz etmek istemiyorum. Acele etmeyin ve enine

boyuna düşünün," diye tavsiyede bulundu Libby. Sözün özü: Yaşlı kadın ve ailesi için en iyi olanı istiyordu.

"Bu konuyu çocuklarımla konuşacağım. Senin bir avantajın var, ama sana şunu da söylemek zorundayım ki Libby, tek başına çalışan bir avukat olman senin lehine değil. Benim işim için rekabet eden diğerlerinin hepsi, personel desteği ve kaynakları olan büyük firmalar. Hesabımın bir parçasını başka bir yere vermem konusunda ne düşünürler bilmiyorum."

Libby'nin bir savunması yoktu. "Ama başka hiçbir avukat sizinle benim kadar ilgilenemez," diye karşılık verdi.

"Bunun farkındayım, canım." Bayan Reed esnemesini bastırınca Libby artık gitme zamanının geldiğini anladı.

Evrak çantasına uzanarak notlarıyla bloknotunu da içine koydu. "Beni tekrar kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Reed."

"Benim için bir zevkti."

"Benim için de öyle."

Sihirli bir şekilde bir anda Alice beliriverdi.

"Alice sana yolu göstersin."

Libby kalktı ve evrak çantasını iki eliyle tutarak yaşlı kadına gülümsedi. Artık her şey Martha Reed'in elindeydi. Libby girişimini yapmıştı ve artık yapabileceği tek şey beklemekti.

"Seni çok geçmeden arayacağım," diye söz verdi yaşlı kadın.

"Bu taraftan, Bayan Morgan," dedi Alice ve kapıya doğru yürüdü.

Libby evden çıkınca çantasına uzanarak cep telefonunu çıkarıp açtı ve üç mesajının olduğunu gördü, ikisi Robin'den gelmişti.

Cumartesi gecesinden bu yana Robin'le konuşmamışlardı. Derhal arkadaşının cep telefonunu arayacak olan düğmeye bastı. Basamaklardan inip arabasına doğru giderken telefonu kulağına götürdü. Robin'i mahkeme dışında yakalayabileceğini umuyordu.

Arkadaşı ikinci çalışta telefonu açtı. "Merhaba," dedi yavan bir sesle.

"Merhaba. Sesin berbat geliyor. Ne oldu?"

"Grip olduğum için işe gidemediğimi bildirdim."

Bu, Robin'in sabah neden spor salonuna gelmediğini açıklıyordu.

"Ancak grip değilim. Sadece bugün işe gitmeyi göze alamadım. Kendimi o kadar zavallı ve perişan hissediyorum ki. Roy'dan bir daha haber alamayacağımdan eminim."

"Tamam, bu kadarı yeter. Hemen oraya geliyorum, yanımda da tavuk çorbası getiriyorum."

Bölüm 26

Robin bir kâğıt mendili sıkı sıkı tutarak burnunun altına tuttu. Eğer bu dünyada nefret ettiği bir şey varsa, o da duygusal kadınlardı. Roy Bollinger'la üç kadeh şarap içip neredeyse bir gece içinde kendi de o histeriklerden olmuştu. Her şey çok umutsuzdu. Kendi de umutsuzdu.

Burnunu temizledikten sonra elinin tersini üst dudağına sürttü. Gözyaşları sefaletini artırmaya yarıyordu sadece. Kendini zayıf, iradesiz ve bir harabe gibi hissediyordu.

Kapı zili çınlayınca, gidip kapıyı açmak neredeyse katlanabileceğinden daha büyük bir çaba gibi geldi. Eğer gelenin Libby olduğunu bilmiyor olsa, kanepeden kıpırdamazdı.

Libby evden içeri girdi, Robin'e tek bir bakış attı ve başını iki yana salladı. "Berbat görünüyorsun."

"Çok teşekkürler," diye mırıldandı Robin acı bir alayla. Üzerinde hâlâ pamuklu geceliği vardı ve saçlarını taramak ya da makyaj yapmak gibi bir zahmete girmemişti. Hem içten hem de dıştan tam bir sefalet tablosuydu.

"Pekâlâ, söyle bakalım," diye üsteledi Libby. "Ne oldu?"

"Bana çorba getireceğini sanıyordum…"

"Başka bir yere uğramanın boş yere zaman kaybettireceğini düşündüm. Sesin kulağa…"

"Berbat geliyordu… Evet, ben de berbat durumdayım zaten." Robin kanepeye geri döndü, kutudan başka bir kâğıt mendili öylesine kuvvetle çekti ki kutu yere devrildi. Mendili iki eliyle yüzüne bastırdı. Hıçkırığını bastırarak kanepenin üzerine çöktü.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın, yoksa ağzından laf almak için sana işkence mi yapmam lazım?" Libby çantasını bıraktı ve onun karşısındaki koltuğa yerleşti.

Robin inlemesini bastırmaya çabalarken hıçkırdı. Libby'yi bu işin içine sokarak kendini daha da utanç verici bir duruma düşürmüştü, ama birisiyle konuşmak zorundaydı, yoksa aklını kaçıracaktı.

"Dur," dedi Libby, "ikimize içecek bir şeyler getirmek istiyorum."

Robin kaşlarını çattı ve bunun düşüncesini bile aklından çıkarmak istercesine başını salladı. "Alkollü bir şey içmek için daha çok erken."

Libby gülümsedi. "Ben de bir Manhattan kokteylinden söz etmiyordum Robin, ikimizin de birer bardak buzlu su içebileceğimizi düşünmüştüm."

"Ya." Robin bu noktada acılarını bastırmak için hemen her şeye hazır olmasına rağmen, kendini giderek daha da aptal hissediyordu.

Libby mutfakta gözden kayboldu ve kısa süre içinde su dolu iki uzun bardakla geri döndü.

Robin suyundan büyük bir yudum aldı. Soğuk sıvı boğazındaki hassasiyeti dindirmeye yaramıştı. Robin tüm hayatı boyunca bu kadar duygusallaştığı başka hiçbir konu hatırlayamıyordu. Belki de erken başlayan menopoz semptomlarıydı bütün

bunlar. Boşanma sürecinde bile bu kadar altüst olmamıştı. Gerçekten de gülünç davranıyordu. Ama her şey öylesine imkânsız, öylesine kasvetli geliyordu ki. Suyundan büyük bir yudum daha aldı; ne kadar susadığını fark etmemişti. Eh, hiç garip değildi; üç gününü düzenli aralıklarla gözyaşı nöbetleri içinde geçirmişti.

Libby koltuğa geri döndü ve sabırla Robin'in anlatmaya başlamasını bekledi. Ne ısrarda bulundu ne de baskı yaptı. Robin bunun için ona içtenlikle minnettardı.

"Sen bizim yanımızdan ayrıldıktan sonra Roy'la ikimiz birer kadeh daha içtik. Seni pozisyon için tavsiye etmesinin karşılığını ödemek üzere ısrar ettiğim halde, hesabı benim ödememe izin vermedi."

Libby'nin hiç yorum yapmadan başıyla onaylaması Robin'i devam etmeye teşvik etmişti. Suyundan bir yudum daha alacak kadar durdu. Boğazından geçen soğuk su yine faydalı olmuştu.

"Bu kadar. Hiçbir şey olmadı. Bir şey olacağı da yok. Ben korkağın tekiyim ve kendimden nefret ediyorum."

"Ah, Robin, bence…"

"Cuma günü sen ayrıldığın anda tıpkı şey gibi… şey gibi… tıpkı bir istiridye gibi içime kapandım," dedi Robin arkadaşının sözünü keserek. "Roy'un ne düşündüğünü bilmiyorum, çünkü o da suskunlaştı. Konuşmaya çalıştık, ama her konu karısı Sally'ye dönüyordu. Sally şöyleydi, Sally böyleydi. Hiç şansım yok; hiçbir zaman Sally olamayacağım."

"Şarap hakkında konuşmayı denedin mi?" diye sordu Libby.

Robin gözlerini devirdi. "Denedim, ama Pinot Noir hakkında söylenecek fazla bir şey yoktu ve ben… muhtemelen otuz saniye içinde, bildiğim her şeyi söylemiştim. Peki Roy ne ilave etti biliyor musun? Eh, tabii ki bilmezsin. Yorumu bana Sally'nin beyaz şarap tercih ettiğini söylemek oldu."

"İşyeri dedikodularını gündeme getiremedin mi?"

Robin başını iki yana salladı. "Roy dedikodu yapacak biri değil, aslına bakarsan benim de hiçbir dedikodudan haberim yok. İşyerinde kendi işime bakarım sadece."

"İkimiz birbirimize çok benziyoruz," diye mırıldandı Libby ve koltuğunun arkasına yaslanarak bacak bacak üstüne attı. Robin en azından birinden birinin gevşeyebilmesine memnun olmuştu.

Libby haklıydı; çok benziyorlardı. Robin su sebilinin başında cıvık dedikoduları dinleyecek kadar oyalanmıyordu; yapılacak işleri, katılacağı toplantılar, kovuşturulacak suçlular vardı. Dedikodu hiç ilgisini çekmiyordu.

"Roy'un çocukları var mıymış?" diye sordu Libby, hafifçe öne eğilmişti. "Biraz önce Martha Reed'le birlikteydim, kadın hiç durmadan çocuklarından ve torunlarından konuştu. Roy'a her zaman ailesini sorabilirsin."

Robin başını iki yana salladı. Libby yardım etmeye çalışıyordu, ama Robin'in tek yaptığı bunun ne kadar faydasız olduğunu kanıtlamak oluyordu. "Sally çocuk sahibi olamıyormuş." Eliyle tekrar burnunun alt tarafını sildi. "İkinci şarabı da bitirdiğimizde Roy'un beni hiçbir zaman sevgili Sally'sinin zayıf bir yedeğinden başka bir şekilde göremeyeceğini anladım."

"Robin, anlamadan hüküm veriyorsun."

"Başka ne düşünebilirim ki?" Libby sadece kısa bir süre onlarla birlikte kalmış ve o ayrıldıktan sonra her şey çok sessizleşmişti… öylesine garip ve rahatsız bir ortamdı ki. Roy'un ağzından çıkan her söz Sally'yle alakalı olmuştu. O kadar çok sevilmek güzel olmalıydı. Beraber geçirdikleri bütün akşam, Robin'in Roy karşısında en ufak bir şansı olmadığını kanıtlamıştı. Ölü bir kadınla rekabet edemezdi.

Libby'nin gözleri inanmazlığa benzer bir ifadeyle kocaman açıldı. "Cuma gecesi senden haber almaktan oldukça memnun görünüyordu. Buluşmayı öneren o değil miydi?"

"Evet, ama…"

"Robin…"

"Ben oradaydım," diye ikinci kez araya girdi Robin. "Ben ahmağın teki değilim, Libby. İşaretleri okuyabilirim. İlgili değildi. Nazik ve cana yakındı, ama verdiği sinyalleri ben bile anladım. Roy bana saygı duyuyor ve iyi bir savcı olduğumu düşünüyor, ama benimle herhangi bir ilişkiye girmeye ilgi duymuyor."

Libby'nin omuzları yenilgiyle çöktü. "Seni hiç bu kadar perişan görmemiştim. Yardım etmek istiyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı Robin. "Sadece çok hayal kırıklığına uğradım. Bu romantik fanteziyi aylarca kafamın içinde döndürüp durdum. Gerçeklerle yüzleşme zamanı geldi. İşte hepsi bu… bir fantezi. Hayal ürünü. Ve asla daha fazlası olmayacak."

Birkaç dakika sessizce oturdular, bu sırada Libby'nin her şeyi gözden geçirerek olanlara kafa yorduğu belli oluyordu.

"En son ne zaman bir şeyler yedin?" diye sordu Libby saatine göz atarak.

Robin tam hatırlayamadı. "Dün öğlen civarında sanırım. Neden?"

"Çünkü midende yemek olursa her şey daha iyi görünür." Libby mutfağa yöneldi.

"İyi şanslar," diye seslendi Robin onun peşinden. "Haftalardır yiyecek bir şey almadım. Süt o kadar eski ki üstünde bebek Lindbergh'in* resmi var."

* 1 Mayıs 1932 tarihinde kaçırılan bebek Lindbergh'in fotoğrafları süt kutularının üzerine basılmıştı –ed.n.

"Pekâlâ, tamam. İkimize akşam yemeği almak için dışarı çıkıyorum öyleyse. Açlıktan ölmek üzereyim. Ne alayım istersin?"

Robin başını iki yana salladı. "Gerçekten umurumda değil. Sen seç."

"Tamam, ben seçerim."

Libby gittikten sonra Robin çabucak duş aldı ve üstünü değiştirdi. Kapının zili çaldığında ıslak saçlarını tarıyordu. Libby'nin akşam yemeği bulması pek uzun sürmemişti.

Ama kapıyı açtığında eşiğin öbür tarafında duran Libby değil, Roy'du.

Bir kez daha dili tutulmuştu Robin'in. Kendini kurtaracak tek bir söz edemiyordu.

Bir anlık tuhaf bir sessizliğin ardından Roy sordu: "Birkaç dakika içeri girsem sorun olur mu? Çok uzun kalmayacağıma söz veriyorum."

Hâlâ dili çözülmemiş olan Robin onun içeri girebilmesi için yana çekildi.

Beynine yeniden kan gitmeye başlayınca, oturması için eliyle Roy'a işaret etti. Sehpanın üzerine saçılmış kullanılmış kâğıt mendillerden utanarak hepsini hemen boş mendil kutusuna doldurdu. Kanepenin üzerinde yatağından getirdiği bir yastık ve battaniye vardı. Katlamak için battaniyeye uzandı.

"Geldim, çünkü hasta olduğun için işe gelemediğini duydum," dedi Roy. "Adresini bana asistanın verdi. İyi misin…? Yani bana sorarsan kendini biraz daha iyi hissediyormuş gibi görünüyorsun."

"Daha iyiyim, teşekkürler."

Roy elleri cebinde, kapının hemen iç tarafında halıya kök salmış gibi hareketsiz duruyordu. "Bu tür şeylerde pek iyi değilimdir," diye mırıldandı.

"Ne tür şeyler?" diye sordu Robin. Battaniyeyi katladı ve sımsıkı karnına bastırdı.

Roy gözlerini kaçırdı. Bakışları odada dolaşıyor, orada burada duruyordu – Robin hariç her yerde. "Cuma gecesi neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum…"

"Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi Robin alelacele. Az kalsın "Ben Sally olamam," diyecekti ki kendini tuttu. Roy ona gelmişti ve Robin'in acele kararlar vermeden dinlemesi gerekiyordu.

"Yanlış bir şey yapmadım… ama…" Roy duraksadı, Robin'in olduğu tarafa ilk kez bakıyordu.

"Ama ne?" diye sordu Robin usulca, kalbi giderek daha hızlı atıyordu.

"Ama sen gitgide sessizleştin, sonra da gitmek isteyince, seni kıracak bir şey söylediğimden veya yaptığımdan emin oldum."

"Bir şey yapmadın Roy, sadece…"

"Ben sadece ne?" diye üsteledi Roy bir adım daha yaklaşarak.

Robin yere baktı, konuyu en iyi nasıl ele alacağını merak ediyordu.

Roy biraz daha yaklaştı. "Senden hoşlanıyorum, Robin." Başını yana eğdi ve kısaca gözlerini kapadı.

"Ben… ben de senden hoşlanıyorum," dedi Robin aceleyle.

"Öyle mi?" Sesi, şoke olmuş gibi çıkıyordu Roy'un.

Robin başını salladı.

"Yani demek istiyorum ki, senden gerçekten hoşlanıyorum; uzun zamandır bu böyle, ama sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim ve sonra seni yardım yemeğinde gördüm ve konuştuk, sonra da…"

"Roy," dedi Robin nefes nefese, Roy'un söylediklerine inanmakta zorlanıyordu. "Yani bana söylemek istediğin… yani benimle romantik bir şekilde ilgilendiğini mi söylüyorsun?"

Roy hemen cevap vermedi ve sonra yavaşça soluğunu bıraktı. "Bir sakıncası yoksa oturabilir miyim?"

"Elbette."

Biraz önce Libby'nin kalktığı koltuğa yerleşti.

Robin onun karşısındaki kanepeye oturdu, katlanmış battaniyeyi adeta emniyet kalkanı gibi hâlâ midesine bastırıyordu.

"Sally'yle evlendiğimde liseden yeni mezun olmuştuk."

Yine Sally. Robin inlememek için kendini zor tuttu.

"Tüm yetişkinlik yaşamım boyunca sadece tek bir kadınla birlikte oldum. O öldüğü zaman ben de ölünceye kadar yalnız yaşayacağımı düşünmüştüm."

Robin kendisinden herhangi bir yorum istenip istenmediğinden pek emin değildi.

"Ama yalnız kaldım. Elliyi aştım..."

"Yaşlı sayılmazsın ki," diye atıldı Robin.

"Bazı günler bana öyle geliyor."

"Öyle gelmemeli," diye ekledi Robin utangaç bir tebessümle.

Roy da ona bir tebessümle karşılık verince Robin kalbi göğsünde eriyormuş gibi hissetti.

Roy tekrar soluk verdi. "Söylemeye çalıştığım ve berbat bir şekilde elime yüzüme bulaştırdığım şey şu ki... hayatımın geri kalanında yalnız olmak istemiyorum. Tekrar âşık olmamın mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama seninle birlikte olduğumdan beri... sanırım böyle bir olasılık var." Başını eğip ellerine baktı. "Seninle çıkmak istiyorum, Robin. Ben..."

"Tamam," dedi Robin kendi kendine gülerek. Roy artık ondan bahsediyordu, Sally'den değil.

"Yavaş yavaş başlayabiliriz..."

"Tamam, sen nasıl istersen." Robin'in ne kadar istekli olduğunu göstermesi herhalde pek uygun olmazdı.

"Briç oynar mısın?" diye sordu Roy.

"Hayır, ama öğrenebilirim."

"Ben sana öğretirim," dedi Roy sırıtarak.

Robin başıyla onayladı.

Roy gülümsedi ve Robin de ona gülümseyerek karşılık verdi.

"Çarşamba gecesine ne dersin? Akşam yemeğini yedikten sonra ilk briç dersimizi yapabiliriz. Wainwright'ları davet ederim..."

"Wainwright'ları mı?"

"Evet, Sally'yle benim arkadaşlarımızdı ve..."

Robin onu durdurdu. "Roy," dedi, "sana söylemem gereken bir şey var: Ben Sally değilim. Eğer onun yerini alacak birini arıyorsan, o ben değilim." Moralinin bu kadar çabuk düzelip bozulması Robin'i şaşırtıyordu. Aslında Roy ölmüş karısının yerine onu seçtiği için onur duyması gerekirdi, ama Robin... nasıl bir insansa öyle sevilmeyi istiyordu, buna ihtiyaç duyuyordu.

"Sally ve ben genellikle haftada üç kez briç oynardık."

"Benim kâğıt oynama yeteneğime böylesine güvenmenle onur duydum," diye mırıldandı Robin.

"Dans da ederdik. Sen dans eder misin?"

Robin başını iki yana salladı. Roy uzun uzadıya Sally'yle ikisinin dans sevgilerinden konuştu.

Roy'un söylediği her şey, en kötü şüphelerini doğruluyordu.

"Sanırım çok erken konuştum," diye fısıldadı Robin. "Mesele şu ki, Roy, aslında pek

fazla ortak noktamız yok."

"Ama öğrenmeye istekli olduğunu söylemiştin," diye karşılık verdi Roy.

"Evet, söyledim, ama o sırada benim sadece Sally rolü oynamamı istediğini fark etmemiştim. Onu çok sevmiş olmalısın."

"Sevdim."

"Muhtemelen bir yerlerde briç oynayan, dans etmeyi seven ve senin Sally'yle yaptığın her şeyi yapan biri vardır. Aynı şeyleri benimle yapmak istemenden onur duydum, ama şu anda bu ilişkinin yürümeyeceğini görebiliyorum. Özür dilerim, Roy, çok üzgünüm."

Gözleri açılan Roy bir an ona karşı çıkacakmış gibi göründü. "Tamam, bunu kabul edebilirim."

Sanki Robin'in elini sıkacakmış gibi kolunu ona doğru uzattı. Robin gülümsedi ve Roy'a doğru yürüdü. Kollarını ona doladı. Yavaş yavaş Roy da ona sarıldı, dokunuşu nazik ve çekingendi.

Birkaç saniye sonra Robin'i yavaşça serbest bıraktı. "Berbat ettim değil mi? Söylenebilecek yanlış şeylerin hepsini söyledim."

"Dürüst davrandın."

Robin fikrini değiştirme korkusuyla ondan uzaklaştı. Bir parçası, sonunda Roy'un kendisini de seveceğinden ümidini kesmeyerek, onun merhum karısının yerini almaya dünden razıydı. Ama çabucak fikrini değiştirdi. Bundaki tehlike çok yüksekti.

Roy başka bir söz etmeden istemeye istemeye döndü ve gitti.

Şaşırtıcı bir şekilde birkaç dakika sonra Robin kendisini günlerdir olmadığı kadar iyi hissediyordu. Dünya daha iyiydi. Omuzlarında taşıdığı hayal kırıklığı ve hüsran gitmişti. Kartlarını açık oynamış ve rahatlamıştı.

Roy'un onu arayıp bulması kolay olmuş olamazdı. Robin onu evine kadar getiren cesaretine hayran kalmıştı.

Zil yine çaldı ve Robin kapıyı açınca iki elinde birer servis torbası sallanan Libby'yi karşısında buldu. "İtalyan yemeği aldım."

"İtalyana bayılırım."

"Ben de, ayrıca ben bu sabah spor yaptım, sense yapmadın," diye hatırlattı arkadaşı Robin'e.

"Çarşamba günü orada olacağım," dedi Robin ve torbalardan birini Libby'den aldı.

"Hey, çok daha iyi görünüyorsun." Libby sanki bu dönüşümün tek sorumlusu kendisiymiş gibi sırıtıyordu.

"Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi Robin ama sebebini söylemedi.

Bir mutfak çekmecesini açarak iki çatal çıkarıp ilkini Libby'ye uzattı. Mutfak masasını pencerenin yanına taşıdılar. Robin'in evinin güzel bir Seattle manzarası vardı. Pencereden sokağa göz attığında Roy'un binasının karşı köşesinde durduğunu gördü. Roy elleri cebinde donakalmış bir halde yukarıya, Robin'in katına bakıyordu. Robin'i görmesi mümkün değildi.

Bir-iki dakika sonra elini cebinden çıkardı, parmaklarını dudaklarına bastırdı ve öpüp ona doğru üfledi.

Bu büyük ihtimalle Robin'in bir erkeğin yaptığını gördüğü en tatlı şeydi. Ve Roy bunu onun için yapmıştı.

***

Phillip çarşamba sabahı spor salonuna tam zamanında çıkageldi. Libby fark etmemiş gibi davrandı, ama şaşırtıcıdır ki Phillip gözlerini ondan ayıramıyormuş gibi görünüyordu. Libby ne zaman onun olduğu tarafa doğru göz atsa, Phillip kendisini izliyordu. Libby antrenmanını bitirdiğinde ağzı kurumuştu ve kalbi küt küt atıyordu. Bunun koşu bandındaki çalışmasıyla hiç alakası olmadığını da biliyordu. Cuma gecesine kadar, eğer yapabilirse, onunla barışmak için sabırsızlanıp durmuştu. Ama tükürdüğünü yalamak tahmin ettiği kadar kolay olmamıştı. Hem cesaretten hem de fırsattan yoksundu.

Ardından onu Bayan Çekici'yle görmek –bu hiç adil değildi; diğer kadın çok çarpıcıydı– Libby açısından yenir yutulur gibi değildi. Phillip'in sevgilisi güzel bir kadındı, hatta mükemmeldi. Libby kadının beş kilo fazlasını vermek için bir spor salonunda haftanın beş günü ter atmak zorunda olmadığına bahse girebilirdi. Tamam, Libby kendisine karşı sert davranıyor olabilirdi; artık Hershel'ın onu ofisine çağırdığı zamanki haline göre bir buçuk kilodan fazlası yoktu.

Phillip her ne kadar gözlerini ondan ayıramasa da, konuşmak için bir çaba da göstermiyordu. Eğer bu onun mesaj verme yoluysa, o halde Libby de bunu görüp harekete geçemeyecek kadar korkaktı.

Aynı günün sabahında, birkaç saat sonra Phillip hastanede çocuk bölümüne uğradı. Bunun Libby'nin gönüllü günlerinden biri olduğunu biliyor olmalıydı.

Kayıtsız bir tavırla odaya girdi ve sanki resmi bir iş için oradaymış gibi eline bir çizelge aldı. Başını kaldırdığında, Libby'nin orada olmasına şaşırmış numarası yaptı.

Libby kollarında uyuyan bir bebekle sallanan koltukta oturuyordu, ifadesinin kendisini ele vereceğinden korkarak doğruca Phillip'e baktı. Onu tekrar görmek kendini affettirebileceği ve ilişkilerini yeniden canlandırabileceği umudunu vermişti.

"Eğer bir gün sahneye çıkmayı planlıyorsan, bence bunu kafandan tamamen çıkarmalısın," dedi Phillip'e.

"Ya?"

"Doktorluğun aktörlüğünden çok daha iyi. "

"Gerçekten mi?"

Phillip açısından sohbet tek kelimelik yanıtlarla sınırlı gibi görünüyordu.

"Benim burada olacağımı biliyordun."

"Demek öyle?"

Tamam, bu daha iyiydi. İki kelime çıkmıştı Phillip'in ağzından. "Evet."

"Pek sayılmaz."

Tamam, ikisi bu iki-kelimelik cevap oyununu oynayabilirlerdi. "Nedenmiş o?"

Phillip çizelgeyi bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak Libby'ye doğru adım attı. "İş mülakatına geç kaldığın için oldukça üzgün görünüyordun. Hatırladığım

kadarıyla bebekleri suçluyordun."

"Hayır," diye düzeltti Libby. "Kendimi suçluyordum." Duraksadı ve sonra doğru sözleri bulma umuduyla alelacele devam etti. "O mülakatı berbat etmek beni fena halde sarstı. Kötü bir günümdeydim ve fevri hareket ettim. Ben… ben bazen böyle yapıyorum ve ardından söylediğim veya yaptığım şeylere pişman oluyorum." Phillip'in anlayış göstermesi için gözleri yalvarırcasına açılmıştı.

Phillip konuşmadan önce bir süre eski durumunu korudu. "Pişmansın yani?"

Libby başıyla onayladı. "Bilmek istiyorsan, epey bir pişmanım hem de."

"Anlıyorum."

Libby yılmadan devam etti. "Ben… ben acaba o fevri çıkışımı affedebilir ve hiç olmamış gibi davranabilir misin diye merak ediyordum… daha doğrusu umuyordum. Gerçek şu ki Phillip, seni özledim."

Phillip ellerini arkasında kavuşturdu ve ardından dudaklarında neşeli bir sırıtış belirdi. "Aslında ben de aklının başına geleceğini umuyordum."

Libby kucağındaki bebeğe göz attı. "Benim seni özlediğim kadar senin de beni özlediğini pek sanmıyorum."

"Öyle mi?"

Libby onu Güzellik Kraliçesi'yle gördüğünü belirtmenin doğru olacağını düşündü.

"Cuma günü seni gördüm," dedi. Phillip'in Libby'nin de gezmeye çıktığını bilmesi önemliydi. Libby'nin de kendine has sosyal olanakları vardı, bu yüzden ekledi: "Ben de dışarı çıkmıştım… bir arkadaşımla."

"Kimmiş bu arkadaşın bakalım?" diye üsteledi Phillip hafifçe kısılmış gözlerle.

Libby ayrıntılara girecek değildi. Bunların önemi yoktu. "Bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, çok iyi bir arkadaşım."

"Hoş vakit geçirdiniz mi bari?" diye sordu Phillip.

"Çok. Sen de öyle görünüyordun." Tamam, birazcık abartılı olmuştu.

"Görünenler aldatıcı olabilir." Phillip belirsiz bir tebessümle gülümsedi. "Bütün gece keşke seninle olsam diye düşünüp durdum."

"Sen gerçekten…?" Libby duygulanmış, kalbi yumuşayıvermişti.

"Söylenecek çok şey var… arkadaşlık konusunda. Ben de seni özledim, Libby, mümkün olduğunu düşünemeyeceğim kadar çok."

"Of, Phillip, ne kadar aptalca davrandım. Lütfen affet beni."

Gözlerindeki tebessüm kaybolan Phillip'in bakışı ciddileşti. Gözleri Libby'yi tutsak etmişti. "Bu ikimiz için de iyi bir ders oldu. Biz özel bir şey paylaşıyoruz, Libby. İkimizin de geriye çekilip düşünecek zamanımız oldu."

"Eğer sen de istersen ben ikimize ikinci bir şans vermeye hazırım," diye atıldı Libby umutla, ama aynı anda korkarak.

Phillip duraksadı ve ardından başını salladı.

Libby kolunu ona uzattı. Phillip elini kavradı. Öne eğilerek parmaklarından öptü. "Pekâlâ, cuma gecesi kimle birlikteydin, söyle bakalım."

"Önce sen söyle," diye ısrar etti Libby.

Phillip sırıttı. "Önceden tanımadığım biriyle bir tanışma randevusuydu. Benim için

poker arkadaşlarımdan biri ayarladı."

Libby bakışlarını kaçırdı. "Çok güzel bir kadındı."

"Öyle miydi?" diye sordu Phillip, sanki fark etmemişçesine. "Sen de Robin'le mi birlikteydin?"

Libby başını sallayarak onayladı.

Phillip'in sırıtması genişlemişti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Dairene neden tek başına yürüyordun?"

"Beni gördün mü?" Phillip bunu ancak şimdi itiraf ediyordu. Libby kendisini sanki beklenmedik bir anda yumruk yemiş gibi hissetti. Bir an öfke parlaması yaşadı, ama sadece kısa bir süre için. Phillip bunu yapabilirdi. Bunu hak etmişti.

"Seni caddenin öbür tarafında dururken gördüm."

Libby bakışlarını kaldırarak ona baktı ve gözlerini devirdi. "Arkandan yas tuttuğumu görmekten havalara uçtuğuna bahse girerim."

"Yas mı tutuyordun?"

"Hem de nasıl."

"İyi, ben de öyle umuyordum."

Tam o sırada içeri Sharon girdi ve Phillip'i görünce, hemşirenin bakışları derhal Libby'ye çevrildi. Kadın her iki kaşını da kaldırdı ve tebessümünü beyhude yere bastırmaya çalışırken dudakları titredi. Tam bir şey söylemek üzereymiş gibi görünürken Phillip konuştu: "Gelecek hafta yapılacak bağış toplama yemeğini organize etmeye yardım ediyorum. İlgilenir misin?"

Akşam yemeği için hastanenin her tarafına afişler asılmıştı. Biletler 200 dolardan satılıyordu ve bu Libby'nin karşılayabileceğinden fazlaydı. Ama eğer soran Phillip ise, eh, o zaman durum değişirdi.

"İlgilenebilirim," dedi soğukkanlılığını yitirmeden.

"Eğer bana katılmayı kabul edersen masamda boş bir yer ve fazladan bir biletim var."

"Çok isterim."

Phillip, Libby'ye baktı ve bakışlarıyla içini ısıttı.

"Bu öğleden sonra yelkenlinle bir geziye çıkma ihtimalimiz olabilir mi?" diye sordu Libby, Phillip'in onu ilk kez suyun üstünde öptüğünü hatırlayarak.

"Ayarlanabilir," diye güvence verdi Phillip.

"Eğer siz ikiniz biraz mahremiyet istiyorsanız, koridorun aşağısında bir temizlik odası var," dedi Sharon odanın öbür tarafından.

Phillip imalı bir şekilde kaşlarını oynatınca Libby güldü. Gülmek iyi gelmişti ve Phillip özrünü kabul etmeye istekli olduğu için Libby'nin içi içine sığmıyordu.

Libby vardiyasının geri kalan kısmında sevinçten ayakları yerden kesilmiş olarak dolaştı. İşi bittikten sonra kahve için Abby Higginbotham'la buluştu. "Yardım yemeğine katılmalısın," diye önerdi Abby, Libby'ye. "Sonuçta müşteri arıyorsun ve ben de seni birkaç zenginle tanıştırabilirim."

"Phillip beni kendi masasında oturmaya davet etti ve haklısın, çevre edinmek için bu iyi bir fırsat olabilir." Aslında Libby'nin Bayan Reed konusunu düşünmesi

gerekiyordu. Konu karar vermeye geldiğinde, çok önemsiz bile olsa, yaşlı kadın aceleye getirilmekten hoşlanmıyordu. Libby sabırlı olabilirdi. Ama Libby'nin kafasını asıl kurcalayan, yaşlı kadını müşteri edinme ihtimali değildi. Bunun yerine tek düşünebildiği Phillip'di. Onunla birlikte olmanın kendisi için ne kadar önemli olduğunu itiraf etmemişti. Şimdi barıştıklarına göre, önündeki ihtimallerden, umuttan ve o neşeli ve mutlu beklenti duygusundan dolayı Libby'nin başı dönüyordu.

Debbie Macomber - Iyi ki Geldin

Bölüm 27

Libby hastaneden ayrıldıktan sonra yüncü dükkânına doğru yürüdü. Adımları uzun süredir olmadığı kadar hafiflemişti. Daha sonra Washington Gölü'nde Phillip'le buluşacaktı ve kaldırımda dans ederek yürümemek için kendini zor tutuyordu.

Bir Yumak Mutluluk'tan sadece bir blok mesafedeyken cep telefonu çaldı. Eski şirketinden arıyorlardı, muhtemelen Sarah'ydı. Libby yardımcısından henüz haber almamış olduğu için, Bayan Reed'le buluşmasından sonra başka düzenlemeler yapmıştı. Kendini pozitif ve canlı hissederek, bir resepsiyonist avantajı da olan yakın bir ofis kompleksinde bir yer kiralamıştı. Resepsiyonist hizmetinin yanı sıra diğer ofis donanımı da kiraya dahildi.

Libby kendi ayaklarının üzerinde durmaya başlayınca, kendine bir yardımcı tutacaktı… ve bu Sarah olmayacaktı. Birlikte çalıştıkları onca yıla rağmen Sarah ona karşı dürüst olma cesaretini bulamamıştı – gerekli konuşmayı suskunluğunun yapmasına izin vermişti.

Ancak telefondaki Sarah değildi.

Onun yerine, yönetici ortak Hershel Burkhart arıyordu. "Libby," dedi Hershel, sesi samimi ve neşeli geliyordu. "Nasılsın tatlım?"

Hershel, Libby'nin haber almayı beklediği en son kişiydi.

"Harika." Doğrusu Libby nadiren bu kadar iyi hissetmişti kendini. Müşterilere boğulmuş olmasa da, zamanla geleceklerdi. O zamana kadar saatlerini kendine ayırabilir, hastanede gönüllü olarak çalışmaya ve örgü örmeye devam edebilirdi.

"Acaba bu öğleden sonra bir şeyler içmek için buluşmamız mümkün mü diye soracaktım?"

Libby yürürken durdu ve bir nehrin ortasındaki büyük bir kaya gibi kaldırımın ortasında kalakaldı. İnsanlar aceleyle yanında geçiyorlar, cep telefonunu kulağına bastırması için ona yer açıyorlardı. Her taraftan trafik gürültüsü geliyordu. Zihninde Hershel'ın kendisiyle konuşmak isteyebileceği tüm konular hızla dönüp duruyordu. Aklına tek bir konu geliyordu sadece.

Onu geri istiyorlardı. Hershel diğer ortaklarla konuşup onları ikna etmeyi başarmıştı.

Ah, tabii ya, Libby on iki aylık bir kira mukavelesi imzalamıştı ve şimdi Hershel firmaya geri dönmesini isteyecekti.

"Libby?"

"Evet, tabii ki. Ne zaman?"

"Senin için saat dört uygun mu?" diye sordu Hershel ve şehir merkezindeki bir otelden söz etti.

"Saat dörtte orada olacağım," diye cevap vermeyi başardı Libby. Konuşmayı bitirdikten sonra cep telefonunu tekrar çantasına attı. Robin'la bağlantıya geçme dürtüsüne direndi, ama Phillip'e mesaj atarak tekne randevularını başka bir tarihe almaları gerektiğini açıkladı.

Kafasında düşünceler fırıl dırıl dönüyordu: Eğer Hershel onu istiyorsa, o zaman ucuza gitmeyecekti.

Libby saat dörtte Four Seasons'ın barında oturuyordu. Hershel loş bir şekilde aydınlatılmış bar alanına girerken, o da oturduğu yerde doğruldu. Hershel'ın araya giren aylar içinde fazla değişmediğini fark etti. Hershel onu görünce gülümsedi, masaların ve sandalyelerin etrafından zikzaklar çizerek mekânın uzak köşesinde ona katıldı. Libby onlara en fazla mahremiyeti sağlayacağını düşündüğü masayı seçmişti. Hershel yaklaşırken ayağa kalktı ve ona yanağını uzattı, Hershel da uzanıp hafifçe öptü. Ardından, evrak çantasını yere koyarak bir sandalye çekip Libby'ye katıldı.

Libby bacak bacak üstüne atarak gevşedi, konuşmayı ona bırakmaktan memnundu. Kadın garson içki siparişlerini almak için gelince her ikisi de birer kadeh Merlot şarabı istediler.

Şarapları gelinceye kadar havadan sudan sohbet ettiler. Hershel kadehinin kenarını onunkiyle tokuşturdu. "Tavsiyemi dinlediğini görüyorum."

"Ya?"

"Hastanede gönüllü olarak çalıştığını ve o doktorla çıktığını duydum."

Demek ki Phillip'i biliyordu Hershel.

"Yelkenliyle suya açılmak hoşuna gitti mi?"

Aman Tanrım, Hershel onu yakın takibe almıştı. Hiç kuşkusuz Sarah vasıtasıyla. Libby şaşkınlığını göstermemeye kararlıydı. "Evet."

"Harika." Hershel şarabından bir yudum aldı ve onaylayarak başını salladı.

Libby şaşkınlığını belli etmemek için mücadele verirken henüz kendisininkini tatmamıştı. "Bana kendime bir hayat kurmamı söylemiştin."

"Sözlerimi herkes bu kadar ciddiye almıyor," dedi Hershel bir tebessümle. "Anladığıma göre kendi ofisini açmaya karar vermişsin," diye devam etti, şarap kadehini küçük yuvarlak masanın üzerine koyarak.

"Açtım." Ofis mukavelesinin daha mürekkebi bile kurumamıştı, ama Hershel'ın bunu bilmesi gerekmiyordu.

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

Hershel hafifçe öne doğru eğildi. "Ayrıca geçenlerde Martha Reed'le de görüşmüşsün."

Libby gülümsedi, Hershel'ın haber kaynağının eski yardımcısı olduğunu bilmesine rağmen, oldukça eğleniyordu. "Hershel, beni izlemesi için özel dedektif mi tuttun?" diye sordu yarı şaka.

Hershel gülümseyerek başını iki yana salladı. "Kendi kaynaklarım var."

"Öyle görünüyor."

Hershel'ın tebessümü kayboldu. "Seni aradım, çünkü diğer ortaklardan birkaçı senin Martha Reed'i ziyaret etmen konusunda endişe duyuyorlar."

"Öyle mi?"

"Senin kaçak avlanarak müşterilerimizi kapmaya çalıştığını düşünüyorlar."

"Kaçak avlanmak mı?" diye tekrarladı Libby, Hershel'ın onun böyle bir şey

yapacağını ileri sürmesine çok şaşırmıştı.

"Gerçek şu ki, durumun göz önüne alındığında, ben de aynı şeyi yapardım. Ne yazık ki diğerleri bu şekilde görmüyorlar. Bayan Reed'i bizim müşterimiz olarak kabul ediyorlar."

"Eski müşterinizdi," diye hatırlattı Libby. "Firmayı bıraktı."

"Firmadan ayrılmandan bu yana yaptığın değişiklikler beni mutlu etti," diye devam etti Hershel, onun yorumunu duymazdan gelerek. "Tam olarak yapacağını umduğum şeyleri yapıyorsun ve bunun için seni alkışlıyorum. Bundan daha fazla memnun olamazdım, ancak Libby…" Durdu ve gözlerini ayırmadan ona bakmaya başladı, bakışları açık ve içtendi. "Şu anda yanlış bir adım atmanı istemiyorum."

"Yanlış adım mı?" Hershel biraz önce fırsat verilse kendisinin de aynı şeyi yapacağını itiraf etmişti.

"Martha Reed çok eski bir arkadaşımız. Zaman verilirse sonunda fikrini değiştireceğini biliyordum. Ortaklarla ben geçenlerde onunla konuştuk, doğrusunu istersen senin ziyaretinden hemen sonra konuştuk ve kendisi firmaya geri dönmeye karar verdi."

"Öyle mi?" Libby hayal kırıklığını gizleyemedi. "Peki kiminle çalışacak?" İçinde yine o ölümsüz umudu belirmişti. Belki de firma onu geri istiyordu.

"Onun işlerine bakması için Linda Freeman'ı görevlendiriyoruz. Ortaklar Bayan Reed'in ihtiyaçları için bir kadınla iletişim kurmasının daha iyi olacağını düşünüyorlar."

Libby değil. Linda.

Libby hayal kırıklığının tadını yeniden yutarak sineye çekti.

"Ama…"

Hershel elini kaldırarak onu durdurdu. "Biliyorum; firmadan ayrılmıştı ve sen her hakka sahiptin, ama bu diğerlerini rahatsız etti. " Sözlerini havada bırakarak Libby'yi tahminleriyle baş başa bıraktı.

Libby, Hershel'ın kendisine ne söylemek istediğini gayet iyi anlamıştı. Kısacası, firmaya geri çağrılma ihtimali, kendi başına girişimde bulunduğu ve yaşlı kadınla temas kurduğu için artık ortadan kalkmıştı. Berbat bir duyguyla midesi kasıldı.

Hershel'ın gözleri onunkilerle buluştu. "Denedim," diye itiraf etti Hershel.

Libby başını sallayarak ona anladığını bildirdi. Zayıf bir şekilde gülümsemeyi başararak fısıldadı: "Tebrikler. Linda'nın harika iş çıkaracağını düşünüyorum."

Hershel cesaret verircesine gülümseyerek karşılık verdi. "Kendi işyerini kurmak zorlu bir iş, Libby. Başarılı olacağından hiç kuşkum yok."

"Teşekkür ederim."

"Sen iyi bir avukatsın."

Libby çanta askısını omzuna geçirdi. "Diğer ortaklara selamlar," diye mırıldandı.

Libby, Four Seasons'dan dışarı çıktığında içinden bir şeyleri tekmelemek geliyordu. Sarah'nın, bir zamanlar iyi bir arkadaşı olarak gördüğü yardımcı avukatının ortaklardan birine veya daha fazlasına bilgi nakletmeye fazlasıyla istekli olduğu açıktı. Libby'nin ondan haber alamamasında şaşacak bir şey yoktu.

Libby o öğleden sonra daha geç vakit mesajlarını kontrol ettiğinde, Martha Reed'den cevapsız bir arama geldiğini gördü. Derhal geri aradı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm hayatım," diye özür diledi vakur kadın. "Kararı çocuklarımla konuştum. Hepsi seninle çalışmaktan ne kadar memnun olduğumu biliyorlar. Ancak, büyük bir firmanın desteğinden yoksun olman benim gibi onları da endişelendirdi."

"Anlıyorum," dedi Libby, duygularını gizlemek zor olsa da.

"Ve ardından birkaç ortakla birlikte Hershel eve geldi ve rica ettiler."

"Firmaya geri dönme kararı almanıza ne sebep oldu peki?" diye sordu Libby merakına yenilerek. Ortakların ne söz vermiş olabileceklerini tahmin edemiyordu. Bayan Reed o gün yoluna devam etmeye son derece kararlı görünmüştü. Firma daha önce iki kez başarısız olmuştu.

"Açıkçası bana çok cazip bir teklifte bulundular."

"Öyle mi?"

"Evet ve bu teklifi geri çevirmem gerçekten mümkün değildi. Ödediğim hizmet bedellerini sınırlamayı kabul ettiler."

Libby yapılan teklifin bu minvalde olduğunu zaten tahmin etmişti. Bayan Reed'in firmaya kazandırdığı para göz önüne alındığında ortaklar onu kaybetmemek için çaresiz kalmış olmalıydılar. Müşteri kaybetmek hiçbir zaman iyi bir şey değildi, özellikle de Bayan Reed gibi önemli olanları.

"Her şeyin gönlünce olmasını diliyorum hayatım," dedi etkileyici hanımefendi, Libby'ye.

"Dilediğiniz biliyorum. Ve eğer hukuki tavsiyeme ihtiyaç duyacak olursanız, lütfen benimle temas kurmaktan çekinmeyin." Libby, Bayan Reed'i seviyordu ve ona yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Hemen Phillip'i aradı ama Phillip'in cep telefonu doğruca sesli mesaja geçti. Neyse ki Robin müsaitti. Onunla mahkemeye en yakın konumdaki Starbucks'ta buluştu. Her ikisi de diyet sütlü vanilya latte ısmarladılar ve kafa kafaya vererek köşeye yerleştiler.

Libby öğleden sonra olan bitenleri naklederken Robin dikkatle dinledi.

"Şaka yapıyor olmalısın." Hershel'la buluşmasını ve Sarah'yla ilgili öğrendiklerini anlatınca arkadaşı Libby adına çok öfkelenmişti. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Onu arkadaş olarak görüyordum." Libby şaşkınlığını atamamıştı. "Bayan Reed'le konuşmayı tasarladığımı bilen tek kişi Sarah'ydı. O yapmış olmalı."

Robin'in tüm yapabildiği başını iki yana sallamak oldu.

Libby tüm bunlardan yorulmuştu. Yoğun bir hafta olmuştu. Bu bir haftada son beş ayın toplamından daha fazla şey olup bitmiş gibi geliyordu.

"Sen nasılsın?" diye sordu Libby arkadaşına. Gerçek arkadaşına. Robin için işe geri dönmenin zor olduğunu biliyordu, özellikle de bu her gün Roy Bollinger'ı görmek anlamına geldiği için. Robin hasta olduğunu söyleyerek işe gitmediği gün Roy'un evini ziyaret ettiğini Libby'ye ancak daha sonra anlatmıştı.

"Ben iyiyim," dedi Robin, Libby'nin gözlerine bakmadan.

Libby kaşını kaldırdı, ona inanmalı mı inanmamalı mı karar veremiyordu.

Robin sesini alçalttı. "Ofiste Roy'u gördüm."

"Konuştunuz mu?"

Robin başını iki yana salladı. Konuşurken bakışları yumuşamıştı. "Ama keşke konuşsaydık."

"Ah, Robin."

"Böylesi daha iyi. Onun benimle ilgileneceğine hiç inanmamıştım ve şimdi onun böyle…" Robin gerisini getirmedi.

"Sadece bu uzun işsizlik süresince bana ne söylediğini hatırla."

"Ne?"

"Sonunda her şeyin kendiliğinden düzeleceğini söyleyip durdun."

"Böyle mi dedim?"

Libby sırıttı. "Birçok kez."

Robin de gülümsedi. "Bu kadar akıllıca konuşabildiğimi bilmiyordum."

Ama akıllıydı işte, o kadar harikaydı ki Libby için hazine değerindeydi.

Debbie Macomber - İyi ki Geldin

Bölüm 28

Libby küçük ofisinde oturarak masasının üstünü düzenledi. Her şey tam istediği şekilde temiz ve düzenliydi. Daha şimdiden iş için iki telefon almıştı. Birini kesin bir dille geri çevirmişti. Bir arkadaşının arkadaşıydı, kendini aşırı hız yüzünden o yıl üçüncü kez aldığı trafik cezasından kurtaracak bir avukat arıyordu. Libby memnuniyetle ona başka bir avukat önerdi.

İkinci arama gelecek vaat ediyordu. Seattle General Hastanesi'nin insan kaynakları müdürü Abby Higginbotham tarafından yönlendirilmişti. Libby, emlak planlamalarını yapıp iki torunları için bir tasarruf fonu kurmak isteyen çifti ziyaret edip bu konuları konuşmak üzere ertesi gün öğleden sonraya bir randevu ayarladı. Çift halihazırda birkaç mali danışmanla görüşmüştü, ama yatırımlarından mali kazanç sağlamakla alakası olmayan birinden tavsiye almak istiyorlardı.

Libby hastaneye telefon ederek Abby'ye teşekkür etti.

"Rica ederim. Onlar kocamın ailesinin dostları. Gerçekten harika insanlardır."

Birkaç dakika daha çene çalarak biraz hastane dedikodusu yaptılar. Ortak resepsiyonist sinyal verince Libby konuşmaya son verdi.

"Evet," dedi.

"Burada sizi görmek isteyen biri var. Randevusu olmadığını söyledi."

"Ah, elbette." Müşteri müşteriydi. Libby masasından ayrılıp ofisinin kapısını açtığında bekleme bölümünde oturan Casey Goetz'i buldu. Genç kız Libby'yi fark edinceye kadar bir derginin sayfalarına göz gezdirmeye devam etti.

"Casey?"

"Ah, merhaba." Casey dergiyi bir kenara bırakarak kalktı ve resepsiyoniste ben-sana-söylemiştim tebessümüyle bakıp Libby'nin peşinden ofise girdi. "Annem kendi ofisini açtığını söyledi. Harika." Odada etrafına bakındı ve sanki onaylarmış gibi başını salladı.

Libby her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Ava'yla iki-üç günde bir telefonla görüşüyordu. Ava'nın doktor randevusu gelecek hafta başına ayarlanmıştı; sosyal hizmet görevlisinin alabildiği en erken tarih buydu.

"Casey, bu ne güzel bir sürpriz. Buraya resmi bir iş için geldiğin anlaşılıyor. Senin için ne yapabilirim?"

Casey sanki ne istediği apaçık ortadaymış gibi şaşırmış görünüyordu. "Seni avukat olarak tutmaya geldim."

Evet, bu kesinlikle ilginçti. Libby oturdu ve Casey de bir koltuğa yerleşti. "Yasal sorunların mı var?" diye sordu Libby yarı şakayla.

"Hayır, aslında Ava adına buradayım."

"Tabii ki." Libby, Ava'nın Casey gibi bir arkadaşı olmasına minnettardı. Darlene Carmichael işe gittikten sonra iki arkadaşın hemen her gün sohbet ettiklerini biliyordu. "Sana nasıl yardım edebilirim… ve Ava'ya da tabii?" diye sordu Libby.

Casey daha dik oturdu. "Biz konuştuk ve Ava bebeği evlatlık vermek istediğine karar verdi." Çantasına uzanarak bir cüzdan çıkardı. "Ava bunun para gerektireceğini düşündü. Ben harçlıklarımı biriktirmiştim, bu yüzden ona sana parayı benim ödeyebileceğimi söyledim… eğer gerekiyorsa." Çantasını iki eliyle tutuyordu.

"Büyükannesi Ava'nın hamile olduğu gerçeğini kabul etti mi?"diye sordu Libby.

"Daha değil."

Eh, Bayan Carmichael çok geçmeden gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

"Bebeğini evlatlık olarak vermesi konusunda… Ava'ya yardım edebilir misin?"

"Benim yapabileceğim," dedi Libby, "onu bir ajansa yönlendirmek." Sosyal hizmet görevlisinin konuyu gündeme getirmiş olabileceğini düşünmüştü, ama şimdi Ava'nın durumu teyit edilinceye kadar kadının bunu yapmasının mümkün olamayacağını anlıyordu.

"Bu ne kadara mal olur?" Casey'nin eli cüzdanın üzerinde, parayı çıkarıp Libby'ye avukatlık ücretini vermeye hazır duruyordu.

"Aslına bakarsan bu hizmet ücretsiz."

"Ücretsiz mi?"

"Yönlendirme hizmeti için ücret almıyorum," diye vurguladı Libby. Casey'in becerikliliğinden etkilenmişti.

"Haa." Rahatlamış gibi genç kızın omuzları gevşemişti.

"Ava için bir telefon numarası listesi hazırlayabilirim, hatta onun adına ben telefon edebilirim."

Casey başıyla onayladı. "Senin aramanın daha iyi olacağını düşünüyorum; Ava bebeği bir başkasının…" Duraksadıktan sonra ekledi: "Bebeği bir başkasının almasının daha iyi olacağını düşünüyor."

Libby, Ava'nın kararıyla rahatlamıştı. Küçük kız için bunun zor bir tercih olduğunu anlıyordu. Ava'yla düzenli olarak konuştukları için, Ava'nın Casey'den bu konuda onunla konuşmasını istemesine şaşırmıştı, özellikle de Ava'nın bebekle alakalı seçeneklerini tartışmış olmaları gerçeğinin ışığında.

"Ava nasıl?" diye sordu. Onunla bir gün önce konuşmuştu, ama Casey tamamen farklı bir görüş açısına sahip olabilirdi.

"Artık evden hiç çıkmamasına rağmen iyi sanırım. Senin ona kitaplar, yünler, malzemeler falan götürdüğünü söylüyor… ve bunun harika olduğunu düşünüyorum. Ava'nın sana ihtiyacı var."

Casey'in bunu söylemesi komik gelmişti, çünkü Libby de Ava'ya yardım etmekten ne kadar zevk aldığını düşünüyordu. Ava ona o yaşlardaki kendi halini hatırlatıyordu: kararsız, yalnız, kaybolmuş. Annesiz olmanın ne demek olduğundan epey söz etmişlerdi. Libby, Ava'ya cesaret vereceğini umuyordu.

"Ava sana güveniyor. Umuyor ki…" Casey uzaklara baktı ve cümlesini tamamlamadı.

"Ne umuyor?" diye sordu Libby.

Casey omuzlarını dikleştirdi. "Ava bebeği evlatlık olarak vermekten söz ettiğinde aynı zamanda bebeğini yabancılara vermenin biraz tuhaf geldiğini de söyledi."

"Bunun zor bir karar olduğunu kabul ediyorum." Ama kesinlikle doğru olan buydu. Küçük kızın kendisi de daha hâlâ çocuk sayılırdı. Bir bebeği yetiştirme sorumluluğunu üstüne almak Ava'nın duygusal ve ruhsal kapasitesinin ötesindeydi, Libby böyle düşünüyordu.

"Onun için zor oldu."

"Biliyorum." Libby sabaha yine Ava'ya telefon edecekti ve ikisi birlikte evlat edinme ajanslarının listesinin üstünden geçebilirlerdi. "Bu konuda Ava'yla ben kendim konuşacağım," diye söz verdi Libby. "Bebek için endişelenmesine gerek yok. Evlat edinmek isteyen ailelerin profillerini baştan sona okuyacak fırsatı olacak. Sosyal hizmet görevlisi ona yardım edecektir, hatta aileyi kendisi bile seçebilir."

"Kendisi seçebilir mi?" Casey'in gözleri ışıldadı. "Bu harika, çünkü şimdiden aklında birisi var."

Ava, Libby'ye bundan hiç söz etmemişti. "Gerçekten mi?"

Casey ona sevinçten gözlerinin içi gülerek bakıyordu. "Onu arayabilir misin?"

"Hemen şu anda mı?"

Kız başıyla onayladı.

"Benim aramamı bekliyor muydu?" Libby, telefonu Ava'nın büyükannesinin açma riskine girmek istemiyordu.

"Senin arayacağını umuyordu. Evlat edinme konusunu seninle önce benim konuşmamı istedi, çünkü senin ne diyeceğinden biraz korkuyordu."

Bu tuhaftı, çünkü Libby onu bu karara yöneltmek için epey uğraşmıştı. Seçimin Ava'ya ait olması gerekiyordu elbette ama Libby, eğer bebeği Ava kendisi yetiştirmeye karar verirse kızın bu kararın yol açacağı her şeyi anlamasının çok önemli olduğunu düşünüyordu.

Casey anlamlı anlamlı telefona bakıyordu. Libby telefona uzanarak Ava'nın numarasını tuşladı. Ava hemen telefonun yanında oturuyor olmalıydı, çünkü ilk çalışında teleofonu açtı.

"Merhaba," diye çekingen bir selamlama geldi.

"Ava, ben Libby."

"Casey seninle mi?"

"Evet."

"Bebeği evlatlık olarak verme konusunu seninle konuştu mu?"

"Konuştu," diye güvence verdi Libby.

"Ne düşünüyorsun?" Ava'nın sesi çok gergin, çok güvensiz geliyordu. Eh bu anlaşılabilir bir şeydi.

"Bunun hem senin hem de bebeğin için akıllıca bir karar olduğunu düşünüyorum."

"Ah, teşekkür ederim." Ava soluğunu bıraktı, sesi sanki gözyaşlarına boğulacakmış gibi geliyordu. "Bilirsin işte, bekâr olduğun için bebeğimi istemeyeceğinden korktum."

"Bebeğini istemek mi? Ben mi? Bebeği benim evlat edinmemden mi söz ediyorsun?" Aman Tanrım.

"Evet," diye karşılık verdi Ava.

"Ava, bir bebek için can atan bir sürü aile var. Bu konuyu konuşmuştuk, unuttun mu?

Bir bebeği evlat edinme fırsatını yıllarca beklemiş çiftler var."

"Bunu daha önce de söylemiştin, ama ben herhangi birisinin bebeğime sahip olmasını istemiyorum."

Bu hiç mantıklı değildi.

"Onlar yabancı," diye üsteledi Ava. "Bebeğimin iyi bir eve, onu seveceğini bildiğim birine gitmesini istiyorum. Bebeği kız olarak düşünüyorum, çünkü kız olmasını oğlan olmasından daha çok istiyorum."

"Bebeğini her kim evlat edinecekse onu sevecektir," diye güvence verdi Libby.

"Sen sever misin?" diye sordu Ava.

Soru Libby'yi durup düşündürdü ve sonra ani bir duygu sağanağı altında Libby daha şimdiden bebeği sevdiğini anladı. "Evet," diye fısıldadı, bunu içinden gelerek söylemişti. Ava'nın bebeğini sevecekti.

"O halde bebeğimi senin evlat edinmeni istiyorum."

Bu sözlerin Libby'nin dünyasını sarsması, tepetaklak etmesi gerekirdi. Ama ilk şoktan sonra Libby öyle olmadığını fark etti. Bebek Wilson'ı kucağına aldığı, o bebeğin kendisinin olabileceğini düşündüğü anı hatırladı. O birkaç dakika içinde yenik düştüğü pişmanlık seli, Bebek Wilson'ın eski kocasının oğlu olduğunu anladığında taşkınlık bakımından on katına çıkmıştı.

"Çocuğunu benim mi evlat edinmemi istiyorsun?" diye sordu, Ava'nın dileğini iyice anladığından emin olmak için.

"Evet, senin evlat edinmeni istiyorum. Kızımı seveceğini biliyorum. İyi bir anne olacağını biliyorum, çünkü… çünkü bana çok iyi bir arkadaş oldun. Benim için bir anne gibi oldun. Ben… sana dünyadaki herkesten daha fazla güveniyorum, hatta büyükannemden bile daha fazla. Lütfen bebeğimi evlat edineceğini söyle, Libby. Lütfen. "

Debbie Macomber - Sığınak Geldim

Bölüm 29

Libby, Ava'ya ne cevap vereceğini bilemiyordu. Ava'nın çocuğunu yetiştirme fikri üzerinde düşünüp taşınması gereken muazzam bir konuydu. İçinden gelen ilk tepki, bunun özellikle hayatının bu dönüm noktasında kendisi için ne kadar imkânsız olduğunu açıklamaktı. İçinden yükselen itiraz hafifçe su yüzüne çıktıktan çabucak dağıldı. İlk bakışta bu tamamen mantıksız bir fikirdi. Kendi hukuk firmasını yeni açıyordu ve tüm enerjisini o yöne vermesi gerekiyordu.

Ama yavaşça, aşama aşama düşünceleri, kalbinin çoktan gitmiş olduğu yere ulaştı. Bu bebek ona aitti. Ava'nın çocuğunu sevecek ve hayatını bu bebeğin etrafında inşa edecekti.

Phillip pazar sabahı telefon ederek Rainier Dağı'ndaki Paradise'a gitmek isteyip istemeyeceğini sordu. Libby Seattle bölgesinde yaşadığı bunca yıl hakkında harika şeyler duymasına rağmen milli parkı hiç ziyaret etmemiş veya orada konaklamamıştı. Phillip kendileri için orada öğle yemeği rezervasyonu yaptırdığını ve artık konuşmalarının zamanının geldiğini söyledi. Libby kabul etti. Yolculuk, aralarında olup bitenleri ve ne şekilde devam etmek istediklerini daha ayrıntılı bir şekilde konuşmaları adına onlara mahremiyet sağlayacaktı.

Ama bunun yerine Ava'yı konuştular.

"Bu evlat edinme fikrinden emin misin?" diye sıkıştırdı Phillip, Libby bu çocuğu yetiştirmeye sıcak baktığını itiraf ettiği zaman.

"Evet… ve hayır."

Phillip güldü. "Tam olarak karar vermemişsin gibi görünüyor."

"Verdim," diye karşı çıktı Libby ve gülümseyerek ekledi: "En azından şimdilik. "Ardından açıklama yapmasını gerektiğini hissederek, "Bu yıl öğrendiğim derslerden biri de şu oldu: Kendine bir hayat kurmak aslında ilişkilerini geliştirmekten geçiyor," dedi. "Bu bir bowling ligine katılmaktan veya spor salonunda antrenman yapmaktan daha öte bir şey. Bu hayatını ve kalbini başkalarına açmak demek."

"Bir bebeğe mi?"

"Çok özel bir bebeğe. Bu, bebek Wilson'ı kucağıma aldığım zaman başladı. Farklı koşullar altında onun Joe'yla benim oğlum olabileceğini fark ettim. Yüreğimde bu ihtiyacı, bir çocuk arzusunu hissettim, ama bunun da ötesinde, bir aileye sahip olma ihtiyacını hissettim. Kollarımdaki bebeğin aslında Joe'nun oğlu olduğunu öğrendiğim zaman… bütün hayatım göçmüş gibi geldi. O gün benim için dönüm noktası oldu."

Phillip onun eline uzandı. Gözlerini yoldan ayırmıyordu, ama elini sımsıkı tutması Libby'ye onun da etkilenmiş olduğunu anlatıyordu.

"O andan itibaren kendi hayatımı kurmaya başladım. Şimdi hayatıma bir çocuk dahil etme şansım var. Çeşitli fedakârlıklarda bulunulması gerektiğinin farkındayım, ama bunu yapmak istiyorum. Ava'nın bebeği bana işimin ötesinde bir amaç verecek ve dünyamı genişletecek. Ayrıca bu bebeğe bir yuva ve sevgi vermek istiyorum." Kalbi

şimdiden Ava'nın çocuğuna bağlanmıştı. Artık neredeyse hepsi kaderinde yazılıymış gibi geliyordu.

"Bu kurulan ailenin gelecekte bir ara genişlemesi için yer var mı?" diye sordu Phillip. Bakışlarını kısa bir süreliğine dar, virajlı dağ yolundan ayırdı.

Libby soruyu kafasında evirip çevirdi ve bir soruyla karşılık verdi. "Sen olmasını ister misin?"

"Hem de çok," diye itiraf etti Phillip.

Libby içini çekti.

Birlikte harika bir gün geçirdiler. Pansiyonda keyifli bir öğle yemeğinden sonra ormanın uzak uçlarına kadar giden yollarda yürüyüş yaptılar ve açmış kır çiçekleriyle dolu bir çayırda dinlendiler. Arabaya dönüş yolunda öpüştüler ve el ele tutuştular. Phillip arabayı Seattle'a doğru sürerken, Libby bu inanılmaz adamın, kendisi için kurduğu ailenin bir parçası olmasını ne kadar istediğini bir kez daha fark etti.

Pazartesi sabahı Libby kendini harika hissediyordu. Düzenli sabah egzersizini yaptıktan sonra evine geri dönerken duş almak ve üstünü değiştirerek ofisine gitmek için sabırsızlanıyordu. Gerçi Robin'in hep, kendisininse bir zamanlar yaptığının aksine hiç acelesi yoktu.

Libby arkadaşına hakkını vermeliydi. Gerçek şuydu ki, Robin de son aylarda eskiden olduğu gibi hırsla çalışır görünmüyordu. Libby bu değişikliklerin kendi hayatında olup bitenlerin verdiği ilhamla ortaya çıkıp çıkmadığını merak ediyordu. Kesinlikle geçen mart ayında Burkhart, Smith & Crandall'ın ofisinden çıkan kadın değildi. Ve doğruyu söylemek gerekirse, Libby bundan memnundu. Şaka olsun diye kelebek dövmesi yaptırmıştı ve yine de bu, ruhunda meydana gelen derin değişikliklerin simgesi haline gelmişti. Sadece duygusal sorunlardan kaçınma bahanesiyle çalışmaya yönelen bir avukat değil de tam ve bütün bir insan olacağına dair kendine olan inancını temsil ediyordu.

Libby kendini bulma çabası içinde için el yordamıyla arandığı o ayları tekrar düşününce, eski hayatının yenisine hiç benzemediğini ve böylesinin kendisi için daha iyi olduğunu anlamıştı. Tıpkı kuyruksokumundaki kelebek gibi, o da kendi metamorfozunu geçiriyordu. Acil bir davası olmaması onu endişeli bir telaşa sokmuyordu. Zamanla müşteriler gelecekti. Şu anda işleri oldukça hareketsiz olmasına rağmen, tekrar havaya girmek iyi gelmişti.

Hayatında bir başka büyük değişim daha yaşanmak üzereydi. Evlat edinme konusunu hem Phillip'le hem de Robin'le tartışmıştı. Onu dinlemişler ve ardından güveninin sarsılmasına neden olan ciddi sorular sormuşlardı. Libby ihtimaller içinde kaybolup net bir şekilde düşünmemişti. Ama yine de bunun doğru bir karar olduğuna dair derin bir huzur vardı içinde.

"Çocuğun günlük bakımı ne olacak? Dadı mı tutacaksın?" diye sormuştu Robin.

Libby birisini bulması ve bunu oldukça hızlı yapması gerektiğini biliyordu. Robin'e ilk birkaç ay bebeği yanında tutmak için elinden geleni yapacağını söylemişti.

"Ciddi olamazsın," diye karşılık vermişti arkadaşı. "Bebeği ofise götüreceksin ve bir yandan da çalışmaya mı uğraşacaksın? Aklını mı kaçırdın sen?"

Libby planlarını hızla gözden geçirmişti. Robin haklıydı. Hem ofiste çalışıp hem de bebeğe bakamazdı. Çocuğun gündüz bakımı için önlem almak zorundaydı.

"Peki ya bir babanın etkisi ne olacak?" diye sormuştu Phillip, durup düşünmesine neden olarak.

"Dünyada bir sürü yalnız anne var."

"Bir bebeğin babaya ihtiyacı vardır."

"Eh, işler her zaman istediğimiz gibi gitmiyor," diye karşı çıkmıştı Libby, ama ruhunun derinlerinde bir yerlerde, Phillip'in haklı olmasından endişeleniyordu, özellikle de evlat edindirme ajanslarının bir aile sahibi olmak için hasret çeken evli çiftlerin başvurularıyla dolup taştığı düşünülecek olursa.

Her şeye rağmen, Libby olası kreşlerle birkaç ön görüşme ayarlamayı planlıyordu. Ofiste olmadığı zamanlarda bebeği mümkün olduğunca yanında tutacaktı. Ayrıca evini bebek için hazırlaması da gerekiyordu. Robin ev alışverişine yardım etmeye söz vermişti.

Libby elinde anahtarla asansörden çıktığında, dairesinin giriş kapısının önünde halıda oturan Ava'yı buldu karşısında.

"Ava?" Kızın ismini seslenerek aceleyle yanına gitti. "Neyin var?" Haftalar önce Ava'ya adresini ve telefon numarasını vermiş ve eğer yardıma ihtiyacı olursa kendisine gelmesini söylemişti.

Ava karnını tuttu. "Acıyor Libby, gerçekten çok acıyor."

Kız doğum sancısı çekiyordu.

Daha çok erkendi, gerçi belki de değildi. Libby emin olamıyordu, çünkü Ava henüz doktora gitmemişti.

Bu Libby'nin en büyük korkularından biriydi – Ava'nın doğum öncesinde herhangi bir bakım görmeden bebeğin doğması.

Paniğiyle mücadele ederken, elleri titreyerek ön kapıyı açtı ve Ava'yı içeri aldı. İçeri girer girmez Ava acıyla haykırdı ve bacaklarının arasından su fışkırdı.

Libby elinden geldiğince sakin kalmaya çalışarak telefona koşturup 911'i aradı. Kızı hastaneye götürmek zorundaydı. Sonra Phillip'le irtibata geçti.

Durumu açıkladıktan sonra Phillip, "Bir ambulans çağır," dedi.

"Çoktan çağırdım."

"Onu Seattle General Hastanesi'ne getirsinler."

"Tamam." Libby'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nabzının gümbürtüsünden onu neredeyse hiç duyamıyordu. Ava'nın bacaklarının arasında havlu vardı ve Phillip'in tavsiyelerini dinlerken kolunu kızın beline dolamıştı.

"Vasisiyle temas kur. Ona müdahalede bulunabilmemiz için büyükannesinin izin kâğıdını imzalaması gerekiyor."

"Tamam."

Libby telefonu kapadı. "Büyükannen işe gitmiş midir?"

Solgun ve sarsılmış görünen Ava başını iki yana salladı. "San… sanmıyorum. O uyanmadan evden gizlice kaçtım. Beni duymadı, yoksa beni durdururdu."

Libby'nin cep telefonu elindeydi. "Büyükannenle konuşmam lazım."

“Hayır!” diye haykırdı Ava. “Yapma, lütfen yapma.”

“Hayatım, üzgünüm ama bu şart.”

Darlene Carmichael dördüncü çalışta cevap verdi, aynı anda ambulans da gelmişti.

“Ben Ava’nın arkadaşı Libby. Ava benim yanımda… Onu hastaneye götürmesi için ambulans çağırdım.”

“Neden hastaneye gitmesi gerekiyor?” diye sordu Darlene.

“Doğum yapıyor.”

Genç kızın büyükannesi inledi. “Hayır, olamaz. Yapamaz.”

Libby’nin onunla tartışacak zamanı yoktu. “Dinleyin, Bayan Carmichael, ben Ava’yı hastaneye götürüyorum. Korkunç sancısı var ve bir doktora görünmesi gerekiyor.”

“Bunun masrafını karşılayamam.”

“Masraflar için endişelenmenizi istemiyorum; şu anda önemli olan bu değil. Ava’yla ve bebeğiyle ilgilenmek önemli.” Libby, Ava’nın büyükannesi işbirliği yaptığı sürece hemen her şeyi kabul etmeye hazırdı. “Benimle Seattle General Hastanesi’nde buluşmanız gerekiyor.” Kadının şikâyet etmesine fırsat vermeden ekledi: “Eğer herhangi bir tıbbi masraf çıkarsa onları da ben ödeyeceğim.”

“İşe geç kalamam,” diye bağırdı Darlene, sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu. “Hastane faturalarını ödemek şöyle dursun, bu çocukları zar zor besliyorum.”

Libby sesi titreyerek her kelimeyi dikkatle telaffuz etti. “Birkaç dakika geç kalacak olursanız işyerinizin anlayış göstereceğinden eminim. Ava’nın tedavi altına alınabilmesi için hastaneye gelmeniz ve o izin kâğıtlarını imzalamanız gerekiyor. Anladınız mı?”

“Pekâlâ,” diye mırıldandı Darlene. “On beş dakika sonra Seattle General Hastanesi’nde olacağım.”

“Lütfen acele edin.”

Libby’nin ambulansa binmesine izin verilmediği için, Libby hastaneye vardığında Ava çoktan doğum odasında Sharon Jennings’le birlikteydi. Darlene Carmichael’ın imzasını bekleyen izin belgeleri sedyenin ucunda klipsli bir not panosunun üzerinde duruyordu.

“Libby.” Ava yataktan yarı doğrularak kolunu ona doğru uzattı.

Libby kızın elini yakalayarak tuttu ve dudaklarına götürdü. “Buradayım canım. Her şey yolunda gidecek.”

Ava yastığa yaslanıp gevşeyerek derin derin nefes aldı. “Hiç kimse bana bu kadar canımın acıyacağını söylememişti.”

Hiç doğum yapmadığı ve yapan biriyle de hiç birlikte olmadığından, Libby onu rahatlatmak için ne söyleyebileceğini bilemiyordu. Sancının daha da kötüleşmeyeceğini umuyordu sadece. Kızın yüzü solgun ve acı içindeyken, gözleri de acı ve korkuyla kocaman açılmıştı. Libby Ava’nın saçlarını alnından geriye çekti. Küçük kız beyaz çarşafların arasında çok küçük ve savunmasız görünüyordu, böylesi bir badirenin içinde bulunmak için fazla küçüktü.

Libby birkaç dakika içinde doğum odasının dışında Darlene Carmichael’ın sesini duydu. “Nerede o?” diye seslendi Darlene. “Torunuma ne yaptınız?”

Anlaşılan birisi yolu göstermişti, çünkü Darlene hızla odaya daldı. "Ava'nın burada ne işi var?" diye sordu, torununu selamlama zahmetine girmemişti.

"Ava doğum yapıyor," dedi Sharon ve imzalaması için Darlene'e not panosunu uzattı.

Darlene ismini yazarak Sharon'a geri verdi. "Doğum mu? Deli misiniz siz? Ava'nın bebeği olmuyor. Sadece çok fazla yemek yiyor."

Tam o sırada Ava bir sancıyla kıvrandı ve gözlerini sımsıkı kapadı, inleyerek yastıkta başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. "Şu ağrıyı durdurun. Ağrıyı durdurun." Doğum sancısı hafifleyince soluğunu bıraktı ve yavaş yavaş gevşedi.

"Onlara hamile olmadığını söyle," dedi Darlene torununa.

"Büyükanne," dedi Ava, sesi çok zayıf çıkıyordu. "Bir bebeğim oluyor."

Darlene soluğunu tuttu ve elini ağzına götürdü.

"Bayan Carmichael," dedi Sharon, kâğıda ve Darlene'in imzasına göz atarak. "Torununuz doğuruyor. Önümüzdeki birkaç saat içinde kesinlikle doğum yapacak."

"O sadece on üç yaşında," diye bağırdı Darlene.

"Görünüşe göre yeterince büyümüş," diye yanıtladı Sharon sakin sakin. Ava'nın yanına bir serum torbası getirdi.

"Ne yapıyor?" diye sordu Ava Libby'ye, Sharon'ı izliyordu.

Libby'nin elini öyle sıkı kavramıştı ki Libby kızın parmaklarını gevşetmek zorunda kaldı.

"Ben… ben iğneleri sevmiyorum."

"Sorun yok," dedi Libby usulca. "Başını öbür tarafa çevir ve bakma."

Sharon, Ava'nın koluna iğneyi sokup ardından bantla sabitlerken Darlene sanki şoktaymış gibi sessizce yanlarında duruyordu.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye bağırdıktan sonra yüksek sesle ağlamaya başladı. "Tüm bu zaman boyunca sadece onun fazla yemek yediğini düşünüyordum."

"Üzgünüm büyükanne, özür dilerim." Artık Ava da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

"Her şey yolunda." Libby, Ava'yı rahatlatmaya çalışıyordu.

"Hastamı üzmenize izin veremem," dedi Sharon, Ava'nın büyükannesine.

Darlene Carmichael yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Biz ne yapacağız? Bir bebekle? Bir bebeğin masraflarını nasıl karşılarım ben?" Sonra, yaşlı kadın sanki birdenbire Ava'nın kendi kendine hamile kalmadığını hatırlamış gibi omuzlarını dikleştirdi. "Babanın kim olduğunu söylesene." Öfkelenerek eliyle yatağın yan tarafına vurdu. "Onu hayalarından tavana asacağım, yapacağım bunu."

"Bayan Carmichael," dedi Sharon tekrar. "Hastamı üzüyorsunuz."

"Sence ben de üzülmüyor muyum?" diye parladı Darlene. "Az önce on üç yaşındaki torunumun doğum yapacağını öğrendim." Bunun üzerine şok ve hayal kırıklığıyla ağlamaya başladı.

"Büyükanne, üzgünüm, çok üzgünüm…"

"Bayan Carmichael," dedi Libby kolunu yaşlı kadının omzuna atarak, "şimdi cevap talep etme zamanı değil. Ava sizi hayal kırıklığına uğratmış olmasından nefret ediyor."

"Ona bunu yapanı bilmek istiyorum. Sorumlu olanı."

Libby tahmin etmişti, ama bundan emin olamıyordu. "Daha sonra bunu öğrenmek için yeterince zaman olacak. Şu anda torununuza yardım etmek için yapabileceğimiz her şeyi yapmamız gerekiyor."

Darlene tekrar ona baktı, sanki Libby'nin söylediklerinin tek bir kelimesini anlamamış gibiydi. "Eğer işe yine geç kalacak olursam işimi kaybederim, o zaman bize ne olur?"

Ava bir kasılma daha geçirdi, başını yastıkta bir yandan diğerine çevirirken hafifçe inliyordu. "Canım acıyor, çok acıyor." Libby'nin elini iz bırakacak kadar sıkı kavramıştı.

"Ona yardım edin," diye bağırdı Darlene. "Ona yardım etmek için bir şeyler yapın."

Büyükannenin orada bulunmakla yardımcı olmaktan ziyade rahatsızlık vereceğini anlamak kolaydı.

Ava da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı. "Sen işine git büyükanne, ben iyiyim. Hadi git lütfen, tamam mı?"

Darlene tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Tamam, ama biri bana telefon etsin, olur mu?"

"Elbette," diye söz verdi Libby.

Darlene Carmichael Ava'nın omzunu okşadı. "Her şey yoluna girecek, Ava. Sana bunu yapanı bulacağım. Bebekle ne yapacağımızı da daha sonra hallederiz. Sakın üzülme."

Arkasını dönüp aceleyle doğum odasından çıkarken gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Kızın doktoru kim?" diye sordu Sharon.

"Doktoru yok," diye açıkladı Libby. "İlk doktor randevusu bu hafta olacaktı."

Sharon başını iki yana salladı. "Pekâlâ…" Sonra Ava'ya bakarak gülümseyip hafifçe omzuna vurdu. "Sorun değil. Libby ve ben buradayız, senin bunu atlatmana yardım edeceğiz. Ben mümkün olduğu kadar yanında olacağım ve vücudunda neler olduğunu sana açıklayacağım. Her şey iyi olacak. Sen, ben ve harika doktorlarımızdan biri bu tatlı bebeği hep birlikte dünyaya getireceğiz, tamam mı?"

Onun güven veren sesi tam da Ava'nın ihtiyaç duyduğu şeydi. "Tamam," diye kabul etti Ava, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Ama Libby'nin de yanımda olmasını istiyorum."

"Tamamdır," dedi Sharon, Ava'nın kolunu sıkarak.

Libby doğum sancıları artarken onunla kaldı.

"Bana şarkı söyle," diye yalvardı Ava. "Bana bebeklere söylediğin gibi şarkı söyle."

"Peki." Libby, Kelly Clarkson'dan bir şarkı seçti ve ilk birkaç sözcükten sonra Ava da kendisine katılınca şaşırdı. Kızın kusursuz sesi Libby'yi hayrete düşürmüştü. Ava şarkı söylemeyi sevdiğinden daha önce söz etmişti, ama Libby onun bu denli yetenekli olduğunu fark etmemişti.

"Ava, harika bir sesin var."

"Şarkı söylemeyi seviyorum…" Kız başka bir sancıya yakalanınca duraksadı.

***

Ava on saat sonra uzman bir doktorun yardımıyla bir kilo dokuz yüz gramlık bir kız bebek dünyaya getirdi. Libby genç kızın gerçek bir sabır timsali olduğunu itiraf etmeliydi. Ava bir kere bile acıya yenilip bağırmamıştı. Bunun yerine şarkı söylemişti. Sharon kendini bu denli kontrol edebildiği için birkaç kez onu övmüştü. Ava her şekilde işbirliği yapmasına rağmen, Libby'yi birkaç dakika dışında yanından ayırmamıştı.

Phillip doğum odasına girip çıkıyordu. Ava sancılarının arasında ona gülümsedi. "Seni tanıyorum."

Phillip başını yana eğdi. "Öyle mi?"

Ava'nın tebessümü genişledi. "Sen o gün asansörde gördüğümüz, Libby'nin hep söz ettiği doktorsun. Senden çok hoşlanıyor."

"Ava," diye atıldı Libby, utanmıştı.

Phillip göz kırparak öne eğildi ve Ava'ya fısıldadı: "Eh, doğrusunu istersen ben de ondan hoşlanıyorum."

"İyi. Buna memnun oldum." Sonra başka bir kasılma geldi ve Ava tüm dikkatini sancının üstesinden gelmeye verdi.

Doğumdan sonra Ava bir hastane odasına alındı ve hemen uykuya daldı. Libby bu fırsatı bebeği kontrol etmek için kullandı… kendi kızını. Bebek inanılmayacak kadar küçüktü ama bir buçuk kilodan az gelen diğer bebeklerden herhangi biriyle karşılaştırıldığında dev gibi kalıyordu.

"Bebek nasıl?" diye sordu Libby, Phillip yanına geldiği zaman. Phillip arkasında duruyordu, elini ensesine koymuştu.

"Oldukça iyi. Otuz beş otuz altı haftalık olduğunu tahmin ediyoruz. Erken olması hiçbir zaman ideal değildir, ama hayati organları güçlü ve akciğerleri yeterince gelişmiş görünüyor, iyi olacaktır."

"Harika bir bebek, öyle değil mi?" diye fısıldadı Libby, kundağında uyuyan minik bebeğe bakarak. "Ve çok güzel." Duygudan sesi çatlak çıkıyordu. Bu onun çocuğuydu, onun kızıydı.

Phillip onu kendine doğru çekti. "Biraz tembel, henüz kendi kendine nefes almak istediğinden pek emin değil. Onu kucağına almak ister miydin?"

"Alabilir miyim?"

"Tabii ki." Phillip kuvözün içine uzandı ve yeni doğmuş bebeği şefkatle yatağından alarak küçük paketi Libby'nin kollarının arasına yerleştirdi.

Libby sallanan koltuğa gömüldü ve bebek gözlerini açıp dosdoğru kendisine bakınca şaşırdı. Bakışları karşılaşınca, bu bir kilo dokuz yüz gramlık bebek Libby'nin kalbinde sığınacak yumuşacık bir yer bulmuş gibi geldi. Libby gözlerinin anında nemlenmesiyle şaşırdı.

"Ona Amy Jo adını vermek istiyorum," diye fısıldadı. "Benim… annemin ikinci adı Jo'ydu. Amy adını da ben her zaman sevmişimdir."

"Amy Jo," diye tekrarladı Phillip, Libby'nin arkasında duruyordu, eli omzundaydı.

"Robin'le senin bu bebeği evlat edinmem konusunda bazı çok önemli soruları gündeme getirdiğinizi biliyorum. Benim de birkaç kuşkum vardı, ama onu gördüğüm anda onu hayatımın bir parçası yapmakla doğru karar verdiğimi anladım. Evlat edinme işini halledeceğim, Phillip. Bu bebek benim kızım."

Phillip omzunu hafifçe sıktı. "Sen harika bir anne olacaksın."

Phillip'in ona güvenmesi Libby için her şey demekti. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve elini omzunda duran Phillip'in elinin üstüne koydu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı duygudan boğazı tıkanarak.

Phillip öne eğildi ve onu boynunun yan tarafından öptü. "Tebrikler anne."

Libby bu çocuğu hayatına dahil etmenin getireceği değişiklikleri konuşacak fırsat bulmuş oldukları için minnettardı. Phillip'in desteğine ihtiyacı vardı ve onun yürekten verdiği güvence yanaklarından aşağı yeni gözyaşlarının süzülmesi için yeterli olmuştu. Nadiren ağlayan bir kadına göre, gözyaşları oldukça kolay akıyor gibi geliyordu. Yaşadığı duygulardan dolayı boğazı tıkanır gibi oluyordu. Yoğun bir gün olmuştu ve gün henüz sona ermemişti. Evlat edinme sürecini başlatmak ve bu süreç resmiyet kazanıncaya kadar çocuğun velayetini almak için gerekli tüm yasal düzenlemeleri yapması gerekiyordu. Sonra çocuğun gündüz bakım seçeneklerini incelemesi ve Amy Jo'yu hastaneden eve çıkarmaya hazırlanması lazımdı. Ne beşiği ne bebek arabası ne de bebek bezi vardı. Aslında hiçbir şey yoktu.

"Ava'ya karşı harikaydın," dedi Phillip. "Cesaretlendirici, destekleyici, yardımcı ve sevgi doluydun."

Libby, Ava'yla o kadar meşgul olmuştu ki Phillip'in gün içinde doğum odasına birkaç kere girip çıktığını belli belirsiz fark edebilmişti. "Ava'yı seviyorum." Bu bebeği de seviyordu. Amy Jo'yu kendi bedeninde taşımadığı ve fiziksel olarak kendisi doğurmadığı halde bu minicik varlığa bu denli sevgi duyabilmesine şaşırıyordu. Yine de onu ilk gördüğü anda, sezgisel olarak bebeğin kendisine ait olduğunu ve onu hayal edebileceği her şeyden daha çok seveceğini anlamıştı.

Amy Jo'nun doğumu Libby için bir dönüm noktası olacaktı. Hayatı sonsuza dek bu günle damgalanacaktı. Anne olduğu günle, tüm dünyasının kendi bakımına emanet edilen bu bebeğe odaklandığı bu mutlu günle. Amy Jo'nun ailesinin bir parçası olmasını Tanrı'nın istediğine inanmak zorundaydı.

Libby gözlerindeki yaşları sildi ve Amy Jo'yu kendi kollarından alan Phillip'e bakarak gülümsedi. Phillip bebeği, nefes almasına yardımcı olacak kapalı çocuk yatağına geri yerleştirdi.

Libby yenidoğan yoğun bakım ünitesinden çıktı. Telefon ettiği ilk kişi babası oldu.

Bir pazartesi gecesi saat sekizden sonra kızının sesini duymak babasına sürpriz olmuştu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, bunu çok geç bildirdiğimi biliyorum, ama bugün seni büyükbaba yaptığımı bilmelisin diye düşündüm."

Karşılık, sağır eden bir sessizlik oldu. "Hamile misin?"

"Hayır, bir kız bebek evlat ediniyorum. Daha bir saat önce doğdu. Ona Amy Jo adını

veriyorum. Jo annem için olan kısmı. Çok ufak, iki kilo bile değil ve bir hafta kadar hastanede kalması gerekiyor, ama her şey iyi olacak."

"Bir bebeği evlat mı edindin?" diye sordu babası, sesi şoke olmuş gibi geliyordu.

"Ona bayılacaksın baba. İlk torunun."

"Evet… bayılırım herhalde."

"Kısa kestiğim için özür dilerim ama daha yapacak milyon tane işim var."

"Peki, tamam, tebrikler."

"Teşekkür ederim, baba."

Bu Libby'nin son on yıl içinde babasıyla yaptığı en uzun sohbetlerden biri olmuştu muhtemelen. Kendini iyi hissediyordu; hatta harika hissediyordu. Babasının ardından aradığı kişi Robin oldu.

"Bir kız," diye bağırdı.

"Ava bebeği doğurdu mu?"

"Bir saat önce."

"Neden bana mesaj atmadın?" diye bağırdı Robin. "Hastaneye gelirdim."

Libby arkadaşıyla temas kurmayı fena halde istemiş, ama yapamamıştı. "Ava yanından ayrılmama bir dakika bile izin vermedi. Bu arada, Ava harika bir iş çıkardı. Çok metanetli bir kız."

"Hazır mısın?"

"Hazır mı?"

"Onu hastaneden eve çıkarmak için gereken şeyleri ayarladın mı?"

"Tek bir şey bile yok." Libby kıkırdamaya başladı. "Aslına bakarsan benim kadar düzenli ve programlı birine göre son derece hazırlıksızım. Açıkçası bebeğin dört hafta erken gelmeyi tercih edeceğine dair en ufak bir fikrim yoktu."

"Saat kaç?" diye sordu Robin.

"Sekizi geçiyor," dedi Libby saatini kontrol ederek.

"Dükkânlar kapanmıştır; sabah gitmen gerekecek ve ben de seninle geliyorum," diye bildirdi Robin.

İşgünü olmasına rağmen Robin de kendisiyle alışverişe mi çıkacaktı yani? "Bunu yapabilir misin?"

"Mazeret izni alacağım. İkimiz birlikte alışveriş merkezine gideceğiz ve bebek dükkânının tamamını satın alacağız."

Libby, Robin'in isteyerek işten bir günlüğüne uzak kalacağına inanamıyordu ve sonra yeniden kıkırdamaya başladı.

Bölüm 30

Robin zarif pembe bir elbiseyi havaya kaldırıp baktı ve kalbi eriyecekmiş gibi geldi. İnanılmaz sevimli bir elbiseydi bu. "Bunu alman lazım," diye ısrar ederek elbiseyi, Libby'nin kızı için mutlaka gerekli olduğuna inandığı diğer on parça giysiyle birlikte koluna astı.

"Robin, bunların hepsini alamam. Unutma, benim sınırlı bir bütçem var."

"Belki seninki öyle, ama benimki değil ve ben Amy Jo'nun vaftiz annesiyim." Libby küçük Amy'nin yaşamındaki bu özel rolü üstlenmesi için ricada bulunarak onu onurlandırdığında, Robin çok mutlu olmuştu. Sorumluluğunu epey ciddiyetle üstlenmişti. Vakti geldiğinde, Amy Jo okuma yazmayı öğrendiği zaman, Robin küçük kıza ilk İncil'ini satın alacaktı. Libby'nin kızını pazar okuluna götürmesinin de çaresine bakacaktı. Eğer Libby gitmeyecek olursa, o zaman küçük kıza şahsen eşlik edecekti. Robin'in düşünce şekline göre, her çocuğun inanç konusunda sağlam bir temele ihtiyacı vardı. Kendisi yıllardır bir kilisenin kapısından girmemiş olsa bile, inancın önemli olduğunu düşünüyordu.

"Çok yoruldum," dedi Libby, yüzü mutluluktan ışıldıyordu, "paramın tükenmesi de cabası."

Robin, Libby'nin hastaneye gidip Ava'yla bebeği ziyaret etmek için sabırsızlandığını biliyordu. Alışveriş seferine çıkmadan önce sabah erken vakitte zaten uğramıştı ve geri dönmeye can atıyordu. Robin bir gece önce Libby'nin eve kaçta döndüğünü bilmiyordu, ama geç vakitte olmalıydı. Libby'yi tanıdığından bu yana geçen onca yıl boyunca, Robin arkadaşını hiç bu kadar neşeli, bu kadar heyecanlı görmemişti.

Robin onun için gerçekten mutluydu. Bu sevinç kendisine de bulaşmış gibi geliyordu. Nasıl bulaşmasındı ki? Roy'un evine yaptığı ziyaretten sonra yaşadığı hayal kırıklığına rağmen, Libby'nin mutluluğu ona da bulaşmıştı. Yargıçtan başka birini düşünüp kafa patlatmak iyi gelmişti. Sadece merhum karısının Roy'un onu bu kadar sevmesini takdir etmiş olduğunu umuyordu.

Robin öğleden sonra iki civarında Libby'den ayrıldı. Adliyeye gitmek yerine dairesine geri döndü. Eğer ofise gidecek olursa iş bombardımanından kurtulması mümkün değildi. Bu, savcı olarak çalışmanın temel özelliğiydi. Ofise gitmektense evden çalışmak çok daha elverişli olacaktı. Bir günlük e-postaları cevaplamanın kendisini öğleden sonra geç vakitlere kadar oyalayacağından emindi.

Eve girer girmez ayakkabılarını fırlattı ve kendisine bir bardak buzlu çay doldurdu. Birkaç yudum aldıktan sonra bilgisayarını açtı. Tam da tahmin ettiği gibi, e-postalar oluk gibi akarak ekranı doldurmaya başlamıştı. En acil olanlarına cevap verdiğinden iyice emin olancaya kadar hepsini teker teker ele aldı. Artık çarşamba günü ofise döndüğü zaman, talep listesi onu boğmayacaktı.

Kapısının zili çaldı. Kesinlikle Libby'ydi. Robin sadece birkaç saat önce birbirlerinden ayrıldıkları halde arkadaşının şimdiden geri dönmesini eğlenceli

bularak, yalınayak, aceleyle ön kapıya seyirtti.

Ancak gelen Libby değildi.

İkinci kez, kapının diğer tarafında elinde sıkı sıkı tuttuğu beyaz bir torbayla Yargıç Roy Bollinger duruyordu. Görünüşe göre kesinlikle gününde değildi. Robin'i görünce, yüzündeki renk çekilir gibi olmuştu.

"Roy," diye fısıldadı Robin, onu görünce şoke olmuştu. Gözleri o kadar açılmıştı ki yuvalarından fırlayacaklarından korktu. Son karşılaşmalarından bu yana adliyede neredeyse her gün birbirlerinin yanından geçiyorlar ve her ikisi de başka yöne bakarak şey numarası yapıyorlardı… Robin ne numarası olduğunu pek bilmiyordu.

"Hasta değil misin?" diye sordu Roy, sanki Robin'in sağlık durumunun açık bir şekilde iyi olmasından hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

"Hayır."

"Adliyede yoktun da," diye karşılık verdi Roy.

"Mazeret izni aldım."

"Ya." Roy beyaz kâğıt torbayı Robin'in eline tutuşturdu, sıvışıp kaçmak için sabırsızlanıyor gibiydi.

Ama kapısına kadar geldikten sonra, Robin onun gitmesini istemiyordu. "Bu nedir?" diye sordu onu alıkoyarak.

Roy hafif bir tebessümle gülümsedi. "Tavuklu şehriye çorbası. Hasta olduğunu düşünmüştüm."

"Gördüğün gibi gayet iyiyim."

"Görebiliyorum. Evet, oldukça… iyi görünüyorsun." Duraklayarak boğazını temizledi Roy. "Aslında fazlasıyla iyi görünüyorsun. Harika görünüyorsun."

İltifatlar Roy'un ağzından başka erkeklerin ağzından çıktığı gibi rahatlıkla çıkmıyordu, ama Robin kızarmasına engel olamadı. "İçeri gelmek ister miydin?" diye sordu.

Roy tereddüt etti. Artık torbayı Robin tuttuğu için, ellerini ceplerinin derinliklerine daldırdı. "Sen… hasta olmadan asla işe gelmemezlik yapmazsın. Yani son zamanlar hariç."

"Bugüne kadar," diye düzeltti Robin ve ardından, berbat geçen randevularının ertesi günü hasta olduğunu bildirerek işe gitmediğini hatırladı. "Bir arkadaşla alışverişe çıktım."

"Bir arkadaş mı?" diye tekrarladı Roy usulca, bakışlarını aşağıya çevirmiş ayaklarına bakıyordu. Anlaşılan bu "arkadaşın" erkek olduğunu düşünüyordu.

"Libby Morgan, içki içtiğimiz gece onunla tanışmıştın," dedi Robin konuyu açıklığa kavuşturarak. Roy'a başka biriyle görüştüğü izlenimi vermek istemiyordu, çünkü görüşmüyordu.

Roy aynı hızla bakışlarını Robin'in gözlerine kaldırdı, rahatladığı apaçık ortadaydı.

"Tabii, Libby'yi tanıyorum."

"Bir kızı evlat ediniyor ve benden vaftiz annesi olmamı istedi. Çocuk odası için gerekli eşyaları seçmesine yardım ettim."

"Libby'nin evli olduğunu bilmiyordum." Kafası karışmış gibi bakarken alnı

kırışmıştı Roy'un.

"Değil zaten." İkisinin bu şekilde kapının eşiğinde durarak sohbet etmeleri biraz saçma görünüyordu. "Roy, içeri gel lütfen." Robin, Roy'un eline uzanarak onu yavaşça daireden içeri soktu.

Roy sanki ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakınıyordu. Robin son bir haftada evinde bir değişiklik yapmadığını söylememek için kendini zor tuttu.

"Hasta olmadığını duyduğuma çok sevindim."

"Roy," dedi Robin ve duraksadı. İkisi de ne diyeceklerini bilmiyor gibiydiler. Robin kesinlikle bilmiyordu ve Roy da aynı derecede söyleyecek söz bulamıyormuş gibi görünüyordu. Bu yüzden gözlerini dikmiş birbirlerine bakarak öylece duruyorlardı.

"Ben… biraz düşündüm," deyiverdi Roy.

"Ya," dedi Robin aynı şekilde çabucak.

"Sally'nin yerine geçemeyeceğin konusunda… söylediğin şeyleri."

Robin dizleri çözülmek üzereymiş gibi hissediyordu. Kanepenin üzerine çöktü. O oturur oturmaz Roy da oturdu. Koltuk minderinin ucuna o kadar yakın oturmuştu ki Robin bir an onun düşeceğinden korktu. Konuşmasını bekledi. Söylemek istediği bir şey varmış gibi görünen oydu.

"Kısacası sen haklısın. Sally'nin yerini dolduracak bir kadın, hayatımı o hayattayken olduğu gibi yapacak birisini arıyordum."

"O kadın ben değilim," dedi Robin ve bunu itiraf ederken üzülmesine rağmen, kendi kişiliğini değiştiremezdi, Roy'dan ne kadar hoşlanırsa hoşlansın değiştiremezdi.

"Bunu şimdi anlıyorum. Sana ilgi duymamın nedeninin Sally'ye benzemen olmadığı kafama dank etti. Hiçbir bakımdan ona benzemiyorsun, ne fiziksel olarak ne de başka yönlerden."

Robin'in tek yapabildiği, ona öylece bakmak oldu.

"Sally asla dövme yaptırmazdı."

Demek ki Roy bunu fark etmişti. Robin içgüdüsel olarak kolunu arkasına saklamak istedi. Ama gururu bunu yapmasına izin vermedi.

"Sana kararlı ve açık sözlü olduğun için hayranım," diye devam etti Roy. "Güçlü bir iş ahlakın var ve hukuka önem veriyor, yardım kabul etmeye istekli kişilere yardım ediyorsun. Oysa pek çoğumuz suçlarla uğraşırken bezip kötümser birer insan olup çıkmış durumdayız."

Bu doğruydu. Annesi Robin'in de öyle olacağından endişeleniyordu, kim bilir belki de öyleydi. Robin adliyede suçlulara ve savunma avukatlarına karşı takındığı sert tavrıyla tanınıyordu. Yasaları çiğneyenlere karşı boyun eğmez bir tutumu vardı. Sağlam sonuçlara inanırdı. Ama başkalarının kendisi hakkında ne düşündükleri umurunda değildi, bir kişi hariç… Roy Bollinger.

"Bugün çorbayı bırakmak için geldim. Senin hasta olduğunu zannettiğim için pek hazırlıklı değilim, yani bu konuda konuşmaya."

Robin onun bu kadar çabuk gitmesine izin verecek değildi. "Ama şimdi buradasın," dedi.

"Öyleyim," dedi Roy gözlerini ellerine dikerek. "Her şeyden önce kalın kafalı

olduğum için özür dilerim. O zaman ne düşündüğümü bilmiyorum, ama söz veriyorum senin yapmak istediğin bir şey olmadıkça bir daha asla briç oynamanı veya dansa gitmeyi senden istemeyeceğim."

"Bunlar geçmişte kaldı, Roy. Ama içini rahatlatacaksa söyleyeyim, özrün kabul edildi."

"Teşekkür ederim." Bakışları buluştu. Roy gülümsüyordu neredeyse, sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. "Bana bir şans daha verebileceğini umuyordum." Duraksadı, Robin'in cevabını bekliyor gibiydi.

"Verebilirim..."

"Bu durumda seni akşam yemeğine davet edebilirim."

"Bu gece mi?"

"Bu gece," diye tekrarladı Roy. "Yani eğer işin yoksa... veya yarın ya da öbür gün... veya hangi gün istersen." Artık düpedüz gülümsüyordu.

"Bu gece uygun."

"Harika." Roy kalktı ve Robin'i elinden tutarak ayağa kaldırdı. Dövmeyi görünce kaşlarını çattı. "Bu arada bu nedir?" diye sordu.

"Çin alfabesinden bir harf." Soran başka herkese aynı şeyi söylüyordu Robin. Manasını kendinden ve dövme sanatçısından başka bilen yoktu; eh, Çincesi akıcı olanlar dışında tabii ki.

"Ne anlama geliyor?" diye sordu Roy ve Robin tereddüt edince bakışlarını ona kaldırdı.

"Aslında biraz utanç verici," dedi Robin elini çekip kurtarma arzusuna karşı direnerek. Eğer Roy'un dokunuşu için, hatta en masumane olanı için bile can atmıyor olsaydı, bunu yapardı. Ona bu kadar yakın olmak bile başını döndürüyordu. Robin tüm yaşamı boyunca hiçbir erkek için bu kadar güçlü duygular hissetmemişti, hatta kısacık süren evliliğinde kocası için bile.

"Dövme seni utandırıyor mu?" diye sordu Roy.

"Pek sayılmaz."

"O zaman anlamı utandırıyor?"

"O da değil," diye itiraf etti Robin.

"Peki seni utandıran ne?"

Robin ona söylemeye karar vermeden önce birkaç saniye nefesini tuttu. "Sana olan duygularım." Gözlerini dikmiş ona bakarken, nefes alamıyor, hatta gözünü bile kırpamıyordu.

"Duygular mı?" diye sordu Roy, sesi alçak ve dikkatliydi.

Robin bileğini Roy'un tekrar görebileceği gibi çevirerek, "Bu Çince harfin anlamını hiç kimseye söylemedim, ama sana söyleyeceğim," dedi.

Bakışları buluştu.

"Libby ve ben içkiyi biraz fazla kaçırdık ve dövme yaptırmaya karar verdik. Aslında o istedi. Ben istemedim, ama yine de dövme salonuna onunla birlikte gittim ve bir kelebeğe karar vermesinde yardımcı oldum."

"Böylece sen de onunla birlikte dövme yaptırdın."

"Onunki asla göremeyeceğin bir yerde," diye ekledi Robin.

"Tamam."

"Oradayken farklı farklı desenlere bakmaya başladım. Hiçbiri ne dikkatimi çekti ne de bedenime kalıcı olarak bir şey yerleştirmek için içimde en ufak bir arzu uyandırdı, ta ki bu Çince karaktere rastlayana kadar."

Roy hafifçe kaşlarını çattı. "Senin için derin bir kişisel anlamı olmalı."

"Öyle," diye kabul etti Robin, sesi incelerek. "Anlamı, umut," diye fısıldadı.

"Umut," diye tekrarladı Roy. "Ne için?"

"Bunu bana sen verdin, Roy. Şimdiye dek bir erkekle seninle olduğu gibi yakından ilgilenmenin benim için mümkün olacağı hiç aklıma gelmemişti. Sana çok uzun zamandan beri hayrandım ve günün birinde duygularımı paylaşabileceğini umuyordum." Kalbini bu kadar açıp açmamayı düşünürken durakladı Robin.

Roy'un yüzü tamamen yumuşamıştı. "Hiçbir şey anlamadım. Ne zamandan beri?" diye sordu.

Konuşmayı bu noktaya getirdikten sonra geri dönmenin bir anlamı yoktu. "Yıllar önce o siyasi komitede çalıştığımızdan beri. Sen hayatımda tanıdığım en iyi, en hoş erkektin. Uzun zaman senin gibi biriyle tanışma hayali kurdum ve böyle bir şey hiç olmadı. Benim problemim senin Sally'yle evli olmandı ve bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey yapmadım."

"Ah, Robin…" Roy kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekerek dudaklarını dudaklarına bastırdı. Dudakları sıcak ve nemli, yumuşak ve ikna ediciydi.

Başını yana eğdi ve Robin eriyip onun ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüşeceğinden emin oluncaya kadar öpmeye devam etti. Robin ellerini onun sırtında gezdirerek iyice sokuldu. Roy dudaklarını ondan ayırdığında, Robin titriyordu.

Roy onu kendinden uzak tutuyordu, ama elleri hâlâ omuzlarındaydı. "Şimdiye kadar bana bundan daha güzel, daha mükemmel bir şey söyleyen hiç kimse olmadı." Alnını Robin'in alnına dayadı. "Seni sevmek çok kolay olacak."

Robin'in içini mutluluk kaplamıştı. "Buna karşı koyma, tamam mı?"

Roy sırıttı. "İstesem bile yapabileceğimi sanmıyorum."

"İyi."

Debbie Macomber Aşk İle Geldin

Bölüm 31

Libby çarşamba günü öğleden sonra geç vakit aceleyle hastaneden döndü, kıyafetini değiştirdi ve cebelleşerek bacaklarına bir külotlu çorap geçirdi. Bir zamanlar naylon çoraplar, şık iş takımları ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla birlikte günlük rutinin ayrılmaz bir parçası haline gelmişti. Bugünlerdeyse bacaklarını külotlu çoraplara sokmaya çalışmak, sucuk doldurmak gibi geliyordu. İnsan nasıl da çabuk unutuyordu.

Hastanenin yardım yemeği için daracık siyah bir elbise ve annesinin inci takılarında karar kılmıştı. Phillip ondan kendi masasında oturmasını istemiş ve Libby'nin önerisiyle Robin'le Roy'u da davet etmişti. İnsan kaynaklarından Abby Higginbotham son dakikada fazladan bilet bulmayı başarmıştı.

Libby günün büyük kısmını hastanede Amy Jo'yla geçirmişti. Ava taburcu edilmiş ve büyükannesiyle birlikte eve dönmüştü. Darlene Carmichael torununun doğum yapmasının şokunu henüz tamamen atlatamamış olsa da Ava aracılığıyla özür dilemişti. Libby çocuğu evlat edinmeyi kabul ettiği ve kendisi de Jackson'la Ava'nın dışında hiç kimseye bakmakla yükümlü olmadığı için Libby'ye minnettardı.

Libby'yi hayal kırıklığına uğratan tek şey, son birkaç gün içinde Phillip'i sadece kısa bir süre için görebilmiş olmasıydı. Bugün hastanede birbirlerine rastladıklarında Phillip aceleyle koridorda koşturuyordu.

"Yardım yemeği bu gece," diye hatırlatmıştı Libby'ye.

"Merak etme, unutmamıştım."

"İyi." O anda başka yerlerde olmaları gerektiğinden küçük adımlarla geri geri yürümeye başladılar.

"Biliyor musun, itibarımı iki paralık ediyorsun."

Libby kaşlarını çattı. "İtibarın mı?"

"Evet. Eskiden bana Taş Kalpli derlerdi. Ama seninle tanıştığımdan beri her şey değişti."

"Ben de değiştim." Kendisinin de aynı kadın olmadığını Phillip'in bilmesi önemliydi.

"Öyle," diye kabul etti Phillip, "ama sendeki değişikliklerin hepsi benimle alakalı değil."

"O kadar emin olma." Libby parmak uçlarını dudaklarına bastırdıktan sonra avucunu yukarı ona doğru kaldırdı.

Phillip alçak sesle Libby'nin duyamadığı bir şeyler geveledi ve elini kalbinin üstüne bastırdı. "Gördün mü bak, yine aynı şeyi yapıyorsun." Ve ardından sanki tüm bu duygusal konuşmalardan rahatsız olmuş gibi ekledi: "Balo salonunun dışında buluşmak ister misin?"

"Tabii. Akşama görüşürüz."

"Akşama."

Phillip'in gözlerinde vaat vardı, Libby'nin tamamını tahsil etmeye kararlı olduğu bir

vaat.

Sharon, Libby'yle Phillip'in birbirlerine aç bakışlarını gördü ve yavaşça başını iki yana salladı. "İkiniz de kötü durumdasınız." Libby kızarmış, Phillip'e karşı duygularının başkaları tarafından bu kadar kolaylıkla anlaşılmasından utanmıştı.

Makyaj yapmak için banyoya giderken Libby'nin telaştan başı dönüyordu. Geç kalıyordu, çünkü hastaneden ayrılmadan önce Abby onunla konuşmak istemişti.

"Kısa süre önce kendi ofisini kiralayıp kendi işini kurduğunu biliyorum, ama hastanede senin için biçilmiş kaftan olduğunu düşündüğüm bir pozisyon var."

"Benim için? Hastanede bir iş?"

"Kadroda bir yardım toplama görevlisine daha ihtiyacımız var. Departmanı yöneten Robert Lopes, kendisiyle birlikte çalışan genç adamın başka bir yerde iş bulduğunu söyledi. Robert da birkaç yıl içinde emekli olmaya hazırlanıyor ve bunu yaptığında onun yerini alacak birini arıyoruz."

"Benim başvuruda bulunmamı mı istiyorsun?" Libby ne cevap vereceğini hemen hiç bilmiyordu.

"Vakıf ve emlak konularında çalıştığın için hastaneye bağış yapmayı düşünebilecek varlıklı ailelere erişebilirsin. İş çevrelerine de ulaşabilecek senin gibi birine ihtiyacımız var."

Libby içgüdüsel olarak bunun kendisi için uygun bir iş olmadığını hissetmişti, ama gururu okşanmıştı.

"Bunu bir düşün," diye üstelemişti Abby. "Bence mükemmel olursun."

"Düşüneceğim," diye söz vermişti Libby. Abby'nin onu teşvik etmiş olması Libby'ye –her şeyden önemlisi– insanlarla olan ilişkilerinin son derece geliştiğini anlatıyordu.

Libby etkinliğe araba kullanarak gitmek istemediği için bir taksiye bindi. Eğer yüksek topukları olmasaydı kolaylıkla yürüyebilirdi. Yardım yemeğinin yapıldığı otelin balo salonuyla kendi evinin arasındaki mesafe sekiz bloktan azdı. Libby, Robin'le Roy'u ve tabii ki Phillip'i de görmek için sabırsızlanıyordu. Görünüşe göre diğer çift en sonunda denemeye karar vermişlerdi. Libby onlar adına mutluydu.

Yemek salonunun dışındaki alan kokteyl saati nedeniyle kalabalıktı. Libby geldiği zaman, yaptığı ilk iş Phillip'i aramak oldu, ama hemen bulamadı. Onun yerine Robin onu buldu, daracık siyah elbisesinin içinde müthiş görünüyordu. Roy gülümsedi ve içkilerini almak için sıraya girmeyi teklif etti.

"Ee nasıl gidiyor?" diye sordu Libby.

"Şimdiye kadar harika geçti. Bu hafta her gece beraberdik. Aklımı başımdan almak için bu kadar uğraşması gerekmiyor, ama bunu ona söyleyecek değilim."

İkisi de yetişkinlerin gittiği bir balodaki ergen kızlar gibi kıkırdadılar.

Phillip onu akşam yemeği için kapılar açılmadan hemen önce buldu. Gözlerini Libby'den ayırabilecek gibi görünmüyordu. Elini beline koyarak onu önce yemek salonuna, sonra kendi masasına doğru götürdü. Robin ve Roy da hemen yakınlarında oturuyordu.

Yemekten sonra masalar toplanırken, Abby yanında uzman doktorlardan biriyle

Libby'ye yaklaştı.

"Libby, seni Dr. James Buckley'le tanıştırmak istiyorum."

"Merhaba," dedi Libby doktora bakarak. Adamın yüzünü hastaneden tanıyordu, ama resmen hiç tanışmamışlardı.

"Eğer zamanınız varsa sizi annem ve babamla tanıştırmak istiyorum," dedi Dr. Buckley. "Bazı emlak planlamaları için yardımınızı isteyebilirler."

"Elbette." Libby kalktı.

Phillip elini hafifçe sıktıktan sonra Libby yürümeye başladı. Dr. Buckley onu salonun uzak bir köşesine götürdü. Zarif bir çift oluşturan anne ve babası, Libby yaklaşırken gülümsediler. Babası annesinin yanında tekerlekli sandalyede oturuyordu.

"Anne, baba, bu Libby Morgan, size daha önce bahsettiğim avukat," dedi Dr. Buckley. "Libby, annemle babam, John ve Wilma Buckley."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum."

James ona bir sandalye gösterdi. "Lütfen oturun."

Libby oturdu ve yaşlı çift ona doğru eğildi. Önce John konuştu. "Bunun iş konuşulacak bir gece olmadığının farkındayım, ama Wilma ve ben sizin için uygun olan bir zamanda bazı emlak planlama işlerini konuşmak istiyoruz."

"Buna çok memnun olurum."

"Arkadaşımız Martha Reed'den sizin hakkınızda harika şeyler duyduk."

"Geçmişte Bayan Reed'le çalışmış olmaktan onur duyuyorum," dedi Libby.

"Bizim varlıklarımız Martha'nınkiler kadar karmaşık değil," diyerek devam etti Wilma, "ama şu ana kadar yapılanlardan memnun değiliz. Firmanızı yeni kurduğunuzun farkındayız, ama bizim için hiç sorun değil."

"Yarın size telefon edeyim de bir randevu ayarlayalım olur mu?" diye sordu Libby. "Eğer sizin için daha kolay olacaksa evinize gelebilirim."

John başıyla onayladı ve hafifçe tekerlekli sandalyesinin yan tarafına vurdu. "Bu iyi olur. Düşünceli tutumunuzdan dolayı teşekkür ederiz."

Bunu sanki Libby onun için büyük bir ödün veriyormuş gibi söylemişti, halbuki Libby bu şekilde olmasını tercih ediyordu. Eğer Buckley'ler ortak resepsiyonistli ofisine gelirlerse, fikir değiştirebilirlerdi. Tüm ofisini son derece düşük bir bütçeyle düzenlemişti Libby, yine de özellikle Buckley'ler gibi müşterileri çekmeyi başarabilirse, bu durum zaman içinde değişebilirdi.

"Sizinle iş yapmayı isteyebilecek bir aile dostumuz daha var," diye anlatmaya devam etti John. "Kendisine iletişim bilgilerinizi vermemin bir sakıncası var mı?"

"Kesinlikle yok."

Libby, Phillip'in masasına geri döndüğünde, mutluluktan kendini sanki havada yürüyormuş gibi hissediyordu. Bundan sonra yapılan konuşmalar, hastane dedikoduları ve iyi niyetli şakalarla doluydu. Libby uygun zamanlarda gülmesine rağmen, aklı ışık hızıyla çalışıyordu. Hershel'ın işten çıkarılması için gösterdiği sebeplerden biri, şirkete yeni müşteriler kazandırmak konusunda yetersiz olmasıydı. Ama görüldüğü gibi, zengin bir müşteri kazanma potansiyeli vardı ve eğer çok çalışırsa Buckley'lerin arkadaşını da kafesleyebilirdi.

Etkinlik sona erdiğinde, Libby yargıçla Robin'in birbirlerine yakın oturduklarını gördü. Yargıç kolunu Robin'in omzuna atmıştı. Phillip'in bakışları Libby'nin bakışlarını takip etti ve eline uzanarak parmaklarını onunkilere geçirdi. Sımsıkı tutuyordu, sanki Libby'nin kalkıp gitmesine dayanamazmış gibi. Libby ise hayatının geri kalanı boyunca onunla birlikte olmak istiyordu zaten. Gelecekten hiç bahsetmemişlerdi. Şimdilik sadece günü yaşıyorlardı. Phillip'te Libby'nin bir erkekte aradığı her şey vardı, onu ve başarı arzusunu anlıyordu. Ufkunu genişletmesine ve yaşama yeni ve beklenmedik şekillerde tutunmasına yardımcı olmuştu; yelkenliyle çıkılan gezintiler, Paradise Lodge'a yapılan yolculuk, yaptıkları uzun konuşmalar, Libby'ye gelecekte bir noktada birlikte bir yaşam kurabileceklerine dair bir beklenti ve umut veriyordu.

İki çift ziyafet sonrasında birer kadeh şarap içmek için dışarı çıktılar. Karşılıklı hikâyeler anlatarak bir saatten fazla dostça sohbet ettikten sonra Phillip esnemesini gizlemek için mücadele vermeye başladı.

"Eskisi gibi genç değilim," diye şikâyet etti.

"Bir de bana sor," diye ekledi Roy.

"Yatma saatin geçti mi yoksa?" diye takıldı Robin.

İkisi mükemmel anlaşıyormuş gibi görünüyordu, en azından Libby'ye öyle geliyordu. Aslına bakılırsa Phillip'le kendisinin de arasındaki her şey iyi gidiyordu. Otelin lobisinde birbirlerine veda ettiler ve Phillip kapıdaki görevliye bir taksi çağırtmak yerine Libby'yi eve bırakmayı teklif etti.

Libby anlık bir tereddütten sonra itiraf etti: "Kıyafetimi değiştirdikten sonra birkaç dakikalığına hastaneye uğramayı düşünüyordum."

"Geç oldu," diye karşı çıktı Phillip. "Sabaha kadar bekleyemez mi?"

"Olabilir, ama Amy'ye iyi geceler öpücüğü vermek ve ona dostlarla ne kadar harika bir akşam geçirdiğimi anlatmak istiyordum."

"Dostlarla mı?" diye sordu Phillip kaşını kaldırarak. "Dostlar ha? Ben senin için dost muyum sadece?"

Libby sırıttı. "Dost kelimesini sanki ayıp bir şeymiş gibi söylüyorsun." Gerçek şuydu ki, Phillip aksini ileri sürmedikçe daha fazla bir şey ima etmekten korkuyordu.

"Ben senin için bir dosttan daha fazlasını ifade ettiğimi umuyordum," dedi Phillip.

"Aslında ben de dostluğumuzu geliştirebiliriz diye düşünüyordum," diye karşılık verdi Libby.

"Hem dost hem sevgili gibi mi?" diye sordu Phillip. Soruyla kaşlarını kaldırmış, Libby'nin gözlerinin içine bakıyordu.

Libby gülümsedi. "Kesinlikle. Zamanı geldiğinde."

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünen Phillip bir süre hiçbir şey söylemedi. "Pekâlâ. Sana yukarıya, evine kadar eşlik edeyim."

"Tamam." Libby ona önceden hastaneyi ziyaret etmek istediğini söylemişti, ama bu birkaç dakika bekleyebilir, diye düşündü. "Olur. Hadi yukarı gel." Sesinin kayıtsız çıktığını umuyordu.

Phillip binanın dışına park etti ve Libby'nin arabadan inmesine yardım etti.

Asansörle yukarı çıkarlarken onun arkasında durmuş, boynunun kıvrımını okşuyordu. İkisi de konuşmadılar.

İçeri girdiklerinde Phillip, Libby'nin ışıkları açmasını beklemeden onu kollarının arasına alıp döndürdü ve öptü. Bu ilk öpüşmeleri değildi, ama Phillip'in daima kendini dizginlediğini hissetmişti Libby… şimdiye kadar. Phillip dudaklarını tekrar tekrar ve hırsla öperken Libby'nin neredeyse dizleri çözülecekti.

Fırsat bulabildiği zaman zaman derin, sakinleştirici bir nefes alarak elini Phillip'in göğsüne bastırdı. "Vay canına."

"Vay canına," diye tekrarladı Phillip, alnını onun alnına bastırıp kollarını okşayarak.

"Tamam, Phillip, sanırım bu noktada biraz yardıma ihtiyacım olacak."

"Nasıl yani?"

"Bu ilişkide biz tam olarak neredeyiz?"

Libby yanağında onun dudaklarının serin temasını hissetti.

"Sana âşık oluyorum, Libby."

Libby gülümsedi ve kollarını onun beline doladı. "Gerçekten mi? Ama tek başına değil, büyük bir paket olarak geldiğimi unutma sakın."

"Bunun üstesinden gelebilirim."

Libby onu çenesinin altından öptü. Her ikisi de eski ilişkilerinden yaralanarak çıkmışlardı ve tekrar savunmasız kalma düşüncesi korkutucu gelse de, Libby buna hazırdı ve Phillip de öyle görünüyordu. Libby doktorluk mesleğinin onun için daima önemli olacağını kabul ediyor, Phillip de Libby'nin hukuku sevdiğini anlıyordu. İş ve ev arasında sağlıklı bir denge kurmak için birbirlerine yardım edeceklerdi.

Phillip kollarını okşamaya devam ederek onu tekrar öptü ve sonra gönülsüzce geriye çekilip, "Doğru zaman ne zaman?" diye tekrarladı. "Ve şimdi değil, öyle mi?"

Libby alnını onun göğsüne bastırarak derin derin içini çekti. "Bu gece değil."

Phillip hafifçe eğilip onu başının üstünden öptü. "Tamam. Ben gideyim."

Phillip'in yanında tutma arzusu çok güçlüydü. Ama Libby kendini zorlayarak bir adım geri çekilmeyi başardı.

"Yarın görüşürüz," diye fısıldayan Phillip dudaklarını onun alnına bastırdı.

"Tamam."

Phillip gitti. Libby de üstünü değiştirip kot pantolon ve bir kazak giydikten sonra, araba anahtarlarını eline aldı. Hastaneye kızını ziyarete gidiyordu. Şimdi bile, bu sözcükleri düşünmesi için zihnini yeni duruma adapte etmesi gerekiyordu.

Küçük Amy Jo iyi durumdaydı ve onu hastanede tutmak gerekli bir önlem olduğu halde, Libby kızını eve götürebileceği günü iple çekiyordu.

Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak neredeyse bomboş olan hastaneye girdi. Amy Jo, yenidoğan yoğun bakım ünitesinden çıkarılmış ve normal çocuk bölümüne götürülmüştü. Libby lobiye girerken uzun boylu bir delikanlının bekleme odasında volta attığını gördü, elleri cebindeydi ve gergin olduğu belliydi.

Peter Armstrong.

Libby, Ava'nın komşusunu hemen tanıdı. Doğum sırasında, Ava Libby'nin bebeğin babasına ilişkin kuşkularını doğrulamıştı. Libby evlat edinme işlemlerinin yürümesi

için devletin bebeğin babasının imzasını talep edeceğini açıklamıştı. Ava, Libby'nin babayı doğru tahmin etmesine şaşırmıştı.

"Merhaba, Peter," diye fısıldadı Libby.

Çocuk aniden döndü. "Onu görmeme izin vermiyorlar. Ona en azından bir kere bakmak istiyorum."

"Çok güzel bir kız," diye fısıldadı Libby. "Bakalım ne yapabilirim."

Personelden tanıdığı bir görevli bularak durumu açıklayınca Peter'ın çocuk bölümüne girmesine izin verildi.

"Ava'nın hamile olduğunu bilmiyordum," dedi Peter, birlikte asansörle yukarı çıkarlarken.

Sekiz aylık oluncaya kadar Ava'nın kendisinin de durumundan haberi olmadığı için, bu Libby'yi şaşırtmamıştı.

"Bana söylemesi gerekirdi."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi," dedi Libby gence acıyarak.

"Galiba," diye mırıldandı Peter, ama pek ikna olmuş gibi değildi.

Asansörün kapıları açıldı ve dışarı çıktılar. Peter doğruca çocuk bölümünün penceresine gitti. Elleri hâlâ cebindeydi. Libby onun gözlerinin parladığını fark etti. "Onu kucağına almak ister misin?" diye sordu.

Peter gözlerini pencereden ayırdı ve başını evet anlamında yavaşça salladı.

Debbie Macomber - Sen İçin Geldim

Bölüm 32

Üzerine koruyucu bir önlük giymiş olan Peter Armstrong, çocuk bölümünde tuhaf bir şekilde abes kaçmıştı. Üstünde eski püskü bir kot pantolon ve bağcıkları çözük, yıpranmış tenis ayakkabıları vardı. Libby onu oturtup kızını kucağına verdiğinde, on beş yaşındaki uzun boylu delikanlının âdemelması bir aşağı bir yukarı oynuyordu.

Yeniyetme delikanlı birkaç saniye Amy Jo'ya baktıktan sonra konuştu: "Çok küçük."

"Tam bir savaşçı; şimdiden kilo almaya başladı."

"Neden hâlâ hastanede? Ava evde."

Libby onun arkasında durarak kızına baktı. "Amy Jo'nun ilk başta kendi kendine nefes almakla ilgili bazı sorunları vardı; doktorlar onu bu nedenle burada tutuyorlar, eve gitmeden önce akciğerlerinin daha fazla geliştiğinden emin olmak istiyorlar. Onu kuvözden kısa sürelerle çıkarabiliyoruz."

Peter arkasına kıvrılarak dönüp yukarıya, Libby'ye baktı. "Ölmez, değil mi?"

Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktu, ama Libby'nin aldığı bilgilere göre, bebek iyi olacaktı. Amy Jo'nun coşkuyla yemek yiyor olması Libby'ye cesaret veriyordu. "Harika gidiyor, bu yüzden endişelenmene gerek yok."

Peter bebeği tutmaya devam etti, ama kolları kaskatıydı ve sırtı da tuhaf bir şekilde dik duruyordu. "Ava'yı gördüm. Konuşmadık. Ne söyleyeceğimi bilemedim."

"Zaman içinde doğru sözleri bulursun." Libby ona ne diyeceğini bilemiyordu.

Peter bebeği biraz daha salladı. "Ona Amy adını mı verdiniz?"

"Amy Jo. Ava da beğendi. Sence nasıl?"

Peter tek omzunu silkti."Sanırım iyi. Duydum ki… onu siz evlat edinecekmişsiniz?"

"Daha şimdiden onun kalbimin bir parçası olduğunu hissediyorum." Libby elini Peter'ın omzuna koydu. Tuttuğu avukatın Peter ve ailesiyle temasa geçtiğini biliyordu.

"Ben… bir şey hissedeceğimi düşünmüyordum… ama ediyorum," diye fısıldadı Peter. "Onu sevecek bir ailesi ve iyi bir hayatı olmasını istiyorum."

"Ben onu seviyorum, Peter. Onu tüm kalbimle seviyorum. O benim kızım olacak, ama senin de daima bir parçan olacak." Libby bir gün Amy Jo'ya genç babasını ve Amy'nin onun da kalbine girmenin yolunu nasıl bulduğunu anlatacağını söyleyerek delikanlıya güvence verdi, bunu gerekli bulmuştu. Sonra delikanlının omzunu hafifçe sıktı. Babası Amy Jo'yu birkaç dakika daha tuttuktan sonra çok tatlı bir şekilde eğilerek alnından öptü. Bebeği yukarı kaldırdı ve Libby kızını alarak yavaşça tekrar kuvözün içine yerleştirdi. Başını kaldırıp baktığında Peter'ın gözlerinin yaşardığını gördü.

Uzanarak delikanlıya sarıldı ve hafifçe birkaç kez sırtına vurdu.

"Ben… gitmeliyim," dedi delikanlı burnunu çekerek. Birbirlerinden ayrılınca koluyla burnunu sildi. "Annemle babama nereye gittiğimi söylemedim ve şimdiden eve son giriş saatimi geçirdim."

Durumun ironisi, Libby'nin gülümsemesine neden oldu. Bu genç adam baba olacak

kadar büyüktü, ama eve son giriş saati nedeniyle koşturmak zorundaydı.

"Ben seni bırakırım," dedi Libby.

"Bunu yapmanıza gerek yok."

"Ben de o tarafa gidiyorum." Bu doğru değildi, ama Libby onun eve vardığını görmek istiyordu.

Hastanenin kapalı otoparkına geldiklerinde Peter arabaya binerek kapıyı kapadı. Libby onun yanına oturdu ve motoru çalıştırdı. Peter yeniden konuşmadan önce sessizlik içinde bir süre yol aldılar.

"Daha Ava bana bebekten söz bile etmeden büyükannesi geldi ve annemle babama bağırmaya başlayarak beni polise tutuklattıracağını söyledi.

"Endişelenmene gerek yok."

"Biliyorum. Babam polis teşkilatında çalışan bir arkadaşını aradı. Adam da annemle babama Bayan Carmichael'ın bizi istediği kadar tehdit edebileceğini, ama bana karşı yasal olarak hiçbir şey yapamayacağını söyleyerek güvence verdi."

"Annenle baban kızdılar mı?" diye sordu Libby. Oğullarının on beş yaşında baba olduğunu bu şekilde öğrenince kendilerini nasıl hissetmiş olabileceklerini hayal edebiliyordu Libby.

"Annem ağlamaya başladı, babam da beni oturttu, biraz konuştuk, bilirsiniz işte, gerçekten ciddi konular hakkında. Çok daha önce bu şekilde konuşmamış olduğumuza pişman olduğunu söyledi."

"Bu önemli."

"Evet," diye onayladı Peter.

"Annen şimdi nasıl?"

Delikanlı omzunu silkti. "Hâlâ çok üzgün. Sürekli annesi ve ablasıyla telefonda oluyor."

"Annelerin bazı şeylere alışmak için zamana ihtiyaçları oluyor," dedi Libby, yaşadığı sorunları kendi akıl hocalarıyla tartışmanın kendisi için ne kadar önemli hale geldiğini biliyordu, özellikle de son zamanlarda yaşamını değiştiren tüm o kararları alırken.

"Galiba öyle. Babamla da çok fazla konuşuyorlar, ama bana fazla bir şey söylemediler. Sanırım beni cezalandırmadıkları veya akrabalarımın yanına göndermedikleri için memnun olmalıyım, ama nasıl desem, keşke göndermiş olsalar diye düşünmüyor değilim."

"Düşünecek çok fazla şeyleri olduğundan eminim. Bu haber onlara oldukça sert bir darbe vurmuş olmalı."

Peter başı öne eğik durmaya devam ediyordu. "Annemle babamı hayal kırıklığına uğratınca kendimi bu kadar kötü hissedeceğimi hiç bilmiyordum. Ben… ben Ava'yı da yarı yolda bıraktım gibi geliyor, ama gerçekten bilmiyordum. Bilseydim ona yardım ederdim. Yani etmeye çalışırdım."

"Biliyorum yapardın."

Libby onun sokağına saptı ve arabayı evlerinin önüne çekti. Onların evinde verandanın ışığı açıkken, Ava'nın evi tamamen karanlıktaydı. Birisinin uyanık

olduğuna dair bir belirti olsaydı Libby kontrol etmek için uğrardı. Ava hastaneden taburcu olduktan sonra Ava ve Libby birkaç kez konuşmuşlardı ve kız eski haline dönmekte inanılmaz bir başarı göstermişti. Ertesi gün yüncü dükkânında Casey'le buluşmayı planlıyordu.

"Eve bıraktığınız için teşekkürler," dedi Peter arabanın kapısını kapamadan önce.

"Rica ederim."

Libby oradan ayrıldı ve evine yöneldi. Onun için vaatler ve olasılıklarla dolu, yoğun, heyecanlı bir gün olmuştu.

Sabah ilk iş Buckley'lerle bir randevu ayarlayacak ve onlara en iyi şekilde nasıl hizmet verebileceğine bakacaktı. Martha Reed'le de temasa geçecek ve kendisini tavsiye ettiği için kadına teşekkür edecekti. Yaşlı kadınla telefonda konuşurken, Burkhart, Smith & Crandall'ın anlaşmada kendilerine düşen sorumluluğu yerine getirdiğinden ve Bayan Reed'in beklentilerinin karşılandığından emin olacaktı.

Debbie Macomber - İyi ki Geldin

Bölüm 33

Libby ertesi sabah içinde bir beklentiyle uyandı. Spor salonunda antrenman yaptı, ama Phillip'in orada olmamasıyla hayal kırıklığına uğradı. Tembel adam ya uyuyakalmıştı ya da acil bir durum için hastaneye çağrılmıştı. Bunu daha sonra öğrenirdi Libby. Robin de spor salonuna gelmemişti, gerçi o genellikle haftada sadece üç kere antrenman yapıyordu zaten. Daha sonra, boş vakti olduğunda Libby Robin'le görüşüp, akşamın geri kalanını yargıçla nasıl geçirdiğini öğrenecekti. Dışarıdan bakıldığında –yardım yemeği ve sonrasında– her şey iyi gidiyor gibiydi. Hatta çok iyi.

Libby ofisine geçince Buckley'lerle iletişime geçerek aynı gün daha geç vakit için bir randevu ayarladı. Heyecanlıydı. Buckley'ler onun söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorlardı ve bir gece önce sözünü ettikleri arkadaşlarına daha şimdiden Libby'nin iletişim bilgilerini vermişlerdi. Libby bir saat sonra hastaneye uğradığında rastladığı ilk kişi Phillip oldu. Phillip onu görmekten mutlu görünüyordu, ama Libby'nin yaşadığı mutlulukla boy ölçüşemezdi.

"Merhaba," dedi Libby. Sesinin fısıltı halinde ve soluksuz çıkmasından nasıl da nefret ediyordu. "Bu sabah spor salonunda gözlerim seni aradı."

"Sen gittin mi ki?"

Libby bugünlerde spor salonuna gitmekteki temel motivasyonunun Phillip'in de orada olma ihtimali olduğunu itiraf etmek istemiyordu. "Evet, sen neredeydin?"

"Uyuyakalmışım."

"Her zamanki hikâye."

Phillip saatine göz attı. "Kahve için zamanın var mı?"

"Tabii ki. Ne zaman?" Muhtemelen bu kadar hevesli veya hazır görünmemesi gerekirdi, ama kendini tutamamıştı; istekliydi ve Phillip de öyle görünüyordu.

"Yarım saat sonra?"

Libby gülümsedi. "Görüşürüz." Tam yürümeye başlamıştı ki, Phillip eline uzandı. Sanki ne yaptığının farkında değilmiş gibi şaşkın görünüyordu. Sonra gülümseyerek Libby'nin avucunu dudaklarına götürüp öptü.

Başını iki yana sallayarak duyulmayacak kadar alçak bir sesle homurdandı: "Ben ne biçim bir Taş Kalpliyim böyle."

Libby koridorun ortasında öylece durmuş, felç geçiriyormuş gibi ona bakıyordu. Bakışlarını çevirdiğinde Sharon Jennings'i kollarını kavuşturmuş halde kendisini incelerken buldu. "Size söylemiştim, sırf sizi görmekle bile kalbim daha hızlı çarpmaya başlıyor. Böyle âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

Libby her şeyi inkâr etmek için ağzını açtı ve yapamayacağını anladı. Phillip'e âşık oluyordu. Sorun her ikisinin de bu denli meşgul olmalarıydı. Ne zaman fırsat bulsalar, köşede bucakta birkaç dakika yaratmak zorunda kalıyorlardı birbirlerine. Kahve için on beş dakika, geceleri geç vakit telefonlar, hava durumu izin verirse yelkenle gezinti.

Öyle bile olsa, ilişkileri ilerliyor, her gün daha da derinleşiyordu. Bugüne dek her

ikisi de temkinli davranmış, yeniden incinmekten, bir hata yapmaktan korkmuşlardı. Değişmişlerdi. Kararlaştırdıkları zamanda Libby kafeteryada Phillip'le buluştu. Phillip şimdiden bir masaya oturmuş ve kahvelerini almış, sabırla Libby'nin kendisine katılmasını bekliyordu. Libby sandalyeye yerleşti ve masanın karşı tarafına, onun eline doğru uzandı.

"Bugün muhteşem bir sabah geçirdim," dedi hâlâ yoğun duygular içerisinde. Son olarak, hafta sonu Amy Jo'yu eve götürmesinin mümkün olabileceğini haber vermişlerdi. Libby bunu iple çekiyordu. Anne olmaya fazlasıyla hazırdı.

Phillip'e, "Saat üçte Buckley'lerle buluşacağım," dedikten sonra saatine baktı, randevuya hazırlanmak için kendisine bol bol zaman ayırabileceğinden emin olmak istiyordu.

"Bilmem gereken başka bir şeyler daha var mı?" diye sordu Phillip tuhaf bir şekilde yan yan sırıtarak.

Libby birkaç dakikadır hiç ara vermeden gevezelik ettiğini fark etti. "Of, Phillip, yine aynı şeyi yaptım. Konuşmama engel olamıyorum. Çok özür dilerim. Senin günün nasıl geçiyor?"

Gülümsemesi yüzüne iyice yayılan Phillip çocuk gibi görünüyordu. "Şimdi seninle birlikteyken çok daha iyi geçiyor." Libby'nin parmaklarını sıktı. "Seni bu kadar mutlu görmek beni de mutlu ediyor."

"Seni daha sonra arayabilir miyim?" diye sordu Libby. "Buckley'lerle görüştükten sonra?"

"Aramazsan kırılırım zaten."

"Peki bu akşam senin için akşam yemeği ayarlayabilir miyim?"

"Tamamdır hayatım."

"Geç kalacak olursan beni ara." Libby kahvesinden bir yudum aldıktan sonra aceleyle ayağa kalktı. Phillip'i yanağından öperek telaşla kafeteryadan çıktı ve oradaki hemen hemen herkesin durmuş, kendi gidişini izlediğini fark etti. Bir süre bocaladıktan sonra, ilgilendikleri kişinin kendisi olmadığını anladı. Onlar Phillip'le ilgileniyorlardı. Phillip'i onun yanında görmekle.

Buckley'lerle görüşmesi bundan daha iyi geçemezdi. Avukatlık avansını kabul ederken heyecanlanmıştı. Buckley'lerin arkadaşlarıyla olan randevusu ertesi haftayaydı. Hayatı gerçekten yükselişe geçmişti.

Cep telefonu çaldığında arabasına henüz binmişti. Arayan, evlat edinme işlemlerini tamamlaması için tuttuğu avukat Mark Williams'tı. "Neredesin?" diye sordu Libby'ye.

"Arabamda, neden?"

"Hastaneye uğramanın iyi bir fikir olacağını düşünüyorum."

Libby sertçe yutkundu ve içini bir korku kapladı. "Amy Jo'ya bir şey mi oldu?"

"Hayır, o gayet iyi."

"Öyleyse bu da neyin nesi?"

Mark duraksadı. "Armstrong ailesini temsil eden avukattan bir telefon aldım."

"Peter belgeleri imzalayacak, öyle değil mi?" Bir gece önce delikanlı, Libby'de kesinlikle bu izlenimi bırakmıştı. Doğal olarak kafası karışık ve kararsızdı. On beş

yaşında biri başka nasıl olacaktı ki?

"İşte onlar da seninle bu konuyu konuşmak istiyorlar," dedi Mark. "Sen buraya gelince konuşsak daha iyi olur."

Libby'nin neredeyse kalbi duracak gibi oldu. "Geliyorum."

Birkaç dakika içinde arabasını hastanenin otoparkına çekti ve telaşla yukarı, doğum servisine çıktı. Ona gözü takılan Sharon çabucak bakışlarını çevirdi. Libby'nin nabzı, sanki asansöre binmemiş de üç kat merdiven çıkmış gibi çifter çifter atıyordu.

Gördüğü bir sonraki kişi Peter oldu, yanında Libby'nin ancak babası olabileceğini tahmin ettiği bir adam vardı. Mark da oradaydı, Libby'nin Armstrong'ların avukatı olduğunu düşündüğü başka bir adamla konuşuyordu. Çocuk bölümünün dışında duruyorlardı. Libby cam bölmeden içeri bakınca, Peter'in annesi olduğunu tahmin ettiği bir kadını Amy Jo'yla birlikte gördü. Kadın bebeği özenle kucağına almış, sallanan koltukta oturuyordu.

Libby'yi görür görmez kocasıyla göz göze geldi.

"Merhaba, Libby," diyen Peter hızla bakışlarını kaçırdı.

"Merhaba." Libby öne çıkarak Peter'ın babasına elini uzattı. "Libby Morgan," dedi.

"Ron Armstrong. Bu da karım Marlene. Acaba hep birlikte oturup konuşabilir miyiz, tercihen sakin bir yerde?"

"Elbette. Bu katta küçük bir toplantı odası var; isterseniz orada konuşabiliriz."

"İyi olur."

Ron, Peter ve Libby'ye ilaveten iki avukat, Marlene kendilerine katılıncaya kadar beklediler ve sonra hep birlikte toplantı odasına gittiler. İçeri girince Ron kapıyı kapadı. Konuşmadan önce herkesin masanın etrafına oturmasını bekledi. "Marlene ve ben bugün bu toplantıyı istedik, çünkü sizinle bebek hakkında konuşmak istiyoruz." Avukatına baktı ve avukatı başıyla ona devam etmesini işaret etti.

"Tabii ki," dedi Libby. Torunlarını evlat edinecek kadınla tanışmak istemeleri tamamen anlaşılabilir bir durumdu. "Sorularınıza cevap vermekten mutluluk duyarım."

"Ava'ya harika bir şekilde yardımcı olmanızı anlıyoruz," dedi Marlene. "Bize onun için yaptığınız her şeyi anlattı, biz de size ne kadar minnettar olduğumuzu bilmenizi istedik."

"Ava tatlı bir çocuk, annesinin ölümüyle biraz kaybolmuş ve hayata karşı aklı karışık. Zamanla toparlanacaktır." Ava'yla arasındaki duygusal bağlantıyı anlamalarını önemli gördüğü için, Libby kendisinin de annesini aynı yaşlardayken kaybettiğini anlattı.

Marlene, Ron ve Peter sessizce dinlediler. Ardından Marlene söze girdi: "Bebeği öğrendiğimiz zaman ne kadar şoke olduğumuzu tahmin edebilirsiniz."

"Elbette," dedi Libby.

"Anladığımız kadarıyla bebeği evlat edinmek istiyorsunuz."

"Evet." Libby avukatına baktı.

"Ayrıca anladığımız kadarıyla şu anda işsizsiniz," dedi Ron, karısının eline uzanarak.

"Kısa süre önce kendi hukuk firmamı kurdum," dedi Libby kaskatı kesilerek.

"Çocuğa bakabilecek mali kaynaklarınız var mı?"

Libby konunun nereye varacağını görebiliyordu, bir an duraksadı. Tasarruf hesabı tehlikeli bir şekilde irtifa kaybetmişti, ama yatırımları vardı. "Var," dedi herhangi bir açıklama yapmadan.

"Bekâr bir anne olacaksınız yani."

"Evet." Libby, Phillip'le tomurcuklanan ilişkisinden söz etmek istedi, ama birbirlerine tam bir taahhütte bulunma noktasına yakın değillerdi.

"Anlıyorum." Ron ve Marlene bakıştılar.

"Takdir edersiniz ki, kendimizi toparlayıp oğlumuz ve onun evladı için neyin en iyi olduğuna karar vermek birkaç günümüzü aldı," dedi Ron, Libby'nin gözlerine bakarak.

Libby gerildi, bundan sonra ne olacağından pek emin değildi, ama o çok iyi bildiği kalp sancısını hissedebiliyordu. "Ve?" diye sordu, boğazına yumruk gibi oturan endişe öyle bir noktaya ulaşmıştı ki, konuşmakta zorluk çekiyordu.

Endişelenmek için her türlü nedeni vardı.

Marlene kocasına baktı, kocası da ikisi adına konuşmaya başladı: "Karım ve ben Peter'ın kızını kendimiz yetiştirmek istediğimize karar verdik. Bu çocuk bizim de çocuğumuz. Marlene her zaman bir kız çocuk istemiştir, ama çeşitli girişimlerimize rağmen sadece Peter'a sahip olabildik. Bu bebek bizim kanımızdan. Onu doğru dürüst yetiştirecek mali kaynaklara ve ona iki ebeveynli bir yuva sunmak gibi bir avantaja sahibiz. Biz avukata danıştık, kendisi de sizin avukatınızla temas kurdu. Yasal olarak evlat edinme işlemini gerçekleştiremezsiniz..."

Ron'un bundan sonra söyledikleri Libby için puslu sözlerden ibaretti. Kısacası, Libby Amy Jo'yu evlat edinemiyordu. Hatta, Armstrong'lar çoktan başka bir isme karar vermişlerdi. Bir aile ismine. Grace Jennifer.

O artık Libby'nin kızı değildi. Amy Jo, başka bir isim seçen başka bir aileye gidiyordu. Başka bir anneye.

"Peki ya Ava ne olacak?" diye sordu Libby sisler dağılınca.

"Şimdi avukatımız onunla ve büyükannesiyle detaylar üzerinde çalışıyor."

"Ava'yı da temsil eden biri olsaydı iyi olurdu." Libby bununla kendisi alakadar olacaktı.

"Bunun sizin için korkunç bir hayal kırıklığı olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi Marlene anlayışla. "Üzgünüm, ama kuşkusuz bunun her bakımdan en iyi seçenek olduğunu siz de görebiliyorsunuzdur. Grace bir aileyle, onu sevenlerle birlikte olacak."

"Ben de onu seviyorum," diye üsteledi Libby.

"Bunun farkındayız," dedi Ron yumuşak bir sesle. "Ama kendi kanından bir annesi ve babası olacak. Grace'i bundan yoksun bırakmaz istemezsiniz, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Libby boğulur gibi. "Hayır… onun her şeyin en iyisine sahip olmasını istiyorum."

"Biz de öyle," diye fısıldadı Marlene. "Biz de öyle."

Bölüm 34

Phillip, Sharon Jennings'den haberi duyar duymaz hastaneden ayrıldı. Libby'yi nerede bulacağını bilmiyordu; ama onun tüm bunlarla tek başına yüzleşmesi düşüncesi canını sıkıyordu. Libby hiçbir telefonuna cevap vermemiş, bıraktığı sesli mesajları da yanıtlamamıştı. Sıkıntısı daha fazla hastanede duramayacak kadar artınca doğruca Libby'nin dairesine gitti.

Libby'yi çocuk odasında yerde tortop olmuş otururken buldu. Öylesine şiddetle hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ki, tüm vücudu sarsılıyordu.

"Libby," diye fısıldayarak yerde onun yanına çöktü Phillip. Kollarını ona dolayınca Libby hevesle yanına sokuldu. "Çok üzgünüm tatlım, çok çok üzgünüm."

Libby konuşamıyordu, Phillip ona sarılmış haldeyken bir an için nefes alıp almadığını merak etti. Onu avutacak sözü yoktu, paylaşacağı bilgece sözleri yoktu. Acı bu kadar derin olduğunda en iyi şeyin hiçbir şey söylememek olduğunu düşündü.

Bir süre sonra Libby ağlamaya son verdi ve sadece ona sarıldı.

"Amy Jo'yu evlat edinmek istiyorlar," diye fısıldadı kesik kesik.

"Duydum."

"Onların torunu."

"Biliyorum."

"Benim onu kendileri kadar sevebileceğimi düşünmüyorlar."

"Bu konuda yanılıyorlar."

Phillip'e daha sıkı sarıldı Libby. "Arada kan bağı olmadan bir bebek nasıl bu kadar sevilebilir?" diye fısıldadı.

Phillip'in ona verecek bir cevabı yoktu. "Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama oluyor işte. Bunu daha önce görmüştüm; gerçek olduğunu biliyorum." Onu öperse bunun nereye varacağından korkarak Libby'yi öpme arzusuna karşı koydu. Onu fena halde istiyor, onu avutmak, aşkını göstermek, yavaş yavaş onun vücuduyla bir olmak, içini tüketen ıstırabından kurtulması için ona yardımcı olmak için yanıp tutuşuyordu. Bu gönül yarasının yükünü onun omuzlarından kaldırmak için her şeyi yapardı, ama kendini çaresiz hissediyordu; tüm yapabildiği ona sarılmak ve öpmek oldu. Libby hemen ve güçlü bir şekilde karşılık verdi. Phillip onunla hemen oracıkta, halının üzerinde sevişebileceğinin farkındaydı. Arzusu çok büyüktü ama aşkı daha güçlüydü. İkisi birlikte bunun üstesinden geleceklerdi. Libby'ye elinden geldiğince yardım edecekti.

"İçeri… içeri nasıl girdin?" diye sordu Libby, yanaklarındaki yaşları silerek.

"Kapı kilitli değildi. Zili çaldım, ama duyabildiğini sanmıyorum."

"Duymadım," dedi Libby ve elindeki kalın kâğıt mendil tomarına burnunu sildi.

Phillip onun yüzündeki saçları geriye itti. Libby'nin burnu kızarmış, gözleri şişmişti, ama doğruyu söylemek gerekirse, şimdiye dek onu hiç bu kadar sevmemişti Phillip. Onun için içi sızlıyordu. Eğer insani açıdan mümkün olsaydı, Libby'nin acısını kendi

içine çeker, Libby'nin bu duygusal karmaşaya katlandığını görmektense tüm acısını kendi içine alırdı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti.

"Sana yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu bir şeyler yapmak, herhangi bir fedakârlıkta bulunmak arzusuyla. Libby ne isterse istesin bunu yapmanın bir yolunu bulacaktı.

"Sadece… sarıl bana."

"Olur." Phillip onu sımsıkı kalbine bastırarak başının tepesini öptü.

"Ben… Armstrong ailesiyle tanıştıktan sonra şapele gittim," diye fısıldadı Libby. "Tanrı'yla konuşmadım… annemle konuştum. Ona bir şey sordum…" Bir an duraksayarak, yeniden hıçkırıklara boğulmamaya çabaladı. "Ona," dedi tekrar deneyerek, "ne yapmam gerektiğini sordum."

Phillip onun hastane şapelinde, kalbi paramparça olmuş halde, dünyada kendisini sevdiğinden emin olduğu tek kişiyle iletişime geçmeyse çalışmasını hayal edebiliyordu.

"İlk düşüncelerim çılgıncaydı," diye itiraf etti Libby. "Amy Jo'yla kaçmak ve onu alıp bir yerlere gitmek için bir plan kurdum. Bunu nasıl yapacağımı tasarlamaya başladım, her çeşit durumu hesapladım, ama tüm bunların bütünüyle hayal olduğunu fark ettim sonunda. Onu seviyorum. Bu kâbusu atlatmak için her şeyi veririm." Yüzünü Phillip'in göğsüne gömerek yürek paralayan hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Phillip çenesini onun başının üstüne yerleştirmiş, yavaş yavaş sırtını okşuyordu.

"Onun annesi olmayı çok istiyorum."

"Biliyorum canım, biliyorum."

"Abby hastanede Amy ve benim için bir parti düzenleyecekti." Phillip bunu duymuştu. Hatta, tanıdığı birçok doktor katılmayı planlıyordu.

"Annem ve ağabeyim öldüğü zaman ailemi kaybettim. Babam… babamsa pes etmişti. Yeniden evlendiği zaman da daha iyi olmadı. Kendimi daima dışarıda bırakılmış hissettim… bir önemim yokmuş gibi."

"Benim için önemlisin," diye fısıldadı Phillip onun saçlarını okşayarak.

"Sadece kendime acıyorum, değil mi? Bu acımaktan başka bir şey değil."

"Buna hakkın var."

"Babamı aradım, ne dedi biliyor musun?"

"Hayır," dedi Phillip fısıltıyla, gerçi Libby'nin babasından pek anlayış görmediğini tahmin edebiliyordu.

"Kısmet değilmiş dedi…"

Adam en azından günün birinde hâlâ kendi ailesini kurma şansı olduğunu söyleyerek Libby'nin içini ferahlatmaya çalışabilirdi, diye düşündü Phillip. Anlaşılan adamın kalbinde kızına verecek sevgi ve sempati yoktu. Bunu, Libby annesini kaybettiği zaman yapamamıştı, bu yüzden şimdi de aynı şekilde bundan âciz olması normaldi.

Libby uzun süre sessiz kaldı. "Annemle konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissettim."

"Güzel."

"Beni hiç kimse annem kadar sevmedi."

“Hiç kimse onun kadar sevemez zaten,” diye fısıldadı Phillip.

Kapının zili yine çaldı ve Libby ya da Phillip daha tepki veremeden ön kapı açılarak içeriye telaşla Robin girdi.

“Libby, buraya mümkün olduğu kadar çabuk geldim,” diye bağırdı Robin. Çocuk odasında yerde Phillip’i Libby’ye sarılmış halde görünce duraksadı. Bebek karyolası tamamen monte edilmiş haldeydi, üstünde de sevimli bir oyuncak sallanıyordu. Aslına bakılırsa, her şey yerli yerine yerleştirilmiş ve Amy Jo’nun eve gelmesi için hazırlanmıştı. Phillip, Libby’nin bütün geceyi odayı düzenleyerek geçirdiğini biliyordu ve şimdi bunların hepsi boşa gitmişti.

“Ah, Libby,” dedi Robin ve dizlerinin üstüne çöktü. “Çok üzgünüm.” Kollarını uzatıp ikisine birden doladı ve Libby’yi kucakladı.

“Sana… sana kim söyledi?” dedi Libby fısıldayarak.

“Phillip. Beni arayıp olanları anlattı ve senin telefona cevap vermediğini söyledi.”

Libby başını kaldırıp Phillip’e baktı. “Sen beni aradın mı?”

Phillip onu bulmak için yola çıkmadan önce en az altı mesaj bırakmıştı. Libby’nin yanında olmak için önlenemez bir ihtiyaç hissetmişti.

“Phillip etrafında arkadaşlarını isteyeceğini düşündü.”

Libby kolunu uzatınca Robin onun parmaklarını tuttu. “Bunu atlatacaksın, Libby. Atlatacağını biliyorum.”

Libby başını salladı, arkadaşının güveninden kuvvet almış gibi görünüyordu. “Atlatacağım… sadece şu anda çok canım yanıyor.”

Phillip bu kaybın Libby için yalnızca başka bir darbe daha olduğunu fark etti.

Bu sırada kapıya vurulduğu duyuldu ve dairenin dışından biri seslendi.

“Libby. Libby, orada mısın?”

Yüncü dükkânından Lydia’ydı.

“İçeri gel,” diye seslendi Robin. “Çocuk odasındayız.”

“Ah, Libby,” dedi Lydia diğerleriyle birlikte yere diz çökerek. “Çok üzgünüm. Ava, Casey’e bebeği Peter’ın ailesinin evlat edinmek istediğini söylemiş.”

“Arkadaşın fırıncı Alix’e bebek partisi için ısmarladığım pastayı iptal etmesini söyle,” dedi Libby alt dudağını ısırarak.

“Ah tatlım, şu anda bunu dert etme. Biz her şeyle ilgileniriz,” diye güvence verdi Lydia.

Libby artık arkadaşlarıyla kuşatılmıştı, Phillip onun emin ellerde olduğunu görebiliyordu. Yavaşça onun elini bırakarak ayağa kalktı.

Libby başını kaldırıp ona baktı. Gitmemesi için gözleriyle ona yalvarıyordu adeta.

Phillip, “Bir saate kadar dönerim,” diyerek kendi elini dudaklarına bastırdı ve tıpkı kısa süre önce Libby’nin yaptığı gibi ona bir öpücük yolladı.

“Söz mü?”

“Söz.”

***

Phillip bir litre wonton çorbasıyla* geri döndüğünde Libby'nin arkadaşları gitmişti. Libby kapıyı açtığında hüzünlü görünüyordu, ama yaşadığı duygusal krizin ilk şokunu atlatıp kendini toparladığı görülebiliyordu.

* Çeşitli baharatlar ve sebzeler kullanılarak yapılan, Çin'e özgü bir çorba –ed.n

"Bu ne?" diye sordu Phillip'in elindeki torbaya bakarak.

"Çorba. Başka ne getirebileceğimi bilemedim." Akşam yemeği için ne alacağına karar vermesi yarım saatten fazla sürmüştü Phillip'in. Menüler, kırık bir kalbe neyin en iyi geleceğine dair öneriler sunuyor değildi.

"Çorba," diye tekrarladı Libby.

"Yeter mi?"

"Sana yemek pişirecektim," diye fısıldadı Libby.

"Biliyorum. Bunu başka bir zaman yapabilirsin; bu gece benden olsun."

"Teşekkür ederim."

Phillip mutfağa giderek iki kâse çıkardı. "Şarap getirecektim ama wonton çorbasıyla ne gider bilemedim."

"Wonton çorbası mı bu?"

"Ev sevdiklerinden biri, öyle değil mi?"

"Evet, ama bunu bilmene şaşırdım."

Phillip bu küçük bilgi parçasını nereden aldığını hatırlayamıyordu, ama zihninin bir yerlerinde vardı.

"Sana annem söylemiş olmalı."

Phillip gülümsedi… kim bilir, belki de öyleydi. Libby'nin annesi onu o yöne yönlendirmiş olabilirdi. Libby'nin çatal kaşıklarını nereye koyduğunu bulana kadar mutfak çekmecelerini araştırdı. Her şeyi kahvaltı tezgâhına yerleştirdikten sonra Libby'ye katıldı. Kaşıklarını birbirine vurduktan sonra yemeklerini yediler. İlk bitiren Phillip oldu. Libby sadece birkaç lokma yemişti.

"Çorba çok güzel… Sadece benim pek iştahım yok."

"Bunu dert etme." Phillip kâseleri çalkaladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi.

"Temizlik de yapıyorsun bakıyorum."

"Sorma, çok yetenekliyimdir," dedi Phillip, atmosferi neşeli tutmak istiyordu. Ellerini kurulayıp oturma odasında Libby'ye katıldı. Dışarıda hava hâlâ aydınlıktı. Pasifik Kuzeybatısı'nda ancak yaz sonunda yaşanabilecek çok güzel bir gündü.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu Libby'ye. "Dışarı çıkmak ister misin? Ben yelkenliyle göle açıldığım zaman daima kendimi daha iyi hissederim."

Libby biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Burada kalabilir miyiz?"

"Sen nasıl istersen hayatım."

"Bana yine sarılabilir misin?"

"Hiçbir şey beni bundan daha fazla mutlu edemez."

Kanepenin üzerinde birbirlerine sokuldular. Bir süre sonra Libby uzaktan kumandaya uzandı ve televizyonu açtı. Phillip en son ne zaman kesintisiz olarak bir saat televizyon seyrettiğini hatırlamıyordu. Programlardan hiçbiri tanıdık değildi.

Zaman kavramını yitirmişti, orada Libby'yle birlikte ne kadardır oturduklarını bilemiyordu. Komedi dizisindeki bazı esprilere güldü ve Libby'nin de zayıf bir tebessümle gülümsediğini gördü. Kısa süreliğine de olsa, onun eğlendiğini görmek Phillip içinde öyle güçlü bir sevgi uyandırmıştı ki, gözlerini kapadı, bu duygu zenginliğine alışık değildi. Bir şekilde tepki verme ihtiyacıyla, Libby'yi başının tepesinden öptü.

Hiçbir şey yapmadan öylece oturmaya alışık değildi. Yine de burada Libby'yle birlikte olmaktan, onun kendisine ihtiyaç duyduğunu bilmekten, bu zamanı onunla paylaşmaktan katıksız bir huzur duyuyordu.

Onu şaşırtan, açıklayamadığı şeyse kendisinin de Libby'ye ihtiyaç duyduğunu bilmekti. Libby'yle birlikte olmak onun için de önemliydi. Temkinli hali uçup gitmiş, ilişkileri ilerledikçe yavaş yavaş tükenip bitmişti. Libby'yi bebeklerle izlemiş, Ava'ya nasıl akıl hocalığı yaptığını görmüştü. Bu onun sevebileceği bir kadındı, hayatının kalanını severek geçirebileceği kadın.

Gece yarısı haberleri başlayınca Phillip gitme zamanının geldiğini anladı. Ancak gitmek istemiyor, onu yalnız bırakmak konusunda kendini pek rahat hissetmiyordu. Bu gece olmazdı.

"Eve gitsem iyi olacak."

"Gitme," diye yalvardı Libby koluna yapışarak.

"Libby…"

"Senden benimle sevişmeni istemiyorum."

"İnan bana sevgilim, öyle bir şey olsa bunu benden istemene gerek kalmaz zaten." Libby kızarmış gözleriyle ne kadar çekici olduğunu bir bilseydi keşke. Phillip başka hiçbir kadını şu anda olduğu kadar çekici bulmamıştı.

Libby başını ona doğru kaldırıp gülümsedi. "Bu gece bana sarılacak birine ihtiyacım var. Daha fazlasına değil. Bunu yapabilir misin?"

"Senin için her şeyi yaparım aşkım."

"Ben senin aşkın mıyım?" diye sordu Libby, kaşlarını sorarcasına hafifçe yukarı kaldırmıştı.

"Evet," diye fısıldayarak eğilip Libby'yi öptü Phillip. Bu tek öpücüğün daha ileri gitmesine izin vermek çok kolay olacağı halde, duracak metaneti gösteremeyeceği korkusuyla çabucak kendini geri çekti. "Seni seviyorum, Libby. Birini sevebileceğimi düşündüğümden çok daha fazla hem de." Eğer Libby'yi sevmeseydi, onu yatağa götürür ve onunla sevişerek bütün gece uyumasına izin vermezdi. Doğru zaman geldiğinde bunların hepsini yapacaktı, ama şimdi zamanı değildi. Bu gece değildi.

"Seni sevmek beni biraz korkutuyor."

Phillip usulca güldü. "Beni de. İkimiz de klinik vakayız desene."

Aslında Phillip birazdan daha fazla korkuyordu, ama şu anda vazgeçmeye yetecek kadar değil. Kolunu Libby'nin beline dolayarak onu yatak odasına götürdü.

Bölüm 35

Libby cumartesi sabahı uyandığında Phillip'in yanında uyuduğunu gördü. Bunun bir illüzyon olabileceğini düşünerek gözlerini kırpıştırdı ve ardından Amy Jo'yu Peter'ın ailesinin aldığını hatırladı. Phillip onun için teselli olmuştu; Libby o olmadan geceyi nasıl geçirirdi bilmiyordu. Üzüntüsünün içinde aslında Phillip'in gitmemesini kendi istemişti. Cuma günü hayatının en dip noktalarından biri olmuştu. Normalde bağımsız olmayı seviyordu. Annesinin ölümünden bu yana, hayatın vurduğu darbelerle başa çıkabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Kuvvetliydi, kabiliyetli ve becerikliydi, ama dün Phillip'e fena halde ihtiyaç duymuştu. Geceyle tek başına yüzleşememiş, ona sarılmıştı. Phillip aslında istese onunla sevişmesi ne kadar kolay olurdu. Ama bunu yapmamıştı; tek yaptığı Libby'yi yanına çekmek ve güven tazeleyecek sözler söylemek olmuştu.

Dr. Phillip Stone hastanede kendisine taş kalpli denmesinden keyif almasına rağmen, bu yanlış bir adlandırmaydı. Aslında yufka yürekli, şefkatli ve nazik bir adamdı. Birbirlerine olan sevgileri cinsel çekime dayanmıyordu, ama öyle bir çekim de vardı kesinlikle. Ah evet, hem de fazlasıyla vardı, ama her iki taraf da bu çekimi sıkı sıkıya kontrol altında tutuyordu. İkisi de hareketlerini hormonlarının yönetmesine izin vermiyordu. Biten ilişkilerinin acısı ikisinin yüreğinde de yara izleri bırakmıştı. Her ikisi de yeniden bir ilişkiye girmekte tedbirli davranıyordu – belki de biraz fazla tedbirli.

Libby'nin Phillip'e hissettiği çekim fizikselin ötesindeydi. Phillip bir zamanlar çalışmanın yaşamdaki tüm sorunlarının çözümü olduğunu düşünme tuzağına düşmüştü. Tıpkı Libby gibi, mesleği egosunu beslemiş ve sorunlarını bir koruma duvarının ardına gömmesine imkân sağlamıştı. Ama Phillip işkolik eğilimlerinden kurtulmuştu ve o kurtulabildiği için Libby bunun kendisinin de yapabileceğini umuyordu. Gerçekten de benzer karakterlere sahiplerdi, pek çok bakımdan birbirlerine benziyorlardı.

Phillip sanki Libby'nin kendisini incelediğini anlamış gibi yavaş yavaş gözlerini açtı. "Günaydın," dedi gerinip esneyerek. Örtüleri yana atıp hızla doğruldu. Görünüşe göre, gece orada kalma sebebini ancak o zaman hatırlamıştı. Yatağın kenarına oturdu ve arkasını dönerek Libby'ye baktı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Fena değil." Acısı dünkü kadar yakıcı değildi, ama oradaydı işte, göğsüne sertçe baskı yapıyor, hassas yüreğine büyük bir ağırlık veriyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla, normalde başvurduğu tedavi kendini meşgul tutmak, daha fazla ve daha uzun çalışıp başka her şeyi, herkesi göz ardı etmekti. Eğer aklını alelade işlerle meşgul edebilirse, o zaman sorunlarının üzerinde durmuyordu. Annesinin ölümünün ardından ve boşanma sürecini atlatırken ayakta kalmayı bu şekilde başarmıştı.

"Güzel." Phillip eğilip onu alnından öptü. "Buradan bu kadar aceleyle çıktığım için özür dilerim, ama bir arkadaşın hafta sonu nöbetini devraldım, bu yüzden hastaneye

gitmek zorundayım."

Libby onun kalmasını tercih ederdi, ama hastaneye gitmesi gerekiyorsa yapabileceği bir şey yoktu. Onu kapıya kadar geçirdi ve birbirlerinden ayrılmalarını kendisi için daha da zorlaştıracağından korkarak ona sarılma arzusuna karşı koydu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bir şey değil." Phillip elini onun ensesine koyarak dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırıp Libby'yi hafifçe öptü. "Bu akşam seni görebilecek miyim?" diye sordu. "Yelkenliyle çıkmak ister misin?"

Bir gece önce de aynı şeyi sormuştu, suyun üstünde olmanın Libby'nin acısıyla başa çıkmasına yardımı olacağını düşünüyor olmalıydı, Libby bundan emindi. Daha önce dairesinin konforundan ayrılabilmesi imkânsız gibi gelmişti. Ama bu sabah kendini daha istekli hissediyordu. "Mükemmel olur."

"İmkân bulabildiğimde sana mesaj atarım." Phillip sanki Libby'den ayrılmak zor geliyormuş gibi duraksadı.

"Tamam." Libby onu asansöre kadar geçirdi. Phillip de kollarını beline sımsıkı dolayıp onu tekrar öptü, o kadar sıkıyordu ki Libby bir an nefes almakta zorlandı.

***

Yoğun bir gün olmuştu. Phillip gittikten kısa bir süre sonra Robin uğramış ve onun için Amy Jo'nun odasını toplamıştı. Lydia da iyi olduğundan emin olmak için iki kere telefon etmişti. Libby, arkadaşlardan oluşan ailesi tarafından sevgiyle kuşatılmıştı. O akşam ve daha sonra pazar günü Phillip gelmiş, yelkenliyle Washington Gölü'nde gezmişlerdi. Rüzgâr yüzünü kırbaçlamış, Libby ağladığını saklamak için elinden geleni yaparken gözyaşlarını kurutuvermişti. Yaşadığı kayıp duygusuyla mücadele ederken, Phillip ona sadece sarılmıştı.

***

Libby pazartesi sabahı Phillip'i Frankie ve Johnny's'in dışında kendisini beklerken buldu. Spor salonundan içeri girerlerken Phillip kolunu onun omzuna attı. Gözlerini Libby'den ayırmakta zorluk çekiyormuş gibi görünüyordu. Libby başka bir yerde olsalar Phillip'in kendisini öpeceğinden kuşkulandı.

Robin soyunma odasında onu bekliyordu. "Geleceğinden emin değildim," dedi Libby'yi yakından izleyerek.

Libby tahta sıraya oturarak arkadaşına baktı. "Ya evde kalıp kendime acıyacaktım ya da hayatıma devam edecektim. Sonuçta devam etmeye karar verdim." Bu kolay olmayacaktı, ama Libby kalbindeki boşluğu göz ardı edecek ve kendisi için yarattığı hikâyede ortaya çıkan bu ani ve nahoş dönemeci unutmak için elinden geleni yapacaktı. Sanki evren araya girmiş ve Libby'nin risk-alan, mutluluk-arayan yeni benliğine köstek olmuştu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Robin.

"Pek yok, ama teklif ettiğin için teşekkürler."

"Bugün için planın ne?"

Libby bu konuyu önceden düşünmüştü. "Spor salonundan sonra bu evlat edinme işini konuşmak için Ava'ya gidiyorum. Emin olmak istiyorum, çünkü o Amy Jo'nun biyolojik annesi, şimdi istemediğini düşünse bile ileride bebeğin hayatında bir rolü olabilir. Benim korkum, bir noktada fikir değiştirebilecek olması. Ayrıca, Peter'ın ailesiyle iletişim kurup, onlara satın aldığım tüm bebek mobilyalarını teklif etmeyi de düşünüyorum. Eşyalara ihtiyaçları olacak."

"Bedelini ödemeleri lazım," diye üsteledi Robin.

Libby bunu kısaca düşünmüştü. Eşyaları bedavaya verecek kadar zengin değildi elbette. "Hayır, hepsi onlara hediyem olacak. Zengin kişiler değiller ve daha şimdiden evlat edinmek ve hayatlarında büyük değişiklikler yapmak için avukat masrafları var… Grace için." Amy Jo'nun yeni ismini söylerken dili sürçmüştü.

Robin başını iki yana salladı. "Cömert bir kalbin var, Libby."

Libby bunun cömertlikten ziyade kendini koruma içgüdüsüyle alakalı olduğunu düşünüyordu. Bebek mobilyalarının evinde gereğinden fazla kalmasını istemiyordu. Kaybettiklerini sürekli hatırlamasına neden oluyordu çünkü.

"Bu öğleden sonra Buckley'lerin arkadaşlarıyla ikinci bir randevun yok muydu?" diye sordu Robin.

"Var." Libby saat üçte, torunlarının üniversite eğitimleri için kurmak istedikleri tasarruf fonlarını görüşmek üzere Nyquist ailesiyle buluşacaktı. İlk temaslarından sonra, Libby bunun uzun ve verimli bir ilişkinin başlangıcı olabileceği izlenimini edinmişti. Buckley'ler konusunda da kesinlikle bu şekilde hissediyordu.

Nyquist'lerle yaptığı görüşmenin sonrasında, Libby, Bir Yumak Mutluluk'a uğradı. Phillip'in son birkaç gün içinde kendisi için yaptıklarından sonra, ona teşekkür etmek için özel bir yol bulmak istiyordu. Ona bir süveter örmeye karar vermişti.

O gece akşam yemeği için kıyıda buluştular. Phillip hastaneden bir sürü hikâyeyle doluydu. Libby onun kendisini oyalamaya ve eğlendirmeye çalıştığını biliyordu. İskelede el ele yürüdüler ve sadece birer kahve almak için feribotla Bainbridge Adası'na gidip geri döndüler. Seattle'da yaşadığı bunca zaman boyunca, Libby hiç eğlence için feribota binmemişti, Phillip kendisinin de binmediğini itiraf etti.

***

Libby salı sabahı spor salonunda koşu bandına çıkarak antrenmanına başladı. Her zamankinden daha hızlı ve daha uzun koştu, Amy Jo'yu düşünmemek için mücadele veriyordu. Armstrong'ların, oğullarının çocuğu olduğu için bebek üzerinde hak sahibi olduklarını kabul ediyordu, ama bu Amy'den vazgeçmesini hiç de kolaylaştırmıyordu.

Yaklaşık saat on birde ofisine uğrayarak, her şeyi yeniden gözden geçirmek için evlat edinme evrakını baştan okudu ve sonra Ava'lara gitmek için yola çıktı. Kasten Darlene Carmichael'ın evde olmayacağı bir zaman seçmişti. Bu görüşme, Ava'nın büyükannesi civarda olmadan gerçekleştirmek istediği bir görüşmeydi. Ava

büyükannesini yatıştırmak için her şeyi yapardı, Libby de bu ilave baskıyı onun üzerinden kaldırmak istiyordu.

Ava ön veranda basamaklarına oturmuş, onu bekliyordu. Libby evin önüne park edince, Ava kalktı ve ona doğru koştu.

Libby onu kucakladı. "Nasıl gidiyor?" diye sorduktan sonra kolunu kızın beline dolayarak çatlak kaldırımdan eve doğru yürüdüler.

"Her gün biraz daha hissediyorum kendimi."

Libby, Ava'yla son derece gururlanıyordu. "Öyle olacağını biliyordum."

"Peter ve ben konuştuk. Bana ne kadar üzüldüğünü ve eğer bilseydi yardım edeceğini söyledi… ama ne yapabilirdi bilmiyorum. Bana, ailesinin bebeğimizi çok seveceğini söylemek istemiş." Ava sorgulayan bakışlarını Libby'ye çevirdi, sanki onay bekliyor gibiydi.

"Grace için iyi bir ebeveyn olacaklar," dedi Libby, kızın gözlerini daha iyi görebilmek için saçlarını alnından geriye çekerek. Sözcükleri neredeyse kekeleyerek söylemişti, ama Ava'nın hatırı için pozitif olmaya kararlıydı.

"Ben… ben onu senin evlat edinmeni istiyordum." Ava sanki ne düşüneceğini bilmiyormuş gibi kaşlarını çattı.

Libby boğazını sıkan gerginlik karşısında yutkundu. "Hiçbir şeyi ondan daha fazla sevemezdim. Ama bazen hayat bize falsolu atışlar yapar ve bizim de bu atışların üstesinden en iyi şekilde gelmemiz gerekir."

Ava başını eğdi.

"Benim için önemli olan, kızınla ilgili haklarının sana açıkça belirtilip belirtilmediği."

"Ben… ben anlamıyorum."

"Hadi oturup şu işi konuşalım," diye önerdi Libby.

İkisi birlikte ön basamaklara oturdular. Beton basamak dardı, bu yüzden kalçaları sıkıca birbirine baskı yapıyordu. "Sana açık evlat edinme diye bir şeyden söz etmiştim, hatırlıyor musun?"

Ava başıyla onayladı. "Evet, ama bebeği tekrar görmemenin daha kolay olabileceğini düşünüyorum. Hiç."

Libby bunu hesaba katmamıştı. "Mesele şu ki, Ava, Grace hemen yan evde yaşıyor olacak. Tabii ki Peter ve ailesi günün birinde taşınabilirler, ama o zamana kadar onu görmekten kaçınamayacaksın." Libby ailenin şimdiden bir değişiklik planı yaptığından şüpheleniyordu –bir kere, ailelerini genişlettiklerine göre daha büyük bir eve ihtiyaçları olacaktı.

"Galiba… galiba haklısın."

"Zaten anneni kaybettin," diye hatırlattı Libby. "Bir gün geriye bakıp, hayatının bir parçası olmasına dair hiçbir kayıt düşmeden kendi evladından vazgeçtiğin için pişman olmanı istemiyorum."

Ava, Libby'nin sözlerini düşünürken alnı kırışmıştı. "Bu bana eğer daha sonra istersem bebeğimi görme şansı sağlayacak."

"Aynen öyle."

"O zaman eğer sen de öyle düşünüyorsan, bence de en iyisi açık evlat edinme olacak."

"Evet, öyle düşünüyorum. Ofise döner dönmez avukatla temasa geçeceğim ve her şeyin bu seçeneğe sahip olmana göre ayarlanmasını sağlayacağım. Sen herhangi bir şeyi imzalamadan önce ben iyice okumak istiyorum, anladın mı?"

Ava yine başını sallayarak onayladı. "Tamam."

Libby ona kısaca sarıldı. "Bugün yüncü dükkânına gideceğim. Orada olacak mısın?"

Küçük kız geniş bir tebessümle gülümsedi ve başını salladı. "Casey bugün dükkâna uğramamı istedi, ona seni gördükten sonra geleceğimi söyledim. Kendime okul için bir yelek örmeyi düşünüyordum. Pazartesi okula başlıyorum."

"Ne renk?"

"Ben mor seviyorum," dedi Ava. "Pasparlak mor."

"Mor benim de en sevdiğim renklerden biridir. Ben de Dr. Stone'a bir süveter örmeye karar verdiğim için dükkâna gidiyorum."

"Mor mu?"

Libby güldü. "Eğer isterse. Modele ve yüne onun karar vermesine izin vereceğim."

"Harika. Ondan gerçekten hoşlanıyor olmalısın."

"Öyle."

Birkaç dakika konuştuktan sonra Libby ayrılmak zorunda kaldı. "Sonra görüşürüz," diye söz verdi.

Ava heyecanla başını salladı.

Libby kızın bu kadar dirençli olmasına bir kez daha hayret etmişti, gerçi Ava'nın neler geçirdiğini tam olarak değerlendiremeyecek kadar küçük olduğunu çok iyi biliyordu. Ava'nın bebeğiyle ilgili çıkarlarını korumaya önem vermesinin nedeni de buydu.

Libby ofisine geri döndü. Armstrong'ların avukatıyla uzun bir telefon görüşmesi yaptı. Telefonu kapatmasının ardından birkaç dakika içinde Marlene Armstrong telefon ederek, bebek mobilyalarını teklif ettiği için teşekkür etti.

Öğleden sonranın geri kalanında, Libby, Buckley'lerin varlıkları ve Nyquist'lerin tasarruf fonları üzerinde çalıştı. Onlarla buluşmasının ardından, Lois ve Jamison Nyquist, Libby'ye bir avans vermişlerdi. Her ikisi de altmışlı yaşların ortalarındaydılar, emekliydiler ve mali geleceklerini ciddiyetle ele alıyorlardı. Varlıklarını mümkün olduğu kadar korumak ve çocuklarıyla torunları için de kenara para ayırmak istiyorlardı. Libby onlara çeşitli seçenekler önermişti.

Phillip evine uğradığında Libby ona akşam yemeği için Cobb salatası hazırladı. Aslında malzemeleri yan yana doğrayıp karıştırarak salatayı birlikte hazırladılar. Libby masayı kurarken Phillip yanında getirdiği Merlot şarabını ustalıkla açarak kadehlere doldurdu. Daha sonra da çıkan birkaç bulaşık için Libby'ye yardım etti.

"Sana bir süveter örmeye karar verdim," dedi Libby, Phillip onun kullandığı kızartma tavasını kurulayıp ocağın üzerine yerleştirirken. "Ama bu örgüye bu kadar çalışıp emek vereceksem, modeli beğeneceğinden emin olmak istiyorum." Margaret'ın görüşüne göre, Libby önce parmağına bir yüzük takmadan bu kadar vakit alan bir işi

aklına bile getirmemeliydi. Bir kadın bir erkeğe süveter örmeye karar verdiğinde, arada ciddi bir ilişki olması gerekiyordu. Libby, Phillip konusunda ciddiydi ve her geçen gün daha da ciddi bir hal alıyordu. Onun için süveter örmek gayet doğru bir şeymiş gibi geliyordu.

Phillip şarap kadehine uzandı. "Yüncü dükkânına tekrar gitmem gerekmiyor, öyle değil mi?"

"Bu çok mu büyük bir fedakârlık olur?" Libby ona baktı ve ayartıcı bir ifadeyle, daha doğrusu elinden geldiğince ayartıcı bir ifadeyle gülümsedi.

"Hayır, sanırım olmaz."

Phillip'in sesi ikna olmuş gibi gelmiyordu. Görünüşü de pek öyle değildi.

"Yünü de sen seçersen çok iyi olur."

Phillip mutfak bezini katlayarak bir kenara koydu. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum, ama yünle alakalı hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum."

"Rengini seçeceksin tatlım. Maviyi sevdiğini biliyorum."

"Öyle." Phillip kaşlarını öyle çattı ki, alnının iki yanı birleşerek tek bir çizgi halini aldı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Ciddi değilsin herhalde, değil mi? Neredeyse bütün gömleklerin mavi."

"Öyle mi?" Şoke olmuş görünüyordu Phillip.

"Evet ve mavi, gözlerine çok güzel gidiyor."

Phillip iltifatı rahatça kabul ederek sırıttı. "Bir sürü kadın öyle söylüyor."

Libby ona hafif bir dirsek attı, Phillip de canı acımış gibi yaptı. "Buraya gelip benimle otur da birkaç örneği gözden geçirelim."

Phillip görev duygusuyla onun peşinden oturma odasına gitti. Libby satın almış olduğu örnek kitabını çıkardı ve ona uzattı. Phillip'in V-yakalı bir süveter seçmesi beş dakika sürmüştü.

"Hani şu benim için öreceğin süveter var ya."

"Evet?" Libby ona bakarak gözlerini kırpıştırdı, taşkınca flört ediyordu. Phillip'le olduğu zaman kendisini daha iyi hissediyordu; o yanındayken kalbindeki ıstırap daha az acı veriyor, bir süre için unutmasını sağlıyordu.

"Süveter örmek çok emek gerektiriyor olmalı."

"Çok büyük bir iş. Aslına bakarsan Margaret yünleri almadan önce parmağımda bir nişan yüzüğü olması gerektiğini ileri sürdü. Sonuçta bu büyük bir yatırım."

"Yüzük mü, yün mü?" diye sordu Phillip, bakışları neşeyle dans ediyordu.

Libby gülümsedi. "Aslında ikisi de."

Phillip sanki konuyu ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi nefes verdi. "Beni kilise sunağına sürüklemek için biraz erken değil mi sence?"

"Seni sunağa sürüklemek mi? Doğrusu bu şimdiye dek söylediğin en saçma şey."

"Tamam, tamam. Ben sadece birbirimizi anladığımızdan emin olmak istedim. Bu süveteri örerek, ilişkimizin… gelecek vaat ettiğini mi ima ediyorsun?" Soruyla kaşını kaldırmıştı Phillip.

"Eh," diye mırıldandı Libby tereddütle. "Doğruyu söylemek gerekirse, birlikte bir hayat kurabileceğimizi görebiliyorum. İkimiz de çocuk değiliz. Her ikimiz de hayattan

ne istediğimizi biliyoruz. Değil mi?"

Phillip bunu kabul ettiğini belirtir şekilde başını salladı. "Ben ne istediğimi kesinlikle biliyorum."

Libby onun devam etmesini bekledi ve Phillip tereddüt edince, onu teşvik etti. "Ee hadi, beni merakta bırakma."

Phillip gülümseyerek onu kollarının arasına aldı. "Şimdiye kadar anlamış olman gerekir, Libby Morgan. Seni istiyorum."

Debbie Macomber - Iyi ki Geldin

Bölüm 36

Ertesi gün Libby masasında çalışırken resepsiyonisti, Hershel Burkhart'ın hatta olduğunu bildirdi. Libby doğrularak gözlerini telefona dikti, neredeyse hiçbir şey düşünemiyordu. Eh, o halde telefona bakıp Hershel'ın ne istediğini öğrense iyi olacaktı. Telefona uzandı. "Buyurun, ben Libby Morgan."

"Libby." Hershel onu sıcak bir şekilde selamladı. "Sesini duymak ne güzel. Senin için her şeyin nasıl gittiğini sormak için aradım."

Son iki konuşmaları en iyimser görüşle gergin geçmiş olmasına rağmen, Libby kendisine akıl hocalığı yapmış olan bu adama karşı hâlâ derin bir saygı duyuyordu. Kısa bir tereddütten sonra, ona yaşadığı son olayları anlattı. Kısa süre önce iki yeni müvekkil edindiğini söyleyebildiği için gurur duyuyordu. Başarısız evlat edinme girişiminden ise söz etmedi.

"Her şeyin gayet iyi gittiğini duyduğuma çok memnun oldum," diye devam etti Hershel. "Geçenlerde Martha Reed buradaydı ve seninle nasıl gururlandığını anlattı."

Libby eski firmasındaki günlerini her zaman güzel yâd etmiyordu, ama Hershel onu istemeye istemeye işten çıkardığı zaman yaşadığı hayal kırıklığının üstesinden gelmeye başlamıştı. Her şeyden önce, ayakta kalmayı başarmıştı. Son altı ayda çok şeyler yaşamıştı. Ve şu an için hem epey işi vardı hem de her gün daha fazlası geliyordu. Şimdiden sabit müvekkilleri vardı ve bunu daha fazlasının izleyeceği kesindi. Yeni bir şirket açtığı haberi kulaktan kulağa yayılmıştı. Fiyatları, yüksek genel giderleri olan daha büyük hukuk firmalarından daha makuldü. Eğer yeni müşteriler edinmeye devam ederse, bir yardımcı avukat tutmayı düşünmesi gerekecekti.

Hershel'ın çene çalmak için telefon etmediğini bildiği için, sordu: "Senin için ne yapabilirim?"

"Bu hafta içinde bir gün ofise uğraman mümkün mü?"

Durum gittikçe daha ilginç bir hal alıyordu.

"Ne için?"

"Diğer ortaklar ve ben seninle biraz konuşmak istiyoruz."

Libby dimdik oturdu. "Ne hakkında?"

"Telefonda iş konuşmamayı tercih ederim. Memnun olacağını düşünüyorum, Libby. Sana hangi gün uygun olur?"

Libby duraksadı, sonra kendi kendine gülümseyerek, "Programımı bir kontrol edeyim," dedi. Hershel'ı beklemeye aldı ve birkaç saniye bekletti. Hatta yeniden bağlanınca, "Cuma günü uğrayabilirim, saat beşte diyelim," dedi. Bilinçli olarak geç bir saat söylemişti, böylece mümkün olduğu kadar uzun süre çalışabilirdi.

"Cuma günü beşte görüşürüz," diye tekrarladı Hershel. "Dediğim gibi, sanırım memnun olacaksın."

Libby telefonu yerine koydu ve hemen, bir tıp konferansı için Las Vegas'ta bulunan Phillip'le temas kurdu. Ona doğrudan ulaşamayınca, cep telefonuna mesaj attı.

Ardından Robin'e bir mesaj yazdı. Otuz dakika sonra Robin mesajına cevap verdi ve birer kadeh şarap içmek için buluşmayı teklif etti. Libby onunla o öğleden sonra buluşmayı kabul etti. Robin yer ve zaman bildirerek geri döndü.

Üç saat sonra Dördüncü Cadde'nin biraz ilerisinde, Libby'nin ofisine yakın bir şarap barında Merlot şarabı yudumlayarak oturuyorlardı. "Eski işimi teklif edeceklerini düşünüyorum," diye sesli düşündü Libby, şarap kadehini sapından tutuyor, zihni olasılıklarla uğuldarken kadehi döndürme arzusuna direniyordu.

"Bir şey için sana ihtiyacı olduğu açık," diye mırıldandı Robin, kuşkuyla gözlerini kısmış, masada parmaklarını tıkırdatıyordu.

"Ama neden?"

"Cevabı açık," dedi Robin bar taburesine rahatça yerleşerek. "Bayan Reed. Geri dönecek misin?"

Hershel aradığından beri Libby de kendisine aynı soruyu sorup duruyordu. Phillip de onun sesli mesajına yanıt olarak yazdığı mesajda aynı soruyu sormuştu. Geri dönecek miydi? "Doğrusunu istersen bilmiyorum," diye itiraf etti Libby. Sanki odaklanabilmek için kadehe ihtiyaç duyuyormuş gibi, şarap kadehini iki eliyle kavramıştı.

"Geri döneceksin," dedi Robin son sözü söylermiş gibi.

"Gerçekten mi? Peki sana bunu düşündüren ne?"

"Eh, her şeyden önce, Hershel bulunduğu yere ikna becerileri sayesinde gelmiş biri. Bana anlattığın kadarıyla, sana her zaman babacan bir şekilde davranmış. Ayrıca, Bayan Reed'in hâlâ mutsuz olduğunu sanıyorum."

Libby kendisi de az çok aynı sonuca varmıştı.

"Ayrıca," diye devam etti Robin, "Bayan Reed'le yaşadıkları zorluklar nedeniyle, Hershel diğer ortakları senle çalışmadığı sürece yaşlı kadını memnun edemeyeceklerine ikna etmeyi başarmıştır."

"Sence bana ortaklık teklif edebilirler mi?" dedi Libby fısıltıyla, firmanın bu kadar ileri gitmek isteyeceğine pek inanamıyordu.

Robin düşünceli bakışlarla şarabını yudumladı. "Olabilir. Duruma göre."

Libby başını iki yana salladı. İkisi de aceleci davranıyorlardı. Libby, Hershel'la daha görüşmemişti bile. Yine de bu düşünceyi aklından atamıyordu. Ortaklık düşüncesini. Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Kendisini ortaklık teklif edecek kadar umutsuzca istiyor olmaları gerçekten mümkün müydü?

"Peki sen böyle bir şey istiyor musun?" diye sordu Robin hafifçe öne eğilerek. "Bir sürü olumlu değişiklik yaptın. Aynı öğütme makinesine geri dönmek istediğinden emin misin?"

Libby'nin iki kere düşünmesine gerek yoktu. "Eminim. Ortak olmayı hak ediyorum. Bunun için çalıştım." Kafasındaki düşünceye göre, altı yıldır her hareketine yön veren amacına ulaştığı zaman her şey değişecekti. Ortak olmak, yapılan tüm fedakârlıklara değecekti. Ayrıca, Libby artık farklı bir kişi olmuştu. Geçmişteki hatalarından kaçınacak, iş yaşamıyla özel yaşamını dengeleyecekti. Bu zor olacaktı, ama özellikle son birkaç ay içerisinde oluşturduğu destek sistemi ve yanında Phillip'le bunu yapabilirdi.

"Yapabileceğin tek şey, bekleyip Hershel ve diğer ortakların ne söyleyeceklerini görmek," dedi Robin bileğine göz atarak. "Benim kaçmam lazım, akşam yemeği için Roy'la buluşacağım."

Libby başıyla onayladı. Robin eskisi gibi kariyer odaklı bir işkolik değildi artık, değişmişti. Artık işten saat altıda çıkıyor ve boş zamanlarının çoğunu Roy'la geçiriyordu. Libby'nin anladığına göre, ikisi adliyenin dilindeydi. Robin'i bu kadar mutlu görmek Libby'yi heyecanlandırıyordu.

Arkadaşı şarap parasını masaya bıraktı. "Bu konuyu Phillip'le konuştun mu?"

"Phillip şehir dışında. Ona sesli mesaj bıraktım, o da bana mesaj yazdı. Henüz konuşmadık." Libby gülümsedi, Phillip'in konferansın ne kadarına katıldığını merak ediyordu. Phillip ne zaman telefon etse, Libby arka planda kulak tırmalayan kumarhane gürültüleri duyuyordu sadece. Phillip, Seattle'a pazar günü dönecekti.

***

Haftanın geri kalanı yavaş geçti. Nihayet, cuma günü akşama doğru beşe iki dakika kala Libby tanıdık ofisten içeri girdi. Asansörden inince resepsiyonist Lois ayağa kalktı. "Hoş geldiniz, Bayan Morgan," dedi sözlerini destekleyen koca bir tebessümle. "Sanırım ortaklar sizi bekliyorlar."

Libby omuzlarını dikleştirdi.

Hershel'ın ofisi hemen koridorun sonundaydı ve Libby ofisin yerini gayet iyi bildiği halde, resepsiyonist önden giderek Libby'nin geldiğini haber verdi.

Libby odaya girer girmez herkes ayağa kalkarak elini sıkmak için öne çıktı. Diğer ortaklar ona ışıldayan gülücükler saçıyorlardı.

Libby bir rüyanın içine düşmediğinden emin olmak için birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Eğer bu bir hayal dünyasıysa, çabucak uyanmak istemiyordu.

İki-üç dakikalık hoşbeşten sonra Hershel boğazını temizledi. "Seni neden görmek istediğimizi merak ettiğini biliyorum."

Libby başını salladı.

"Kısaca söylemek gerekirse," dedi Hershel, "sana eski pozisyonunu teklif etmek istiyoruz. Tabii ki yine Sarah'yla çalışacaksın ve eski ücretinde ufak bir artış yapmaya da hazırız."

Ardından Howard Smith konuştu. Bir elli beş civarında kısa boylu bir adamdı, çoğu kısmı kırlaşmış saçları kısa kesimliydi. "Önümüzdeki hafta başlayabileceğini umuyoruz."

Libby gözlerini kırpıştırdı. Hershel ona memnun olacağını söylemişti ve olmuştu da, ama tereddüt de ediyordu. Bu acele niyeydi? Neden gelecek hafta başlaması bekleniyordu?

Bacak bacak üstüne attı ve berjer koltuğa yerleşince onlara dikkatle baktı. "Artık kendi işimi kurduğumun farkında olduğunuzdan eminim." Bir taahhüde girmeden önce daha fazla detay istiyordu. Sarah'yla birlikte çalışmaya gelince, bu teklif eskiden olduğu kadar çekici gelmiyordu. Sarah'nın iş teklifine en ufak bir yanıt vermemesi bir yana, Libby'nin sırlarını diğer ortaklarla paylaşarak onun güvenine ihanet ettiği açığa

çıktığından beri Libby yardımcısı için aynı şeyleri hissetmiyordu.

"Kendi işini kurduğunu biliyoruz, bunu düşündük," dedi Hershel grup adına. "Dilersen ofisini açık tutabilirsin, bu durumda elbette kirayı senin adına firma ödeyecektir. Veya eğer tercih edersen, buradaki bir ofisi de kullanabilirsin."

"Daha büyük bir ofisi," diye ekledi Howard Smith.

Vay canına, onu istiyorlardı, hem de fena halde istiyorlardı. İlginçti, çok ilginçti.

Odada etrafına göz gezdirince, Libby ortakların yüzlerindeki endişeli ifadeyi fark etti. Tam konuşmak üzereydi ki Hershel araya girdi.

"Dediğim gibi, seni işten çıkarma nedenlerimizden biri de şirkete yeni müşteriler çekememendi, Libby. Çok çalışıyordun, fazla mesai yapıyordun ve firma için önemli bir değerdin, ama her ortağın masaya bir şeyler getirmesi gerekiyor. O zamandan beri, bunu yapabildiğini kanıtladın."

"Yani bana ortaklık teklif ediyorsunuz."

Odadakiler bakıştılar.

Hershel cevap verdi: "Bu kesinlikle imkân dahilinde."

Howard Smith kollarını kavuşturdu. "Hershel ortaklığın mümkün olduğunu söylerken, aslında bunun çok güçlü bir olasılık olduğunu bilmeni istiyoruz. Eğer Buckley'ler ve Nyquist'ler hesaplarını buraya transfer etmeyi kabul ederlerse, o zaman sanırım herkes adına şunu söyleyebilirim: Bu durumda sana ortaklık teklif etmekten fazlasıyla mutlu oluruz."

"Peki hesaplarını buraya transfer etmeyi kabul etmezlerse?"

"Altı ay."

"Yani beni her halükârda altı ay içerisinde şirkete ortak etmek gibi bir niyetiniz olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu Libby. Bunun açık bir şekilde dile getirilmesini istiyordu.

Howard sırıtarak başıyla onayladı. "Sen kendini kanıtladın, Libby. Ofise tekrar yerleşmen ve oradan devam etmen için sana birkaç ay vereceğiz."

"Anlaştık mı?" diye sordu Hershel.

"Teklifinizi hafta sonu boyunca düşünmek istiyorum." Libby şimdiden ne yapmayı planladığını biliyordu, ama önce Phillip'le konuşmak istiyordu. Robin'le de tabii. Ayrıca aşırı hevesli görünmek istemiyordu.

"Tabii, tabii. Bu önemli bir karar. Elbette üzerinde dikkatle düşünmeni isteriz," dedi Howard, onu nadir tebessümlerinden biriyle şereflendirerek.

"Öyleyse pazartesi sabahı senden haber bekleyeceğiz," dedi Hershel.

"Evet, pazartesi." Libby koltuğundan kalktı. "Bir şey daha var," dedi sonradan aklına gelerek.

"Evet?"

"Yeni bir yardımcı avukat istiyorum. Eminim Sarah, Ben Holmes'la çalışmaya sorunsuz bir geçiş yapmıştır. Yeni birini tercih ederim."

"Kabul," diye güvence verdi Howard.

Libby binadan çıkıncaya kadar bekledikten sonra Phillip'e bir mesaj attı. EN KISA SÜREDE BENİ ARA.

Phillip beş dakika geçmeden aradı. "Ne oldu?"

"Az önce neler oldu inanamazsın," dedi Libby, o kadar hızlı konuşuyordu ki sözleri neredeyse birbirine karışıyordu. Daha Phillip bir şey soramadan her şeyi anlattı. "Ne dersin?" diye sordu en sonunda.

Phillip'in tereddüdü sürpriz olmuştu. Libby onun da kendisi kadar veya ona yakın heyecanlanmasını bekliyordu. "Bu istediğin bir şey mi, Libby?"

"Tabii ki öyle." Bariz olanı inkâra gerek yoktu. "Bunca aydan sonra haklı çıktığımı hissediyorum."

"Firmadan ayrıldığın zamanki aynı rutine kapılmaktan endişe duymuyor musun?"

"Hayır," diye üsteledi Libby. "Ben dersimi aldım. Eh, ilk haftalarda yeni asistanımı eğitirken yoğun olabilir, ayrıca Reed hesabına da epey bir vakit ayırmam gerekebilir, ama sana söz veriyorum Phillip, bir daha asla eski halime dönmeyeceğim. Artık bir yaşamım, arkadaşlarım var…" Duraksadı, sevinçten kabına sığamıyordu. "Sen varsın."

Hatta sağır edici bir sessizlik oldu. "Bir şey söyle," diye fısıldadı Libby. Phillip'in kendisi için memnun olmasını istiyordu – hayır, buna ihtiyacı vardı. Şirkete ortak olmak başlangıçtan beri özlemini çektiği şeydi. Altı yıl boyunca bunun için uğraşmıştı. Annesi de onun için bunu isterdi.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu Phillip coşkusuz bir sesle.

"Benim için mutlu olduğunu ve kararımı desteklediğini söylemeni istiyorum," deyiverdi Libby.

"Karar senin hayatım; sadece ve sadece senin. Kendi işini kurmaktan mutlu olduğunu sanıyordum, ama yine de mutlaka firmaya geri dönmek istiyorsan, eksiksiz desteğime sahipsin."

"Teşekkür ederim."

"Pazar günü görüştüğümüzde daha fazlasını konuşuruz," diye güvence verdi Phillip.

"Tamam…" Libby konuşmaya istemeye istemeye son verdi. Phillip'in konferansla meşgul olduğunu biliyordu, ama yine de daha uzun konuşmak isterdi.

***

Libby, Robin'i aramak için cumartesi sabahına kadar bekledi. İkisi alışverişe gitmek için buluştular. Robin giysi satın almaktan nefret ediyordu, ama Roy'la çıkarken giyeceği uygun kıyafetleri tükenmek üzereydi. Tek siyah elbisesi onu yeterince gezdirmişti.

"Bundan nefret ediyorum biliyorsun," diye mırıldandı şehir merkezinde Nordstrom'da Libby'yle buluştukları zaman.

"Biliyorum, ama acısız olacak."

Robin kıs kıs güldü. "O kadar emin olma."

Libby çoktan arkadaşına ortaklarıyla yaptığı görüşmenin tüm detaylarını vermişti. Deneme kabininin dışında oturmuş Robin'in kıyafetleri denemesini bekliyordu. Tezgâhtarın, kolları elbiselerle dolu, bir içeri bir dışarı koşturup durmasına bakılacak olursa Robin pek başarılı olmuşa benzemiyordu.

"Gülünç görünüyorum," diye söylendi Robin deneme kabininden.

"Ben Roy'un öyle söyleyeceğinden kuşkuluyum."

"Şu anda, anneme daha fazla dikkat etmiş olmayı isterdim. Onun bir tarzı var, ne yazık ki ben bu tarzı tamamen kaçırmışım." Robin bunu söyledikten sonra kabinin kapısını açtı ve inanılmaz görünen parlak kırmızı bir elbiseyle dışarı çıktı.

"Robin…" Libby'nin ağzı açık kalmıştı.

"Biliyorum. Etine dolgun bir karanfil gibi görünüyorum."

"Muhteşem görünüyorsun." Libby her sözü içtenlikle söylüyordu.

"Gerçekten mi?"

Libby başını salladı.

Robin tezgâhtara baktı. "Bunu ve mavi kıyafeti alıyorum, pembeyi de."

Robin pembeler içinde. Büyük ihtimalle yıllardır mavi, siyah veya kahverengi olmayan hiçbir şey giymemişti.

Robin ödemeyi yapıp giysi torbasını kapalı otoparka götürdükten sonra, öyle yemeği yemeye karar verdiler.

Arkadaşı Libby'nin firmayla görüşmesinden söz etmek için garsonun siparişi almasına kadar bekledi. "İki sorum var."

"Sor bakalım." Libby elindeki su bardağını bıraktı.

"Phillip ne dedi?"

Libby yavaşça soluğunu bıraktı. Phillip'in verdiği tepkiyi anlamakta zorluk çekiyordu. Phillip cesaret verici konuşmuştu, ama bunda abartıya da kaçmamıştı. Libby, onun, eski firmasına geri dönmek yerine kendi işinde ilerlemesini daha uygun bulduğunu hissetmişti, ama Phillip bunu açık açık söylememişti. "Bana kararımı destekleyeceğini söyledi. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Beni şu ya da bu yola ikna edecek bir şey söylemek istediğini sanmıyorum. Kaldı ki, firmadan bana müthiş bir teklif paketi sundular ve Phillip de tüm birikimlerimi neredeyse tüketmek üzere olduğumu biliyor. Buna ihtiyacım var. Banka hesabımın ihtiyacı var."

Robin sanki bunun sadece parayla ilgili olmadığını bildiğini söylemek ister gibi kaşlarını çatarak masanın ortasında duran küçük bir ekmeğe uzandı. Bu sırada garson salatalarıyla göründü. Robin ikinci sorusunu sormadan önce onun uzaklaşmasını bekledi. "Martha Reed'le irtibata geçtin mi?"

Libby neşeyle gülümsedi. Bütün gün bu haberi paylaşmak için beklemişti. "İrtibata geçtim ve ona Hershel'ın firmaya geri dönmemi istediğini söyledim, Bayan Reed de bana bunun hiç de sürpriz olmadığını söyledi."

Robin tereyağlı ekmeğini bir yana bıraktı. "Tatlı ve yaşlı hanımefendimiz eğer sen olmazsan orayla olan bütün ilişkisini kesmeye karar vermiş, öyle değil mi?"

"Tam üstüne bastın," dedi Libby. "Bayan Reed iyice düşünüp taşındıktan sonra Hershel'a, benimle olan uyumlu ilişkisinin, kendisinin firmayla olan geçmişinden ve firmanın indirim teklifinden ağır bastığını söylemiş."

Robin ellerini çırptı. "Buna bayıldım işte. Demek ki onu kaybetmek üzereler."

Libby derin bir kendini haklı görme duygusuyla patlamaya hazırdı. "Bu, diğer ortakları bana ihtiyaçları olduğu konusunda ikna etmesi için tam olarak Hershel'a

gereken cephane oldu. Çocukları Bayan Reed'in işlerinin bir kısmını bana transfer etmesine nasıl bakarlardı bundan hâlâ emin değilim, ama Bayan Reed bunu ciddi ciddi düşünmüş." Libby'nin potansiyel olarak firmaya kazandırabileceği kendi müşterilerinin olması da fena olmamıştı elbette.

"Bir soru daha," dedi Robin.

"Üç oluyor."

"Bu önemli."

Robin'in iyice durgunlaşması Libby'yi şaşırtmıştı. Libby biraz daha dik oturdu ve eliyle arkadaşına işaret etti. "Hadi sor bakalım."

Robin doğruca gözlerinin içine baktı. "Emin misin… firmaya geri dönmek istemenin Amy Jo'yu kaybetme acısından bir kaçış olmadığından kesin olarak emin misin?"

Aniden yüzeye çıkan taze ve sıcak bir ıstırap seliyle Libby boğazının düğümlendiğini hissetti. Cevap vermeden önce bunun geçmesini bekledi, sesinin çıkacağından emin oluncaya kadar bekledi. "Ben… bilmiyorum, ama bildiğim şu ki hayatımın fırsatıyla karşı karşıyayım ve buna iki elimle sarılacağım. Bu benim için haklılığımı ispat etme fırsatı."

"O zaman hiç durma," diye karşılık verdi Robin. "Tüm gücünle savaş."

"Ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim," dedi Libby.

O gün ikindiye doğru alışverişten bitap düşmüş vaziyette, dairesinde oturmuş, güneşin batışını seyrediyordu. Phillip, Las Vegas'tan ertesi gün öğleden sonra dönecekti. Uçaktan iner inmez Libby'ye uğramayı planlıyordu. Libby aldığı teklif karşısında Phillip'in verdiği tepkiyi düşünüp taşınmış ve bir sonuca ulaşmıştı. Phillip duygularını onunla paylaşmaya fazla istekli olmasa da, Libby onun konuyla ilgili düşüncelerini gayet iyi tahmin edebiliyordu.

Eğer firmaya dönecek olursa ilişkilerine ne olacağından korkuyordu Phillip. Libby'nin kendi ofisinde rekabet etmesi gereken tek kişi kendisiydi. Ama firmada sürekli onu denetleyecek, performansını ve şirkete yeni müşteriler kazandırma becerisini eleştirecek ortaklar olacaktı.

Ne var ki Phillip'in anlamadığı şey, bunun için endişelenmesine gerek olmamasıydı. Libby aralarına hiçbir şeyin girmesine izin vermeyecekti. O sıkıcı ve monoton tempoya asla geri dönmeyecekti. Kendi yaşamını bulmuştu ve geçmişteki hatalarını tekrar etmemeye kararlıydı.

O gece yatağa giderken, bebek odasına bakmak için durakladı. Artık oda boştu. Armstrong'lar gelip bütün mobilyaları almışlardı – buna minnettarlardı. Libby boş odaya gözlerini dikip uzun süre öyle kaldı. Sonra, boğazına oturan bir yumruyla, yumruk yaptığı elini duvara vurup ışığı kapattı.

Bölüm 37

İki ay sonra Libby hızla evine daldı, bir eliyle iş ceketinin düğmelerini çözerken diğer elindeki evrak çantasını yere fırlattı. Yüksek topuklu ayakkabılarını ayaklarından fırlatıp attı, ayakkabılardan biri kanepenin üzerine uçarken diğeri mutfakta bir yerlere düştü. Umurunda bile değildi. Daha şimdiden geç kalmıştı ve Phillip birkaç dakika içinde onu almaya gelecekti. Hastanedeki doktorlardan birinin karısı olan Julie Busbee, kocası Scott için sürpriz bir parti veriyordu ve Phillip'le Libby de davet edilmişlerdi. Geç kalamazlardı – bu bütün sürprizi mahvederdi.

Parti Seattle'ın kuzeyinde, Woodinville dışındaki Busbee'lerin evlerindeydi. Davetiyeye göre, saman arabasıyla gezintiye çıkılacak, açık büfe akşam yemeği yenecek ve geç saatlerde bir şenlik ateşi yakılacaktı. Libby iş kıyafeti ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla gidemezdi bu partiye. Dolaptan aniden bir kazak çekiverince, askısı tahterevalli gibi sallanmaya başladı. Kazağı başından geçirirken kot pantolonunu yakaladı ve paçalarını ayaklarına geçirdi.

Ancak saçını fırçalayıp dudaklarına ruj sürecek kadar zaman bulmuştu ki kapı zili çalmaya başladı. Phillip!

Libby üzerine en sevdiği parfümünden sıktı ve küt küt atan kalbini yatıştırmak için derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtı.

Evden içeri girerken Phillip'in gözleri büyüdü. "Buradan bir kasırga geçmiş gibi görünüyor," dedi etrafa bakarken. Libby'nin ceketi yere atılmış, onu eteği izlemiş, yatak odasına kadar uzanan bir yol oluşmuştu.

"Biraz geç kaldım da," dedi Libby, nefes nefese kaldığının duyulmadığını umarak.

"Libby, Libby," diyen Phillip onu alnından öptü ve kendine doğru çekerek bir an öylece durdu. Bir şeyler daha söylemek ister gibiydi, ama tereddüt ediyordu.

"Ceketini al, yoksa geç kalacağız."

Libby, "Ceketim," diye tekrarlayarak dolabı açtı ve koyu renk yünlü ceketini kaptı. Geçen hafta hava giderek serinlemişti.

Phillip elini beline koyarak onu asansöre götürdü. Libby arabaya bininceye dek rahat etmedi. Ancak arabaya binince rahat bir nefes alabildi.

"Bu sabah spor salonunda yoktun," dedi Phillip.

"Evet, ofise erken gitmem gerekiyordu." Bu doğum günü partisine yetişmek için işten erlem çıkmak istiyorsa, bunu yapması zorunluydu. Spor salonundaki antrenmanını kaçırdığı için endişelenmesine gerek yoktu; ofisten evine kadar yaptığı çılgın koşu iyi bir egzersiz olmuştu.

Uğraşmıştı; ofiste uzun saatler kalmamak için gerçek bir çaba sarf etmişti, ama tüm iyi niyetine rağmen sonunda havlu atmıştı. Günün sonunda düşünemeyecek kadar, bir şey hissedemeyecek kadar yorgun oluyordu.

Robin'in firmaya geri dönmeden önce söyledikleri son birkaç haftadır sık sık aklına geliyordu. En sevgili arkadaşı ona, o çok sevdiği bebeği unutmanın bir yolu olarak

ruhunun derinliklerinde bir yerlerde kendisini işine kaptırmak gibi bir isteği olup olmadığını sormuştu. O zamanlar Libby bundan yüzde yüz emin olamamıştı. Artık emindi. İnanılmayacak kadar uzun saatler çalışmak iyi geliyordu. Ofisteyken acısını unutabiliyordu. Bir amacı, ihtirası, enerjisi vardı ve kendini firmanın kendisine ihtiyaç duyduğuna ikna edebiliyordu. Bayan Reed'in de ihtiyacı vardı.

"Robin spor salonundaydı."

Libby, Phillip'e göz attı. "Gelemeyeceğimi haber vermek için onu aramıştım." Phillip'in yokluğu konusunda yorum yapacağını düşündü ve nefesini tutarak, gelecek eleştirileri bekledi. Anma Phillip hiçbir şey söylemedi.

"Robin aradığından söz etti." Phillip yoğun Seattle trafiğinde manevra yaparak otoyola girmek için arka sokaklara saparken birkaç dakika sessiz kaldı. Otoyola çıktıklarında, sordu: "Ee, benim süveterim nasıl gidiyor?"

Sormak zorundaydı işte! Libby'yi çalıştığı tüm o fazla mesai saatleri için azarlamamıştı; bunun yerine sadece iğneli sorular soruyordu. Gerçek şuydu ki, Libby bütün hafta şişlerini bir kere bile eline almamıştı. Tek bir ilmek bile atmamıştı. "Harika gidiyor. Arkasındaki kol oyuklarına kadar geldim."

"Son sorduğumda da aynı yerde değil miydin, ne zamandı? İki hafta önce miydi? Üç müydü?"

"Evet, ama son birkaç hafta çok yoğun geçti." Tek bir gece bile saat yediden önce eve gelememişti Libby. Böyle olmasını istememişti. Phillip'in yardımıyla bir kural listesi bile hazırlamıştı. Bunlar Phillip'e yararı dokunan kurallardı ve Libby de bunların kendisini o eski çok çalışma âdetine kapılmaktan koruyacağını ummuştu.

Bir numaralı kural. Eve asla iş getirmeyecekti.

İki numaralı kural. Antrenman programına devam edecekti.

Üç numaralı kural. Ava'yla irtibatta kalacaktı.

Dört numaralı kural. Yeni bulduğu arkadaşlarına zaman ayıracaktı: Robin, Lydia, Abby ve Sharon'a.

Şimdiye kadar olan performansı tam anlamıyla mükemmel olmamıştı. Eve iş getirme alışkanlığına geri dönmesi bir haftadan fazla sürmemişti. Bundan memnun değildi ve eve iş getirmesinin tek nedeni Phillip'ti. Phillip onu her gece arıyor ve eğer yediden önce eve dönmemişse, Libby onun rahatsız olduğunu görebiliyordu.

Phillip firmaya dönüşü hakkında olumsuz hiçbir şey söylememişti. Gerçekten de Libby böyle bir parayı geri çeviremezdi, zira tasarruf hesabı onu korkutacak kadar azalmıştı. Kredi kartlarının hepsi neredeyse limitlerde dolaşıyordu ve bunları en kısa sürede ödemek zorundaydı. İş teklifi kesinlikle tam zamanında gelmişti ve Phillip'le Robin'e gösterdiği sebeplerden fazlası vardı. Firmadaki bir ofisten çalışmayı tercih ettiği için, kendi ofisinin kira sözleşmesini feshetme müzakerelerini Hershel yapmıştı.

Libby egzersiz programına devam etmişti elbette... ama birkaç gün atlayarak. Firmaya dönmeden önce haftada dört, çoğu zaman beş kere antrenman yapıyordu. Bu tempo, hızla haftada üçe düşmüştü ve Libby bu hafta Frankie ve Johnny's'e sadece bir kere gidebilmişti. Ama gelecek haftanın farklı olacağına kendi kendine söz vermişti.

Buckley'lerin hesabını oluşturmayı bitirip, Ben'in berbat ettiği Martha Reed'in

evrak işlerini düzene soktuktan ve yeni asistanını eğittikten sonra, Libby'nin bu kadar uzun saatler çalışması gerekmeyecekti. Ancak şimdilik yaptığı toplantılar, telefon görüşmeleri ve zamanını alan diğer işler yüzünden ofiste verimli çalışması gitgide zorlaşıyordu. Ya işe erkenden gidip geç vakte kadar kalacaktı ya da eve iş getirecekti.

Ava'yla irtibatına gelince, haftada en az iki kere konuşuyorlardı. Ava okula geri dönmüştü. Derslerinden pek söz etmese de, her şey yolunda gibi görünüyordu. Libby, Ava'nın kendisine söylemediği bir şeyler olduğundan endişeleniyordu. Bu hafta sonu kızı öğlen yemeğine götürmeyi planlıyordu, böylece yüz yüze sohbet edebileceklerdi. Okulda, Peter'ın ailesinin evlat edindiği bebeğin annesinin Ava olduğu haberinin duyulduğundan kuşkulanıyordu.

"Kaşlarını çatıyorsun," diye yorumda bulundu Phillip gözlerini yoldan ayırarak. "Bir sorun mu var?"

"Bir şey yok; sadece Ava'yı düşünüyordum."

"O nasıl?"

"Emin değilim, ama bir şey var."

"En son ne zaman konuştunuz?" diye sordu Phillip.

"Salı günü… sanırım." Libby onu tekrar aramak istemişti, ama hafta birbiri ardına taleplerle çok yoğun geçmişti. Neyse ki Libby'nin yeni asistanı iyi bir seçim gibi görünüyordu, ama bir iş ilişkisi kurmak zaman ve sabır gerektiriyordu.

"Yine kaşlarını çatıyorsun," dedi Phillip usulca gülerek.

"Ah, pardon… Sarah'yı düşünüyordum da."

"Yeni asistan istediğin gibi mi?"

"Melinda bir harika." Libby esnediğini saklamak için başını çevirerek pencereden dışarı baktı. Ancak Phillip görmüştü.

"Pestil gibisin."

"Ben iyiyim," diye karşılık verdi Libby. "Gerçekten."

"Birkaç dakika gözlerini kapa," diye önerdi Phillip. "Bu trafikte yirmi dakika daha yolumuz var. Bu gece iyi vakit geçirmeni istiyorum." Uzanıp Libby'nin bacağını okşadı.

Libby onun önerisine uyarak gözlerini kapadı ve başını pencereye yasladı. Gevşemek iyi gelmişti. İtiraf etmek istemese de, çok yorgundu. Zor bir hafta olmuştu. Bu kadar uzun saatler çalışmak için idmansızdı ve her şey üst üste geliyordu. Buckley'leri firmaya gelmeleri konusunda ikna etmek zaman ve çaba gerektirmişti. Nyquist'lerse işlerini başka yere götürmeye karar vermişlerdi. Libby'nin büyük bir firmada kaybolmayacaklarına dair verdiği güvencelere ve onlarla kişisel olarak ilgileneceğine dair verdiği söze rağmen, kararlarını değiştirmemişlerdi.

Ancak Hershel sözünün eriydi. Birkaç ay içinde, Libby firmaya tam ortak olarak kabul edilecekti. Libby şirketin antetli kâğıdına kendi adının ekleneceğini ne zaman düşünse, sevinçten yüreği hopluyordu.

Şirkete ortak olmayı hak ediyordu ve firmadaki rolünün nihayet kabul görmesinden memnundu. Onu değerini anlamaları için, Bayan Reed'i ellerinden kaçırmaları gerekmişti. Eh, artık bunu telafi ediyorlardı.

Araba yavaşlayınca Libby gözlerini açtı ve neredeyse tüm yolculuk süresince uyuduğunu fark edince şoke oldu. Woodinville'de Busbee arazisine gelmişlerdi. Bu sürpriz bir parti olduğu için, Phillip'in arabasını evden ve yoldan görülmeyecek boş bir alana park etmesi gerekmişti. Eve doğru el ele yürüdüler. Julie Busbee herkesin ahırda saklanmasını istemişti. Scott'a da hediyesinin müştemilatta olduğunu söylemeyi planlıyordu. Kocası hediyenin istediği Amerikan atı olduğunu zannedecekti. Julie ona atı da almıştı, ama ahıra girdiği zaman en iyi arkadaşlarının hepsi atla birlikte orada bekliyor olacaklardı.

Julie'nin planı gayet güzel işledi ve Scott da sadece şaşırmakla kalmadı: Tamamen afallamış görünüyordu. Parti iyi planlanmıştı. Libby'nin yüncü dükkânında karşılaştığı kadınlardan biri ve Robin'in eski görümcesi olan Bethanne Hamlin bir parti organizasyon şirketinin sahibiydi ve düzenlemelere o yardımcı olmuştu.

Harika bir açık büfe akşam yemeğini canlı müzik izledi. Yemekten sonra doğum günü kutlaması, saman arabalarıyla çıkılan bir gezintiyle devam etti. Karşılıklı espriler ve kahkahalarla herkes çok güzel zaman geçiriyordu. Akşam ilerlerken Libby ne kadar yorgun olduğunu saklamak için elinden geleni yaptı. Hastaneden hemen herkesi tanıyordu ve Phillip'le Scott'un arkadaşlarıyla kolaylıkla kaynaşmıştı. Herkesi yeniden görmek çok güzeldi, özellikle de Sharon Jennings'i.

Julie geleneksel mumlu doğum günü pastası yerine, çayırın orta yerinde bir şölen ateşi yaktırmıştı. Herkes ilerleyen yaşı için Scott'a bol bol takılarak onun onuruna kocaman marshmallow'lar kızarttılar.

Geleneksel doğum günü şarkısının söylenmesinden sonra, Libby kimsenin fark etmediğini umarak bir esnemesini daha bastırdı.

Maalesef Phillip hemen yakalamıştı. "Ayakta uyuyakalmadan seni eve götürsem iyi olacak."

Saat daha erkendi ve Libby eğlenceyi bozmaktan nefret ediyordu. "Biraz daha," dedi Phillip'in koluna girerek. Artık sorgusuz sualsiz, bir çift olarak kabul ediliyorlardı ve bunu ne zaman resmiyete dökeceklerine ilişkin birkaç şaka yapılmıştı. Phillip bu iyi niyetli şakalara gülüp hepsini kolaylıkla geçiştiriyordu. Libby için öyle değildi. Libby onunla evlenmek istiyor, bir aile kurmanın özlemini çekiyordu. Amacına ulaşıp şirkete ortak yapıldığı zaman, işten istediği zaman çıkmakta özgür olacaktı. Pozisyonu sağlam olacaktı.

İlk birkaç çift ayrıldıktan sonra, Libby onların da gitme zamanının geldiğini kabul etti. Şehre dönüş yolculuğu sırasında, Phillip alışılmadık bir şekilde sessiz görünüyordu.

"Yorgun musun?" diye sordu Libby, Phillip'e, kendisi uyanık kalmaya çalışırken. Sıcak araba, eğlenceli geçen akşam ve sadece Phillip'le birlikte olmak, omuzlarındaki gerginliği hafifletmişti.

Phillip hemen cevap vermedi. "Çok değilim."

Libby daha dik oturdu. Demek ki Phillip'in sessizliğinin başka bir sebebi vardı ve Libby ne olabileceğini gayet iyi tahmin ediyordu. "Aklında ne var?"

Phillip yine birkaç saniye sessiz kaldı. Libby onun direksiyonu sıktığını ve dosdoğru

önüne bakıp, kazayla bile olsa onun tarafına hiç bakmadığını fark etti.

"Esas olarak iş yaşamınla gerçek yaşamını nasıl dengelemeyi planladığını öğrenmek istiyorum. Çünkü şu anda yaptığın şekilde yürümüyor."

"Gerçek yaşamım mı?" diye tekrarladı Libby eğlenerek.

"Libby, ben çok ciddiyim."

"Evet, ciddi olduğunu biliyorum ve ben de öyleyim."

"Eski çalışma alışkanlıklarına geri döndün. Kendi işini bırakırsan ben de tam bunun olmasından korkuyordum işte. Kendine kurallar koymana yardım ettim, bunu benden sen kendin istemiştin çünkü. Ama gördüğüm kadarıyla zerre kadar faydası olmadı. Spor salonunda çalışmayı neredeyse tamamen bıraktın. Ava'yla bu hafta sadece bir kere konuştun ve örgünü eline en son ne zaman aldığını hatırlayamıyorsun bile."

"Phillip, kötü göründüğünü biliyorum."

"Kötü zaten. Çarşamba günü içki için buluşacaktık ve ne oldu?"

Bilmiyordu sanki. "Tamam, birkaç dakika geç kaldım o kadar." Libby'nin ofiste işi uzamıştı.

"Tam olarak söyleyecek olursak, otuz iki dakika."

"Çıkamadım…"

"Bunu söylemiştin." Phillip'in ağzı sert bir çizgi halini almıştı.

"Biliyor musun, değişen tek kişi ben değilim," dedi Libby. "Seninle konuşmak zorlaştı. Sanki aramızda beton bir duvar var. İlk tanıştığımız zaman da böyleydin."

"Nasıldım?"

"Bilmiyorum: duygusal olarak durgun. Eskiden hep konuşuyorduk, mesajlaşıyorduk da, ama sana ne zaman mesaj atacak olsam, cevap alamıyorum."

"Bana yine geç kalacağını söylemek üzere mesaj attığın için."

"Bu doğru değil." Libby kavga etmek istemiyordu. Bu gece olmazdı. Hiçbir gece olmazdı. Uzun bir hafta olmuştu ve ikisi de yorgundu. Birbirlerinde hata bulmak çok kolaydı. Phillip'le onda gördüğü değişiklikler hakkında konuşmak istiyordu, ama şu anda bunun bir işe yaramayacağını görebiliyordu.

Sessizlik aralarında dikenli teller gibi gerilmişti, bu telleri aşmaya cesaret edecek olurlarsa dikenler kan akıtmaya hazırdı. Sonunda Libby buna daha fazla dayanamadı.

"Çok güzel bir partiydi. Julie iyi iş çıkardı; Scott daha fazla şaşıramazdı."

"Doğrusunu istersen ben zaman ayırabilmenden çok mutlu oldum," diye mırıldandı Phillip, alayını saklama zahmetine girmeden.

"Phillip, lütfen böyle yapma."

"Her zaman bir bahanen olacak, Libby. Bekle de gör. Gelecek ay ve ondan sonraki ay da aynı şey olacak. Bunun olabileceğini ikimiz de biliyorduk ve harcadığın tüm çabalara, verdiğin tüm sözlere rağmen, iki ay içinde her şey dağıldı."

"Lütfen, Phillip, kavga etmek istemiyorum. Böyle güzel bir akşam geçirdikten sonra olmaz." Libby uzanarak Phillip'in kolunu kavradı ve yalvaran bir bakış attı.

Phillip nefesini vererek başını salladı. "Ben de tartışmak istemiyorum."

Sessizlik biraz daha huzurlu bir hal almaya başlamıştı ki, Phillip konuştu: "Kendini işlerine kaptırırsan Amy Jo'yu düşünmek zorunda kalmayacağını mı düşünüyorsun?"

Libby bir anda göğsünden yukarı yükselen şiddetli öfke dalgasına teslim olmamak için dişlerini sıkarak çenesini kenetledi ve cevap vermeden önce içinin yatışmasını bekledi. Phillip'in sözleri tatsız bir darbe olmuştu. "Peşimi bırakmayacaksın değil mi?"

Phillip otoyoldan çıktı ve kırmızı ışıkta durdu. Bakışlarını yola odaklayarak usulca nefes aldı ve, "Tamam," dedi, "sen haklısın. Özür dilerim. Seni seviyorum, Libby. İkimiz birlikte bir gelecek inşa edebiliriz diye düşünmüştüm."

Libby uzanıp elini onun koluna koydu. "Phillip, seninle birlikte bir hayatı ve kariyerimi istiyorum. Yaptığım işi seviyorum ve bu konuda iyiyim." Martha Reed ve Buckley'leri düşündü. "Bana sadece birkaç ay ver, sana söz veriyorum, her şey değişecek." Bu birkaç ay zor geçecekti tabii. Phillip'e yalan söylemeyecekti. Bazı geceler geç kalmasına ve spor salonundaki birkaç seansı kaçırmasına Phillip'in hazır olması gerekiyordu. Libby onun süveterini de bitirecekti, ama bu, Noel'den önce olmayacaktı.

Phillip arabasını Libby'nin evinin önündeki kaldırıma çekti ve yavaşça nefesini bıraktı, sanki içinde bir savaş varmış gibi omuzları inip kalkıyordu.

"Pekâlâ, Libby, sabırlı olmak için elimden geleni yapacağım."

"Yakında her şey kendiliğinden yoluna girecek," diye söz vererek başını Phillip'in omzuna yasladı Libby. "Birkaç dakika yukarı çıksana."

Phillip motoru kapattı ve birlikte asansörle yukarı çıktılar. Phillip'in morali düzelmişti ve Libby buna minnettardı. Yere atılmış giysileriyle ayakkabılarını toplarken, Phillip ikisine birer kadeh şarap doldurdu.

Kanepede birbirlerine sarılarak uzandılar. Libby Phillip'e sokularak başını göğsüne dayadı. Onun düzenli güçlü kalp atışlarından zevk alıyordu. Phillip eğilerek onu öptü. Dudakları dudaklarında oyalanırken Libby kolunu uzatıp hafifçe onun ensesini okşadı. Büyük bir kavgadan kaçınmayı başarmışlardı ve Libby buna minnettardı. Phillip ona makul bir rutine dönmesi için gerekli zamanı vermeye razı olmuştu.

Her şey farklı olacaktı; öyle olmak zorundaydı. Libby tarihin tekerrür etmesine izin vermeyecekti.

Bölüm 38

Kasımın ikinci haftası Libby yatak örtülerini hızla açarak kendini yatağa attı. Firma onu, işlerinin kapsamını artırma planları çerçevesinde etkin bir bileşen olabileceğini kanıtlamaya davet etmişti. Sonuç olarak, ofis görevlerine ilaveten akşamları potansiyel müşterilerle yemeğe çıkması beklenen Libby, genellikle akşamları saat on veya on birden önce eve dönemiyordu.

Son bir ay, potansiyel müşterilerle bağlantı kurmaya çalışmak ve bu özel akşam yemeklerinde ev sahibeliği yapmakla geçmişti. Son üç haftada firmaya iki yeni müşteri kazandırmasıyla, yeni edindiği sosyal becerilerinin faydalı olduğunu görmüştü. Firmadaki rolü artıyordu ve bir yandan teşvik görürken, öte yandan özel yaşamında katı bir bedel ödemek zorunda kalıyordu.

Phillip ona zaman tanımak için verdiği söze rağmen, zamanlama konusunda giderek sabırsızlanmaya başlamıştı. Libby onu ikna etmeye çalışmıştı. Bunun muazzam bir mesleki fırsat olduğunu anlaması gerekiyordu Phillip'in. Şirket ortaklarına kendisinin geri dönmesini istemekle çok doğru bir karar verdiklerini ispatlaması gerekiyordu ve Phillip'in bunu anlaması hayati önemdeydi. Tüm diğer işletmeler gibi, onlar da Libby'ye yaptıkları yatırımın gerekli kârı getireceğini görmek istiyorlardı. Profesyonel bir çalışan olarak ileri gitmek ve daha önce zayıf olduğu alanlarda uzmanlaştığını görmek Libby'ye iyi gelmişti. Ama bir günün, umduğu gibi zengin, dolu dolu bir hayat yaşamak için istediği her şeyi elde edecek kadar uzun olmaması sinir bozucuydu. Bunun yerine, firma ortaklarının içini ferahlatmaya dikkat etmek ve aynı zamanda Phillip'le ve diğer arkadaşlarıyla ilişkisini sürdürmek için çılgınca bir dengeleme çabasına kapılmıştı. Bunun bir ya o ya bu durumu olduğuna inanmak istemiyordu.

Phillip giderek uzaklaşmıştı; aşılacak duygusal duvarlar daha da kalınlaşmış, aşılması daha zor hale gelmişti. Genellikle iğneleyici ve huysuz oluyordu Phillip, tartışma çıkarmaya istekli oluyordu. Libby sabırlı davranmaya çalışmıştı. O kadar sık dilini ısırıyordu ki, bıraktığı diş izlerinin geçmemesinden korkuyordu.

Cerrahların birbiri ardına erken emeklilik kararı almasıyla Phillip'in kendi ameliyat programı da yoğunlaşmıştı. Hastane, ayrılan doktorların yerlerine yeni doktorlar alıyordu, ama mülakatlar hiç kimsenin beklemediği kadar uzun sürüyordu. Sonuç olarak Phillip'in iş yükü dramatik bir şekilde artmıştı.

Phillip genellikle ameliyatları arasında ona telefon ediyor, kendisiyle buluşmasını, bir fincan kahve için zaman ayırmasını, öğlen birlikte bir şeyler atıştırmayı veya iletişim kurabilecekleri kadar işine ara vermesini istiyordu. Her seferinde Libby onu geçiştirmekten başka çare bulamıyordu. Onunla birlikte vakit geçirmeyi ne kadar istese de, Phillip'in bir saat kadar boş vakti var diye öylece ofisten çıkıp gidemezdi. Libby'nin de kendi sorumlulukları vardı.

İki kere öylesine acı bir şekilde kavga etmişlerdi ki Libby yatışmak için alıp başını gitmek zorunda kalmıştı.

"Benim âşık olduğum kadına ne oldu?" diye sormuştu Phillip.

"Ben olduğum yerdeyim. Hiçbir şey değişmedi," diye karşılık vermişti Libby.

Phillip gülerek onunla alay etmişti. "Sen hamile bir kıza yardım etmek için zaman ayıran aynı kadın mısın yani?"

"Tabii ki öyleyim."

"Ava'yla en son ne zaman konuştun?"

Libby yumruklarını sıkmıştı. "Biliyor musun, istese o da beni arayabilir."

Phillip sadece ona uzun uzun bakmış ve başını iki yana sallamıştı.

Ama bu Phillip'in yaylım ateşinin sonu değildi.

"Sharon bana çalışmaya başladığından beri çocuk bölümüne bir kere bile uğramadığını söyledi."

Libby yeni doğan bebekleri sallayacak zamanının olmadığını kabul etmek zorunda kalmıştı. "Evet, uğrayamadım ve çok özlüyorum."

"Sharon da seni özlüyor, bebekler de öyle. Onlarla harikaydın. Sana bebeklere şarkı söylemeni izlerken âşık olmuştum." Phillip'in gözleri koyulaşmış ve hüzünle dolmuştu, sözünü ettiği kadın sonsuza kadar yok olmuş gibi.

"O zaman işsizdim. Elimde zamanım vardı. Artık yok; yeni bir işim, başka sorumluluklarım var."

Phillip sanki söylediği tek bir kelimeyi duymamış gibi ona yine uzun uzun bakmakla yetinmişti.

"Robin nasıl?" diye sormuştu ardından.

Soru Libby'nin gülümsemesine neden olmuştu. "İyi."

"Gerçekten mi? Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Bu hafta," diye atılıvermişti Libby, ama bundan tam olarak emin değildi. Günler çok çabuk uçup gidiyordu.

Ama Libby, son konuştuklarında Robin'in söylediği alaycı sözlerden bahsetmemişti. İşten sonra içki içmek için buluşacaklardı ve Libby son dakikada buluşmayı iptal etmişti. Robin savsaklanmayı pek hoş karşılamamıştı. Bu iki hafta içinde ikinci kez oluyordu.

Şu anda, ne kadar yorgun olsa da Libby sırtüstü yatıp gözlerini tavana dikmiş, son bir kaç ayı değerlendiriyordu. Günler uçup geçmiş, sanki düşen domino taşları gibi birbirinin üzerine devrilmiş gibi görünüyordu. Scott'un doğum günü partisi geçen hafta sonuymuş gibi geliyordu, ama üstünden neredeyse bir ay geçmişti. Çok yakında Şükran Günü ve ardından Noel geliyordu.

Phillip onu Şükran Günü için ailesiyle tanışmak üzere Arizona'ya gitmeye davet etmişti. Phillip'i geri çevirmek Libby'nin yüreğini sızlatmıştı. İronik bir şekilde, Phillip bunu hiç de sorun etmemiş gibi görünüyordu. Sanki hiç umursamıyormuş gibi omzunu silkmişti sadece.

Libby kapı zilinin sesiyle irkildi. Yatağın içinde oturdu ve komodinin üzerindeki saate baktı. Neredeyse gecenin biri olmuştu. Düşünebildiği tek kişi, Ava'ydı ve bu düşünce içini endişeyle doldurdu.

Son zamanlarda Ava'yla sadece birkaç kez iletişim kurmuştu ve kız hiç mutlu

değildi. Dersleri iyi gitmiyor, büyükannesiyle çatışıyordu. Peter'ın ailesi evlerini satışa çıkarmışlar ve çoktan mahallenin dışında bir ev satın almışlardı.

Libby sabahlığını kaparak kollarını soktu ve kuşağı beline bağladı. Ön kapıya ulaşmadan önce, kapı zili tekrar çaldı. Gözetleme deliğinden kontrol ettiğinde, kapının dışında saçı başı dağılmış durumdaki Phillip'in koridorda durduğunu görünce şoke oldu.

Korkunç görünüyordu Phillip. Anlaşılan yağmurda yürümüştü, çünkü Libby'nin görebildiği kadarıyla paltosu sırılsıklamdı. Saçlarından yağmur damlıyordu.

Libby kilidi çevirerek kapıyı hızla açtı ve yüreği ağzına gelerek sordu: "Phillip, ne oldu? İyi misin sen?"

Phillip ona baktı, sanki nerede olduğunu veya onun evine nasıl geldiğini bilmiyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Parmaklarını saçlarından geçirirken, ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu.

Libby onu elinden tutarak oturma odasına götürdü ve paltosunu çıkarmasına yardım etti.

"Saat kaç?" diye sordu Phillip kanepeye yığılmadan önce. Öne eğildi ve halıya baktı, kolları dizlerinin arasından sarkıyordu.

"Neredeyse bir."

Libby onun yanına oturarak ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Phillip'in elleri insanı şoke edecek kadar soğuktu. Libby parmaklarında tekrar kan dolaşımının başlaması için onun ellerini ovuşturdu. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Biraz sana sarılayım."

Libby onu hiç böyle görmemişti. Dizlerinin üstünde kanepeye tırmandı ve kollarını uzatabildiği kadar uzatarak ona doladı. Yanağını ıslak başının tepesine yasladı, kalın saç tutamlarını alnından geriye çekerek usulca, tıpkı çocuk bölümünde bebeklere söylediği gibi şarkı söylemeye başladı.

Phillip konuşmadan önce on dakika geçmiş olmalıydı. "Bu öğleden sonra bir bebek kaybettim."

Libby buna benzer bir şey olduğunu tahmin etmişti. Phillip sanki bundan kendisi sorumluymuş, sanki ölüm kalım kararı Tanrı yerine kendisine aitmiş gibi, ölümü üstüne almıştı. Libby onun sadece bir aracı olduğunu hatırlatmak için yanıp tutuşuyordu, ama Phillip'in bunu duymak istemediğini biliyordu. Bu noktada kendisine inanacağından kuşkuluydu.

"Özel bir çocuktu… çok uzun zaman beklenmişti."

Sanki söylediği her sözcük büyük acı veriyormuş gibi durdu.

"Anne beş tüp bebek girişiminde bulunmuştu. Bebek kalbi bozuk olarak erken doğdu. Bu çocuk bir aile kurmak için onların tek şansıydı ve bana oğullarını kurtarmak için gereken her türlü önlemi almam için yalvardılar." Phillip durdu, devam edemeyecekmiş gibi görünüyordu. Tekrar konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye geçti. "Ameliyat masasında öldü. Onu yaşama döndürmeyi başaramadık. Beş saatten az yaşadı ve… ve anneyle babaya haberi ben vermek zorunda kaldım." Elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Libby onun üzüntüsünden o kadar etkilenmişti ki, boğazı tıkanmış, konuşamıyordu. Anneyle babanın bu habere nasıl tepki verdiklerini hayal etmekte zorlanıyordu. Yapabileceği tek şey, kendisinin Amy'yi evlat edinme planları suya düştüğünde Phillip'in yaptığı gibi, sarılıp onu teselli etmekti. Onun ıstırabını hafifletmek, yüreğindeki bu korkunç acıyı dindirmek için her şeyi verirdi.

Birkaç dakika sonra Phillip onun kollarından ayrılarak doğruldu. Gözleri Libby'nin hatırlayabildiğinden çok daha koyuydu.

"Bunu artık yapamam."

"Phillip, aşkım," diye fısıldadı Libby onu teselli etme arzusuyla içi sızlayarak. "Hastanenin sana ihtiyacı var. Şu anda yapabileceğin en kötü şey çekip gitmek. Yaşadıklarını kim yaşasa kalbi paramparça olurdu, ama bunun seni yerle bir etmesine izin veremezsin."

Phillip ayağa kalktı ve bir saniye boyunca ona baktı. "Ben hastaneden söz etmiyordum, Libby, bizden bahsediyordum. Her şey bitti."

Libby'nin vücudunda soğuk bir ürperti dolaştı. "Ciddi olamazsın." Phillip acı içindeydi ve ne dediğini bilmiyordu.

"Bu düşünmeden verilen bir karar değil," dedi Phillip, artık sakindi ve tamamen mantıklı konuşuyordu. "İlişkimiz haftalardır üzerimde ağırlık yapıyor. Bunu yapabileceğimi, iş programın yerine oturuncaya kadar sana gerekli zamanı verebileceğimi düşünmüştüm. Eğer dayanabilirsem, eğer sabırlı olabilirsem, sonunda her şey kendiliğinden yoluna girecekti. Bekledim ve artık hiçbir şeyin değişmeyeceğini görebiliyorum. Aksine daha da kötüleşti."

"Değişecek, Phillip. Söz veriyorum, değişecek."

Phillip yavaş yavaş başını iki yana salladı. "Eğer buna inanıyorsan sen bir aptalsın, Libby. Bir aptal."

Libby tırnaklarını avucuna batırdı; kendisine aptal denmesini hiç hoş karşılamamıştı. "Bu kararı sonraya bırakmalısın. Biz birbirimize aidiz. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Bizden bu kadar kolay vazgeçme. Daha vakti değil." Çok zor olmasına rağmen, Libby görünüşte sakin kalmak için elinden geleni yapıyordu. Yüreğinin derinliklerindeyse panik içindeydi. Phillip'i kaybedemezdi.

"Olanları izledim, Libby. Sabırlı olmaya çalıştım, ama artık gerçeklerle yüzleşme zamanı geldi. Bu ilişki ikimiz için de yürümüyor."

Libby şiddetle başını sallayarak bunu reddetti. "Bu doğru değil. Benim için yürüyor. Sana ihtiyacım var. Sen ne söylediğini bilmiyorsun."

"Bana Ava'yla neden bu kadar az görüştüğünü çözemediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Ne kadar yoğun olduğumun farkında değilsin herhalde," diye atılıverdi Libby, cevabının sertliğine kendisi de şaşırarak.

"Ava sana Amy Jo'yu hatırlatıyor. Armstrong'lar bebeği evlat edinmeye karar verince olan bitenlerle başa çıkamadın. Sonuç olarak Ava'dan kaçıyorsun. Hamileyken senin cesaretlendirmene ve desteğine ihtiyacı vardı, ama şimdi daha da fazla ihtiyacı var, peki sen neredesin? Ofiste. Sürekli ofistesin, çünkü oradaki iş sana

bir kaçış sağlıyor. Ne kaybettiğini düşünmene gerek olmuyor. Annen öldüğü ve Joe seni terk ettiği zaman da aynı şey oldu. Kendini işe gömdün."

Her sözü bir suçlamaydı, Libby orada savunmasız dururken her birini ona doğru fırlatıyordu. Gözleri dolup yaşlar gözüne batmaya başlayınca çabucak gözlerini kırpıştırdı Libby.

"Sen de benim düşündüğüm adam değilsin," diye bağırdı. "Benim sevdiğim adam, doğru ya da değil, asla böyle çirkin, kötü şeyler söylemezdi."

Phillip ensesini ovuşturdu. "Üzgünüm."

Libby sertçe yutkundu ve konuşmak zor geldiği için kısa bir baş hareketiyle onun özrünü kabul etti.

"Üzgünüm, ama söylediklerim için değil, Libby," diye karşılık verdi Phillip, sesi yumuşak, hatta neredeyse kibar olmasına rağmen sözleri Libby'nin içine işledi. Ona gözlerini kısarak baktı Libby, ne düşüneceğini bilemiyordu.

"Üzgünüm, çünkü birlikte olabileceğimize gerçekten inanmıştım." Phillip kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Libby bir an oturma odasının orta yerinde donmuş gibi, felç olmuş gibi kalakaldı. Sonra peşinden koşup elini yakalayarak onu durdurdu. Joe'nun çekip gitmesine izin vermişti. Bunun tekrar olmasına izin vermeyecekti. Phillip'in gitmesine izin vermeyecekti.

"Gitme," diye yalvardı. "Lütfen, Phillip, yapma bunu."

Phillip ona doğru uzanarak elini ensesine koydu ve Libby'yi kollarının arasına aldı. Onu neredeyse acı veren yoğun bir tutkuyla öpmeye başladı. Sonra öylesine ani bir şekilde geri çekildi ki, Libby geriye doğru sendeledi.

"Bitti, Libby," dedi Phillip çıplak bir gerçeği ifade ediyormuşçasına. "Bunu daha fazla zorlaştırma." Sonra Libby'yi donakalmış ve şoke olmuş bir halde bırakarak çekip gitti.

***

Ertesi gün ikindi vaktine kadar Libby, Phillip'in cep telefonuna en az altı mesaj bırakmıştı. Phillip aramalarına cevap vermiyordu. Ona telefonla ulaşamayınca hastaneye uğradı.

"Dr. Stone birkaç günlüğüne özel izin aldı," dedi Abby, Libby onun ofisini kilitli bulduğunda.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu Libby, ters giden bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıp fena halde başarısız olarak. Kollarını kavuşturmuş, yüreği ağzında öylece dikiliyordu.

"Hayır, üzgünüm," dedi Abby anlayışla. "Buralarda seni çok özledik."

"Ben de burada olmayı özledim," dedi Libby ve bunun ne kadar doğru olduğunu fark etti. "Eğer Phillip'i görecek olursan uğradığımı söylersin, değil mi?"

"Tabii ki."

Libby hastaneden ayrıldıktan sonra birkaç dakika arabasında oturdu. Ofise geri

dönmek zorunda olduğunu biliyordu. Herhangi bir açıklama yapmadan çıkıp giderken birkaç dik dik bakışa maruz kalmıştı. Geri dönmesini bekleyeceklerdi, ama Libby'nin uğraması gereken başka bir yer vardı. Görmesi gereken başka biri.

Ava'nın evinin önüne park ettiğinde, Jackson'ın Armstrong'ların evinin önündeki basket potasında serbest atış yaptığını gördü. Jackson, onu görünce durdu ve sanki uzay gemisinden çıkmış bir uzaylıya bakıyormuş gibi boş boş baktı.

Libby ön verandaya yürüyerek zili çaldı.

Kapıyı Ava açtı ve sineklik kapısını da hızla açarken gözleri ışıldadı.

Libby kollarını açtı ve Ava onun kollarının arasına girdi, o kadar sıkı sarılmıştı ki Libby'nin kaburgaları acıdı.

"Seni çok özledim," dedi fısıldadı genç kız. "Seni artık hiç göremiyorum."

"Daha önce gelmem gerekirdi," diye fısıldadı Libby elini kızın başından sırtına doğru dolaştırırken. "Üzgünüm, çok üzgünüm, ama bak artık buradayım. Hadi bir yere gidip konuşalım. Sadece sen ve ben."

"Tamam," dedi Ava bir hıçkırığın ardından soluğunu tutarak. "Sadece sen ve ben."

Debbie Macomber - İyi ki Geldin

Bölüm 39

Libby telefonlarına cevap vereceği umudunu korumasına rağmen, tüm hafta sonu Phillip'ten ses çıkmadı. Cumartesi gecesi artık duygusal bir çöküntü içindeydi. Phillip'i de Joe'yla aynı şekilde kaybetmiş olduğuna inanarak, vücuduna bir battaniye sardı, kanepeye kıvrıldı ve günün geri kalanında Food Network'ü ve Law & Order dizisinin tekrarlarını izleyerek adeta kış uykusuna yattı.

Phillip gitmişti. Libby'ye de özet olarak peşinden gelmemesini söylemişti. Philip için artık geri dönüş yoktu; karar verilmişti. İlişkiyi bitirmişti ve verilen hiçbir güvence bunu değiştirmeyecekti.

Amy Jo da hayatından çıkmıştı Libby'nin. O tatlı kızı yetiştirme ve sevme hayalleri sona ermişti. Phillip incitici suçlamalarda bulunmuş, kendisini çalışmaya gömerek kederini sakladığını söylemişti. Libby o sırada bunu reddetmişti, her şeyi reddetmişti. Ama şimdi Phillip'in haklı olduğunu görebiliyordu. Armstrong'lar Ava'nın bebeğini evlat edinmeye karar verdikleri zaman, bebek kendi kollarından koparılıp alınıyor gibi gelmişti. Acısı kolay kolay geçmiyordu. Dikkatini dağıtmak için tüm hayatı boyunca kullandığı aynı yolu seçmişti. Okumuş, çalışmış, karşı karşıya kaldığı acıyla yüzleşmek zorunda kalmamak için ne gerekirse yapmıştı.

Elinde kalan tek şey, kariyeriydi. Kendini kanıtlamak, annesinin onunla gurur duymasını sağlamak için çok çalışmıştı. Ama firmaya döndüğünden bu yana başardığı her şeye rağmen, yine de mutlu değildi.

Özel hayatı karman çormanken nasıl mutlu olabilirdi ki? Arkadaşlarını ve işsizken kendisi için oluşturduğu hayatını özlüyordu. Phillip'i ve bir zamanlar paylaştıkları yakınlığı özlüyordu. Yine de, annesinin, hayattaki her fırsattan faydalanmanın ne kadar önemli olduğunu, çünkü hayatta hiçbir şeyin garantisi olmadığını söyleyen hasta yatağındaki sesini duyabiliyordu.

Molly Morgan, Libby'nin başarılı olmasını istemişti, ama Libby birdenbire annesinin ondan hayatta başarılı olmasını istediğini fark etti. Hayat, okulda yüksek notlar almaktan veya hukuk alanında kariyer yapmaktan çok daha fazlasını içeriyordu. Mutluluk insanın kendini başkalarıyla birlikte olmaya, sevmeye ve başkalarının sevgisini kabul etmeye açması demekti.

Annesi Libby'nin bütün bir insan olmasını istemişti. Libby için bunun anlamı güçlü ilişkilerdi – bir koca, aile, arkadaşlar ve yeteneklerine uygun bir iş. Sanki alacağı unvan tek başına yaşamındaki bütün boşlukları doldurabilirmiş gibi, şirkete ortak olmaya fazla odaklanmıştı.

Phillip'ten öğrendiği çok önemli bir şey vardı: İsminin kapının üzerinde ve şirketin antetinde yazmasından çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bulduğu aileye, arkadaşlara ihtiyacı vardı. En önemlisi de Phillip'e ihtiyacı vardı.

Şu anda amacına ulaşmasına birkaç hafta kalmıştı ve son derece mutsuzdu işte. Ortaklık hakkını ya kazanmıştı ya da çok yakında kazanmış olacaktı. Avucunun

içindeydi.

Ama hiçbir şey ifade etmiyordu.

Hiçbir şey hissettirmiyordu… hiçbir şey.

Sevinç yoktu.

Mutluluk yoktu.

Gurur yoktu.

İçindeki bu boşluğun dolması, dolup taşması gerekiyordu. Ama öyle değildi. Bir hiç için çalışmış, çabalamış, araştırmış ve fedakârlık yapmıştı.

Başarısız olan evlat edinme girişiminin üstesinden gelemediği için Ava'yı yüzüstü bırakmıştı. Phillip haklıydı; kızı görmek ona Amy Jo'yu ve yaşadığı kaybı hatırlatıyordu. Mesele sadece evlat edinme girişiminin başarısız olması değildi. Yıllar içinde Libby'nin uğradığı tüm kayıplardı: annesi, evliliği, işi. Birbiri ardına gelen kayıplar, üstesinden gelemeyeceği bir yığın halini almıştı ve bununla ne zaman yüzleşmek zorunda kalsa altında eziliyordu. Söz konusu yığının, kendisiyle Phillip'in arasına, kendisi ve birlikte kuracakları geleceğin arasına girmesine izin vermişti.

Libby bu noktadan itibaren ne olursa olsun Ava'yla iletişim halinde kalmaya kararlıydı. Başka hiçbir şey üzerinde fazla kontrolü olmayabilirdi, ama bunu yapabilirdi ve yapacaktı. Annesizliğin nasıl olduğunu çok iyi bildiği için, genç kıza ergenlik döneminin dolambaçlı yollarında yardımcı olabilirdi. Ava'nın akıl hocası olabilirdi. Yıllarca kendisini annesi olmayan biri olarak görmüştü. Birdenbire bunun doğru olmadığını anladı.

Libby'nin bir annesi vardı; sevgi dolu, destekleyen, cesaret veren harika bir anne. Sadece artık burada değildi. Molly gitmişti, ama daima Libby'yle birlikte olacaktı, tıpkı Ava'nın annesinin de onunla birlikte olacağı gibi.

Darlene Carmichael torununu seviyordu, ama Libby'nin babasına çok benzer şekilde, kendi kederine kapılmıştı. Yaşlı kadın elinden geleni yapıyordu, ama bu Ava için yeterli değildi. Babası nasıl Libby'yi anlamamışsa, Darlene de torununun duygusal ihtiyaçlarını anlamıyordu. Libby, Ava'nın ihtiyaç duyduğu tüm teşvik ve desteği sağlamaya kararlıydı. Bunu Libby için hiç kimse yapmamıştı, ama o Ava'nın yanında olabilirdi, çünkü kendini yalnız ve bir başına hissetmenin, korkmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Firmaya döndüğünden beri terk ettiği tek kişi Ava değildi. Lydia'yla haftalardır sohbet etmemişti. Scott'un doğum gününden bu yana Abby Higginbotham'ı ilk kez Phillip'i aramaya gittiği zaman görmüştü. Çılgına dönmüş olduğu için, bir zamanlar iyi bir arkadaşı olarak gördüğü kadınla birkaç cümleden fazla konuşmamıştı.

Libby pazar sabahı huzursuz geçen bir gecenin ardından yataktan kalktı. Saatlerce bir o yana bir bu yana dönüp durmuştu. Ayakları yerde, yatağının kenarında otururken, büyük bir karar vermek zorunda olduğunu fark etti. Ya ileri gidip gerekli olumlu adımları atacak ya da hayatının geri kalan kısmını önemli olan her konuda başarısız olarak geçirecekti.

İlk olarak ne yapacağından pek emin olamadan giyindi ve kiliseye girmeye karar verdi. Ayinler kendi sokağında, evinin biraz aşağısında yapılıyordu. Libby kilisenin

hangi mezhebe mensup olduğundan emin değildi, ama bu onu çok da alakadar etmiyordu. Amy Jo'yu kaybettikten sonra hastane şapelinde oturmuş ve Tanrı'yı göz ardı ederek bunun yerine annesiyle iletişime geçmişti. Artık Tanrı'ya duyduğu ihtiyacı itiraf etmeye istekliydi. O'nun hayatında olmasını, kendisine yol göstermesini istiyordu.

Kilise basamaklarını çıkarken gelişini org müziği karşıladı. İçeride arka sıraya oturdu ve kimsenin kendisini fark etmeyeceğini umarak ilahi kitabına uzandı. Ayine gelirken morali bozuktu, ama dua ederek başını eğdiğinde içini bir huzur duygusu kapladı. Sanki Tanrı öteden beri ondan kendisine başvurmasını beklemişti. Ama Libby'nin neye ihtiyacı olduğunu ve hayatına en iyi nasıl devam edebileceğini anlaması için bu darbeler, bu devasa kayıplar gerekmişti.

Evine dönünce masasına oturdu. Bilgisayarını açtı ve bunu yaparken masasının köşesinde duran solmuş bitki dikkatini çekti. İşsizlik aylarında bakımını yapıp sağlığına kavuşturduğu bitkiydi bu.

"Zavallı çiçek, seni ne kadar ihmal ettim," diye fısıldadı. Bitkiyi alarak mutfağa götürdü, bir tabağa yerleştirdi, suladı ve toprağına bitki besini koydu. Ardından güneşe çıkardı; onu sevgi göstererek sağlığına kavuşturmaya kararlıydı… tabii çok geç kalmadıysa.

Debbie Macomber - Işığı Bulmak

Bölüm 40

Libby pazar öğleden sonra Burkhart, Smith & Crandall'a bir istifa mektubu yazdı. Hershel nasıl da şaşıracaktı. Aslında kendisi de oldukça sarsılmıştı. Kendisi ve Phillip için artık çok geç olabilirdi, ama öyle olmaması için kilisede dua etmişti. Bu, kendisi için yapması gereken bir şeydi… kendi geleceği için…

Mektubu bitirir bitirmez imzalayarak bir zarfa koydu ve Robin'i aradı.

"Alışverişe ve sinemaya gitmek ister misin?"

"Libby, sen misin?" Robin sanki mezardan bir ses duyuyormuş gibi konuşuyordu. "Sen çalışmıyor musun? Yedi gün/yirmi dört saat çalıştığını sanıyordum."

"Artık çalışmıyorum."

"Ne zamandan beri?" Robin ses tonunda şüpheli tınıyla sormuştu bunu.

"Bugünden itibaren. Şu film konusuna gelince: Resmen tereyağlı patlamış mısır aş eriyorum."

"Şey…" Robin söyleyecek söz bulamıyor gibiydi. "Tamam, gideriz o zaman."

"Harika. Otuz dakika içinde seni alırım."

İkisi muhteşem bir öğleden sonra geçirdikten sonra Libby, Ava'nın evine uğradı ve ikisi birlikte akşam yemeği için dışarı çıktılar.

"Ben şarkıcı olmak istiyorum," diye itiraf etti Ava, taco salatalarının üzerinden. "İyi olduğumu sanıyorum. Okulda bir müzikal için seçmeler var ve denemem gerektiğini düşünüyorum. Sen ne dersin?" diye sordu Libby'ye utangaç utangaç, gözlerini yemeğine dikmişti.

"Kesinlikle."

Ava gülümsedi. "Öyleyse yapacağım. Bir rol kapabilirsem seni arayabilir miyim?"

"Beni istediğin zaman arayabilirsin."

"İşyerinde olsan bile mi?"

"Tabii ki. Ama artık cep telefonumu ara. Tamam mı?"

"Tamam." Tebessümü yumuşayan Ava süt bardağına uzandı.

Pazartesi sabahı, Libby kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Ofise girerek kahve ve çörekleri resepsiyoniste teslim etti.

"Hershel hemen sizi görmek istiyor," dedi Lois.

"Mükemmel," dedi Libby, o kadar mutluydu ki Hershel'ın koridorun sonundaki lüks ofisine vals yaparak yürümemek için kendini zor tuttu.

Hershel başını kaldırır kaldırmaz ona içeri girmesi için işaret etti. "Libby, Libby, içeri gel."

"Günaydın, Hershel."

"Gerçekten keyifli bir halin var," dedi Hershel şimdi kendisi de gülümseyerek. "Ve daha da mutlu olman için sana bir sebep sunmak üzereyim."

Ya, gerçekten mi? Libby istifa mektubunu yazmasından bu yana hissettiği huzur duygusuyla boy ölçüşebilecek bir şeyler söyleyebileceğini veya yapabileceğini pek

sanmıyordu Hesrhel'ın. Verdiği karar, her şeye sil baştan başlaması demekti, ama bununla baş edebilirdi. Abby bir süre önce hastanedeki bir pozisyondan söz etmişti; belki de pozisyon hâlâ boştu ve Libby başvuruda bulunabilirdi.

"Ortaklar ve ben şirkete geri döndüğünden bu yana olağanüstü bir iş çıkardığına ve bu nedenle seni başlangıçta tasarladığımızdan daha erken ortak yapmaya karar verdik. Firma için önemli bir değer olduğunu kanıtladın. Üç haftada şirkete iki yeni müşteri kazandırdın. İnanılmaz. Martha Reed mutlu ve hepimiz bunun firma için ne kadar büyük bir hesap olduğunu biliyoruz."

Libby elini kaldırarak onu susturdu. "Daha fazla bir şey söylemeden önce belki bu mektubu okumak istersin." Öne çıkarak zarfı Hershel'a uzattı.

Kaşlarını çatan Hershel zarfı yırtarak açtı. Yazılanları çabucak tararken gözlerini kısmıştı. "İstifa mı ediyorsun?"

"Bana dışarı çıkıp bir hayat kurmamı kendin söylemiştin, ben de yaptım. Gerçekten yaptım ve yeni hayatımı, arkadaşlarımı, kurduğum aileyi sevdiğimi fark ettim."

Hershel kaşlarını çatarak koltuğunda arkasına yaslandı ve parmaklarını birleştirerek çenesinin altına dayadı. Libby'ye oturmasını işaret etti. "Kariyerin ne olacak?" diye sordu. "Sen harika bir avukatsın. Bundan vazgeçmek istediğinden emin misin? Ne yapmayı planlıyorsun? Tekrar kendi işine mi döneceksin?"

"Bilmiyorum. Karar vermedim. Hastanede yardım toplama görevlisi için açık bir kadro olabilir."

Hershel'ın kaşları biraz daha çatılmıştı, Libby'yi böyle bir işte düşünemiyordu sanki. "Bundan zevk alabilecek misin?"

Yine emin değildi Libby. "Alacağıma inanıyorum. Çalışma saatleri daha makul olacaktır."

"Ama bu ücretinde önemli bir kesinti anlamına da gelecek."

Libby tebessüm etti ve bacak bacak üstüne attı. "Yedi aylık işsizlik dönemim başka hiçbir şeyi olmasa bile bana tutumlu yaşamayı öğretti. Hem ne var biliyor musun? Bu o kadar da kötü bir şey değil. Ayrıca, Hershel, tüm bunlardan önemli bir ders aldım, para mutluluğu satın alamıyor. Gerçekten alamıyor. Şirkete ortak olunca her şey tamam olacak zannediyordum, ama yine de bunun bana başka açılardan nelere mal olacağını düşündüğümde, hiç vicdanım sızlamadan arkamı dönüp gitmeye hazırım."

"İstediğin şeyin ortaklık olduğunu zannediyordum," dedi Hershel.

"Ben de öyle zannediyordum. Ama bunların hepsi 5 Mart'ta kaldı."

"5 Mart mı?" diye tekrarladı Hershel.

"Beni ofisine çağırıp işime son verdiğin gün. Yıkılmış ve kızmıştım. Bana bir öğüt verdin. O sırada bunu dinlemek istemiyordum, ama yeterince dinledim ve bunun için şükrediyorum. Bana bunun bir fırsat olduğunu söylemiştin. Ufkumu genişletmeli, arkadaş edinmeliydim. Esas olarak bana hayatın keyfini çıkarmanın ne kadar önemli olduğunu söyledin. Sözlerini ciddiye aldım, ama dikkat et, hemen değil, kısa süre sonra. Hastanede gönüllü olarak çalışmaya başladım, âşık oldum ve… ve bir bebek evlat edinme fırsatı buldum. Ne yazık ki, bu gerçekleşmedi." Libby, Amy Jo'dan söz ederken hafifçe tekledi ve soğukkanlılığını yeniden kazanıncaya kadar durdu. "Ama

minik kız onu sevecek iyi bir aileyle birlikte artık. Bebeği hayatımın bir parçası yapma fırsatını kaybedince tanıdığım, bildiğim şeylere geri döndüm. Firmanın iş teklifi daha iyi bir zamanda gelemezdi ve ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım: Duygularımı gömdüm ve paranın satın alabileceği en iyi avukat olmaya odaklandım.

"Çok çalışmak bana tatmin veya kalıcı bir memnuniyet getirmedi. İş için kaç saat çalışırsam çalışayım kariyerim, içimdeki kederin ve kaybın boşluğunu doldurmadı."

Libby durdu, az da olsa Hershel'ın bir yorum yapmasını bekliyordu. Hershel herhangi bir şey söylemeyince, Libby devam etti:

"Eski alışkanlıklarıma dönmenin tamamen ters etkisi oldu. Bana yardımcı olmak yerine, her şeyi on kat kötüleştirdi. Artık arkadaşlarımın benim için ne kadar önemli olduklarının farkındayım. Ava'yla olan ilişkimi ihmal ettim, çünkü firmaya başka bir müşteri kazandırmanın ve sizin takdirinizi kazanmanın onunla vakit geçirmekten daha önemli olduğunu düşünüyordum.

"Bu da bir başka hataydı. Ava bana onun yaşlarındaki halimi hatırlatıyor. Annesiz, terk edilmiş, korku içinde ve yalnız. Onun akıl hocası ve arkadaşı olmayı kendime görev ve onur addediyorum."

"Peki ya sevdiğin genç adam?"

"Bizim… bizim için artık çok geç olabilir. Henüz bilmiyorum; umarım değildir, ama eğer öyleyse, ayakta kalacağım, o da öyle yapacak."

Hershel koltuğunda doğruldu, derin düşüncelere dalmış görünüyordu. "Firma için, çekip gitmene izin veremeyeceğim kadar önemlisin."

Libby bunu duymaya bayılıyordu, ama Hershel'ın nadir övgüsü fikrini değiştirmeye yeterli değildi.

"Reed hesabını kaybetmeyi göze alamayız. Bayan Reed'le çalışmaya devam etmek ister misin? Memnun edilmesi zor bir kadın, sana da son derece düşkün."

Libby yaşlı kadını çok seviyordu ve Bayan Reed'le çalışma fırsatını memnuniyetle karşılardı, ama eğer hayatında önemli gördüğü her şeye mal olmayacaksa.

"Ayrıca Buckley'lerle de, ne de olsa onları firmaya getiren sensin," diye ekledi Hershel. "Ayrıca istersen yeni müşteriler de var."

"Ne demek istediğini anladığımdan pek emin değilim," dedi Libby. Kafası karışmıştı, ama Hershel'ın söyleyeceklerini duymaya da hevesliydi.

"Ben işe sabah dokuzda gelip her akşam altıda çıkıyorum," dedi Hershel. "Ofisten zamanında çıkmak zorundaydım, çünkü evliliğim risk altındaydı. Çocukların beni tanımıyorlardı. Çok çalışmanın ve birlikte zaman geçirmek yerine onlara istedikleri maddi şeyleri vermenin daha önemli olduğunu düşünüyordum. Bu süreç içinde neredeyse değer verdiğim her şeyi kaybettim. Sana da aynı şeylerin olduğunu görebiliyorum, Libby."

"Ama ben yavaşlayabilir miyim bilmiyorum."

"Yavaşlayabilirsin, yavaşlayacaksın da. Sana yardım edeceğim. Bu noktadan itibaren ofise dokuzdan önce gelmek zorunda değilsin, ayrıca akşam altı olduğunda da bir dakika geçirmeden çıkacaksın. İş yükün yarıya indirilecek, ama yine de ortak olacaksın."

"Peki ya şirkete yeni müşteriler kazandırma işi?"

"Senin zaten kendi müşteri yükün var."

"Bayan Reed, Buckley'ler ve getirdiğim yeni müşteriler, ama ancak istersem değil mi?"

"Aynen öyle."

"Diğer ortaklar ne diyecekler?"

Hershel gülümsedi. "Bir şey demezler; bunu bana bırak. İlk seferinde senin için yeterince savaşmamıştım, aynı hatayı tekrar yapmayacağım. Ayrıca sen değerini kanıtladın. Git şu senin genç adamla konuş, istediğin aileye sahip ol ve kariyerin de olsun. Ben, yıllar önce iyi bir arkadaşımın bana yaptığı gibi, senin dengeyi bulmana yardım edeceğim."

Libby deri berjer koltukta cevap veremeyecek kadar şaşkın bir halde oturuyordu.

"Ha, Libby, bu arada tebrikler, artık firmaya ortaksın." Hershel bunu dedikten sonra istifa mektubunu ikiye ayırıp çöp kutusuna attı.

Yüksek arkalıklı deri koltuğundan kalktı ve masasının etrafından dolaşarak ön tarafa geldi. Libby'nin hemen önünde durarak ellerini omuzlarına koydu.

"Sana sadece mutluluk diliyorum."

Libby tepki veremeyecek kadar şaşkın halde, ona teşekkür ederek kendi ofisine yöneldi. Aradığı ilk kişi Robin oldu.

"Yaptın mı?"

"Hershel beni kalmaya ikna etti. Firma, çalışma saatlerimi ve sorumluluklarımı azaltıyor. Sadece Bayan Reed ve diğer birkaç yeni müvekkille ilgileneceğin." Hershel'ın ondan sadece Reed hesabı için şirkette kalmasını istemesi gayet mantıklıydı. Martha Reed fikirlerini açıkça belirtmişti. Libby'yle çalışmayı tercih ediyordu. Eğer Libby şirketten ayrılırsa, ardından yaşlı kadının da ayrılması kuvvetle muhtemeldi ve firma bunu göze alamazdı. Tekrar olmazdı.

"Sadece bir avuç hesapla mı uğraşacaksın?" Robin, bu gerçek olamayacak kadar iyi bir şeymiş gibi konuşuyordu.

"Ha, hepsi bu kadar da değil."

"Yani dahası da mı var?"

Bir milyon dolar bile verseler Libby dudaklarındaki kocaman tebessüme engel olamazdı. Hatta içini doldurup taşan sevinçten yüzü acıyordu. "Şirkete ortak yapıldım."

Robin düpedüz kahkaha attı. "Hem pastam dursun hem de karnım doysun diyorsun yani. Tebrikler, Libby."

"Beni daha tebrik etme. Önce Phillip'i geri kazanmam gerekiyor."

"Kazanacaksın," dedi arkadaşı mutlak bir güvenle.

Libby içtenlikle Robin'in haklı çıkmasını umuyordu.

Bir sonraki görüşmesi Abby'yle oldu.

Libby haberleri verdikten sonra Abby, "Küçük bir kuş bana Phillip Stone'un çarşamba günü hastaneye döneceğini söyledi," dedi.

"Küçük kuşa bu bilgi için minnettar olduğumu söyle."

***

Libby çarşamba öğleden sonra bebekleri sallamak için hastaneye uğradı. Buna çok şaşıran Sharon Jennings onu sıcak bir kucaklamayla selamladı.

"Bebekler seni özledi," dedi başhemşire. "ben de öyle."

Libby bir hastane önlüğü giyerek çocuk bölümüne girdi ve en yüksek sesle ağlayan bebeği seçti. Oğlanı yavaşça kucağına alarak sallanan koltuğa yerleştikten sonra kırmızı yüzlü bebeğe baktı.

"Tamam, tamam," diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. "Seni bu kadar üzen de ne?" Hafifçe ileri geri sallanarak bebeğe şarkı söylemeye başladı.

Yirmi dakika kadar sonra asansörden Phillip çıktı. Doğruca yürüyerek çocuk bölümünün önünden geçerken içeriye göz attı ve birkaç adım daha devam ettikten sonra durumu sonradan kavrayarak birdenbire durdu. Dönüp Libby'ye baktıktan birkaç saniye sonra sanki onu görmemiş gibi yoluna devam etti.

On dakika sonra geri gelmişti. Bu sefer içeri girdi ve bakışları doğruca Libby'ye yöneldi.

"Ne arıyorsun burada sen?" diye sordu, sesi hiç de dostane gelmiyordu.

Libby bir elini beline koydu. "Bebekleri sallıyorum. Hatırlayacak olursan, ben birkaç ay boyunca haftada iki-üç kere buraya geliyordum."

"Bu, firmaya dönmeden önceydi," diye karşı çıktı Phillip. "Ne oldu? Seni yine mi işten çıkardılar?"

"Hayır," dedi Libby. "Ortak yaptılar"

Phillip sanki doğru duyduğundan emin değilmiş gibi kaşlarını çattı.

"Ortak mı?"

"Evet," diye karşılık verdi Libby. "Aslında bu bana da sürpriz oldu. Pazartesi sabahı ofise istifamı vermek niyetiyle gitmiştim ve…"

"İstifa mı edecektin?" Phillip sırtı dimdik ve omuzları gergin bir halde, Libby'den birkaç metre uzakta durmaya devam ediyordu.

Libby uyuyan bebeği yatağına geri koydu. "Bırakmaya çalıştım, ama Hershel çalışma saatlerimi azaltacağını söyleyerek beni kalmaya ikna etti. Yalnızca birkaç müvekkille çalışacağım, hepsi o kadar."

"O kadar sevdiğin bir kariyeri bırakmaya neden bu kadar isteklisin ki?"

Libby omuz silkti. "Ulaşmak istediğim çok daha önemli hedefler var."

"Ne gibi?"

"Ava'ya akıl hocası ve Robin'e, Lydia'ya ve Abby'ye iyi arkadaş olmak gibi. Ve bu sadece başlangıç. Başarılı bir örgücü değilim, ama oldukça iyiyim ve uzun zamandır üzerinde çalıştığım bir süveter var. Onu bitirmemin zamanı geldi."

"Süveter mi?"

"Tanıdığım bir erkek için."

"Bir arkadaş mı?"

"Orası kesin. Çok iyi bir arkadaş, ama ben ondan çok daha fazlasını istiyorum."

Bakışları buluştu. Phillip'in gözleri kısılmıştı, ona güvenip güvenemeyeceğinden

emin olamıyordu sanki. Libby'nin kalbi öyle hızlı atıyordu ki, adeta kaburgalarına bir balyozla vuruluyormuş gibi geliyordu, o kadar ki avucunu kalbinin üzerine bastırdı. Önemli an gelip çatmıştı. Karar anıydı. Phillip onu ya kabul edecek ya da geri çevirecekti.

"Bu sefer her şeyi farklı kılacak olan ne?" diye sordu Phillip.

"Hukuk alanında çalışmak ve şirkete ortak yapılmak insanı epey memnun ediyor tabii, ama benim için önemli olanın ne olduğunu biliyorum ve bu kariyerim değil."

Phillip kaşlarını kaldırsa da buna bir karşılık vermedi.

"Hayattan çok daha fazlasını istediğimi keşfettim."

"Ne gibi?" Phillip kendini korumak ister gibi kollarını kavuşturmuş, kalbine bekçilik ediyordu adeta.

"Mesela bir eş," dedi Libby, kendi sesinin bu kadar alçalabilmesine şaşarak.

Phillip yana eğdi. "Bu bir ihtimal."

"Çocuk da istiyorum," diye ekledi Libby.

Phillip'in dudakları sanki bir tebessümü frenler gibi kıvrıldı. "Bu müzakere edilebilir."

"Ah, Phillip," diye fısıldadı Libby, "seni kaybedemezdim; edemezdim işte."

Phillip kollarını indirerek ona doğru iki uzun adım attı. Libby'yi kollarının arasına hapsetti ve yerden yarım metre yukarı kaldırdı. Libby de kollarını onun boynuna doladı.

"Geleceği sensiz karşılamak istemiyorum. Seni seviyorum, Phillip." Sözlerinin samimiyetiyle sesi boğuklaşmıştı. "Elde etmeye çalıştığım hiçbir şey senle paylaşmadıkça en ufak bir şey ifade etmiyor."

Phillip gözlerini kapadı ve başını salladı. "Senin için işleri hiç kolaylaştırmadım, değil mi? Kendimi ilişkimizin bittiğine ikna ettim. İkimiz için de en iyisinin defteri kapamak olduğunu sandım, ama seni, birlikte sahip olduğumuz umutları düşünmekten kendimi alamadım. Seni seviyorum. Çekip gidebilirim sandım, ama bütün yaşananları olduğu gibi bırakamayacağımı anlamam uzun sürmedi. Seni sevmekten vazgeçemedim."

"Bir dahaki sefere bu kadar uğraşma," diye dalga geçti Libby.

Phillip uzun uzun onun gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Sonra da dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

Libby kendisini onun dudaklarına bırakarak, yaz güneşinin sıcaklığında açan bir çiçek gibi kendini ona açtı.

Sharon'ın boğazını temizlemesiyle birbirlerinden ayrıldılar.

Libby alnını Phillip'inkine bastırdı. "Şu andan itibaren bütün hayatımı seninle geçirmeye hazırım," diye fısıldadı.

"Ne komik," diye takıldı Phillip, "ben de aynı şeyi düşünüyordum şu anda."

Sonsöz

Bir yıl sonra

John Adams Ortaokulu'nun oditoryumu öğrenciler, öğretmenler ve velilerle dolup taşarken, orkestra üyeleri sahnenin sol tarafında oturmuş enstrümanlarını akort ediyorlardı. Akortsuz gıcırtılar sadece eğlenceyi artırmaya yararken, Libby ve Phillip rezerve edilmiş koltukların bulunduğu alana doğru yol aldılar. Libby, Phillip'in elini tutarak onun arkasından oturacakları koltuk sırasına girdi. Koltuklarında oturan veli ve öğretmenlerin önünden geçmek için manevra yaparken kimsenin ayağına basmamak için elinden geleni yapıyordu.

Robin ve Roy kendilerine ayrılan koltuklara varıncaya kadar onu takip ettiler.

Libby katlanır metal koltuğa yerleşince rahat bir nefes aldı. Oturulabilecek şeylerin en rahatı değildi, ama kesinlikle yeterliydi. Etkinlik programını açtı ve ilk ismin Ava olduğunu görünce bir gurur hissetti. Neşeli Günler'de Maria'yı, yani başrolü Ava oynuyordu.

Robin eğilerek yaklaştı. "Bu ortaokul için biraz iddialı değil mi?"

"Harika bir müzik programları var. " Grup gösterinin tamamını değil, kısaltılmış bir versiyonunu sergileyecekti. "Ava'nın başrolde olduğunu fark ettin mi?"

"Sanırım on veya on iki kere söyledin," diye takıldı Robin, Libby'ye dirseğiyle vurarak.

"Ne mırıldanıp duruyorsunuz?" diye sordu Phillip onlara doğru eğilerek.

"Hiçbir şey, sevgilim," diye karşılık verdi Libby tatlılıkla. Ardından Phillip'in unutmadığını umarak sordu: "Ava için çiçek siparişi verdin, değil mi?"

"Evet, hayatım."

Libby rahatladı.

Okul müdürünün sahnede görünüp öne çıkmasıyla konuşmalar kesildi. "Baylar bayanlar, bu akşam sizlere öğrencilerimizin yeteneklerini sunmaktan onur duyuyoruz. Bu özel performansı gerçekleştirmek için yapılan tüm çalışmalarla son derece gururlanıyoruz. Çocuklarımızın hepsi birbirinden yetenekli. Biraz sonra ne demek istediğimi kendiniz göreceksiniz. Şimdi hepinizi bu gençlere dikkatinizi ve alkışlarınızı vermeye davet ediyorum."

Libby uzun uzun ve kuvvetle alkışladı. Ava için hem heyecanlı hem de gergindi. Ava başrolü çok istemişti. Çok küçük yaşta piyano çalmış olan Libby de seçmelerden önce Ava'ya yardım etmişti. Hatta Phillip bile biraz koçluk yapmıştı.

Libby etrafına bakındı ve Ava'nın ağebeyi Jackson'ın arkadaşlarıyla oturduğunu görmesine rağmen, Darlene Carmichael'ın gösteriye gelmemiş olduğunu görünce üzüldü.

Kalın sahne perdesi aralandığında, sahnenin ortasında çiçek saksılarıyla kuşatılmış Ava duruyordu. Kollarını iki yana açtı ve şarkıya başladı."Tepeler canlıdır…"

Libby'nin gözleri neredeyse hemen yaşlarla doldu. Genç kızla ve son iki yıldan beri onun bunca zorluğa göğüs germesiyle daha fazla gurur duyamazdı. İki-üç santim daha boy atan Ava incelip çok güzel bir kız olmuştu. Sesi de kendisi de olgunlaşmıştı. Libby onun için anneden çok bir abla gibi olmuştu.

Libby gözünün ucuyla bir hareket yakaladı ve yan kapının açıldığını fark etti. Oditoryuma sessizce Darlene Carmichael süzüldü. Sanki karşısında olup bitenlere inanamıyormuş gibi birkaç dakika büyülenmiş gibi durdu. Ta ki görüşünü engellediği kırmızı ceketli bir hanımefendi onu uyarıncaya kadar. Darlene özür diledi ve sonra Ava'yı işaret etti, belli ki şarkı söyleyen kızın torunu olmasıyla övünüyordu.

Yaşlı kadın en sonunda kendini toparlamıştı. Libby bundan memnundu. Darlene'in ne kadar yetenekli bir torunu olduğunu görmesi için Ava'yı sahnede şarkı söylerken dinlemesi gerekmişti.

Sahnedekiler ikinci şarkıya geçtiklerinde, Phillip eğilerek Libby'ye yaklaştı. "Rahat mısın?"

"Ben iyiyim."

Phillip iki kaşını birden kaldırdı.

"Phillip, ben iyiyim," dedi Libby biraz daha üstüne basarak.

Phillip üstelemedi. Kırk dakika sonra şov grubunun hep birlikte "Edelweiss" şarkısını söylemesiyle perde kapandı ve seyircilerin de şarkıya katılması istendi. Phillip, Libby'nin eline uzandı, parmaklarını birbirlerine kenetlediler ve Phillip'in bariton sesi Libby'nin yumuşak soprano sesine karıştı. Robin'le Roy bile şarkı söylüyorlardı.

Perde tekrar açılıp da Ava ve Kaptan Von Trapp rolünü oynayan delikanlı öne çıkınca kulakları sağır edici bir alkış tufanı koptu. Libby öylesine şiddetle alkışladı ki sonradan elleri sızladı.

Öğretmenlerden biri öne çıkarak Ava'ya Phillip'in sipariş ettiği çiçeği sundu. Von Trapp'lar bir kez daha perdenin arkasına çekildi.

Oditoryum boşalıncaya kadar iki çift oturdukları yerde kaldılar. Ava mümkün olur olmaz onlara katıldı, sahne merdivenlerinden istekli bir tavşan gibi hoplayarak iniyordu. Onu önce Libby kucakladı.

"Harika bir iş çıkardın. Seninle çok gururlandım."

"Büyükannem de geldi," dedi Ava heyecanla.

"Gördüm, velilerden birine seni gösterip böbürleniyordu."

Ava'nın yüzü ışıldadı. "Gerçekten mi?"

"Bunu uydurmuyorum, Ava. Kendi gözlerimle gördüm."

Ava, Phillip'e baktı. "Çiçekler için teşekkür ederim."

Phillip şaşırmış görünüyordu. "Biz sana çiçek mi yolladık ki?"

"Kartta büyükannemden olduğu yazıyordu, ama aslında sizden geldiğini biliyorum."

Robin boğazını temizledi.

"Robin'le Roy'dan da." Ava, Libby'nin karnındaki hafif yuvarlak tümseği inceledi. "Artık hamile olduğun anlaşılıyor," dedi utangaç utangaç gülümseyerek.

"Aa, ne iyi."

“İki haftalıkken hamile kıyafetleri giymeye başladı zaten,” diye alay etti Robin.

“Robin,” diye bağırdı Libby. “Kesinlikle öyle bir şey yapmadım.”

Ava gitmek zorunda kalana kadar bu iyi niyetli takılmalar devam etti.

İki çift okul sınırlarından çıkarken Phillip kolunu Libby’nin omuzuna attı. “Gelecek sene lisede çok başarılı olacak.”

“Ben de öyle olacağına inanıyorum.”

“Gelecek yıl biz için de muhteşem geçecek.”

Libby kocasına bakıp gülümsedi. Phillip haklıydı. Gerçekten de çok güzel bir yıl olacaktı.

Debbie Macomber - İyi ki Geldin